CALEA SPRE MARTE

Cartea a doua a seriei DOAMNA ASTRONAUT

Mary Robinette Kowal

CALEA SPRE MARTE

Mary Robinette Kowal

CARTEA A 2 A DIN SERIA
DOAMNA ASTRONAUT

Traducere din limba engleză şi note:
Iulia Dromereschi

Cuprins

UNU	9
DOI	23
TREI	38
PATRU	49
CINCI	59
ŞASE	68
ŞAPTE	78
OPT	89
NOUĂ	101
ZECE	112
UNSPREZECE	122
DOISPREZECE	131
TREISPREZECE	144
PAISPREZECE	151
CINCISPREZECE	158
ŞAISPREZECE	168
ŞAPTESPREZECE	179
OPTSPREZECE	189
NOUĂSPREZECE	197
DOUĂZECI	203

DOUĂZECI ŞI UNU 214
DOUĂZECI ŞI DOI 223
DOUĂZECI ŞI TREI 231
DOUĂZECI ŞI PATRU 240
DOUĂZECI ŞI CINCI 249
DOUĂZECI ŞI ŞASE 262
DOUĂZECI ŞI ŞAPTE 274
DOUĂZECI ŞI OPT 284
DOUĂZECI ŞI NOUĂ 294
TREIZECI 304
TREIZECI ŞI UNU 310
TREIZECI ŞI DOI 321
EPILOG 328
MULŢUMIRI 335
NOTĂ ISTORICĂ 339
BIBLIOGRAFIE 343

Pentru nepoata mea, Laura Olafson, care înaintează fără teamă.

„Adesea, leacul căutat e-n tine
Şi-l crezi în cerul ce, ursind destine,
Ne dă câmp liber faptei. Înapoi
Ne trage întunericul din noi.
Ce forţă-mi urcă dragostea pe creste
De văd prin ea, dar ochiul nu-mi hrăneşte?
Ce-i depărtat de soartă firea face
Să fie-apropiat şi să se-mpace.
S-aştepte sorţi ciudate nu pot cei
Ce-şi cântăresc durerile-nde ei,
Şi cred că ce n-a fost nu poate fi.
Dar cine, meritând, nu-şi cucereşte Iubirea?
Boala regelui... Un glas
Îmi spune că nu-i joacă. Dar eu nu mă las."

Helena în *Totu-i bine când sfârşeşte bine{1}*,
de WILLIAM SHAKESPEARE

1 Traducere din limba engleză de Ion Frunzetti, în William Shakespeare, *Opere complete,* ediţie îngrijită şi comentarii de Leon D. Levițchi, note de Virgiliu Ştefănescu-Drăgăneşti, Editura Univers, Bucureşti, 1987, volumul VI, pp. 158-159 (n. red.).

UNU

ŞEFUL CAI AVERTIZEAZĂ: VOR FI REDUCERI DE BUGET

de JOHN W. FINNEY
În exclusivitate pentru The National Times

16 aug 1961 — Horace Clemons, directorul Coaliției Aerospațiale Internaționale (CAI), a avertizat azi Organizația Națiunilor Unite că orice reducere a bugetului „minim" pentru spațiu ar face imposibilă coborârea unui echipaj uman pe Marte în acest deceniu. El a adăugat de asemenea că orice întârziere în Programul Marte ar creşte costul Primei Expediții Marțiene, acum estimat la 20 de miliarde de dolari. Acesta a declarat că, în urma reducerii cu 600 de milioane de dolari a bugetului alocat acestui an, operată de Congresul SUA, CAI a fost nevoită să sacrifice „asigurarea" inclusă în program „în cazul unor probleme tehnice neprevăzute sau de nerezolvat" şi să amâne zborurile experimentale esențiale cu aeronava Cygnus.

Vă amintiţi unde eraţi când sonda *Friendship* a ajuns pe Marte? Eu mă pregăteam să mă întorc de pe Lună. Fusesem în Baza Artemis pentru o tură de trei luni, ducând geologi din micuţa noastră colonie către diverse spaţii de cercetare.

Chiar dacă suntem cu toţii numiţi „astronauţi", doar câţiva dintre noi suntem şi piloţi, adică un soi de şoferi de autobuz cu faimă exagerată. Restul de două sute de „cetăţeni" ve-

neau şi plecau, în funcţie de domeniul lor de specialitate. Doar vreo cincizeci erau locuitori „permanenţi” în buncărele subterane pe care le consideram casa noastră.

Alături de jumătate din populaţia bazei, săltăm în gravitaţia redusă printr-un tunel îngropat, asemănător celor pentru gerbili{2}, numit Baker Street, către Midtown. În lipsa atmosferei care să ne protejeze de razele cosmice care loveau Luna, săpaserăm un strat la suprafaţă şi îngropaserăm tuburile în regolit. Din punct de vedere estetic, baza arăta din exterior ca un castel de nisip în ruină. Interiorul era, în mare parte, alcătuit din cauciuc neted, întrerupt din loc în loc de puţuri de lumină, suporturi de aluminiu şi uşi sub presiune.

Una dintre uşi s-a deschis, şi Nicole a sărit prin ea, ţinând de clanţă. A închis uşa în urma ei şi a blocat-o.

Mi-am depărtat picioarele, ca să amortizez aterizarea după ultimul salt. Ea făcuse schimb pentru un post aici, pe ultima navă, şi mă bucuram să o văd.

— Bună dimineaţa!

— Credeam că te îndrepţi spre Pământ.

La fel ca mine, Nicole purta un costum presurizat uşor, având prinsă în talie casca de siguranţă cauciucată, ca pe o mască de gaze din război. Nu era mare lucru, dar, în caz că unul dintre tuburi se spărgea, ne-ar fi oferit zece minute de oxigen ca să ajungem într-un loc sigur.

— Aşa e, dar nu voiam să ratez prima sondă care ajunge pe Marte.

Eram în tura aceea copilot pentru naveta care zbura de la bază către Lunetta, platforma orbitală CAI. Nu era decât un autobuz spaţial, dar navele mari, care se deplasau pe ruta Lunetta – Pământ, clasa Solaris, erau toate pilotate de bărbaţi. Nu că m-ar fi deranjat.

— Mă duc spre racheta Lunetta, după asta, am zis bătând cu palma geanta care-mi atârna pe umăr.

— Bucură-te de un duş fierbinte şi pentru mine, a spus ea, alăturându-mi-se în mersul săltat pe Baker Street. Crezi că vom vedea marţieni?

---

2 Mici mamifere rozătoare asemănătoare şoarecilior. Detalii: *https://ro.wikipedia.org/wiki/Gerbil* activ la 14.08.2023 (N.R.)

— Puţin probabil. Pare aproape la fel de pustie ca Luna, cel puţin din imaginile orbitale.

Am ajuns la capătul Baker Street. Indicatorul de presiune delta de pe panoul de lângă uşă arăta o valoare normală de 4,9 psi{3}, aşa c-am apăsat pe mânerul cu clichet, ca să o deschid.

— Nathaniel zice că-şi va scoate singur caninii dacă există marţieni.

— Foarte... expresiv. Apropo, ce mai face?

— Bine, am spus deschizând uşa. Se agită în legătură cu... ăăă... lansările de rachete.

Râzând în hohote, Nicole s-a strecurat prin ecluza Baker Street – Midtown.

— Sincer, voi doi parc-aţi fi proaspăt căsătoriţi.

— Eu nu sunt niciodată acasă!

— Ar trebui să-l chemi aici în vizită, a spus Nicole făcându-mi cu ochiul. Acum, că avem la dispoziţie cabine personale.

— Da... Însă, mai întâi, tu şi senatorul ar trebui să faceţi ceva în privinţa conductelor de aerisire care propagă sunetele atât de uşor, am răspuns pregătindu-mă să închid trapa.

— Ţine uşa!

Eugene Lindholm şi-a făcut apariţia săltând spre noi dinspre Baker Street. Dacă n-aţi mai văzut pe cineva mişcându-se în condiţii de gravitaţie scăzută, ei bine, deplasarea are ceva din graţia unui bebeluş care a învăţat recent să meargă, amestecată cu impetuozitatea unui ghepard care înaintează mâncând pământul.

Am deschis uşa mai larg. Nu şi-a ajustat bine poziţia şi s-a lovit la cap de cadrul uşii în timp ce intra.

— Te simţi bine? l-a întrebat Nicole prinzându-l de braţ, ca să-l echilibreze.

— Mersi, a spus el sprijinindu-se cu o mână de tavan; în cealaltă ţinea un maldăr de hârtii.

---

3 Presiunea de 4,9 psi (pound per square inch) este echivalentă cu aproximativ 253 mmHg (milimetri coloană de mercur), normală pentru habitatul selenar. Presiunea atmosferică terestră normală, la nivelul solului, este de 760 mmHg. Presiunea de 253 mmHg corespunde, pe Pământ, altitudinii de aproximativ 8.500 m. (n.red.)

Nicole mi-a aruncat o privire, apoi s-a îndreptat spre uşa dinspre Midtown. Am încuviinţat şi am blocat uşa dinspre Baker Street, dar ea n-a deschis-o pe cealaltă.

— Eugene... Având în vedere că zbori cu Parker, a spus ea, făcând un semn spre hârtiile din mâna lui, n-ai vrea să scapi „din întâmplare" câteva dintre ele?

— Dacă speri că sunt planificările turelor, zise el rânjind, să ştii că nu-s decât reţete pentru Myrtle.

— Rahat!

A deschis ecluza şi ne-am îndreptat spre Midtown.

Din cauza diferenţei de presiune, a pătruns un miros neobişnuit pentru Lună, de lut, şi de verde, şi de apă. Centrul coloniei avea o cupolă deschisă, care permitea luminii filtrate să pătrundă şi să hrănească plantele care creşteau aici. Era prima noastră structură permanentă.

Zonele de-a lungul pereţilor fuseseră separate în spaţii de locuit. Uneori, îmi doream să locuiesc încă aici, dar noul sediu al piloţilor era plasat mai convenabil lângă porturi. Alte încăperi fuseseră construite pentru a servi drept birouri şi pentru singurul restaurant. Existau de asemenea o frizerie, un magazin second-hand şi un „muzeu de artă".

Chiar în centru era un mic „parc". Acesta era cam cât două paturi duble, despărţite de o alee. Dar era *verde.*

Ce creşteam în acest sol îmbunătăţit cu grijă? Păpădii. S-a dovedit că pot fi foarte gustoase şi nutritive, dacă sunt preparate corect. O altă plantă populară, cactusul comestibil, are flori frumoase, care se transformă în păstăi dulci, şi nişte frunze plate, care pot fi prăjite sau coapte. Se pare că multe dintre buruienile din natură sunt adaptate să crească bine în solul lipsit de nutrienţi.

— Grozav! a exclamat Eugene, plesnindu-se peste coapsă. Păpădiile sunt în floare. Myrtle m-a tot ameninţat că-şi va încerca mâna cu vinul de păpădie.

— „Ameninţarea" e, de fapt, o promisiune, nu-i aşa? a întrebat Nicole, săltând pe lângă straturi. Elma, să te bucuri şi de un martini sec când ajungi acasă.

— Să fie dublu.

Îmi închipuisem că eu şi Nathaniel vom fi primii colonişti pe Lună, dar, după ce se înfiinţase Baza Artemis, agenţia îşi îndreptase atenţia spre colonizarea planetei Marte, iar el fu-

sese nevoit să rămână pe Pământ, ca să se ocupe de planificare.

Marte era pe buzele tuturor celor de la CAI. Cei de la calculatoare, cu ecuaţiile lor. Fetele de la cartele, care introduceau linii infinite de cod. Doamnele de la cantină, care-ţi puneau polonice pline de piure şi de mazăre. Nathaniel, în calculele lui... Toată lumea vorbea despre Marte.

Şi pe Lună era la fel. În partea cealaltă de Midtown aduseseră de la centrul de lansare un televizor gigantic, de 1,30 metri, şi-l ridicaseră pe un fel de podium. Jumătate de colonie părea că e acolo, înghesuită în jurul ecranului.

Familia Hilliard adusese o pătură şi ceea ce păreau a fi merinde pentru picnic. Nu erau singurii care făceau din asta o ocazie de socializare. La fel procedau şi familiile Chan, Bhatrami şi Ramirez, care se aşezaseră în jurul podiumului. Nu existau copii încă, dar, în afară de asta, arăta ca un orăşel adevărat.

Myrtle întinsese şi ea o pătură şi i-a făcut un semn cu mâna lui Eugene. El a zâmbit şi i-a răspuns cu o fluturare a mâinii.

— Iat-o. Aţi vrea să staţi cu noi, doamnelor? Avem loc suficient.

— Mulţumim! Ar fi minunat.

L-am urmat spre pătură, care părea însăilată din uniforme vechi, şi ne-am aşezat. Myrtle îşi tunsese părul într-un stil mai potrivit pentru Lună, în special pentru că aerosolii nu erau tocmai grozavi în spaţiu. Ea şi Eugene se oferiseră voluntari să fie rezidenţi permanenţi. Mi-era groaznic de dor de ei când eram pe Pământ.

— Hei! s-a auzit o voce din partea din faţă a mulţimii peste murmurul conversaţiilor. Începe.

M-am ridicat în genunchi, ca să văd peste capetele oamenilor din faţă. Într-o imagine pixelată, alb-negru, televizorul difuza o transmisiune de la Centrul de Comandă din Kansas, deşi o prindeam cu o întârziere de 1,3 secunde. Am studiat fiecare imagine, căutându-l pe Nathaniel. Îmi adoram slujba, dar era dificil să mă aflu departe de soţul meu luni la rând. Uneori, mi se părea c-ar fi fost o variantă mai bună să-mi dau demisia şi să lucrez din nou la departamentul de calcule.

Pe ecran, o vedeam pe Basira, care lucra la ecuaţii, în timp ce teleimprimatorul scuipa pagini. A trasat o linie groasă sub o cifră şi a spus ridicându-şi capul:

— Semnătura Doppler indică faptul că separarea în doi timpi a avut loc.

Inima a început să-mi bată mai repede, pentru că asta însemna că sonda urma să intre în atmosfera marţiană. Sau, mai degrabă, intrase deja. Treaba ciudată era că toate cifrele pe care le primea de pe Marte fuseseră valabile cu douăzeci de minute în urmă. Misiunea ori avusese succes, ori eşuase.

Douăzeci de minute – m-am uitat la ceas. Cât timp mai aveam la dispoziţie până când trebuia să mă întorc în hangar?

Vocea lui Nathaniel s-a auzit din televizor şi-am tras aer adânc în piept cu dor.

— Pătrundere în atmosferă în trei, doi, unu... Viteză, 117.000 de kilometri. Distanţa în aval până la locul de aterizare este de 703 kilometri. Paraşutele se vor deschide în cinci secunde. Patru. Trei. Doi. Unu. Stop. Aşteptăm confirmarea...

Tot domul a părut să-şi ţină respiraţia, lăsând doar bâzâitul constant al ventilatoarelor să tulbure aerul. M-am aplecat spre ecran, de parcă aş fi putut vedea numerele care ieşeau din teleimprimator sau aş fi putut s-o ajut pe Basira la calcule. Deşi trecuseră de fapt patru ani de când făcusem parte din departamentul de calcule sau mă ocupasem de ceva mai complicat decât mecanică orbitală de bază.

— Confirmare paraşută. Paraşuta a fost detectată.

Cineva a chiuit de bucurie în dom. Nu ajunsesem încă, dar eram aproape. Am prins un colţ al păturii între degete, strângându-l de parcă aş fi putut manevra sonda de aici.

— Aşteptăm confirmarea navetei că s-a produs aprinderea retro-rachetei.

Nathaniel vorbea totuşi despre ceva ce se întâmplase în urmă cu douăzeci de minute, în timp ce-i ascultam vocea cu o întârziere de 1,3 secunde. Bizareriile vieţii în spaţiu.

— Ar trebui să fim la sol.

Mă rugam să aibă dreptate! Dacă nu reuşiseră să aterizeze cu sonda, misiunea marţiană avea să se oprească brusc. M-am uitat din nou la ceas. Ar fi trebuit să anunţe confirmarea, dar secundele treceau.

— Vă rog să rămâneţi cu noi. Aşteptăm confirmarea din partea Reţelei Spaţiale şi a staţiei de releu Lunetta.

Imaginea lui Nathaniel nu era pe ecran, dar mi-l puteam închipui stând la birou, strângând un creion atât de tare în pumn, c-ar fi putut să se rupă din clipă în clipă.

S-a auzit un ton.

— Ce-i asta? a întrebat lângă mine Nicole, cu respiraţia tăiată.

Tonul s-a repetat, iar Centrul de Comandă a fost inundat de urale. Nathaniel şi-a ridicat vocea, luptându-se să se facă auzit:

— Ce auziţi, doamnelor şi domnilor, este tonul de confirmare din partea sondei marţiene. Este prima transmisiune de pe altă planetă. Confirmată. *Friendship* a amartizat, deschizând calea viitoarei misiuni cu echipaj uman.

Am sărit în picioare – cu toţii am sărit – şi am uitat de gravitaţie. Am râs şi ne-am ridicat stângaci în aer, bucurându-ne de succesul sondei *Friendship* şi al echipei care planificase misiunea.

— Ai întârziat, mi-a spus Grissom, uitându-se încruntat la mine când am intrat în sala de aşteptare a piloţilor de lângă port.

Avea sacul de călătorie pregătit pe bancă şi bea cafea dintr-o cutie cu pai.

— Treizeci de secunde, am răspuns uitându-mă la ceasul de pe perete.

— Tot întârziere se cheamă.

Avea dreptate, dar nu era nimeni acolo să remarce asta, iar lansarea era în două ore.

— Şi tu tot antipatic eşti.

— Ha, m-am gândit eu c-o să urmăreşti amartizarea.

Mi-a înmânat planurile de zbor, să le analizez în timp ce ne îndreptam spre navă. Grissom bombănea mult, dar era la fel de înnebunit după călătoriile în spaţiu ca şi mine.

Am încuviinţat, răsfoind paginile cu timpii şi procentele de activare a motorului, orientarea şi viteza navei. Petrecusem trei zile în tranzitul spre Lunetta, timp în care nu avusesem mare lucru de făcut, doar să monitorizăm indicatoarele de nivel. La naiba, chiar şi creşterea lentă a presiunii atmos-

ferice de la valoarea bazei de pe Lună la cea standard de pe Lunetta era automatizată!

— Nimic de văzut încă, dar am vrut să... Nu ştiu, să fiu acolo.

— Da, a murmurat Grissom, şi eu m-am uitat la aselenizare cu acelaşi sentiment.

Pentru o clipă, tăcerea s-a lăsat între noi, iar eu mi-am amintit că fusesem în acea misiune, de acum trei ani. Mă făcuse oarecum celebră şi, într-o oarecare măsură, din cauza asta-mi plăcea viaţa pe Lună ceva mai mult decât cea pe Pământ. Nu eram nevoită să am de-a face cu fanii. De obicei.

— Te-ai uitat? La coborârea pe Marte?

— Nu. Am ascultat la radio, a răspuns ridicând din umeri, iar în timpul ăsta am ajuns la coridorul spre navă. Am stat cu iubita mea înainte să plec. Voi fi în tură la portul spaţial brazilian pentru o lună, ca să mă pregătesc pe nava cea nouă.

— Clasa Polaris? am fluierat când el a încuviinţat. Am recepţionat, cu invidie.

— O să-mi ia o săptămână doar ca să stau în picioare, a pufnit el, având în vedere că am stat atât de mult aici. Antrenamentul în sine va dura cel mult două săptămâni.

— Totuşi, judecând după datele tehnice, pare de vis. În plus, Brazilia e mai mişto decât Kansas.

M-am oprit la ecluza către cabina piloţilor şi m-am asigurat că indicatorul de presiune delta era la 4,9, înainte să deschid trapa. Exista mereu posibilitatea ca de cealaltă parte să nu fie o navă, chiar dacă eram la portul corect.

— O aterizare verticală va face totul mult mai uşor când te duci acasă.

— Nu va fi la fel de uşoară ca aselenizarea, a spus ridicând din umeri. Îmi place planorul. Ai ocazia să vezi mai multe pe măsură ce te apropii. Dar aterizarea verticală nu va fi atât de dependentă de condiţiile de vreme, şi cum uraganele devin tot mai nasoale... Pe de altă parte, nu mă deranjează să petrec zile în plus pe orbită, aşteptând un culoar.

— Da, însă asta doar fiindcă nu-ţi place adaptarea la gravitaţie, am zis, aplecându-mă să intru în compartimentul compact al piloţilor.

Gravitaţia artificială din secţiunea rotativă a Lunettei era o treime din cea a Pământului, exact ca pe Marte, fiind o bună tranziţie pentru oamenii care se întorceau de pe Lună.

— Sper să fie vreme bună la coborâre. Abia aştept să ajung acasă.

— Atunci, poate era cazul să vii la timp.

Am scos limba la el şi am râs, concentrându-ne apoi pe verificările dinaintea zborului. Unul dintre lucrurile bune ale decolării de pe Lună e acela că există mult mai puţine variabile decât pe Pământ. Fără atmosferă, nu eram nevoiţi să ne confruntăm cu vremea, cu vântul sau cu orice altceva, cu excepţia unei gravitaţii mai mici.

Compartimentul pentru pasageri din spatele nostru avea o capacitate de douăzeci de persoane. Majoritatea zborurilor erau alocate în totalitate experţilor care se întorceau pe Pământ după încheierea unui proiect pentru care veniseră. În mod similar, cala de transport marfă avea să fie înţesată de bagaje personale, de experimente ştiinţifice şi de cele câteva bunuri de export. De exemplu, o geologă începuse să sculpteze în piatră lunară, şi lucrările ei se vindeau pe Pământ pe nişte sume colosale. „Cuverturile lunare" ale lui Myrtle, fabricate din materiale reciclate, îi aduceau bani suficienţi ca să acopere cheltuielile legate de studiile superioare pentru toţi cei trei fii. Artele mergeau tare bine în spaţiu. Mă alăturasem şi eu, cu un soi de sculptură în hârtie, făcută din vechi cartele perforate, dar încă n-aveam tupeul să vând.

Chiar şi cei de pe Pământ care nu erau de acord cu programul spaţial erau încântaţi de tot ce provenea de pe Lună. Probabil că, atunci când petreci milenii întregi idealizând un loc anume în mituri şi în legende, durează ceva până când locul respectiv îşi pierde aura.

Grissom şi cu mine zburaserăm împreună suficient de mult ca să avem o rutină de verificare. Nu c-am fi sărit peste vreo etapă. Rutină sau nu, cu sau fără vreme bună, tot ne aflam pe ceea ce era, practic, o bombă.

Este amuzant... cum te obişnuieşti cu orice.

Două ore mai târziu, parcurseserăm întreaga listă de verificare, şi pasagerii erau cu toţii cu centurile puse. Grissom m-a privit şi a făcut un semn din cap.

— Să-i dăm drumul.

Motoarele s-au trezit la viaţă, aproape tăcute pe suprafaţa lipsită de atmosferă a Lunii. Ne-am ridicat şi, în accelerare, am simţit din nou greutatea, de parcă Luna ar fi vrut să mă tragă înapoi spre ea. Sub noi, craterele maro-cenuşii s-au îndepărtat, ascunse în coloana de flăcări rezultate în urma propulsiei.

Am zis că te poţi obişnui cu orice. E posibil să fi minţit. Când am ajuns pe orbita terestră joasă şi am andocat la staţia orbitală, eram pilot-astronaut: chiar şi dacă stăteam doar pe scaunul copilotului, ocupându-mă în special de calculele de navigaţie, eram profund implicată în procedură. Grissom şi cu mine am dat nava schimbului de piloţi, care plecau pentru cele trei luni pe Lună, şi am alunecat înăuntru.

Părăsind Lunetta, eram ca orice altă pasageră spre Pământ, care ieşea de pe orbită. Până atunci, CAI nu trimisese nicio femeie să piloteze pe rachetele orbitale mari. Politica oficială nu dicta faptul că nu aveam voie să le pilotăm, dar, atunci când întrebam, mi se răspundea mereu că se dorea ca experienţa şi cunoştinţele mele să fie folosite „acolo unde sunt mai valoroase”. Pentru că femeile-astronaut ajunseseră aici pe baza iscusinţei lor în privinţa calculelor, era dificil să-i determini să ne repartizeze alte roluri.

Am plutit spre compartimentul pentru pasageri, împreună cu ceilalţi. Lunetta avea gravitaţie artificială în inelul exterior care se rotea, dar centrul rămânea staţionar, în scopuri de andocare. Asta făcea manevrarea bagajelor mai uşoară şi în acelaşi timp mai grea. Nu aveau greutate, dar aveau totuşi tendinţa să se îndepărteze, dacă nu le ancorai. Mi-am vârât geanta în compartimentul mic de sub scaun şi am prins cureluşele, înainte să închid uşiţa.

— Elma! a strigat Helen Carmouche, născută Liu, şi s-a apropiat de mine.

Avea părul negru prins în coadă, şi vârfurile acestuia îi pluteau deasupra capului.

— Nu ştiam că vei fi pe racheta asta.

Rânjind, m-am împins în sus, să o îmbrăţişez, aproape ratând ţinta. Mă obişnuisem să am cel puţin microgravitaţia Lunii, dar Helen şi-a fixat un picior sub o şină, ca o profesionistă, şi m-a prins.

Vă amintiţi c-am spus că te obişnuieşti cu orice? Întâlnirea de-acum nu mi s-a părut diferită de situaţia în care-aş fi dat peste ea în tramvai sau la metrou.

— Trebuie să facem o pregătire pentru Pământ, a spus uitându-se către locul de lângă mine. Se poate?

— Sigur! am răspuns şi m-am dat la o parte, să o las să treacă. Ce face Reynard?

Ea a râs, vârându-şi geanta în compartiment.

— Spune că a vopsit din nou livingul. Mi-e teamă să văd rezultatul.

M-am tras mai aproape de „tavan", să las alţi pasageri să treacă.

— Din cauza culorii sau a manierei de lucru?

— Două cuvinte: roşu marţian. Dar de unde să ştie? a spus ea clătinând din cap şi trăgând de cureluşe cu uşurinţa căpătată prin practică. Nu avem încă poze de la suprafaţă.

— Ar putea fi mai rău. De pildă, cenuşiu regolit.

— Neutru, mai bine, a spus ea şi a închis trapa compartimentului pentru bagaje. Nathaniel ce face?

Am oftat fără să vreau. Mi-a scăpat.

— Bine?

— N-a sunat tocmai bine, a zis ea, îndreptându-se şi prinzându-se de scaun.

— E bine. Totul e bine, am răspuns şi m-am aşezat, prinzându-mi centura sub privirile lui Helen. Doar că e greu să fiu plecată atât de mult. Ştii cum e.

S-a aşezat lângă mine şi m-a bătut uşurel pe mână.

— Măcar mergem acasă.

— Îmi pare rău. N-ar trebui să mă plâng, mai ales c-am fost despărţiţi doar pentru trei luni.

Helen era în echipa misiunii marţiene, aşa că se pregătea de paisprezece luni, iar când expediţia avea să fie demarată, anul viitor, ea şi Reynard urmau să fie separaţi pentru alţi trei ani.

— Sincer, nu ştiu cum o să vă descurcaţi.

— Ar fi mai greu, cred, dacă am fi căsătoriţi de mai multă vreme, a zis ea făcându-mi cu ochiul. Aşa, e ca şi cum am avea încontinuu o lună de miere, ştii? Când ajung acasă...

— Scânteia e aprinsă?

— Şi toate motoarele pornite.

Deasupra capetelor noastre, o voce s-a auzit din boxe.

— Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte căpitanul Cleary. Urmează să plecăm din staţie din clipă în clipă şi vom ajunge pe Pământ şi în Campul Spaţial din Kansas într-o oră.

Era un zbor obişnuit. Făcusem drumul Pământ – Lună de vreo douăsprezece ori. Cu fiecare deplasare, lucrurile se mai rodau. Se... normalizau. Nu era diferit de un drum cu trenul. Doar că totul era, desigur, diferit.

Un zgomot surd s-a propagat prin navă, când mecanismul de blocare s-a desprins de staţie. În afara hubloului mititel păreau să plutească licurici, când condensul îngheţat de pe suprafaţa navei a ieşit din umbra staţiei în lumina soarelui. În jurul nostru pluteau aşchii de gheaţă luminescente, în bezna de cerneală a spaţiului.

Tot încerc să-mi spun că este doar un zbor de rutină, dar adevărul e că-i magic. În jurul nostru, marele arc al staţiei se învârtea în cercuri năucitoare. Dacă n-aş fi avut centura pusă, m-aş fi aplecat să-mi lipesc faţa de geam.

— Uite! a spus Helen, arătând spre ceva care încă nu se vedea, în faţa noastră. Flota marţiană!

Nava a vibrat şi a început o rotaţie lentă, ajungând în poziţia pentru ieşirea de pe orbită. Flota formată din trei nave, creată pentru Prima Expediţie pe Marte, a apărut sub ochii noştri. Pe cerul întunecat precum cerneala, cele două nave cu pasageri şi aceea cu provizii arătau ca nişte cilindri neregulaţi, navele de pasageri fiind lungi şi zvelte, înconjurate de un inel centrifugal, asemenea staţiei spaţiale. Cineva făcuse inelul să semene cu... o jucărie pentru adulţi, ceea ce-mi spunea două lucruri: mai întâi, că eram mai pudică decât credeam şi, în al doilea rând, cum trebuie să fi arătat inelul cu pricina şi cum funcţiona. Trebuia să-l întreb pe Nathaniel, dar nu eram sigură că voiam să aflu dacă el ştia.

În orice caz, dacă *nu* aveai experienţă cu asemenea lucruri, navele erau o privelişte frumoasă şi inocentă.

— Ştii... există momente când vă invidiez puţin.

— Ha, a ridicat din umeri Helen. Voi face calcule până acolo şi înapoi.

— De ce crezi că sunt invidioasă? am replicat, dându-mi ochii peste cap. Eu sunt practic un şofer de autobuz.

— Pe Lună.

— Adevărat. Şi-mi place, dar... nu e cine ştie ce provocare. Aş fi putut participa la misiunea de pe Marte, dar adevărul este că Nathaniel şi cu mine am început să vorbim despre copii. Mă gândesc să mă retrag din viaţa de pilot şi să revin în departamentul de calcule.

Helen este regina pufnetelor dispreţuitoare.

— Şi să te întorci la pilotarea unui Cessna?

— Sau să mă ocup de pregătirea viitorilor astronauţi. Sunt pur şi simplu... plictisită. Vreau să mă concentrez pe căsnicia mea.

Helen mi-a servit unul dintre pufnetele ei specifice. Chiar se pricepe de minune să scoată acele zgomote mici şi dispreţuitoare. Racheta s-a zgâlţâit când căpitanul a pornit motoarele pentru a ieşi de pe orbită, scutindu-mă de întreaga amploare a reacţiei dispreţuitoare a lui Helen.

În spatele nostru, cineva a scâncit. Helen s-a uitat peste umăr şi s-a aplecat spre mine.

— Aşteaptă numai să ajungem în interfaţa de acces.

— Probabil că este la primul drum de întoarcere pe Pământ, am spus fără să mă uit în spate.

Bunica mea spunea mereu că, atunci când cineva e stânjenit, cea mai mare dovadă de cruzime e să te holbezi la persoana respectivă şi înţelegeam perfect cum se simţea. Realitatea era complet diferită, chiar şi când făcuseşi pregătirea, şi lucrurile urmau să devină tot mai neplăcute, înainte să coborâm.

Helen şi cu mine am sporovăit în prima jumătate de oră, punându-ne la curent cu viaţa în spaţiu. Apoi, o floricică a început să cadă lent din punga de pop-corn a cuiva. Acel prim semn de gravitaţie ne indica faptul că deja căzusem suficient de departe spre Pământ ca atmosfera să ne încetinească.

Afară, a început procesul lent al încălzirii până la 1.649 de grade Celsius. În afara geamurilor, aerul a început să strălucească în nuanţe de portocaliu, cu dâre de atmosferă supraîncălzită trecând pe lângă noi în urma plasmei. Ce mi se pare interesant e cât de linişte se face în partea asta a coborârii. Atmosfera nu e suficientă cât să provoace vibraţii şi, practic, suntem un planor uriaş, aşa că nu se aude niciun zgomot de motor. Dar şi mai tăcuţi sunt astronauţii din interior, care

privesc spectacolul reintrării. Nu ne plictisim niciodată de asta.

Căpitanul a înclinat nava în prima dintr-o serie de curbe lungi în S, ca să mai taie din viteză. Forţele gravitaţionale ne-au înşfăcat, trăgându-mă în jos, pe loc. Erau doar 2 G, dar, după luni petrecute la o şaisprezecime, mi s-a părut că sunt îngropată în noroi.

Forţele au continuat să crească, apăsându-mă într-o parte a locului meu. Am aşteptat mişcarea prin care căpitanul avea să ne scoată în următoarea parte a curbei în S, dar rotaţia a continuat. Nu era un zbor de rutină.

Şi, blocată fiind în compartimentul pasagerilor, nu prea puteam face mare lucru.

DOI

CYGNUS 14 DEVIAZĂ DE LA CURS ŞI ATERIZEAZĂ ÎN URMA UNEI ERORI SAU DEFECȚIUNI

de STEVEN LEE MYERS

KANSAS CITY, KS, 20 aug. 1961 — Una dintre navele spațiale din clasa Cygnus care transporta astronauți de pe stația spațială Lunetta, aparținând CAI, către Pământ a aterizat astăzi la aproximativ 418 kilometri distanță de ținta sa, declară reprezentanții oficiali, în urma unei probleme tehnice sau a unei erori de pilotaj din timpul coborârii. Modelul navei este una dintre variantele folosite aproape de la demararea programului, dar nava care a aterizat astăzi era o versiune nouă, care îşi făcea prima deplasare cu rachete modificate şi sisteme de control menite să-i uşureze coborârea şi aterizarea.

Îmi simţeam braţele grele, de parc-ar fi cântărit două mii de kilograme, iar un ditamai calul din rasa Clydesdale s-ar fi aşezat pe pieptul meu, lovind în pereţi cu copitele. Mi-am deschis cu greu ochii, ca să văd de ce nu-l alungase nimeni, şi drept răsplată am văzut un câmp de regolit cenuşiu. Nu era Luna. Nu... scaunul din faţa mea. Icnind, am întors capul, dar m-am oprit, căci greaţa mi-a cuprins stomacul, strângându-l într-un nod.

La un moment dat, forţele gravitaţionale trebuie să se fi ridicat suficient, încât să mă facă să leşin. Nu ştiu cum reuşise

căpitanul să facă racheta să aterizeze – sau ce nu funcţiona-se –, dar părea că suntem în mod miraculos în viaţă.

Am auzit în continuare loviturile, deşi calul Clydesdale era, de fapt, greutatea corpului meu sub gravitaţia Pământului, pe care o simţeam pentru prima dată în trei luni. Aerul duhnea a vomă şi-a urină. Încet, am întors capul să verific panoul de telemetrie pentru menţinerea funcţiilor vitale. Toate datele erau normale pentru Pământ, dar până când uşa nu se deschidea eram încă într-o conservă presurizată, iar procedurile trebuiau respectate.

M-am întors apoi spre Helen. Nu-şi recăpătase cunoştinţa, în mod deloc surprinzător, însă nu părea rănită.

Am închis ochii şi am început să respir încet şi controlat pe gură, aşteptând ca echipa de recuperare să urce la bord. Dar dura foarte mult. Pe de altă parte, nu ştiam de câtă vreme aterizasem sau cu ce altceva se mai confruntau. Poate că una dintre roţile de aterizare luase foc sau cine ştie ce altceva.

În cele din urmă – şi e jenant să recunosc că a durat atât –, mi-am dat seama că loviturile veneau dinspre trapă. Probabil era blocată. Educaţia mea sudistă mă făcea să vreau să mă ridic şi să încerc să ajut, dar anii de pregătire ca astronaut îmi imprimaseră în minte lista de verificare în astfel de situaţii.

Miros de fum? Negativ. Oxigen? Confirmat. Răniţi? Eu eram bine, Helen era bine... Am deschis ochii şi m-am întors cu mare grijă să mă uit prin cabină. Ceilalţi pasageri erau verzui sau cenuşii la faţă, dar nimeni nu părea să se afle în vreo situaţie-limită. Un tip de culoare de vizavi, cu nasul coroiat, unul dintre geologii din echipa marţiană, cum se numea...? În fine, m-a văzut.

— Să dăm o mână de ajutor la deschiderea uşii?

Am clătinat din cap.

— Au unelte. Suntem în siguranţă, să-i lăsăm deci să-şi facă treaba.

A încuviinţat şi imediat s-a făcut verde-cenuşiu la faţă, înghiţind cu greu. Am tresărit, empatică. Când schimbai mediul gravitaţional, mişcările bruşte ale capului provocau greaţă.

Leonard Flannery – ăsta era numele lui. Avusesem o discuţie plăcută despre valea Loarei, la nunta lui Helen şi a lui Reynard. Fusese îngrozit că nu apucasem să gust din vinurile locale, pe vremea când pilotam avioane în timpul războiului.

Ca o confirmare a alegerii de a rămâne pe loc, ecluza s-a deschis cu un sâsâit generat de schimbarea presiunii. Zgomotul îndepărtat al avioanelor noastre de vânătoare T-38 a zguduit cabina. Soarele şi aerul proaspăt au năvălit înăuntru, împreună cu mirosul de cauciuc ars, pământ reavăn şi iarbă proaspăt cosită. Am închis iar ochii, pentru că, la naiba, n-aveam de gând să lăcrimez emoţionată din cauza vegetaţiei.

— Nu mişcă nimeni!

S-a auzit un zgomot de puşcă armată, scrâşnetul metalului pe metal.

Am deschis ochii fără să vreau. Năvălind prin ecluză, şase bărbaţi îmbrăcaţi în echipament de camuflaj ţineau acum puşti de asalt îndreptate spre noi. Erau deopotrivă albi şi de culoare, unii având tenul în nuanţele intermediare, şi purtau diverse forme de măşti pe feţe. Unul avea o cagulă, care ascundea totul, cu excepţia faptului că era de culoare. Altul, bronzat puternic, avea o bandană legată peste faţă, ca un bandit din benzi desenate. Al treilea purta o mască de gaze, iar restul, măşti de protecţie de pe şantier.

Cum reuşiseră să treacă de forţele de pază CAI? Ah, staţi aşa. Avioanele de vânătoare încă dădeau târcoale. Nu-mi dădeam seama unde fusese nevoit să aterizeze căpitanul, dar cred că nu eram în Kansas. Nu aveam nicio procedură pentru o situaţie de felul ăsta.

Lângă mine, Helen a gemut.

— Hei! Taci din gură!

Tipul care purta cagula, înarmat cu o puşcă şi cu un accent pronunţat de Brooklyn, s-a năpustit pe culoar şi a îndreptat arma spre Helen.

Ea a ridicat brusc capul şi a vomitat imediat. Ca o profesionistă ce era, a reuşit să-şi întoarcă faţa ca să mă ferească, deşi bila i s-a împrăştiat pe propria coapsă. Asta a declanşat un val de vomă şi în celelalte părţi ale cabinei.

Am înghiţit în sec, cu maxilarele încleştate. Cine s-ar fi gândit că eforturile mele de ani de zile de a-mi stăpâni starea de greaţă declanşată de anxietate aveau să-mi fie utile? Totuşi, inima îmi bătea cu putere, din cauza stresului şi a încărcăturii gravitaţionale, în timp ce tipul din Brooklyn îşi întorcea arma către fiecare zgomot nou. În spatele măştii, ochii lui căprui erau mijiţi şi încărcaţi de furie.

— Ce... De ce le e rău?

În spatele meu, cineva a icnit dând să vomite. Un alt tip din grup a zis:

— Nu-ţi scoate masca! Nu vrei să te molipseşti.

— Sunt germeni spaţiali.

N-a fost cea mai isteaţă alegere să râd, dar mi-a scăpat un singur „Ha!". S-a propagat în cabină şi a atras toate privirile.

Dar, sincer... germeni spaţiali? Părea ceva desprins din-tr-un serial radiofonic.

— Ţi se pare amuzant? a zis tipul din Brooklyn şi s-a apropiat de mine, lipindu-mi ţeava armei de tâmplă – simţeam pe piele muşcătura rece a metalului, care-mi împungea osul. Crezi că e amuzant să otrăveşti Pământul?

— Omule, nu face asta, a zis Leonard întinzându-se cât îi permitea centura. Nu va arăta deloc bine. Nu...

— Taci, bă tăiat-o tipul din Brooklyn şi a întors arma spre Leonard. N-am vreme pentru Unchiul Tom{4}. Eşti parte din problemă şi vrem să-i punem capăt.

— Hei! a strigat tipul cu masca de gaze, înaintând cu o alură militară corespunzătoare, ţinându-şi arma înclinată, în-dreptată în jos – chiar şi prin filtrul măştii, vocea îi suna ca a unui sergent la instrucţie. Bolnavi sau nu, timpul trece. N-o să mai avem şansa asta, aşa că... rahat! Eşti Doamna Astronaut.

Nu mi-am închipuit niciodată că, din toate situaţiile posi-bile în care puteam să mă întâlnesc cu un fan, avea să mi se întâmple sub ameninţarea unei arme. Dar mi-a oferit măcar un soi de scenariu. Ştiam cum să vorbesc cu fanii. Chiar şi cu arma la tâmplă, i-am zâmbit. Am văzut că-n spatele lentilelor măştii de gaz avea nişte ochi căprui înceţoşaţi, cu o părticică neagră într-unul.

— Cred că eşti fan *Mr. Wizard.*

— Fiică-mea adoră emisiunea, a spus şi ochii i s-au îm-blânzit pentru o clipă, dar apoi a clătinat din cap şi şi-a în-dreptat umerii. Nu contează. Doar că... O să meargă şi dacă ne folosim de ea, a zis bătându-l pe tipul din Brooklyn pe braţ. Ei o să-i dea atenţie.

---

4 Termen peiorativ folosit pentru o persoană (în special pentru o persoană de culoare) excesiv de obedientă sau servilă, dornică să câştige aprobarea albilor (n. red.).

— Credeam că vrem piloţii.

— Nu prea putem ajunge la ei, nu-i aşa? Carlinga e închisă etanş. Dar ea e o celebritate autentică. O comoară naţională. Ei vor...

Sirenele au început să răsune în depărtare, tot mai puternic. Tipul din Brooklyn s-a îndreptat şi s-a uitat spre uşă.

— La naiba! S-au mişcat repede.

— La ce te aşteptai, tâmpitule?

Fanul meu s-a întins şi m-a apucat de braţ, încercând să mă salte de pe scaun fără să-mi desfacă întâi centura.

— Pot să ajut? am întrebat, ţinându-mi mâinile la vedere. Sunt multe catarame.

A mârâit şi a făcut un pas în spate, ca să-mi facă loc. Cu degetele ca de plumb, am manevrat cu stângăcie curelele de peste umeri ale centurii. Greutatea Pământului mă trăgea în jos, chiar şi curelele cântăreau vreo cinci sute de kilograme. Nu conta cât timp petrecusem la sală pe Lună, prima săptămână pe Pământ era întotdeauna de coşmar. În timpul ăsta, sirenele se apropiau tot mai mult.

— Vă rog, a zis Leonard, din locul lui. Nu luaţi o femeie albă drept ostatică. Ştiţi cum o să arate asta.

Pentru o clipă, fanul meu a ezitat, dar apoi a clătinat din cap.

— N-o să le pese dacă vom lua o persoană de culoare drept ostatic. Dar Doamna Astronaut? Sigur o să le atragă atenţia.

După ce-am reuşit să desfac şi cea de-a doua curea de la centură, fanul meu m-a apucat de braţ şi m-a ridicat în picioare. M-am sprijinit de el şi m-am prins de scaunul din faţa în timp ce creierul meu încerca să-şi dea seama ce să facă în privinţa greutăţii excedentare. M-am zbătut să mă ţin pe picioare, în timp ce în jurul meu cabina se învârtea ameţitor. Mi se părea un plan bun să vomit.

— Ea..., a început să spună Helen de lângă mine, dar vocea i s-a stins şi, din fericire, a revenit apoi: O să ameţească. Mergeţi încetişor, dacă nu vreţi să vomite pe voi.

Aveam stomacul gol, pentru că evit să mănânc înainte de zbor. Şi totuşi. Am ezitat, încercând să-mi revin.

— Ce vreţi să fac?

— O să stai în uşă şi-o să le transmiţi cererile noastre.

Tipul din Brooklyn m-a împins pe culoar, iar eu m-am împleticit. Abia îmi târâm picioarele din cauza gravitaţiei.

Fanul meu m-a prins înainte să mă prăbuşesc.

— Fă ce-ţi spunem şi nu va fi nimeni rănit.

— Sigur.

Mi-era tot mai greu să respir. De teamă sau de epuizare, nu eram sigură. Poate din ambele cauze. M-am sprijinit de el şi am pornit spre ecluză.

Pasagerii păreau să se fi trezit cu toţii. Odinioară, îi cunoşteam pe toţi cei din corpul de astronauţi, dar acum îi ştiam doar pe jumătate dintre ei din vedere, iar unii mi se păreau doar vag cunoscuţi. Totuşi. Îi ştiam pe Helen, pe Leonard şi pe Malouf, care aveau să-şi revină imediat. Lângă uşă, Cecil Marlowe de la Inginerie frământa centura în mâini, de parcă se gândea să se ridice. Ruby Donaldson, cu codiţele ei blonde, părea o copilă, dar fusese doctor în prima linie în război.

Ce făceau oare piloţii, în faţă? Probabil că erau conştienţi şi ştiau ce se petrece sau măcar ştiau că nu echipa de salvare urcase la bord. Exista un intercom în spate, dar nu şi o cameră de luat vederi. Dac-aş fi fost în locul lor, aş fi ascultat ce se întâmpla acum, încercând să obţin mai multe informaţii. Aş fi transmis toate astea şi către Centrul de Comandă.

— Ce vreţi voi *şase* să spun? am întrebat după ce mi-am dres glasul.

Tipul din Brooklyn m-a oprit la capătul culoarului.

— Spune-le că sunt probleme aici, pe Pământ. Lăsaţi spaţiul până când rezolvaţi cu Pământul.

Am încuviinţat încet. Erau susţinători ai grupării „Întâi Pământul", ar fi trebuit să-mi dau seama mai repede. Majoritatea erau de obicei refugiaţi din zone care fuseseră crunt afectate în urma căderii Meteoritului. Tipul din Brooklyn probabil că pierduse totul şi, fiind de culoare, fusese lăsat să putrezească printre ruinele oraşului.

— În regulă, dar n-ai nevoie de toţi cei de-aici ca să transmit eu un mesaj.

— Ţi-ar plăcea, nu-i aşa?

— Ar fi un semn de bunătate.

Dincolo de uşă, maşinile echipelor de salvare staţionaseră, cu girofarul pornit. O ambulanţă locală şi trei maşini de

pompieri, niciuna aparţinând CAI. Una dintre ele era parcată pieziş şi-am putut citi „Districtul Madison”.

— Unde suntem?

— În Alabama.

— Bun... ei, bine, va mai dura ceva până când cei de la CAI vor ajunge aici.

Chiar dacă fuseseră informaţi de avioanele de vânătoare şi de dispozitivele de urmărire radar, tot erau nevoiţi să facă drumul până aici.

— Din moment ce unii dintre pasageri nu se simt bine, de ce nu-i lăsaţi să se ducă în ambulanţă? Ar... fi o bună modalitate de a izola germenii spaţiali.

Unul dintre bărbaţi a aruncat o privire afară, apoi şi-a retras capul, zicând.

— Paramedicii vin încoace.

— Opreşte-i, a spus fanul meu cu un semn smucit din bărbie, care a făcut canistrele măştii de gaze să se mişte.

Inspirând adânc, bărbatul de la uşă a scos ţeava puştii afară şi a tras în aer. Zgomotul a ricoşat în cabină, răspândindu-se în ecouri puternice. A strigat apoi din uşă:

— Nu mai înaintaţi!

Tipul din Brooklyn m-a împins în faţă. Îşi înfipsese degetul mare în carnea de deasupra cotului, dar strânsoarea lui era singurul lucru care mă ţinea pe picioare.

— Să le spui că vrem să vină o echipă de jurnalişti. Şi preşedintele. Şi dr. Martin Luther King, a spus fanul meu uitându-se la mine.

— Şi şeful ONU, a zis unul dintre tipii care purtau bandane.

Avea pielea cu cel mai închis ton dintre toţi şi un accent britanic neaşteptat. Cunoşteam britanici de culoare, dar credeam că toţi cei din gruparea „Întâi Pământul” erau americani.

— Ştii... ştii că nu se va...

Nu se va întâmpla, am vrut să spun, dar m-am oprit din a spune asta fără menajamente.

— Nu se va întâmpla repede, am dres-o.

— Ambulanţa a ajuns rapid aici, a spus britanicul, ridicând o sprânceană.

— Ambulanţa este din zonă.

Nu eram sigură ce se cuvenea să fac în continuare. Eram calificată în matematică şi în pilotarea navelor spaţiale.

Cunoştinţele mele despre situaţiile în care erau luaţi ostatici erau în întregime bazate pe filme şi eram convinsă că felul cum se desfăşuraseră lucrurile în *Suddenly*{5} nu era tocmai un model potrivit. Niciunul dintre aceşti oameni nu avea să se lase păcălit, luând un pistol cu capse drept revolver. Nu aveam cum să-i electrocutez. La naiba, abia dacă reuşeam să mă ţin pe picioare! Singurul lucru pe care puteam să-l fac era să am grijă să rămână calmi şi cooperanţi.

— Le spun, dar vreau doar să mă asigur că sunteţi pregătiţi să aşteptaţi, am zis.

— Nu eşti în poziţia în care să ne spui ce să facem, a zis britanicul.

— Am înţeles. Încerc doar să mă asigur că aveţi informaţiile necesare. Din Kansas până aici este un zbor de cinci ore, bine? Atâta zic.

De fapt, zborul era de aproximativ două ore, însă nişte timp în plus nu strica... Ar fi putut să-l ia pe preşedinte cu un T-38 şi să-l aducă aici în douăzeci de minute, însă părea improbabil. M-am întors spre uşă, cu ochii mijiţi în lumina directă.

— Vor întreba de ce vreţi să vorbiţi cu ei.

— Asta poate aştepta până ajung, nu? a spus fanul meu făcând un semn către uşă. Echipa de jurnalişti, preşedintele, dr. King şi şeful ONU. Atât ai de zis. Ai înţeles?

Tipul din Brooklyn s-a întors pe culoarul dintre scaune şi şi-a îndreptat puşca spre Helen.

— Ca să fim siguri.

Reuşeam să mă ţin pe picioare doar datorită adrenalinei şi faptului că petrecusem câteva decenii bune învăţând să-mi ascund anxietatea. Înăuntrul costumului, îmi simţeam pielea prea întinsă, iar genunchii îmi tremurau la fiecare bătaie a

---

5 Film american din 1954 cu Frank Sinatra şi Sterling Hayden în rolurile principale, a cărui acţiune se desfăşoară într-un mic oraş din California, unde trei gangsteri pătrund în casa familiei Benson, luându-i ostatici pe membrii acesteia, cu intenţia de a se folosi de poziţia favorabilă a casei pentru a-l asasina pe preşedintele SUA care, aflat într-o călătorie cu trenul, urmează să se oprească în gara oraşului (n. red.).

inimii. Cumva, am fost capabilă să încuviinţez şi să fac un pas spre uşă.

M-am prins de marginea uşii. Degetele îmi tremurau, iar asta-mi zădărnicea încercarea de a părea sigură pe sine. Pompierii stăteau lângă maşina lor, cu siguranţă discutând despre ce era de făcut, în timp ce şoferul ambulanţei vorbea cu cineva prin staţie. Unul dintre pompieri m-a văzut şi i-a dat un ghiont unui coleg, ca să-i atragă atenţia.

Am inspirat, pregătindu-mă să strig instrucţiunile celor care mă ţineau ostatică. Gura aceea generoasă de aer nefiltrat, încărcat de praf, de polen şi de combustibil ars, mi-a declanşat un acces de tuse. Ţinându-mă strâns de cadrul uşii, m-am chircit. Nu din cauza forţei tusei, ci ca să nu leşin. Cineva mi-a pus o mână pe spate şi alta pe braţ, susţinându-mă.

— Eşti bine? m-a întrebat fanul meu, aplecându-se şi folosind cadrul uşii drept pavăză.

Am încuviinţat şi mi-a părut rău imediat. Cu maxilarul încordat, am înghiţit în sec şi am aşteptat ca ameţeala să treacă.

— Mă ajuţi să mă ridic? Încet.

A dat din cap, făcând masca de gaze să se mişte, şi m-a ajutat să mă ridic. Cu o mână pe braţul meu, m-a privit cu ochii lui căprui, până când am tras din nou aer în piept cu precauţie. Paramedicul se apropiase în timp ce tuşeam, ca şi cum nu s-ar fi putut abţine.

M-am concentrat asupra lui, era un tânăr alb, în jur de douăzeci de ani, cu păr blond creţ, care nu putea fi îmblânzit nici de gel.

— Oamenii ăştia doresc să vină o echipă de jurnalişti şi să discute cu preşedintele, şeful ONU şi cu dr. Martin Luther King jr.

— Cine sunt? a întrebat un pompier cu umeri ca de urs şi cu obrajii plini de pistrui, făcând un pas în afara grupului. Ce vor?

M-am uitat într-o parte, iar fanul meu a clătinat din cap.

— Spune-le că vor afla când va ajunge preşedintele aici.

Ceea ce, având în vedere că ştiam cum acţiona guvernul, însemna niciodată.

Pe culoar, tipul din Brooklyn avea încă puşca aţintită spre Helen, aşa că am repetat mesajul, înainte să mă întorc, ieşind din lumina soarelui.

— Pot să mă aşez, vă rog?

Aproape că mă aşteptam să refuze, numai de ciudă, însă fanul meu m-a condus înapoi către locul meu. Tipul din Brooklyn şi-a coborât arma în timp ce ne apropiam de el, iar Helen s-a prăbuşit, de parcă arma ar fi susţinut-o până atunci.

Oricât mi-aş fi dorit să mă trântesc în scaun, m-am lăsat jos încetişor. Fanul meu m-a sprijinit, de parc-aş fi fost o doamnă în vârstă, şi nu o ostatică. Mi-am dres glasul; aş fi dat orice pentru nişte apă.

— M-am gândit că am putea vorbi despre ce-aţi vrea să-i spun preşedintelui, când ajunge. Aţi zis ceva despre probleme de pe Pământ...?

Fanul meu a schimbat o privire cu tipul din Brooklyn şi apoi s-a uitat în spatele meu, ca să se pună probabil de acord cu restul bărbaţilor din grup. De cealaltă parte a culoarului, Leonard s-a aplecat puţin spre noi, ascultând. La un moment dat, în timp ce eram în faţă, îşi desfăcuse centura.

Fanul meu m-a privit lung, printre gene. Nu ştiu ce-a văzut, dar în cele din urmă a spus dând din cap.

— Oamenii de pe Pământ sunt lăsaţi de izbelişte. Toţi banii sunt investiţi în programul spaţial, în loc să fie folosiţi pentru a îndrepta dezastrul produs de Meteorit. Oamenii stau înghesuiţi în apartamente. Refugiaţii, după zece ani, nu se pot întoarce acasă, pentru că firmele de asigurări susţin c-a fost un caz de forţă majoră şi că guvernele „alocă resurse în funcţie de necesităţi". De parcă n-am vedea unde se alocă de fapt resursele, adăugă el încruntându-se. De parcă n-am şti care cartiere anume sunt lăsate pe dinafară.

Îmi petrecusem atât de mult timp în industria spaţială şi lucrând cu oamenii care înţelegeau foarte bine ce se petrecea cu clima terestră, încât era uşor să uit că mulţi oameni aveau nevoi mult mai urgente.

— Dacă clima continuă să se încălzească, aşa cum estimează meteorologii, suntem cu toţii la ananghie, dacă nu ne stabilim pe alte planete. Programul spaţial este *de fapt* pentru pământeni.

— Te rog. Am mai văzut asta. Spaţiul va fi pentru elite, toţi ceilalţi vor fi lăsaţi în urmă.

Am clătinat din cap.

— Nu, i-am răspuns clătinând din cap. Lucrurile nu vor sta aşa.

— Uită-te în jurul tău.

Am făcut întocmai, mişcându-mi capul cu grijă, ca să nu-mi accentuez senzaţia de rău. Cei care ne ţineau ostatici se împrăştiaseră. Doi se aflau în spate. Trei erau la uşă, iar fanul meu rămăsese lângă mine. Toţi pasagerii aveau o tentă verde-cenuşie, deşi n-aş fi putut spune dacă era din cauza gravitaţiei sau a situaţiei în care ne aflam. Probabil că ambele erau de vină. Helen îşi ţinea mâinile în poală şi avea expresia neclintită care punea stăpânire pe ea când juca şah sau când făcea calcule. Leonard îşi încrucişase mâinile la subraţ, muşcându-şi buza de jos în timp ce se uita la noi. Ruby Donaldson îşi bâţâia genunchiul drept, iar Vanderbilt DeBeer îşi rodea o pieliţă de la degetul mare.

— De-acord. Toată lumea pare nefericită.

— Uită-te încă o dată. Câţi dintre ei arată ca mine?

M-am uitat spre Leonard, care se afla vizavi, iar el a tresărit. Jur că într-o zi n-o să-mi mai ia atât de mult să-mi dau seama de lucrurile astea. Într-o rachetă ticsită de astronauţi, erau un singur tip de culoare, o femeie taiwaneză şi treizeci de albi. Sau douăzeci şi nouă şi o evreică, în funcţie de cum mă socoteaţi.

— Nu pot să nu-ţi dau dreptate.

— Dar tot vei încerca, a spus şi şi-a ajustat pistolul.

— Sunt primele faze ale programului – oamenii aveau o viziune extrem de edulcorată în ceea ce priveşte programul spaţial, alimentată de emisiuni precum *Buck Rogers,* şi în realitate lucrurile nu erau deloc aşa. Uite ce e... Eu trăiesc pe Lună şase luni pe an. Nu avem apă curentă. Un sac de dormit îmi ţine loc de pat, nu avem alcool... În mare parte. Nimic plăcut, în orice caz. Toată mâncarea e sub formă de conserve. Şi o simplă greşeală ar putea să ducă la moartea tuturor celor aflaţi în colonie. Trebuie să ai o serie de abilităţi foarte specifice în prezent ca să poţi pleca în spaţiu. Cred că toţi cei de-aici au măcar un masterat sau un doctorat.

Fanul meu s-a aplecat spre mine, cu ochii mijiţi în spatele măştii de gaze.

— Şi presupui că oamenii de culoare nu au aceste studii.

De partea cealaltă a culoarului, Leonard şi-a dres glasul:

— Unii avem în mod clar...

S-a oprit când fanul meu s-a întors spre el.

Cu o tresărire a măştii de gaze, acesta a murmurat.

— S-auzim ce ai de zis, Unchiule Tom.

Leonard şi-a dat ochii peste cap.

— Genul de specializări pe care le caută nu necesită doar muncă, ci şi bani şi conexiuni. Ce faceţi voi n-are niciun sens, dar sunt de acord cu motivele care au generat acţiunea voastră.

Faza cu navele spaţiale e că sunt etanşe. Chiar şi cu ecluza deschisă către aerul înăbuşitor al Pământului, tot nu prea circulă aerul. Era august. În sudul Americii. Mai ţineţi minte partea aia în care oamenii vomitau peste tot din cauza coborârii?

Patru ore mai târziu, căldura şi mirosul s-au înrăutăţit. În mod normal, în acest punct am fi plutit deja pe saltele cu apă în centrul de aclimatizare al CAI. În schimb, eram obligaţi să stăm în fund, sub influenţa gravitaţiei terestre, într-o cameră înăbuşitoare, încărcată de miasmele dejecţiilor umane.

Helen s-a întins şi a pus o mână pe piciorul meu, apoi a început să bată cu degetul arătător. Ce femeie genială! Folosea codul Morse. Mi-am pus mâna peste a ei, de parcă aş fi liniştit-o, şi i-am răspuns prin bătăi în semn de confirmare.

Printr-un şir de bătăi scurte şi lungi, mi-a transmis: FOLOSEŞTE-TE DE FRICA DE GERMENI.

Am întrebat-o printr-o serie de bătăi pe dosul palmei sale: CUM?

EU O SĂ FAC PE MOARTA. S-a oprit şi m-a privit cu coada ochiului, TU VORBEŞTI.

În mod curios, ştiam că se pricepea „să facă pe moarta”.

În pregătirea astronauţilor există o chestie care se numeşte „simulare a morţii”, în care simulăm ce se petrece în cazul în care unul dintre noi moare. De obicei, astronautul pe al cărui cartonaş scrie „moarte” nu face decât să stea pe durata simulării, dar Helen îşi jucase scena morţii scoţând un

horcăit îngrozitor, rămânând apoi complet nemişcată, în cel mai înfricoşător mod posibil.

Dumnezeu ştia dacă avea să funcţioneze, dar preşedintele n-avea să vină în mod sigur... şi nici nu puteam spune ce aveau să facă oamenii aceia dacă ar fi venit. M-am ridicat în capul oaselor, uitându-mă în jur după fanul meu. Se numea Roy, ştiam asta doar fiindcă tipul din Brooklyn îl întrebase unde era baia.

Roy era, probabil, singura persoană care se simţea relativ confortabil pe navă, datorită măştii de gaze. Mi-am ridicat mâna, ca să-i atrag atenţia şi, minunea minunilor, a venit imediat.

— M-am gândit la obiectivele voastre şi am o sugestie.

— Abia aştept s-o aud.

Cu unul dintre cele mai eroice gesturi pe care le-am văzut, Helen s-a aplecat în faţă, şi-a mişcat scurt capul şi a vomitat pe pantofii lui Roy. Într-o succesiune rapidă, cu o precizie extraordinară, ea făcuse toate acţiunile pe care le evităm de obicei pentru a nu vomita atunci când revenim pe Pământ.

Roy s-a tras înapoi, lovindu-se de scaunul lui Leonard. Chiar şi în spatele măştii, faţa i se schimonosise de scârbă.

Ceilalţi bărbaţi au intrat imediat în stare de alertă, ridicând puştile spre noi, în timp ce încercau să-şi dea seama ce se petrecea. Helen şi-a ridicat mâna tremurând şi a murmurat:

— Germeni... Din spaţiu... a adăugat tuşind.

Apoi s-a prăbuşit cu capul în poala mea. Chiar dacă mă aşteptam la asta, am tresărit şocată. Apoi, mi-am lipit mâna de gâtul ei, simţindu-i pulsul rapid şi puternic. Am ridicat capul spre Roy şi am încercat să fiu cât mai convingătoare:

— Nu e bine deloc.

În spatele lui Roy, Leonard s-a aplecat în scaun.

— Crezi că va asculta cineva ce aveţi de spus, dacă lăsaţi toţi astronauţii de aici să moară? Crezi că dr. King va înţelege asta? Te rog, am spus cu un glas înduioşător, cu mâna încă pe gâtul lui Helen. Lasă-i pe cei mai bolnavi oameni să plece drept dovadă de bună-credinţă.

— Vrei să renunţ la moneda de schimb?

— Un gest de compasiune, cum ar fi acela de a-i lăsa pe oamenii care nu se simt bine să aibă parte de îngrijiri medicale, nu poate decât să vă sprijine cauza.

Nu părea să cedeze. Nici măcar puţin.

— Eu voi rămâne aici, ca mediatoare.

Dawn Sabados de la comunicaţii a icnit atunci, iar asta l-a dat peste cap pe unul dintre tipii cu piele albă, care purta bandană.

— Haide... a zis el, clătinând din cap spre Roy. Înainte să ne molipsim toţi.

În siguranţă în spatele măştii sale, Roy s-a uitat la fiecare tovarăş. Tipul din Brooklyn îşi ţinea o mână peste nas, peste cagulă. Şi-a tras mâna la o parte doar atât cât să spună:

— Fă-o.

— OK, a zis şi m-a apucat de braţe. Trebuie să le spui ce se întâmplă.

Am ridicat-o pe Helen din poala mea. A rămas la fel de „moartă" ca în timpul simulării, cu un braţ atârnând spre podea. Roy m-a ajutat să mă ridic în picioare, şi camera a început să se învârtă în jurul meu, devenind cenuşie. M-am prins de ceva, cred că de un spătar, până când am fost suficient de sigură pe picioare să înaintez împleticindu-mă pe culoar.

Înainte s-ajungem la uşă, m-am oprit şi m-am întors spre Roy.

— Paramedicii vor trebui să le iasă în întâmpinare când ies. Cei mai mulţi sunt prea slăbiţi ca să stea în picioare.

Britanicul s-a uitat din locul în care stătea sprijinit de cadrul uşii, cu puşca pregătită.

— Doi câte doi?

— Fără prostii, a încuviinţat Roy.

— Am înţeles.

M-am îndreptat spre uşă. A fost nevoie ca britanicul să întindă o mână ca să mă susţină. Soarele coborâse pe cer, pictând totul într-o nuanţă frumoasă de auriu, punctată de lumini roşii şi albastre care se roteau. Numărul de ambulanţe se mărise şi apăruseră şi maşini de poliţie între timp. Cerinţa legată de prezenţa echipelor de jurnalişti fusese îndeplinită. Părea că toate cele trei canale, plus mai multe posturi de radio, se instalaseră în zonă.

Nu prea aproape totuşi, pentru că erau cu toţii în spatele cordonului militar care înconjura racheta. Când am apărut în cadrul uşii, toate armele s-au îndreptat spre mine. Am fost nevoită să-mi stăpânesc emoţia înainte să vorbesc.

— Vor să lase o parte dintre astronauţi să iasă, în semn de bună-credinţă. Vor ieşi câte doi. Paramedicii se pot apropia.

Apoi m-au tras înapoi. Genunchii mi-au cedat şi am căzut pe podeaua rachetei. Britanicul m-a înşfăcat, ridicându-mă în picioare şi, în urma schimbării bruşte... Am leşinat.

Când m-am trezit, eram doar eu şi protestatarii, pe o navă care duhnea a vomă şi a frică.

TREI

PROTESTATARII DIN „ÎNTÂI PĂMÂNTUL" DE LA BORDUL NAVEI SPAȚIALE ELIBEREAZĂ 31 DINTRE CEI 32 DE OSTATICI „ÎN SEMN DE BUNĂ-CREDINȚĂ"

de DAVID BIRD

MONTGOMERY, AL, 21 aug. 1961 — Protestatarii din gruparea „Întâi Pământul" au profitat de aterizarea navetei spațiale *Cygnus 14*, care a deviat de la curs, şi au luat-o cu asalt, cei 32 de astronauți fiind reținuți ostatici.

Mai devreme, în cursul zilei, au eliberat „în semn de bună-credință" toți astronauții, cu excepția unuia. Ostatica rămasă, dr. Elma York, cunoscută ca Doamna Astronaut, este în continuare reținută până la îndeplinirea solicitărilor protestatarilor, fiind folosită ca mijloc de comunicare cu autoritățile.

A zecea oră. În navă era întuneric, singura lumină venind din afară, dinspre luminile de monitorizare pe care echipa de salvare le instalase afară. Sistemul meu vestibular detesta să fie din nou pe Pământ, la gravitaţie maximă. Îmi era rău şi eram chiar mai slăbită decât la aterizare. În ciuda eforturilor mele, leşinasem încă de două ori după ce mă făcuseră să merg la uşă, ca să mai cer o dată prezenţa preşedintelui, a liderului ONU şi a dr. Martin Luther King Jr.

Nu aveau să vină. Ştiam asta. Era doar o chestiune de timp până când cei din gruparea „Întâi Pământul" aveau să priceapă asta la rândul lor. Preşedintele Denley era renumit

pentru faptul că ordonase trupelor să tragă asupra civililor în războiul din Coreea. Nu credeam că avea să cedeze în faţa acestor bărbaţi.

Între drumurile către uşă, m-am aşezat pe un loc liber din partea din faţă a rachetei, cu capul sprijinit de suportul pentru gât, şi am încercat să aţipesc. Chiar şi la ora două noaptea, pe întuneric, eram prea încordată ca să pot adormi, dar cât aveam ochii închişi, protestatarii vorbeau mai liber.

— La naiba, mi-e foame!

Era britanicul, care se numea Lysander. Era însurat cu sora tipului din Brooklyn, care era vărul lui Roy. Devenise limpede că povestea asta nu era tocmai planificată. Bărbaţii erau la vânătoare, văzuseră racheta apropiindu-se de Pământ şi toată furia din ultimii zece ani le alimentase acţiunile.

— Crezi că-i poţi face să ne aducă nişte mâncare? m-a întrebat Brooklyn, scuturându-mă de umăr.

Am aşteptat să mă scuture a doua oară şi abia apoi am deschis ochii. Mă foloseam din nou de tactici văzute în filme, gândindu-mă c-ar putea să-mi fie de folos să mă prefac că sunt mai slăbită decât eram de fapt. Nu c-aş fi putut fi cu mult mai slăbită.

— Hm?

— Zi-le să ne aducă mâncare, a repetat tipul din Brooklyn, arătând spre uşă.

— Nu fi idiot, a zis Roy clătinând din cap. Ar putea otrăvi ce ne trimit.

— O să cerem conserve, a replicat tipul din Brooklyn, ridicând din umeri. O conservă de carne presată SPAM şi o franzelă. Putem să ne facem sendvişuri.

La cuvântul „SPAM", mi s-a întors stomacul. Am încercat să-mi înăbuş senzaţia.

— Pot să merg la baie? Cred c-o să... am început şi mi-am dus o mână la gură. Vă rog.

Roy m-a prins de braţ şi m-a ridicat, ducându-mă spre toaletă. Era optimizată pentru călătoria în spaţiu, cu un WC cu vid şi o bară de care să te ţii. Pe Pământ, gravitaţia era suficientă.

M-am împleticit înăuntru şi am închis uşa, sprijinindu-mă de ea un moment, înainte să cad în genunchi, copleşită de o

senzaţie cumplită de rău. Detestam să vomit. Am rămas gâfâind, slăbită, pe podeaua micii încăperi.

— Ai terminat? a întrebat Roy ciocănind cu putere în uşă.

— Aproape!

Gândul că trebuia să mă ridic din nou şi să fac drumul până la scaunul meu mi-a făcut picioarele să se încleieze de podea, şi...

Focuri de armă.

Recunosc c-am ţipat. Tot ce auzeam din afara băii era zgomotul sălbatic al unei salve, punctat de percuţia ascuţită a puştilor de asalt. Şi strigăte de oameni.

Da, m-am speriat. Da. Eram îngrozită. Fusesem în al Doilea Război Mondial şi, chiar dacă n-ar fi trebuit să iau parte la lupte, ideea e că, în unele zile... în unele zile zburam în locuri aflate sub asediu. Ştiam ce se petrecea acolo şi aş fi fost o proastă dacă nu mi-ar fi fost teamă, când tot ce mă despărţea de moarte erau pereţii şi uşa de plastic a toaletei.

M-am ghemuit, cu braţele deasupra capului, şi am încercat mă mă fac o ţintă cât mai mică. Aşa se putea rezuma eroismul meu – încercam să nu fiu împuşcată.

Focurile de armă s-au oprit.

— Liber! a răsunat o voce masculină către o altă persoană, iar apoi am auzit pe cineva oprindu-se lângă uşa toaletei. A încercat clanţa.

— Dr. York? Sergent Mitchell Ohnemus de la ONU.

— Da. O clipă.

M-am şters la ochi şi m-am sprijinit de perete ca să mă ridic în picioare. Mă lăsasem eu la podea, dar nu voiam să fiu salvată de-acolo. Am făcut câteva încercări până am reuşit să mă coordonez suficient ca să deschid zăvorul.

Afară, mirosul de cordită se împletea cu cel de vomă şi urină. Nu-mi închipuisem că ar fi putut să miroasă mai rău în rachetă, şi totuşi iată. Tânărul soldat ONU avea pielea albă, pistruiată, şi genele atât de deschise la culoare, că probabil sub cască părul îi era blond natural.

— Doamnă, sunteţi bine?

— Mulţumesc. Da, i-am răspuns şi am întins o mână. Dar am nevoie de ajutor ca să merg.

Roy se zvârcolea pe podea, cu o rană sângerând în piept. Dintre scaune, alt braţ se întindea peste covor, parcă implo-

rând. Cineva a gemut, slavă Cerului! Nu fiindcă-l durea, ci fiindcă era în viaţă.

N-ar fi trebuit să se ajungă aici. Oricât de ciudat părea, cred că, dacă preşedintele ar fi venit, mi-ar fi dat drumul. Dacă ar fi venit. Dar asta nu avea să se întâmple niciodată.

A mai durat încă patru ore să trec prin examinarea medicală şi interogatoriu, Şi după aceea... Haideţi să vă povestesc; cât de minunat este să faci un duş după trei luni în care-ai folosit doar prosoape de in şi şampon uscat. Oamenii care nu au fost niciodată în spaţiu nu înţeleg ce lux reprezintă apa. Am stat pe un scăunel, sub apa de la duşul camerei mele de la centrul de aclimatizare. Picăturile mi-au răpăit pe cap, croindu-şi drum prin păr şi căzându-mi pe faţă şi pe gât. Căldura lichidă m-a învăluit, alunecându-mi cu o glorie senzuală pe toată lungimea membrelor.

Urma să trec printr-un nou interogatoriu foarte lung, dar deocamdată puteam sta la duş. M-am aplecat în faţă şi mi-am sprijinit coatele pe genunchi, lăsând apa să-mi curgă în cascadă pe spate, ca într-un masaj cu multe degete. Lângă baie, o asistentă aştepta să mă ajute să ajung la salteaua cu apă care avea să-mi susţină membrele dureroase în noaptea aceea. Oricât îmi doream să stau sub duş pentru totdeauna, mai urmau şi altele. Şi băi. Ah... Să mă afund în cadă şi să las apa caldă să mă susţină!

Între timp, eram nepoliticoasă faţă de asistentă. Am închis apa oftând şi am apăsat pe buton. Uşa s-a deschis, de parcă asistenta ar fi aşteptat cu mâna pe clanţă, şi...

În uşă se afla Nathaniel. Zâmbea şi mă simţeam de parc-aş fi văzut soarele.

— Ai nevoie de ajutor, Doamnă Astronaut?

I-am întins braţul, care părea să-mi cântărească vreo treizeci de kilograme.

— Am nevoie de ajutor să mă usuc cu prosopul.

— Pot să fac asta.

Deja desculţ, Nathaniel a intrat în camera de duş şi m-a luat de mână, aplecându-se să mă sărute. Sigur, vorbiserăm la telefon după ce mă scoseseră din rachetă, dar până în momentul acesta mi se păruse că revederea noastră era doar ipotetică.

Mâna soţului meu era caldă şi familiară, de la bătătura permanentă provocată de creion pe prima articulaţie a arătătorului, până la gâdilătura părului blond de pe dosul palmei. Buzele îi erau calde şi uşor crăpate, dar cu un contur atât de cunoscut, că m-am topit. Când nu ţi-ai văzut iubitul de trei luni, primul moment împreună... atingerea... mirosul. Simpla influenţă orbitală a prezenţei lui mă făcea să simt că nu mai eram pierdută în mişcarea siderală.

Ah, eram încă prea obosită să mă ţin singură pe picioare, dar lumea era din nou aşa cum trebuia.

— Mi-a fost atât de dor de tine!

— E prima dată când mi-am făcut griji că nu te voi mai revedea, a spus şi a luat prosopul de pe rastel.

— Nu am fost nicio clipă în pericol real, am spus cu o grimasă provocată de încărcătura amintirilor. Exceptând reintrarea.

Răspunsul meu l-a lăsat cu gura căscată de uimire.

— Elma, te-au ţinut ostatică şase oameni.

— Ei, bine... da. Însă nu voiau să mă împuşte; poate că mi se păruse, dar furia lor nu fusese îndreptată împotriva mea. Erau doar câţiva tipi care ieşiseră la vânătoare, au văzut o ocazie şi au profitat.

— Aşadar au fost impulsivi.

—Hotărâţi, am zis şi mi-am închis ochii strâns, amintindu-mi de ochii lui Roy deasupra măştii, când a pomenit de fiica lui. Aveau familii. Voiau doar o lume mai bună pentru copiii lor.

Cunosc tăcerea soţului meu, când nu e de acord cu mine. Inspiră, de parcă ar vrea să vorbească, apoi îşi ţine respiraţia pentru o clipă. Nathaniel a expirat, trecându-mi prosopul pe spate.

— Abia aştept să te duc din nou acasă.

Dac-am fi fost acasă, l-aş fi întrebat cu ce nu era de acord, dar eram extenuată, aşa că l-am lăsat să schimbe subiectul.

— Zi-mi mai bine despre noutăţi.

— Am cumpărat un nou covor, a zis şi a trecut cu prosopul peste şold către coapsă. De fapt, Nicole Wargin l-a ales, dar mi-am folosit banii câştigaţi cu greu.

— Există şi bani câştigaţi uşor?

— Da? Dacă zaci tot timpul?

În timp ce vorbea, Nathaniel a urmat conturul corpului meu cu prosopul, de parcă ar fi încercat să se asigure că eram reală.

— Nu mă lasă să zac prea mult.

Aveam doar ziua aceea să mă odihnesc, căci de mâine fizioterapeutul avea să înceapă antrenamentul sistemului vestibular, aşa încât să mă reaclimatizez la gravitaţia terestră. Slavă Cerului, nu mai dura la fel de mult ca primele câteva dăţi. Procesul nu era plăcut, dar scăpăm într-o săptămână.

— Ce culoare are?

— Ce? Ah, covorul. Este... roşiatic? Are un model, a spus el muşcându-şi buza de jos. Se potriveşte cu pernele de pe canapea.

M-am uitat la el, suspicioasă.

— Nicole are gusturi excelente. Dar ce-a generat achiziţia?

— Ultima dată, a răspuns Nathaniel împăturind prosopul, ai avut probleme din cauza podelei netede. M-am gândit că aderenţa o să fie de ajutor.

Ce drăguţ e soţul meu!

— Aş putea să stau încălţată.

— Da, însă îţi place să stai desculţă, a spus Nathaniel, agăţând prosopul cu o expresie îngrijorată. E un covor frumos, sincer.

Am râs şi mi s-a părut alarmant de bine. Reuşisem să rămân în viaţă după ce trecusem prin două încercări care ar fi putut să-mi aducă moartea, ca să nu mai zic de traiul în spaţiu, iar noi vorbeam despre covoare.

— Te cred, am zis şi l-am luat de mână, uitându-mă spre uşă. Mă ajuţi să urc în pat?

Cu grijă, Nathaniel m-a ridicat. Mi-am pus braţele în jurul gâtului său şi m-am sprijinit de el. M-a cuprins cu braţele, apăsându-mi uşor punctele dureroase de pe spate. Era atât de bine. Căldura lui, pe care o simţeam lipită de întreaga lungime a corpului meu, era minunată.

Îmi ardeau ochii şi am fost nevoită să-i închid, ca să-mi stăvilesc dorinţa. Mâna lui s-a plimbat pe curbura spinării, până la fese, şi înapoi spre talie. M-a strâns uşor, susţinându-mă în continuare. Oftând, l-am lăsat să mă ajute să mă îmbrac cu halatul de spital şi să parcurg distanţa scurtă până la salteaua cu apă.

Mă usturau picioarele acolo unde mi se spărseseră bătăturile, aşa că mă simţeam ca mica sirenă călcând pe cuţite. Ciudat era că aveam bătături pe partea de sus a picioarelor, de la fuşteiele de ancorare, şi în vârfurile degetelor, pentru că mă împinsesem ca să fac salturi. Călcâiele în schimb erau moi şi fine, ca ale unui bebeluş.

M-am aşezat uşor pe saltea şi l-am lăsat să-mi urce picioarele pe ea. Cu un oftat care a sunat de parcă mă dezumflam, m-am lăsat pe saltea. Doamne, ce obosită eram! Salteaua cu apă ajuta, dar nimic nu e confortabil pe Pământ după ce trăieşti la microgravitaţie.

Am bătut uşor pe partea de lângă mine şi m-am tras, ca să-i fac loc lui Nathaniel pe marginea saltelei înguste. S-a aşezat cu grijă, aşa încât salteaua să nu mă mişte prea mult şi s-a ghemuit lângă mine. Cu o mişcare de du-te-vino, mi-a mângâiat clavicula şi m-am simţit învăluită într-o senzaţie de căldură.

— Myrtle spune că va face vin de păpădii.

Era doar zgomot menit să umple spaţiul dintre noi. Când eşti plecată atât de mult... sunt atâtea cuvinte şi gânduri reţinute, că e greu să ştii de unde să începi sau ce nu ai spus deja.

— După experimentul cu stafide, sunt convinsă că toţi...

— Ce? Experimentul cu stafide?

— Ah, da. Scuze. N-am putut să-ţi spun fără să se prindă centrul de control de la sol. Ştii stocul acela imens de stafide care a fost trimis acolo? Myrtle le-a rehidratat şi a reuşit să-i pornească procesul de fermentaţie.

— A făcut vin? a întrebat, şi salteaua cu apă a început să se clatine de râsul lui. Pe Lună?

— Alcoolul este o parte importantă a unei comunităţi funcţionale.

— Sunt sigur, a spus Nathaniel sărutându-mă pe obraz! Cum a ieşit?

— Ca un sirop de tuse cu terebentină.

— Uau! a fluierat el. Ştii că vinul de pe Lună s-ar vinde cu câteva miare aici.

— Ei, bine, Henri Lemonte l-a distilat şi a făcut un coniac respectabil, bun din el. Iar „respectabil", am adăugat cu o strâmbătură, înseamnă că se amesteca bine cu suc. Iar „ei, bine" înseamnă că abia puteai să guşti din el.

— Sunt surprins că n-a încercat să fermenteze sucul de mere.

— Oamenii au vrut asta. Transportul de stafide s-a făcut la solicitarea Olgăi Baumgartner, dar ea a rămas însărcinată şi a fost nevoită să revină pe Pământ mai devreme, am continuat ridicând din umeri, cât era posibil, având în vedere că stăteam întinsă pe o saltea cu apă.

— Da... Am auzit, a oftat Nathaniel. Cineva trebuie să fie primul care să rămână acolo, dacă vrem să avem o colonie autosustenabilă.

— Cine vrea ca propriii copii să fie cobai? S-a făcut deja tam-tam când am început să creştem iepuri pe Lună.

Activiştii pentru drepturile animalelor fuseseră furibunzi, dar, ca s-o citez pe bunica, ai ce mânca dintr-un iepure.

— Iepuraşii pe care i-am readus pe Pământ erau tare nefericiţi. Cine ar vrea să-şi condamne copilul să nu se mai întoarcă pe Pământ?

— La cum merg lucrurile, e posibil să nu-şi dorească asta.

M-am cuibărit mai aproape de el, oftând. Exact de asta se temeau Roy şi prietenii lui, că va urma un exod dinspre Pământ care nu-i va include şi pe ei. Aveau dreptate: unii oameni aveau să fie lăsaţi în urmă, din cauza resurselor, a politicii sau din pură încăpăţânare.

Nu părea să existe un răspuns corect.

Dintre toate lucrurile care-mi lipsesc cât sunt în spaţiu, nu v-aţi aştepta ca şedinţa de personal de luni dimineaţa să se numere printre ele. Cred că nu-i tocmai corect să spun că-mi lipseşte *şedinţa* în sine, dar este o şansă de a mă revedea cu prietenii şi colegii. În plus, înseamnă cafea şi gogoşi.

La o săptămână după ce mă întorsesem pe Pământ, am intrat la şedinţă mult mai sigură pe picioare. În jur de patruzeci de persoane sporovăiau deasupra mai sus-amintitelor cafele şi gogoşi, iar asta m-a încurajat. Corpul de astronauţi devenise uriaş, aşa că acolo era doar un departament: piloţii. Suntem „elita”, ceea ce înseamnă, de fapt, că avem parte de mai multă pregătire şi – să ne concentrăm pe ce-i mai important – primim gogoşi mai bune.

Benkoski m-a văzut primul şi a strigat:

— A aterizat Doamna Astronaut!

Elita nu înseamnă demnitate. Probabil că faţa mea era la fel de roşie ca o rachetă de avertizare. Nu eram singura femeie din cameră şi totuşi porecla îmi rămăsese. Oamenii s-au strâns în jurul meu, rânjind şi bătându-mă pe spate.

Malouf mi-a întins o cană de cafea aburindă:

— Ai fost... genială. Germeni spaţiali, ha!

— *Helen* a fost genială. Germenii au fost ideea ei.

— Aşa este, a recunoscut toastând cu propria cană de cafea! Dar pe ea am felicitat-o deja, şi tu eşti cea care a rămas pe rachetă.

Clemons a intrat în cameră, ceea ce m-a scutit de a mai fi în centrul atenţiei, căci toţi s-au grăbit să ia loc. Probabil că Leonard şi Helen primeau la fel de multă atenţie în şedinţa de luni din partea celor din grupul marţian. Pe de altă parte, mulţi dintre ei fuseseră în rachetă, aşa că poate că discutaseră deja despre asta. Eu eram bucuroasă că mă pot întoarce la treabă.

Am înhăţat o gogoaşă înainte să mă aşez. S-a nimerit să stau între Imogene şi Sabiha. Orice-ar fi început să spună Clemons nu a mai ajuns la mine de când am luat prima înghiţitură. Să vă zic ceva... prăjeala nu-i tocmai un lucru pe care poţi face în spaţiu. O gogoaşă este o gustare atât de modestă, până când te gândeşti mai bine. Glazura începuse să se cristalizeze, căci aluatul atrăgea umezeala din zahăr, lăsând o carcasă dulce, care s-a rupt când am muşcat din ea, dezvăluind un interior fraged. Zahăr, drojdie, unt şi divinitate... Puteai să găseşti divinitatea într-o gogoaşă.

Imogene s-a aplecat spre mine şi a şoptit.

— Nathaniel ştie că faci mutra asta în afara dormitorului?

Am pufnit şi m-am înecat. Şedinţa s-a oprit. Clemons s-a uitat la mine, iar eu mi-am dres glasul. Roşie la faţă, am luat o gură de cafea şi mi-am dres din nou glasul:

— Scuze. De la gravitaţie.

Clemons a încuviinţat şi a continuat de parc-aş fi spus un lucru rezonabil. Să vedeţi ce chestie, directorul CAI n-a fost niciodată în spaţiu. Are o valvă a inimii slabă şi probabil n-ar supravieţui decolării. Ceea ce-mi amintea de faptul pe care Roy şi prietenii lui îl subliniau, acela că spaţiul era dedicat doar unui anumit procent de populaţie. Mulţi dintre oameni aveau să fie lăsaţi în urmă, de nevoie. Era ca un program eu-

genic de autoselecţie, care... sincer, nu mă gândisem până atunci cât era de îngrozitor.

Dar aveam de ales? Da, oamenii încercau să amelioreze efectul de seră, dar, când aveam să decidem că eforturile lor eşuaseră, ar fi fost prea târziu ca să înfiinţăm colonii. Oftând iar, am lăsat gogoaşa jos şi mi-am tras dosarul în faţă, răsfoindu-l ca să văd ce aveam de făcut.

Clemons a continuat să vorbească, trecând prin agendă şi discutând cu fiecare grup despre misiunea sa. Am întors paginile şi am început să mă încrunt, aşa încât, până când am ajuns la ultima pagină, părea deja că îngrijorarea pe care o marcau prinsese rădăcini în adâncul capului meu. Numele meu nu era nicăieri.

Cât sunt pe Pământ, una dintre responsabilităţile mele este să ajut la pregătirea coloniştilor de pe Lună. Toţi astronauţii fac asta, cu rândul. Fiecare „clasă" de colonişti primeşte doi astronauţi care-i ajută să se deprindă cu ce trebuie să înţeleagă ca să supravieţuiască pe Lună. Mă aşteptam la o clasă nouă, dar...

— York. Ai făcut o treabă bună cu protestatarii. Tu şi ceilalţi astronauţi din zborul acela o să primiţi săptămână liberă în plus, ca s-o scoateţi la capăt cu presa.

Nu era tocmai o răsplată, aşa cum părea să o considere. Pufăind din trabuc, Clemons şi-a închis agenda:

— Asta a fost. La treabă. York, rămâi o clipă.

Zâmbind, am încuviinţat, dar simţeam că sunt pe cale să scot un oftat lung. Detestam conferinţele de presă. Sabiha m-a bătut compătimitoare pe umăr.

— Spune-i că trebuie să mă ajuţi să actualizez simularea navetei lunare.

— Mersi, am zis şi m-am ridicat. Nu cred c-o să mă lase să scap atât de uşor.

— Merită să încerci. Şi e adevărat.

Am râs, fiindcă mă îndoiam de asta. Sabiha avea mai multe ore de zbor decât mine, dar am apreciat efortul ei de a-mi da ceva de făcut care să nu mă expună atât de mult atenţiei publice. După ce mi-am luat dosarul, m-am îndreptat spre masa din faţă.

— Aţi vrut să vorbiţi cu mine, domnule?

— Da, a spus pufăind dintr-unul dintre trabucurile lui omniprezente, norii de fum înconjurându-i faţa, precum apa la gravitaţie zero. Malouf! închide uşa după tine.

Rahat! Suna... de parcă eram în bucluc. *2, 3, 5, 7, 11...* cu siguranţă nu era nimic.

— York, ai impresionat multă lume în situaţia cu ostaticii, a zis Clemons, lăsându-şi trabucul jos. Multă lume. Cei de la PR se luptă să pună mâna pe tine pentru interviuri. Eşti pregătită? Nu vreau să te trimit acolo dacă mai ai nevoie de timp pentru aclimatizare.

— Mulţumesc, domnule. Niciun astronaut sau pilot nu va recunoaşte că are o slăbiciune, dacă are de ales – oricât de mult detestam conferinţele de presă, ştiam ce valoare au pentru programul spaţial. Mă bucur să fiu de folos.

— Bun... Bun, a adăugat şi a scuturat trabucul în scrumiera de pe masă. Uite care-i treaba. Programul spaţial se confruntă cu nişte dificultăţi, şi oamenii care te-au luat ostatică reprezintă aceste dificultăţi. Oameni care nu pricep importanţa programului pun presiune pe guvern să ne retragă fondurile.

— Sunt conştientă de o parte dintre aceste îngrijorări.

— Prin urmare, a continuat încuviinţând, avem nevoie de publicitate pozitivă. De cineva la care lumea să se uite cu admiraţie. Tu... s-a oprit el oftând. Îţi aminteşti când mi-ai zis, cu ani în urmă, că avem nevoie de femei în programul spaţial încă de la început, ca să-l facem să pară sigur?

Unde voia să ajungă cu toate astea? Clemons părea mai îngrijorat ca niciodată.

— Da, domnule.

— Ai avut dreptate, şi eu m-am înşelat.

Cuvintele mi-au zburat de parcă un hublou s-ar fi golit în spaţiu.

— Mulţumesc, cred.

Clemons a pufnit şi un zâmbet i-a îmblânzit chipul lătăreţ.

— Oamenii te plac. Au încredere în tine. Aşa că... de dragul programului, vreau să te rog să fii imaginea CAI şi, mai precis, să te alături Primei Expediţii pe Marte.

PATRU

URAGANUL CARLA DEVASTEAZĂ TEXASUL

GAL VESTON, TX, 28 aug. 1961 — Uraganul Caria, cu viteze ale vântului de până la 278 km/h, este considerat unul dintre cele mai cumplite opt uragane raportate pe coasta Texasului din 1875 până în prezent. Bărbați, femei şi copii au fugit din calea furtunii într-o evacuare în masă, unul dintre cele mai mari asemenea exoduri de la căderea Meteoritului, în 1952.

Toate acestea sunt un avertisment că, deşi putem ajunge pe Marte, există încă forțe ale naturii pe Pământ pe care nu le înțelegem şi nici nu le putem preveni ori controla.

În fiecare secundă, un uragan descarcă de cel puțin zece ori mai multă energie decât a făcut-o Meteoritul asupra statului Washington D.C. Altfel spus, pe durata sa, un uragan descarcă la fel de multă energie precum zece milioane de bombe atomice. Acest fapt copleşitor ar trebui să ne facă să adoptăm o atitudine umilă în fața naturii.

I-am spus cu hotărâre lui Clemons că „Mă voi gândi la asta" şi am ieşit din sala de conferințe, am străbătut holul, am urcat scările, am luat-o spre aripa dedicată inginerilor şi am intrat direct în biroul lui Nathaniel. Şi-a ridicat privirea zâmbind de pe nişte schițe aflate pe masa de proiectare.

I-a căzut creionul din mână şi, odată cu el, şi fața.

— Ce s-a întâmplat?

37, 41, 43... Am închis cu grijă uşa... *47, 53, 59...* Cu tot atâta grijă, am tras aer în piept şi mi-am încrucişat mâinile ordonat, cum mă învăţase mama.

— Clemons mi-a cerut să merg pe Marte.

— Ce?

— A zis c-ar exista nişte probleme de finanţare? am zis având senzaţia că trupul meu e la doi metri în faţă, la capătul unui tunel lung. Nicole a pomenit despre asta, pe Lună.

— Da... a spus Nathaniel şi şi-a tras un scaun tocit, făcându-mi semn să mă aşez la biroul lui. Preşedintele Denley este... N-a făcut nicio declaraţie publică, dar Clemons spune că se gândeşte să renunţe la programul spaţial, în ciuda acordurilor cu ONU.

M-am afundat în scaunul de piele, care a scârţâit sub greutatea mea.

— Ar fi... Clemons mi-a zis că vrea să fiu „imaginea CAI" în faţa opiniei publice, am adăugat şi mi-am privit mâinile, care erau încordate. A zis chiar şi că a greşit când a blocat accesul femeilor în program şi că am avut dreptate în legătură cu faptul că noi trebuia să dovedim că spaţiul este sigur.

— Nu mi-am dat seama că lucrurile merg chiar atât de rău, a exclamat Nathaniel fluierând.

— Asta a fost şi reacţia mea.

S-a înclinat şi a deschis un sertar. Înăuntru se afla un vultur pe care începusem să-l construiesc din cartele, ultima dată când venisem acasă. S-a aplecat ca să-l scoată, aşa încât să nu-i văd faţa când m-a întrebat:

— Vrei să te duci?

— Nu ştiu.

Lângă Nathaniel, pe marginea biroului, un ventilator se rotea dintr-o parte în alta, într-o încercare de a răci încăperea.

— Adică... e vorba de Marte. Dar ar fi trei ani.

— Cel puţin, a spus şi a pus vulturul, foarfeca mea mică de alamă şi o cutie cu lipici lângă mine, aliniate cu grijă. Dacă ar fi doar trei luni, ai vrea să mergi?

— Da, bineînţeles.

— Şi dacă n-aş fi eu în ecuaţie? a întrebat ridicându-şi privirea spre mine. Dar ar fi vorba totuşi despre trei ani?

Am tras aer în piept încet şi am expirat.

— Da. Probabil. Nu știu. Aș rata absolvirea lui Tommy. Și aniversarea mătușii Esther la împlinirea vârstei de o sută de ani.

Trebuia să fac ceva cu mâinile, înainte să le frâng în bucăți. Fără îndoială, de aceea scosese Nathaniel vulturul din sertar. M-am întins după o cartelă aruncată la coș. Am scuturat-o puțin și am scos-o.

— Doar că... Clemons vrea să fiu în față.

— Prin urmare multe conferințe de presă, a spus el cu o grimasă, cunoscându-mi... idiosincraziile.

— Da. Și-n *plus,* ar trebui să recuperez față de restul echipei, care se antrenează deja de paisprezece luni.

Era o nebunie chiar și să mă gândesc la asta, dar aceeași dorință care mă făcuse să intru în programul spațial la început sălta acum și-mi trăgea inima după ea ca un copil de cinci ani care arată spre cortul circului. Puteam merge să văd, să explorez, să zbor sub alt cer, și...

— Ai merge *și tu?*

— Da. Dacă aș putea face asta... a spus arătând spre birou, spre hârtiile aruncate dezordonat, în mijlocul proiectului; un model al uneia dintre navele pentru a doua Expediție pe Marte se afla într-un colț. Din spațiu, a continuat el. Dar încă nu sunt gata să plec.

— Nu e o mutare permanentă.

— Și vreau să aștept până când este... a spus și s-a aplecat din nou în față, cu ochii lui albaștri aprinși de concentrare. Asta e diferența dintre noi. O călătorie dus-întors ar însemna trei ani în care eu n-aș putea face ceea ce-mi place. Și trei ani în care tu ai face exact ce-ți place.

— Și trei ani departe de tine.

— Dar, dacă eu n-aș intra în ecuație... ai merge.

— Nu ești o variabilă pe care s-o pot elimina.

Am aliniat cartela lângă celelalte care alcătuiau vulturul, iar micile orificii au licărit invadate de lumină când am potrivit-o. Dacă m-aș fi descurcat la fel de ușor și în privința cuvintelor! Trebuia să existe o cale de a nu ne roti în cerc cu această conversație.

— A fost destul de greu pe Lună, când am stat doar trei luni departe unul de celălalt. Și de-acolo puteam vorbi din când în când, puteam trimite scrisori.

El a fluturat din mână, de parcă asta n-ar fi fost o problemă.

— Programul are un teleimprimator pentru cuplurile căsătorite şi un canal radio special. E adevărat, ar exista o întârziere mai mare, dar am putea comunica. Te gândeai să te retragi... Spune-mi încă o dată de ce.

Am oftat, dar de asta venisem la el. În afară de faptul că era soţul meu şi decizia aceea îl afecta direct. Nathaniel mă ajută să mă înţeleg mai bine, uneori doar prin întrebările pe care le pune.

— Din multe motive. Munca pe care o fac... Înseamnă, practic, să conduc un autobuz. E adevărat că-i în spaţiu, dar tot... Eu vreau să fac ceva care să conteze. E un semn de mare vanitate şi egocentrism şi ştiu c-ar trebui să fiu recunoscătoare că am o slujbă şi...

Nathaniel şi-a dres glasul, privindu-mă cu sprâncenele ridicate.

M-am oprit. Am închis ochii. La naiba! Nu puteam trece peste senzaţia că trebuia să-mi cer scuze fiindcă doream să excelez. *2, 3, 5, 7, 11,13...*

— Vreau să schimb lucrurile!

Nu m-a lovit fulgerul. Am deschis ochii şi m-am concentrat la ghearele vulturului, dar am sărit direct la partea cea mai grea a conversaţiei.

— Dar totodată... dacă ne dorim o familie...

Nathaniel a tras de un fir desprins din genunchiul pantalonilor săi.

— Asta poate să aştepte până când te întorci.

— Poate? am întrebat oftând, înlăturând partea nenecesară a cartelei, care a căzut pe birou.

Tot amânaserăm copiii şi din motive serioase, dar dacă plecam...

— Radiaţiile. Timpul petrecut în spaţiu şi efectul pe care l-ar putea avea asupra oaselor mele, chiar şi cu eforturile de ameliorare. S-ar putea să nu mai pot face copii când mă întorc.

— Dacă nu poţi... dacă nu se poate rezolva asta, atunci rasa umană e oricum pe ducă, a spus Nathaniel, frecându-şi ceafa şi uitându-se în podea. Scuze. Am spus-o cam tăios. Dar... bine, să zicem că te retragi din program. Ce-ai face?

Am deschis gura şi mi s-a părut că următoarea gură de aer a adus cu sine imaginea acelui viitor. Aş fi lucrat din nou în departamentul de calcul până aş fi rămas însărcinată. Apoi, m-ar fi concediat. Aş fi gătit, aş fi făcut curat şi m-aş fi ocupat de creşterea copilului nostru până când ajungea la o vârstă nedefinită, şi aş fi început să fac voluntariat pentru organizaţii caritabile, aşa cum făcuse mama. Aş fi făcut ceva care să conteze, dar într-o sferă foarte mică şi limitată. Matematica. Zborul. Spaţiul... toate ar fi fost atunci nişte uşi închise.

— La naiba!

Nathaniel a pufnit. S-a aplecat în faţă şi şi-a pus o mână pe braţul meu.

— Ai fi fericită?

Voiam ambele lucruri. De ce nu le puteam avea? Dar avea dreptate. Nu voiam să renunţ la spaţiu. Desigur, eram doar o şoferiţă de autobuz mai şmecheră, dar găseam în slujba asta o frumuseţe pe care n-o puteam avea pe Pământ. Marte era încă acolo, dar...

— Nu, am zis şi m-am întins după altă cartelă, ca să nu fiu nevoită să mă uit la el în timp ce recunoşteam cât eram de egoistă. Vreau copii, dar viaţa pe care mi-o doresc n-ar fi corectă faţă de ei. Dacă nu e Marte, va fi altceva care-mi va atrage atenţia şi îmi va ocupa timpul.

A tras aer în piept, parcă vrând să spună ceva, apoi şi-a ţinut respiraţia. Nu am insistat să aflu ce decisese să nu spună, concentrându-mă în schimb la sculptura mea din hârtie. Zic asta, dar, pe măsură ce pasărea căpăta formă sub degetele mele, era limpede că-i răspundeam la tăcere, căci puneam una peste alta cartele, creând un ou între ghearele vulturului.

Scaunul lui a scârţâit, când s-a lăsat în cele din urmă pe spătar.

— În regulă. Deci am scos copiii din ecuaţie. Asta simplifică lucrurile. Vrei să mergi?

— Nu ştiu.

Trei ani. Trei ani departe de omul care mă înţelegea atât del bine, că nu-mi punea la îndoială gândurile şi nici nu încerca să mă convingă că greşeam. Spre deosebire de ceea ce se întâmpla în spaţiu, aici lacrimile mele puteau cădea, însă vulturul din mâinile mele era tot în ceaţă.

Nathaniel mi l-a tras din mâini, cu blândeţe, şi m-a luat în braţe. Privind retrospectiv, cred că vulturul răspundea tuturor întrebărilor mele.

Era în zbor, dar avea capul întors într-o parte, parcă privind peste umăr. Ţinea un ou în gheare. Simbolismul era banal, dar clar.

Chiar şi după ce discutasem cu Nathaniel, eram în continuare neliniştită şi nu ştiam ce să-i spun lui Clemons. Pentru că soţul meu mai avea de lucru, m-am prefăcut că eram bine, iar el nu a contestat asta, deşi în mod evident nu m-a crezut. Am ieşit pe hol ca să mă întorc în aripa astronauţilor şi m-am oprit.

Nu aveam nimic de făcut, fiindcă Clemons îmi eliberase programul, aşa încât să pot recupera pregătirea pentru Marte. Presupunea că voi spune „da". Aş fi putut considera că încerca să-mi dea un răgaz pentru a lua o decizie, dar de ce să contrazic experienţele anterioare?

Ţinând în mână noul vultur făcut din cartele, m-am îndreptat spre aripa astronauţilor să-mi iau geanta. Dacă n-aveam de lucru, puteam să plec. Aş fi putut să mă opresc la o librărie, apoi să merg acasă şi să-mi afund degetele picioarelor în noul covor.

M-am îndreptat spre birou şi i-am văzut pe Jacira şi pe Parker, mergând împreună cu Betty, care trecuse de la astronauţi la PR. Pe măsură ce corpul de astronauţi se mărise, slujbele deveniseră tot mai specializate, şi Clemons îşi dăduse seama c-ar fi fost mai potrivit pentru Betty să lucreze în PR decât ca pilot. Părea mai fericită aici şi făcea interviuri pe Pământ şi în spaţiu. L-am salutat fugitiv din cap pe Parker, dar el mi-a zâmbit. Nu aveam încredere în zâmbetul ăla.

— York. Mergem spre poartă, să dăm autografe. Vii şi tu?

Ştia că detest ciclul de autografe. Betty s-a luminat la faţă, ridicându-se niţel pe vârfuri. Peste umerii lor, Jacira mi-a aruncat o privire rugătoare şi şi-a împreunat mâinile într-un gest implorator. Era dificil s-o refuz, când arăta ca un căţeluş disperat.

— Sigur. Doar un minut, să-mi iau geanta.

Am trecut pe lângă ei, am intrat în micul meu birou şi mi-am luat geanta de pe masă. Am vârât cu grijă vulturul în ea, să-l duc acasă.

Când m-am întors, Parker stătea cu mâinile în şolduri şi bărbia împinsă în afară:

— *No lo hiciste.*{6}

— *Mach quatro. Honesto,* a spus Jacira, ridicându-şi mâinile. *Voce pode verificar os logs do computador da minha trajetória, mas isso vai mudar a maneira como viajamos.*{7}

El s-a încruntat, şi o cută i s-a format între sprâncene în timp ce spunea pe muteşte un cuvânt, apoi a dat din cap hotărât şi a zis:

— *De que maneira?*{8}

— Acum vorbeşti în portugheză? am întrebat ridicând din sprâncene.

— Încerc, a răspuns el, ridicând din umeri şi îndemnându-ne spre partea din faţă a clădirii. M-am gândit că poate fi utilă având în vedere contingentul brazilian din misiunea de pe Marte. Dar, serios, mach 4?{9}

— Da, a încuviinţat Jacira.

— E vorba de Tiberius-47? am întrebat şi mi-am pus geanta pe mână, mai mult decât invidioasă că Jacira testase nava.

— E o frumuseţe, a spus şi s-a oprit când Parker ne-a deschis uşa. Încercăm arcurile parabolice ca mod de a trece de planetă folosind mai puţin combustibil.

Parker ne-a urmat afară, lăsând uşa grea, din sticlă şi oţel să se închidă după noi.

— Pe ce fel de pistă poţi ateriza la o astfel de viteză?

— Aveam nevoie de toată lungimea, la... la naiba! a oftat Jacira, clătinând din cap. S-a întors fetiţa de la ferma Williams.

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama ce voia să spună cu „ferma Williams". O rachetă se prăbuşise deasupra fermei şi majoritatea persoanelor de-acolo muriseră. Jacira se uita fix la o fetiţă cu părul şaten împletit în codiţe, îmbrăcată într-o

---

6 „N-ai făcut-o", în portugheză în original (n. red.).

7 „Mach 4. Sincer [...] Poţi verifica jurnalele de computer ale călătoriei mele, dar va schimba modul în care călătorim", în portugheză în original (n. red.).

8 „În ce fel?", în portugheză în original (n. red.).

9 Viteză supersonică, de patru ori viteza sunetului (n. red.).

salopetă jerpelită, care stătea în mijlocul unui grup de copii cu aspect similar.

O mai văzusem, dar aşa cum vezi oameni zi de zi, fără să-i bagi în seamă. Chiar şi aşa, când Jacira arăta spre ea, nu se remarca prin nimic. Nu era niciun semn c-ar fi trăit o tragedia. Bietul copil!

Betty s-a întors spre noi, zâmbind strălucitor, de parcă n-ar fi fost nicio problemă.

— Va trebui să ne ocupăm de ea cu mare atenţie. E posibil ca unul dintre reporteri s-o fi adus acolo ca să ne întindă o capcană şi...

Am făcut un pas spre gard, depărtându-mă de grupul nostru. Nu puteam suporta să aud că această copilă, a cărei familie fusese ucisă, ar fi putut fi folosită drept unealtă. Era doar un copil. „Să ne ocupăm cu mare atenţie", poftim atitudine! M-am strecurat pe poartă, printr-o mulţime de reporteri şi alaiul lor, toţi strigând spre mine: „Dr. York! Ce voiau protestatarii?", „Elma! Ţi-a fost frică?", „Cât de periculoşi sunt aceşti germeni spaţiali?".

Eram deja antrenată să ignor întrebările de felul ăsta şi am mers mai departe, lăsându-i pe reporteri să se dea din calea mea. M-am dus aţă la fata de la ferma Williams. Şi-a dat capul pe spate ca să se uite la mine.

A spus cu o voce ascuţită, specifică pentru copiii foarte mici:

— Tot o să mergeţi pe Marte?

Am încuviinţat, chiar dacă nu fusesem niciodată în misiunea aceea:

— Poate că într-o zi vei merge şi tu. Cum te cheamă?

— Dorothy.

Îşi trecea degetele prin şuviţa din capătul unei codiţe, în timp ce reporterii din jurul nostru făceau fotografii. Cineva ne filma, dar n-aveau decât s-o facă, din partea mea. Dorothy şi-a lăsat capul într-o parte, de parcă s-ar fi gândit la ceva:

— O să fie copii pe Marte?

Când o spun copiii! Am simţit un junghi în piept, de parcă vorbele ei mi-ar fi ajuns direct în inimă. N-avea cum să ştie despre discuţia mea cu Nathaniel. Spun asta de parcă am fi vorbit o singură dată despre asta. Era, de fapt, o discuţie lungă pe care o purtam de doi ani, şi chiar dacă părea încheiată, eu tot nu eram convinsă. Dar m-am înarmat cu zâmbetul

reglementar, cel pe care înveţi să-l afişezi când porţi un costum spaţial de şaptezeci şi trei de kilograme în condiţiile gravitaţiei terestre, doar ca un fotograf să mai „tragă încă un cadru”.

Am învăţat să zâmbesc când mă doare.

— Da, iubito. Fiecare copil născut pe Marte va fi acolo datorită mie.

— Şi cei născuţi aici?

Cum rămânea cu orfanii ca ea, cu toţi oamenii pe care autorităţile îi considerau lipsiţi de importanţă? Şi mai rău, dacă programul spaţial era blocat, cum rămânea cu toţi copiii ca ea care ar fi crescut pe un Pământ în curs de pieire? Am îngenuncheat în faţa lui Dorothy, cu decizia pe care o luasem deja, şi am scos vulturul din geantă:

— Mai ales ei.

După ce am vorbit cu Dorothy şi cu ceilalţi copii, m-am întors înăuntru şi m-am dus direct în biroul lui Clemens. Doamna Kare, secretara sa, şi-a ridicat privirea de la maşina de scris zâmbind.

— Dr. York, ce plăcere să vă revedem pe Pământ.

— Mulţumesc. E înăuntru? am întrebat dând din cap spre biroul din interior.

— Da, şi nu pare să vorbească la telefon. Să verific... Domnule? a spus ea, apăsând butonul de intercom. Dr. York doreşte să vă vadă.

— Care dintre ei?

— Astronauta.

I-am auzit mormăitul prin uşă şi prin intercom.

— Trimite-o la mine.

Chiar şi după atâţia ani, tot mă trezeam uneori cu palmele transpirate când trebuia să discut cu Clemons. Nu era o reacţie raţională, dar creierul are ciudăţeniile lui. În orice caz, mi-am şters palmele de pantaloni înainte să deschid uşa spre atmosfera încărcată de fum de tutun ars din interiorul biroului.

Clemons avea un trabuc în mână. S-a lăsat pe scaun şi s-a uitat la mine în timp ce intram. Burta îi tot crescuse de-a lungul anilor, dar faţa lui nu-şi pierduse asprimea.

— Ia loc.

— Nu vă răpesc multă vreme... am spus aşezându-mă în scaunul de vizavi, iritată de faptul că începusem deja să mă scuz. Am hotărât, sunt de acord. O să merg pe Marte.

Şi-a stins trabucul şi a bătut din palme, cu un rânjet plin de încântare.

— Fată dragă, n-ai idee cât de important e momentul ăsta!

Tocmai întâlnisem copiii pe care succesul sau eşecul nostru avea să-i afecteze direct. Sunt convinsă că înţelegeam mai bine care era miza decât Clemons, care stătea în biroul său izolat.

— Fac tot ce pot ca să avansăm.

— Excelent, a spus, s-a întins către clasificatorul din biroul său şi a scos un dosar. Doamna Kare a pregătit un pachet pentru tine, în speranţa că vei fi de acord. Conţine calendarul de bază şi planul pe care l-am făcut ca să ajungi la acelaşi nivel al pregătirii cu restul echipei.

Am răsfoit conţinutul pachetului, în timp ce Clemons îmi făcea un rezumat. Uitându-mă la parametri şi dându-mi seama cât aveam de învăţat ca să-i prind din urmă, am început să mă entuziasmez. Nu mai avusesem de multă vreme parte de o provocare, şi sângele îmi clocotea de nerăbdare.

Abia după ce-am plecat din birou, cu dosarul sub braţ – abia după ce-am părăsit clădirea şi am urcat în metroul spre centru abia după ce-am deschis dosarul şi am început din nou să citesc, mi-am dat seama că nu-i spusesem lui Nathaniel care era decizia mea finală.

Viaţa în spaţiu, pe cont propriu, mă făcuse să uit cum era să faci parte dintr-un cuplu.

CINCI

MEMBRI AI CLERULUI ÎNCEARCĂ SĂ MENȚINĂ PACEA ÎN CHICAGO

Oraşul este liniştit atâta timp cât preoții se plimbă prin districtul negrilor.
În exclusivitate pentru *The National Times*

CHICAGO, IL, 28 aug. 1961 – Cartierul West Side din Chicago, sfâşiat de revolte, a fost azi liniştit, însă Garda Națională a rămas pe poziții în cinci unități de exerciții militare din oraş. Patrule de poliție cu întăriri au parcurs zona, pentru a preveni recurența violențelor care s-au soldat cu 60 de persoane rănite vineri seara. Cârciumile vor rămâne închise, până la alte ordine.

Activiştii pentru drepturi civile au explicat că mare parte din slujbele din zonă sunt în industria spațială, dar nivelul mediu de educație de aici se opreşte la clasa a opta, din cauza numărului ridicat de refugiați dinspre Coasta de Est, a căror pregătire şcolară a fost încheiată brusc de Meteorit. Mulți dintre aceşti bărbați nu au pregătirea necesară pentru a lucra cu tehnologie avansată, rata şomajului fiind de 18% în district. Activiştii au spus că organizațiile comunitare duc lipsă de lideri, iar grupările militante extremiste, precum „Întâi Pământul", au încercat să umple acest gol cu un oarecare succes.

Când sunt pe Lună, mănânc la cantină, cu restul coloniei, dar acasă gătesc. Uneori, gătesc ca să scap de stres. Uneori,

pregătesc o întreagă cină cuşer ca să scap de stres. După ce am vorbit cu Clemons, am făcut şi tartă. Când Nathaniel a ajuns acasă, aerul din apartament era umed şi călduţ şi mirosea a ciocolată, rozmarin, carne de vită şi vin roşu. Mă aşezasem în faţa ventilatorului, aplecată în faţă, aşa încât aerul răcoros să-mi acopere tot decolteul, regretând decizia de a pregăti cina, întrebându-mă totodată dacă să mai pregătesc un fel.

Regretul meu s-a estompat când Nathaniel s-a oprit în uşă, cu bărbia ridicată. A tras aer în piept şi a zâmbit.

— Ai făcut reţeta ta de friptură de vită în stil bourguignon?

— Şi cartofi copţi. Şi o salată, am spus şi m-am ridicat, comutând ventilatorul pe funcţia de oscilaţie. Şi biscuiţi.

— Ţi-am zis cât de dor mi-a fost de tine? a spus Nathaniel, lăsându-şi servieta lângă uşă şi agăţându-şi pălăria în cuier.

— I-am spus lui Clemons c-o să merg, i-am mărturisit muşcându-mi buza.

Rahat! Plănuisem să discut asta cu el la cină.

— Îmi pare rău.

Nathaniel a traversat camera şi mi-a luat mâinile într-ale lui. Cu blândeţe, le-a strâns pe fiecare în parte, privindu-le de parcă ar fi fost fără pereche. A oftat, dar un zâmbet i-a îndulcit expresia.

— Ei, bine... ştiam c-o să alegi asta.

— Îmi pare rău. E încă timp să dau înapoi.

— Nu. Elma..., a început el să spună şi şi-a ridicat privirea.

Avea ochii umezi. Am început să tremur. Mi-a sărutat degetul inelar de la mâna stângă.

— Eram sigur că vrei să mergi, dar aşteptam să-ţi dai seama singură. În caz că mă înşelam.

— Dar...

Soţul meu a clătinat din cap, încă zâmbindu-mi, chiar dacă avea ochii roşii.

— Nu vreau să fii blocată pe Pământ, visând să zbori printre stele. Asta nu e căsnicie.

Perioada noastră de separare a început aproape imediat. Pregătirea la care se referise Helen se desfăşura la Planetariul Adler. Aştept să inventeze ceva mai bun decât un sextant

pentru navigarea prin spaţiu, dar, în lipsa unui câmp magnetic, depindem de stele. Este adevărat că avem UMI – unitatea de măsurare inerţială –, dar tot avem nevoie de stele ca referinţă şi, fiindcă UMI nu e decât un grup de giroscoape, este nevoie de o persoană care să se uite întâi la stele. Cu un sextant.

UMI trebuie resetată periodic în cursul unei călătorii lungi, pentru că giroscoapele deviază, aşa că, pentru a o realinia stelar în mod exact, avem nevoie, din nou, de un astronaut care să se uite la stele. Cu un sextant.

Ştiam cum să folosesc unul, firește, pentru că-l foloseam când făceam tranzitul Lună – Lunetta, dar stelele de care aveam nevoie pentru Marte erau diferite. Mă alăturasem celor care calculau datele necesare navigaţiei şi piloţilor ca să învăţ să recunosc stelele pentru tranziţia spre Marte. Cu un sextant.

Restul ofiţerilor de navigaţie şi piloţilor erau deja în Chicago, la Planetariul Adler, aşa că m-am dus să mă alătur lor după doar două săptămâni petrecute acasă, cu Nathaniel. Aş fi preferat să pilotez un T-38 până acolo, dar un zbor de linie îmi oferea avantajul că-mi puteam investi timpul în studierea teancurilor de documente pe care trebuia să le parcurg ca să recuperez. Nu se putea compara ca viteză, dar când am urcat scările bătute de vânt de la Adler măcar ştiam ce întrebări să pun.

Să nu lăsaţi stilul Art Deco de la Adler să vă păcălească! Poate că marmura e demodată de treizeci de ani, însă planetariul este ultimul răcnet în ceea ce priveşte tehnologia. Ador planetariile.

Este ridicol, fiindcă trăiesc mare parte din timp în spaţiu, dar... pe Lună nu prea vedem stelele. Suntem îngropaţi în tuburi şi, chiar şi când nu suntem, trebuie să fim în umbra Pământului, ca să fie îndeajuns de întuneric. În plus, planetariile pot să grăbească timpul şi să rotească bolta cerească în orice direcţie.

Am deschis uşa cu un zâmbet uriaş şi cu un dosar pe măsură. Betty a sărit de pe scaun, rânjind.

— Elma! Am crezut că e o glumă când mi-au zis că te vei alătura echipei.

— Clemons te-a trimis aici, nu-i aşa? am întrebat-o cu o îmbrăţişare rapidă.

Betty a încuviinţat şi a făcut semn spre un fotograf din spatele ei.

— E OK să rămână şi Phil?

— Sigur, am răspuns făcând un semn din cap spre bărbat şi jurându-mă să-l ignor, înainte să mă întorc spre restul echipei.

De fapt, echipelor. Aveam o navă de transport de marfă fără echipaj, *Santa Maria,* dar cele două vase cu echipaj erau la dublu, numite cu afecţiune *Niña* şi *Pinta.* Fiecare avea câte doi piloţi şi două persoane care făceau calculele de navigare – CAI adora redundanţa. Toţi aveau nasurile îngropate în dosarele stufoase cu care fuseserăm împovăraţi. Abia dacă au ridicat privirea când m-am dus să-i salut.

În echipa *Pinta,* Derek Benkoski şi Vanderbilt DeBeer erau piloţii. Cei doi ar fi putut să fie gemeni, amândoi modelaţi după aceeaşi matriţă militară, cu maxilare pătrate şi bărbii sculptate. Faptul că unul era american de origine poloneză şi celălalt sud-african era irelevant. Ofiţerii de navigaţie care-i însoţeau erau tot albi. Se zvonea că Africa de Sud ameninţase că va anula finanţarea dacă oamenii lor nu zburau într-un echipaj alcătuit în întregime din persoane cu tenul alb.

Indiferent de motiv, *Niña* avea singurii membri de culoare ai echipei pentru Marte, deşi nu erau piloţi. Pilotul era Stetson Parker, care se lăsase pe spătar, cu picioarele întinse în faţă. Avea un sextant şi încerca să ţină în echilibru dispozitivul de alamă în palmă.

Copilotul, Estevan Terrazas, s-a ridicat, dar zâmbetul lui a părut lent şi fals. Merseserăm amândoi pe Lună şi am recunoscut privirea. Încerca să pară vesel, deşi era supărat.

— Bună, York.

I-am strâns mâna, făcând schimb de amabilităţi, dar n-am putut să-l întreb ce se întâmplase, din cauza lui Phil, fotograful. Era nevoie să ne purtăm cu toţii frumos când presa era prezentă, chiar dacă erau reprezentanţii interni ai presei.

Florence Grey făcea parte de asemenea din echipă. Ne întâlniserăm anul trecut la o petrecere a firmei şi eram amândouă prietene cu Helen. Florence era o femeie de culoare, mi-

cuţă, care fusese spărgătoare de coduri wireless în război şi avea reputaţia că atingea viteze colosale ca ofiţer de navigaţie.

— Florence. Ce mai faci? i-am spus întinzând mâna spre ea.

S-a uitat la ea o clipă, apoi a oftat şi mi-a strâns-o.

— Bine, a răspuns, apoi s-a întors la dosarul ei.

A fost... nepoliticoasă.

— Unde este Helen? am întrebat uitându-mă prin încăpere.

— Serios? a făcut Florence închizându-şi zgomotos dosarul, după care s-a ridicat şi a ieşit val-vârtej din cameră.

M-am uitat după ea, cu gura întredeschisă, în timp ce Phil făcea fotografii. Am încercat să nu mă strâmb şi m-am întors spre restul echipei. Pentru o clipă, toţi s-au uitat la mine, apoi şi-au coborât din nou privirile în manuale.

Cu excepţia lui Parker, care avea un zâmbet strâmb, în timp ce ţinea în continuare în echilibru sextantul în palmă. S-a uitat la mine, a dat să vorbească, şi...

A intervenit Betty. A făcut un semn spre Phil, care a lăsă aparatul jos. S-a aplecat spre mine şi a şoptit:

— Helen a fost dată afară din echipă ca să poţi veni tu.

Am simţit că întreaga cameră se aprinde, iar pielea îmi ia foc. Ce *mama dracului?!*

Se pare c-am zis-o cu voce tare, pentru că Parker a începu să râdă.

— Haide, York. Ştii care sunt costurile... Credeai că te pot *adăuga*, pur şi simplu?

— Ştii ce, chiar nu înţeleg de ce mi-am închipuit că Clemons ar putea să fie sincer cu mine, am răbufnit – aşa-mi trebuia dacă-l crezusem. În fine, puteţi să vă întoarceţi la treabă.

Faţa încă-mi ardea, însă nu-mi dădeam seama dacă de furie sau de ruşine. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit *să ştiu* că nu mă puteau adăuga, pur şi simplu. Fiecare navă avea un echipaj de doar şapte persoane. Firește că nu mă puteau adăuga, pe lângă proviziile pentru o gură de hrănit în plus, nu fără să elimine pe altcineva. Dacă adăugau un ofiţer de navigaţie, bineînţeles că trebuiau să elimine pe un altul, ca să păstreze proporţiile.

Am făcut un pas în spate, tremurând, şi apoi am pornit spre ieşire. La naiba cu Clemons! Ar fi trebuit să-mi spună.

— Unde te duci, York? a întrebat Parker, şi din locul în care stătea s-a auzit un scrâşnet de metal pe metal, când s-a ridicat.

— Mă duc să-mi dau demisia, ca Helen să-şi recapete locul.

— Bun. Aşa e corect, a spus şi m-a urmat pe culoarul acoperit cu mochetă al planetariului. Vrei să te duc eu, ca echipa noastră să fie reîntregită mai repede?

Făcea asta doar ca să mă irite, dar m-am oprit şi m-am întors spre el.

— Da. Vreau.

Parker şi cu mine nu ne înţelegeam de fapt, dar, după patru ani în care lucraserăm împreună, reuşiserăm să ne respectăm profesional unul pe celălalt. Până când am parcurs lista de dinainte de zbor şi ne-am înălţat, reuşisem să mă calmez suficient cât să-mi amintesc să fiu politicoasă.

Stând pe locul din spate din T-38, vedeam casca lui Parker şi auzeam vântul din jurul meu. Ne ridicase deasupra norilor, pe un cer albastru, minunat. Am oftat suficient de tare cât să activez comunicarea vocală, iar vocea să-mi fie purtată spre el, prin microfon:

— Scuze. Ar fi trebuit să ştiu.

— Da, ar fi trebuit.

Ticălosul. Avea dreptate, dar nu era cazul să insiste. Casca lui s-a întors, de parcă voia să se uite la mine peste umăr:

— Dar Clemons trebuia să spună ceva. A fost o mişcare de rahat.

— N-aş fi acceptat, dacă ştiam.

— Nu mă îndoiesc, a replicat, sub noi, norii rostogolindu-se într-o mare de valuri albe. Sincer, am fost surprins că ai fi de acord oricum.

— Cu mersul pe Marte?

— Ai mai refuzat o dată înainte.

Aşa este. Refuzasem când programul era în fază de studiu. Hotărâsem că mă mulţumesc cu Luna şi că nu voiam să fiu plecată atât de mult.

— Reducerile de fonduri... Clemons vrea să mă folosească iar.

— Ştii, a spus Parker oftând şi clătinând din cap, ar fi drăguţ dacă programul spaţial ar fi condus de un om de ştiinţă, nu de politicieni şi oameni de PR.

— Aici suntem de acord.

Pe de altă parte, nu eram sigură ce însemna să mă retrag din program. Nimic bun, probabil, dar nu voiam să răpesc şansa cuiva care muncise atât de mult, din greu. Reynard avea să mă înjure, probabil, fiindcă întoarcerea mea în echipă însemna ca Helen să fie îndepărtată.

— Cum se împacă soţia ta cu ideea de a fi plecat trei ani?

În faţa mea, lumina soarelui se răsfrângea de pe casca lui Parker. Nu s-a clintit. Aerul şuiera în jurul nostru, încărcat da tăcerea lui.

De ce mă gândisem că era o idee bună să-i pun o întrebare personală? Ne respectam profesional şi atât.

— Nu contează. Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să întreb.

Parker şi-a dres glasul, iar casca i s-a mişcat, făcând lumina soarelui să danseze pe curbura ei.

— Ea... a început, dar vocea i s-a frânt. Ea m-a încurajat să plec.

În glasul lui simţeam iubire şi durere. Asta m-a uimit, pentru că el şi Betty aveau o aventură de patru ani.

Aproape că m-aşteptam ca Parker să mă urmeze şi în biroul lui Clemons, ca să asiste la spectacol, dar s-a îndreptat în schimb spre aripa astronauţilor de la CAI. Concentrându-mi eforturile spre stăpânirea de sine moştenită de la mama şi furia rece tipică celor din Sud, am intrat în biroul exterior al lui Clemons, de parcă aş fi mers încercând să ţin în echilibru o carte pe cap.

Doamna Kare şi-a ridicat privirea, zâmbind.

— Dr. York! Credeam că sunteţi la Chicago.

În spatele ei, uşa era deschisă, iar Clemons stătea cu picioarele pe birou, citind o revistă.

Am vorbit ceva mai tare decât era necesar, ca să mă audă.

— Da, am fost. Dar a intervenit ceva. Directorul e disponibil?

El şi-a lăsat revista şi apoi şi-a dat picioarele jos de pe birou.

— Intră.

Am intrat şi am închis uşa după mine, în caz că mi s-ar fi părut necesar să ridic glasul. Clemons a ridicat din sprâncene fi şi-a luat trabucul din scrumieră.

— Parker îţi face probleme?

— Nu, domnule, am răspuns şi mi-am dus mâinile la spate, în loc să mi le vâr în buzunarele costumului de zbor. Am venit ca să-mi dau demisia.

Clemons şi-a scăpat trabucul, care s-a năpustit spre podea, lăsând o urmă de fum şi scrum, ca o rachetă muribundă.

— Ce nai... a început el şi a ridicat trabucul de pe podea. Ce-a făcut Parker?

— Nu el m-a supărat.

Deşi faptul că omul se gândise imediat la asta nu spunea prea multe de bine despre misiune.

— De fapt, s-a oferit să mă aducă de la Chicago şi am apreciat asta. Vreau să-mi dau demisia, pentru ca Helen Carmouche să revină în misiunea spre Marte.

Dacă Clemons ar fi fost vreodată atent, ar fi ştiut că pe măsură ce deveneam mai politicoasă eram tot mai furioasă.

— Nu fi absurdă.

În mod evident, nu fusese atent.

—Absurdă? am spus şi am făcut un pas în faţă, sprijinindu-mă cu palmele pe biroul lui – partea frumoasă din toată povestea legată de demisie era că, de data asta, nu-mi mai păsa ce credea el. Helen Carmouche participă la pregătirea pentru misiune de peste un an. Se pricepe la fel de bine la calcule ca mine. Absurd este să o înlăturaţi din misiune şi să o înlocuiţi cu o persoană care va încerca mereu să recupereze.

Clemons şi-a stins trabucul şi şi-a ridicat ambele mâinii într-un gest rugător.

— Te-aş ruga să te mai gândeşti.

— Nu. În niciun caz.

— Carmouche a fost de acord cu schimbarea, a adăugat şi s-a ridicat, înconjurând biroul, ca să mă poată privi de sus! Am făcut o înţelegere ca ea *şi* soţul ei să facă parte din următorul grup de colonişti, dacă va dori în continuare să meargă! Avem nevoie de tine în misiune.

— Pentru publicitate! Altfel, sunt o povară, pentru că înlocuiesc o specialistă pregătită.

— Da, a replicat Clemons şi şi-a încheiat jacheta, pentru a o descheia apoi, ridicând din umeri. Sunt conştient de riscuri şi da, va face diferenţa. A făcut deja diferenţa în privinţa senatorilor care sunt dornici să susţină misiunea. Îţi dai seama

câţi dintre ei au fiice care-s în cluburile Doamna Astronaut? Datorită ţie?

O groază fără de sfârşit a pus stăpânire pe stomacul meu.

— Şi e oare suficient ca să punem în pericol misiunea şi pe toţi cei care participă la ea?

— Ai acceptat deja. Erai dispusă să recuperezi.

— Pentru că nu m-aţi informat că voi înlocui pe cineva, am spus şi am clătinat din cap, fiindu-mi însă imposibil să uit cât de entuziasmată era Helen de misiunea asta. Nu am fost de acord să fac asta.

— Dacă dai înapoi, lucrurile o să arate rău, rău de tot. Am anunţat deja, a adăugat Clemons şi şi-a pus mâinile în şolduri – chiar şi fără norul de fum al trabucului, imaginea lui era nedesluşită, undeva deasupra mea. Gândeşte-te ce va spune presa dacă prima femeie-astronaut părăseşte misiunea.

— Jacira a fost prima femeie în spaţiu.

— Tu eşti prima femeie din America, iar Jacira pleacă să se mărite, a spus clătinând din cap. Trebuie să convingem Congresul american să susţină în continuare programul. Dacă-şi retrag finanţarea, misiunea nu va avea loc. Punct.

Mi-am încleştat maxilarul, de parcă asta mi-ar fi permis să-mi prind inima şi să-i opresc galopul.

— E greşit.

— E necesar.

L-am urât atunci, pentru că avea dreptate. Poate că lucrurile ar fi stat diferit dacă n-aş fi avut un frate meteorolog, care să-mi dea toate informaţiile privind efectul de seră. Poate că lucrurile ar fi stat diferit dacă n-aş fi locuit în spaţiu şi n-aş fi văzut norii şi marile furtuni care făceau ravagii pe coastele noastre.

— Sunt dispusă doar să-mi amân decizia până voi discuta cu Helen.

ŞASE

ITALIA SUFERĂ DIN CAUZA VALULUI DE CĂLDURĂ

ROMA, Italia, 4 sept. 1961 (Associated Press) — Apa se va raționaliza la Roma, care e afectată de cel mai puternic val de caniculă şi secetă din ultimii 70 de ani. Cel puțin 21 de decese au fost puse pe seama căldurii excesive, a furtunilor care vin odată cu aceasta şi a înecării persoanelor care-şi caută alinarea.

Furtunile răzlețe cu descărcări electrice de ieri au adus o mică pauză de la caniculă în unele zone, dar nu în Roma. Trăsnetele au ucis mai multe persoane şi numeroase animale de fermă şi au provocat incendii. Compania distribuitoare de apă din Roma a anunțat un program de raționalizare prin rotație, care va priva fiecare casă de apă pentru cea mai mare parte a zilei în cursul săptămânii viitoare.

Clemons s-a uitat furios în podea, iar carnea gâtului i s-a înroşit puternic în zona unde i se răsfrângea deasupra gulerului. A încuviinţat cu un gest hotărât al capului şi s-a întors să-şi ia trabucul şi revista de pe birou.

— Foloseşte telefonul meu.

— O să merg la ea acasă şi...

— Te rog.

Rugămintea lui m-a şocat atât de mult, încât am amuțit. Clemons a întors revista *Time* spre mine, ca să pot vedea coperta, o reprezentare artistică a planetei Marte, cu doar două cuvinte deasupra: DE CE?

— Dacă decizi să nu pleci, trebuie să ştiu imediat, fiindcă va fi nevoie să ne mobilizăm toate resursele ca impactul acestui lucru să nu fie meteoric.

Am înghiţit în sec şi am încuviinţat, dar n-am dat înapoi. După ce-a ieşit din cameră, am luat telefonul lui şi am sunat-o pe Helen acasă. Încolăcind firul în jurul încheieturii, m-am sprijinit de birou, fiindcă nu mă simţeam în stare să mă aşez pe scaunul lui. Corectitudinea mea este în mod sigur bizară, uneori.

Telefonul a sunat de trei ori până când Helen a răspuns.

— Reşedinţa Carmouche. Helen Carmouche la telefon.

— Bună. Sunt Elma, am spus şi mi-am dres glasul în tăcerea care a urmat; paraziţii răspundeau multor întrebări. Tocmai am aflat că te-au scos din misiune, dar Clemons a spus c-ai fost de acord. Chiar este... în regulă pentru tine?

— O să petrec mai mult timp cu Reynard.

— Dar ai muncit mult pentru asta, am adăugat şi am aşteptat, pentru a-i oferi timp să răspundă, doar sunetul respiraţiei lui Helen dându-mi de înţeles că linia nu se întrerupsese. I-am zis lui Clemons că nu mă duc decât dacă eşti tu OK cu asta.

— Da. Fireşte, Elma. Ai permisiunea mea să pleci.

Când Helen e bucuroasă, accentul ei taiwanez iese la iveală. Când e furioasă, pare că face parte din aristocraţia Atlanticului de Mijloc. Acum mi se părea că, din cauza supărării, vorbesc cu Katherine Hepburn.

— Uite, dacă nu eşti în regulă cu asta, mă retrag. Deja i-am zis asta.

— Pentru Dumnezeu! Deja ţi-am zis că sunt de acord! Ţi-am dat permisiunea să mergi. Vrei să spun că sunt bucuroasă? Nu sunt. Eşti prietena mea, dar nu-mi poţi cere să mint ca să te simţi tu mai bine.

— Îmi pare rău. N-am vrut... O să-i spun că nu merg.

— Ar fi un sacrificiu inutil, a spus Helen oftând, şi o parte din furie i s-a topit din voce. Ai apărut deja în toate ziarele. Dacă te retragi acum şi iese urât, susţinerea programului ar putea fi retrasă. Înţeleg situaţia, dar nu sunt „OK" cu ea.

— Putem să întoarcem lucrurile, sunt sigură. Să demonstrăm că te pregăteşti de mai multă vreme şi eşti mai calificată!

— Fii serioasă. Nu e vorba despre pregătire aici, a spus şi în cuvintele ei, parcă-l auzeam pe Roy din gruparea „Întâi Pământul". Ştiu unde mi-e locul în America şi în domeniul spaţial. Dacă accept, mă vor trimite cu al doilea val de nave. Dacă refuzam? Ar fi găsit o scuză să mă ţină permanent la sol şi m-ar fi înlocuit oricum. Firește c-am acceptat şi încă zâmbind. Era singura mişcare inteligentă.

— Atunci, să folosim ideea că sunt, pare-se, nepreţuită. Îi voi spune lui Clemons că nu plec fără tine.

Chiar în timp ce cuvintele îmi ieşeau pe gură, ştiam deja că ideea nu stătea în picioare. Ştiam amândouă despre raţiile de pe navă, dar Helen a vorbit în locul meu. I-am simţit dispreţul.

— Nu ar putea adăuga alt membru al echipajului pentru c-ar însemna resurse suplimentare şi o greutate în plus.

— Dar...

M-am oprit, nesigură. Trebuia să existe o cale.

— Ar trebui să înlocuiască pe altcineva. Mersi, dar nu. Nu vreau să fiu eu persoana care a scos pe cineva din misiune. Ar însemna ca echipa să urască doi oameni.

Telefonul mi-a făcut capul să-mi cadă în piept, din pricina greutăţii cuvintelor ei.

— Îmi pare rău.

— Da, ştiu.

Helen a spus atât de multe în doar două cuvinte. *Ştiu că-ţi pare rău. Ştiu că nu vrei să dau vina pe tine. Ştiu că nu se va schimba nimic.*

— O să aştept. Nu e corect, dar măcar e o strategie cunoscută.

Asta... m-a făcut să mă simt şi mai vinovată.De îndată ce am acceptat din nou, departamentul de publicitate al CAI a intrat în priză. Poate că puseseră asta la cale, sau poate că a fost vorba despre revistă. Reviste. Articolul din *Time* nu fusese singurul negativ. Nu percepusem opoziţia faţă de programul spaţial atât de limpede de pe Lună, unde nu prea primeam ziare în mod regulat.

Oricare-ar fi fost motivul, două săptămâni mai târziu, eram în Los Angeles, în culisele *The Tonight Show*, împreună cu Stetson Parker.

Luasem un Miltown în camera de hotel. Acum mă uitam la perete, gândindu-mă la o secvenţă Fibonacci şi încercând să mă calmez. Măcar nu mai vomitam. De obicei.

1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144...

În spatele meu, Parker se plimba în cercuri restrânse, scuturându-şi mâinile de parcă încerca să facă sângele să circule din nou în ele. Un asistent care ţinea o mapă cu clemă în mâini aştepta lângă noi, având o ureche acoperită cu o cască uriaşă, de parcă ar fi fost de la Centrul de Comandă al Misiunii.

...233, 377, 610, 987, 1597, 2584, 4181, 6765...

Tipul cu mapa s-a aplecat spre mine şi a şoptit:

— E rândul vostru.

Pe scenă, Jack Paar spunea:

— Vă rugăm să-i întâmpinaţi pe invitaţii următori, colonelul Stetson Parker şi dr. Elma York.

M-am întors de la perete cât să-l văd pe Parker luându-şi zâmbetul afabil. Mi-a făcut semn să intru:

— Întâi doamnele.

Zâmbetul meu părea fragil şi fals. Cu crinolina foşnind în jurul picioarelor, am ieşit în bătaia luminilor, spre zidul de aplauze. Dincolo de lumini şi camere, în sală se aflau oamenii adevăraţi. Dincolo de aceştia, milioane de oameni erau de cealaltă parte a televizoarelor.

...10946,17711, 28657...

Domnul Paar mi-a strâns mâna, după aceea pe a lui Parker şi am trecut la partea în care am zâmbit şi am salutat publicul cu mâna, pentru ca apoi să ne aşezăm pe scaune de piele asortate, aflate lângă al lui. Un microfon argintiu se afla între mine şi Parker şi a fost nevoie să mă aşez picior peste picior cu grijă, ca să nu-l lovesc cu pantofii.

Trăgându-şi cravata emblematică, Jack Paar s-a aplecat spre noi, de parcă eram singurii oameni din încăpere.

— Mulţumesc frumos că aţi venit în seara asta. Vă zic, eu cred că n-am depăşit vârsta de cinci ani. Ştiu că-i evident, dar trebuie s-o spun... Voi doi aţi fost pe Lună?

Parker a început să râdă. Se pricepe într-adevăr să râdă.

— Nici mie nu-mi vine să cred. Uneori mă ciupesc ca să mă asigur că e adevărat.

— Şi dr. York... dumneavoastră locuiţi pe Lună, nu-i aşa?

— Da, am zis, locuiesc în colonia lunară cam şase luni pe an.

— Cred că este fascinant, a continuat Jack Paar aplecându-se şi mai mult spre noi, zâmbind cu interesul entuziasmat al unui copil. Cum e?

— Seamănă mai mult cu Pământul decât s-ar crede. Pilotez o navă de transport, duc geologii şi minerii în diferite locuri. Am o rută precisă, aşa că e ca şi cum aş conduce un autobuz.

— Nu vă lăsaţi păcăliţi de modestia doamnei dr. York, a spus Parker, chicotind lângă mine. E nevoie de abilităţi complexe pentru pilotarea unei nave ca aceea, din cauza masconurilor.

Jack Paar a ridicat din sprâncene:

— Mas... conuri? E vorba de o mascotă din conuri?

Să fie binecuvântat că m-a făcut să râd, chiar dacă gluma fusese răsuflată. Altfel, aş fi rămas cu gura căscată la complimentul lui Parker.

— Mascon este o abreviere pentru concentraţia masei. Există puncte grele locale pe Lună, în care stâncile au o densitate sporită. Asta face nava să coboare brusc.

— Staţi aşa, chiar există locuri în care e mai multă gravitaţie pe Lună?

— La fel ca pe Pământ, am încuviinţat, dar aici diferenţa e prea neînsemnată ca să poată fi observată. Este unul dintre motivele pentru care nu putem automatiza o navă în jurul Lunii, fiindcă matematica e prea complexă pentru un computer mecanic suficient de mic să încapă într-o navă.

Nu c-ar fi vrut cineva să audă despre matematică. Treaba mea era să ridic în slăvi programul marţian.

— Dar colonia lunară e doar un preambul al celei marţiene. Cam aşa trebuie să fi fost pentru primii americani traiul la frontieră.

— Este adevărat că există un muzeu de artă în colonia lunară?

— Da, este adevărat, am răspuns şi am zâmbit şi mai larg, până când am simţit că-mi plesneşte pielea. Deşi ocupă doar un metru şi jumătate dintr-un cabinet. Avem o expoziţie prin rotaţie, alcătuită din sculpturi, piese textile şi desene create de coloniști.

Parker a scos şi el la bătaie rânjetul lui infatuat.

— Așa este. De fiecare dată când merg pe Lună, mă opresc acolo. Mă ajută să-mi dau seama că umanitatea va prospera printre stele. Dorința noastră de a crea artă este una dintre trăsăturile cele mai definitorii ale umanității.

— Abia aștept să văd cum va inspira Marte artiștii.

Era posibil să fiu mai entuziasmată? Dar asta-mi ceruseră să fac. Stomacul mi se strângea la fiecare nou zâmbet și, pentru prima dată în viață, nu era doar din cauza anxietății, ci din cauza felului în care eram folosită în detrimentul altora.

— Acum aș vrea să vă pun o întrebare serioasă, dacă se poate. Dr. York, la întoarcerea pe Pământ, nava dumneavoastră a fost deturnată de un grup de teroriști. Cum a fost experiența aceea?

— Nu erau tocmai teroriști, ci doar niște oameni care ieșiți seră să vâneze și...

Și care mă amenințaseră cu arma.

— Și erau îngrijorați c-ar putea fi lăsați în urmă, pe Pământ am adăugat.

Parker a intervenit, aplecându-se în față, ținându-și coatele pe genunchi și degetele lipite, ca un rabin căzut pe gânduri.

— Ăsta-i un lucru care-mi place atât de mult în ceea ce facem pentru CAI. Ieșim în spațiu ca să pregătim terenul pentru alții. Pe vremea traiului la frontieră, nu prea puteai visa c-o s-o iei pe bunică-ta într-o căruță eu coviltir și o să străbați țara. Dar acum? Poate să meargă oriunde dorește. La fel și în cazul spațiului.

— Așa este. Facem spațiul să fie sigur pentru bunici.

Când scuip asemenea mizerii, e greu de crezut că am un doctorat în fizică și matematică. Dar poate că era șansa de a ne adresa direct unor oameni ca Roy, care se temeau că vor fi lăsați în urmă.

— Este un efort de echipă. Avem oameni de peste tot din lume care lucrează în programul spațial. De exemplu, Helen Carmouche este ofițer de navigație – se ocupă de calculele pentru navigație – și este din Taiwan. Ea este cea care a venit cu ideea care ne-a ajutat să scăpăm cu toții cu bine de pe *Cygnus 14.*

— Şi tu eşti cea care a pus-o în practică, a spus Parker cu un rânjet orbitor. De aceea, suntem norocoşi că vii cu noi pe Marte.

Ce ticălos!

— Ah, sunt doar o parte dintr-o echipă mai mare. Alături de noi sunt Kamilah Shamoun din Algeria şi Estevan Terrazas din Spania şi Rafael Avelino din Brazilia... ca să spun doar câteva nume.

Voiam să mă întorc spre camere şi să mă adresez direct lui Roy, care probabil era la închisoare pe undeva, şi să-i zic: *Uite, nu suntem doar albi. Lucrăm împreună.* În schimb, am spus:

— E ca un târg internaţional zburător acolo sus.

Asta a făcut publicul să râdă. Ce bine! Parker a râs cu ei şi s-a aplecat spre Jack Paar:

— Firește, avem cu toţii mai multe domenii de specialitate.

— Serios? a făcut Jack Paar ridicând din sprâncene. Dumneavoastră cu ce vă ocupaţi?

— Sunt comandant de misiune, dar şi pilot şi lingvist. Dr. York este fiziciană, expert în calcule şi pilot. Este o ameninţare triplă, a spus Parker arătând cu degetul mare spre mine. Dacă ar juca şi şah, ar fi pachetul complet.

Mi-am păstrat zâmbetul pe faţă şi am râs împreună cu ei. Firește că Helen juca şah. Eu nu.

După ce-am terminat cu emisiunea, ar fi trebuit să mă întorc la hotel să studiez, dar cum puteam să fiu atât de aproape de fratele meu şi să nu-l vizitez? Când maşina ne-a lăsat la hotel pe mine şi pe Parker, Hershel mă aştepta, împreună cu Tommy, pe una dintre canapelele de catifea pluşată din hol. Fratele meu nu se schimbase prea mult de când îl văzusem de Roş Haşana, dar Tommy se înălţase cu vreo treizeci de centimetri. Cred că asta era diferenţa dintre şaisprezece şi şaptesprezece ani. Faţa lui avea încă rotunjimea specifică vârstei mici, dar maxilarul i se înăsprea în linia moştenită de la tata.

Nepotul meu a sărit când m-a văzut, zâmbind cu entuziasmul unui căţeluş. Deja traversase camera să mă îmbrăţişeze, în timp ce Hershel încă-şi manevra cârjele.

— Mătuşă Elma!

Cu entuziasmul lui, Tommy m-a împins un pas în spate! Te rog, Doamne, nu lăsa niciodată ca acest copil de suflet al meu să-şi piardă entuziasmul.

Copil de suflet. Pentru moment, amintirea faptului că nu voi avea un copil plămădit în trupul meu aproape că m-a orbit şi m-am agăţat de Tommy cu o însufleţire exagerată.

— Bună, tigrule, am spus şi i-am dat drumul, întorcându-mă spre Parker, care se oprise odată cu mine. Vi-l prezint pe...

— Uau, eşti Stetson Parker!

Parker i-a oferit unul dintre rânjetele lui caracteristice.

— Da, sunt, a spus şi i-a întins mâna lui Tommy, pentru ca apoi să-şi strângă mâinile bărbăteşte. Tu trebuie să fii Tommy.

Ai fi putut să mă dobori cu o pană. Din câte ştiam eu, nu vorbisem niciodată despre nepotul meu cu... ah, ba da. În simularea morţii. Toţi astronauţii participaseră la un atelier despre ce era de făcut în cazul în care muream în timpul misiunilor pe Lună. Menţionaserăm în detaliu persoanele care aveau să fie contactate şi în ce ordine, aşa că Parker ştia, despre Tommy, la fel cum ştiam şi eu că băieţii lui gemeni se numeau Elmer şi Watson.

— Da, domnule, eu sunt.

Tommy încă strângea mâna lui Parker, dar pieptul i se umflase de trei ori, la gândul că povestisem despre el.

Hershel s-a apropiat de noi, în păcănitul slab al ortezelor.

— Tommy, colonelul Parker mai are şi alte lucruri de făcut, sunt convins.

— Din păcate, aşa este, a spus Parker trăgându-şi mâna şi afişând un zâmbet trist, foarte convingător. Sunt convins că vrei să petreci puţin timp cu mătuşa ta.

Având un frate care a supravieţuit poliomielitei, sunt obişnuită să observ lucruri. Parker nu s-a uitat la cârjele sau la ortezele pe care le folosea Hershel. Cei mai mulţi oameni se uită, apoi capătă o expresie îndurerată. Parker, în ciuda defectelor sale, i-a oferit fratelui meu senzaţia normalităţii.

Parker s-a îndepărtat făcându-i cu ochiul lui Tommy, ca o efigie a Marelui Erou American. A strigat peste umăr:

— Să nu o ţineţi până târziu: are teme de făcut, şi mâine e zi de şcoală.

Ticălosul. Era adevărat, dar nu era necesar să o spună. M-am întors spre Tommy şi Hershel.

— Mergem la restaurant? Mor de foame.

Adevărul e că şi o băutură mi-ar fi prins bine. Ce bine că programul era de la 9 la 21!

— E o idee bună, a spus Hershel şi s-a îndreptat, alături de mine, spre pupitrul recepţionerei, din partea laterală a holului. Mătuşa Esther îţi trimite pupici. Şi Doris.

— Mama nu a putut veni, pentru că Rachel e pedepsită, a spus Tommy, clătinând din cap, cu gravitatea unui adult. Pentru c-a fumat.

— Ce?

Nepoata mea de 13 ani fumase?

— Tommy, i-a atras Hershel atenţia, încruntându-se pestei rama ochelarilor. Nu e povestea ta.

— Dar e mătuşa Elma!

— Nu sunt sigur că sora ta ar fi de acord, a spus Hershel şi şi-a dres glasul.

Procesul de a primi o masă la restaurant a amânat cele o mie de întrebări pe care le aveam. Nu mi-o puteam imagina pe nepoata mea fumând. Avea 13 ani! Nu, 14. Totuşi... Urma să aibă 15 ani când plecam pe Marte şi avea să aibă 18 când mă întorceam. Tommy avea să fie pe punctul de a termina facultatea.

— Elma... a zis Hershel punându-şi mâna pe încheietura mea. Ce s-a întâmplat?

— Hm? am spus rupând şirul gândurilor, cu ochii înţepători. A fost o zi lungă.

S-a uitat la nepotul meu. Nu sunt sigură dacă eram uşurată sau nu că era şi Tommy acolo, iar Hershel nu putea pune întrebări curioase, sau dezamăgită, pentru că nu-i puteam spun totul fratelui meu mai mare. Dar ce era de zis de fapt? Nathaniel şi cu mine nu vom avea copii şi nu cred că decizia avea să surprindă pe nimeni – cu atât mai puţin pe fratele meu.

— Se pare că au un tonomat, a spus Hershel, căutând prin buzunar. Tommy... nu vrei să pui nişte muzică pentru noi?

Ca un iepure, nepotul meu a înşfăcat moneda şi a dispărut din separeu. Hershel s-a întors îndată spre mine.

— Deci?

— Mă cunoşti prea bine, am spus oftând şi clătinând din cap.

— Şi ştiu că tragi de timp. O să se întoarcă repede.

— Tocmai mi-am dat seama ce vârste vor avea când o să mă întorc, am spus ridicând din umeri şi jucându-mă cu paharul de apă. Nu făcusem calculul.

— E prima dată când te aud că n-ai făcut un calcul.

Am scos limba la el. Sunt un adult. În mod evident.

— Mi-e deja greu să ţin pasul cu cât de repede cresc, fără să lipsesc trei ani. Ce se întâmplă cu Rachel?

Hershel s-a uitat peste umăr spre Tommy, care părea să citească toate detaliile despre fiecare melodie de la tonomat.

— Tommy nu ştie tot. A fumat iarbă.

— Şi nu mi-ai zis?

— S-a întâmplat ieri, a spus şi şi-a scos ochelarii, masându-şi rădăcina nasului. Există un băiat, pe care nu l-am omorât.

— Pot s-o fac eu.

— Va trebui să i-o iei lui Doris înainte, a chicotit el. În fine, el e în ultimul an de liceu şi e foarte chipeş, se pare, şi are maşină. S-a oferit să o ducă acasă după repetiţiile cu trupa de la şcoală.

Am îngheţat:

— Doar nu...

— Nu. De aceea băiatul e încă în viaţă.

Muzica a pornit şi Hershel s-a uitat peste umăr.

— S-a terminat timpul. Te rog doar să reţii că Rachel va fi pedepsită, probabil, toată perioada cât vei lipsi.

Am încuviinţat, înăbuşindu-mi senzaţia de rău. Tommy s-a întors, săltând în ritmul muzicii. Alesese *Sixty-Minute Man.* Urăsc cântecul ăla.

ŞAPTE

CHELTUIELILE SPAȚIALE SUNT NUMITE „AUSTERE"

Clemons porneşte ofensiva pentru buget. Reducerile sugerate sunt o prioritate pentru subvenționare.
de JOHN W. FINNEY
În exclusivitate pentru *The National Times*

KANSAS CITY, KS, 4 dec. 1961 — Coaliția Aerospațială Internațională şi-a susținut astăzi cauza în fața unui Congres sceptic, cerând o contribuție de 5,7 miliarde de dolari pentru bugetul spațial al ONU, avertizând că orice reducere semnificativă ar pune în pericol expediția cu echipaj către Marte.

Există îndoieli serioase, şi chiar opoziție, în ceea ce priveşte oferirea unui nou spor bugetar agenției, membri ai Congresului afirmând că SUA a suportat disproporționat cheltuielile cu programul spațial. Dincolo de scepticism se află o multitudine de factori, care variază de la preocupările materiale, cum ar fi subvențiile, până la preocuparea pentru obiectivele naționale în spațiu.

Ar fi fost prea mult, se pare, să cer să mă concentrez asupra pregătirii. În ultimele trei luni m-am îndopat cu o mulţime de dosare CAI, zburând între antrenamente şi diferite oportunităţi de publicitate. Eram într-una dintre clase, împreună cu restul echipei, şi învăţam despre geologie. În faţa mea se afla o cutie cu roci, cu numere pictate pe ele. Nu avea să fie suficient să spunem Centrului de Comandă al Mi-

siunii că găsisem ceva roşu şi sfărâmicios pe Marte. Era nevoie să avem cunoştinţele necesare pentru a putea spune că era hipidiomorf-granular, porfiritic, cu fenocristuri roşii de granulaţie medie. Leonard era în elementul său. Cerceta conţinutul cutiei cu minerale pe care i-o dăduse instructorul, rânjind. S-a întors spre mine, cu o bucată de rocă roşie în mână.

— Te descurci?

— Încerc, am zis strâmbându-mă la fişa de evaluare pe care trebuia să o completez; erau atâtea lucruri de memorat pe fiecare axă a călătoriei.

— OK... a început să spună, arătând spre o dungă de un roşu mai închis din piatra la care mă uitam. Ăsta e piroxen, pe care credem că s-ar putea să-l vedem...

O bătaie rapidă în uşă l-a făcut să se oprească şi Betty şi-a vârât capul înăuntru.

— Bună! Scuze că vă întrerup, dar am nevoie puţin de Elma.

— Mă bucur că e de folos pentru cineva, a mormăit Florence uitându-se încruntată spre carneţelul ei.

Am oftat şi am strâns roca în pumn, de parcă ar fi fost o pătură protectoare:

— Nu poate aştepta?

— Scuze. BBC-ul vrea să... Nu va dura mult. Promit, a adăugat şi s-a aplecat şi mai mult în cameră, făcându-i cu ochiul lui Parker: Poţi să-i faci un rezumat, nu?

Parker a ridicat din umeri în chip de răspuns. Nu ştiam dacă însemna că e de acord sau că nu-i păsa.

— Nu vor pe altcineva? De ce trebuie mereu să merg eu? Leonard... tu deja ştii lucrurile astea.

— Vor să facă nişte fotografii cu tine şi cu Nathaniel, a spus Betty tresărind. Scuze, dar lucrăm la perspectiva soţ şi soţie.

Florence s-a aplecat spre Leonard. Nu cred c-a vrut să vorbească suficient de tare s-o aud, dar am auzit-o:

— Măcar de data asta nu ne poate folosi drept scuturi.

— Asta ce vrea să însemne? am întrebat lăsând piatra jos.

A strâns din buze şi s-a întors să mă privească. Avea ochi căprui şi un nas lung, patrician. Îşi îndrepta părul negru, şi tunsoarea bob îngrijită îi încadra acum expresia dezaprobatoare.

— Chiar vrei să purtăm discuţia asta acum?

— Acum sau în spaţiu. Mai bine acum.

2, 3, 5, 7, 11...

— În regulă... „Un târg internaţional în spaţiu”? Te rog. Sunt şase astronauţi de culoare în tot programul.

— Da. Încerc să vă scot în evidenţă. CAI a fost discriminatorie la început, şi eu m-am luptat să...

— Tu te-ai luptat, a pufnit ea şi s-a uitat la Leonard. Şi eu nu? Leonard, Ida, Imogene, Eugene şi Myrtle nu? Helen nu s-au luptat?

— Fireşte că da!

...13, 17, 23... Am tras aer în piept lent şi am încercat să ignor faptul că toţi cei din cameră se uitau la noi.

— De asta vorbesc despre faptul că vă aflaţi aici, ca să nu fiţi lăsaţi în plan secund. Încerc să ajut.

— Hmmm... Ştii ce-ar fi de ajutor? Dac-ai învăţa să-ţi faci treaba. Acum, ai face bine să fugi. Doar nu vrei să laşi fotografii să te aştepte.

Aş fi putut să-i zic multe, dar mi-am muşcat limba şi m-am ridicat de pe scaun.

Uite un lucru interesant: nu trebuie să-ţi placă o persoană ca să lucrezi bine cu ea. De fapt, uneori, este mai eficient să nu fii în echipă cu cineva a cărui companie o preferi, pentru că astfel aţi fi la fel de motivaţi să duceţi sarcina la bun sfârşit cât mai repede, ca să reduceţi la minimum contactul. Când eşti în echipă cu un prieten, e foarte probabil să vă ţineţi de glume şi să vă prostiţi.

Aş fi putut să lucrez eficient cu jumătate din echipa pentru Marte după criteriul ăsta. Bine... e o exagerare, dar aşa mi se părea, că toţi erau supăraţi pe mine. Sincer, nu-i puteam învinovăţi. Era îndeajuns de rău că fusesem adăugată mai târziu echipei şi trebuia să recuperez la greu, dar felul în care se făcea paradă cu mine, ca într-un număr de circ cu ponei sau cu câini... nu trebuia să se întâmple unui astronaut în misiune! Asta însemna că toţi ceilalţi erau nevoiţi să mă acopere. Să mă acopere mai mult.

În timp ce străbăteam holul, depărtându-mă de clasă, Betty s-a uitat la mine.

— Eşti bine?

— Sigur! am spus cu o voce veselă.

— Am încercat să amân. Serios.

— Te cred. Doar că... Oricum mă chinui să recuperez.

Betty a încuviinţat cu o grimasă.

— Refuz majoritatea solicitărilor de interviuri, crede-mă. Doar că...

— Da, ştiu. De asta sunt în echipă.

M-a condus în camera pe care PR-ul o alesese pentru machiaj şi pregătire. M-am aşezat oftând în faţa oglinzii şi am lăsat alte persoane să-şi facă griji pentru machiajul şi părul meu, în timp ce eu mă concentram doar pe informaţiile din dosar, fără să am mostrele de rocă.

Pe Marte, era nevoie să ştim cum să căutăm potenţiale cursuri de apă. Puteau fi identificate prin laminări mici sau stratificare încrucişată, care înfăţişau geometria alambicată a transportului în unde subacvatice.

Mi-am masat fruntea, iar doamna de la machiaj mi-a îndepărtat mâna cu blândeţe.

— Să nu se întindă.

— Da.

Priorităţile mele erau vraişte. În oglindă, părea că sunt pregătită să mă duc la o petrecere îmbrăcată în costum de zbor. Părul îmi cădea în bucle perfecte, care n-ar fi supravieţuit dacă aş fi lucrat cu adevărat. În simulări şi pe Lună, îl prindeam cu un batic, ca să nu-mi vină peste faţă, dar cei de la publicitate nu urmăreau tocmai acurateţea imaginii.

Doamna de la machiaj m-a eliberat răsucind scaunul, iar eu, ca un căţel dresat, am urmat-o pe Betty pe hol, spre aripa inginerilor. Oricât de supărată eram, tot m-am simţit mai uşurată când am dat colţul, intrând în biroul lui Nathaniel.

Cineva făcuse curat. Pe birou avea o orhidee, şi o lampă îşi arunca lumina caldă pe un colţ, lângă masa lui de proiectare. Nu-l făcuseră totuşi să-şi schimbe hainele. Purta jacheta de tweed şi o cravată albastră, simplă, care...

De fapt... nu recunoşteam cravata, dar îi scotea în evidenţă ochii. S-au luminat când m-a văzut.

— Bună, dr. York.

— Bună dimineaţa, dr. York.

Mi-am stăpânit pornirea de a-l săruta pe obraz, mai puţin din cauza fotografului şi reporterului şi mai mult pentru că nu voiam să-i las o urmă roşie, uriaşă, pe obraz.

Reporterul, un bărbat alb, de vreo 50 de ani, nota ceva într-un carneţel sprijinit pe burtă.

— Încerc să nu vă răpesc prea mult timp... Jerry, cum vrei să stea?

— Natural. Cum lucraţi de obicei împreună?

Nu lucram împreună. Oricum, nu în prezent. M-am uitat la Nathaniel şi am ridicat din umeri.

— La ce lucrezi?

— Păi... a început Nathaniel şi s-a dus să se aşeze la birou, deschizând sertarul cu un scârţâit. Revizuiam planurile de zbor pentru navetele cu provizii cu destinaţia Marte.

A pus dosarul pe birou şi m-am dus în spatele lui. M-am aplecat peste umărul lui şi m-am uitat peste ecuaţii, simţind încă o dată că-mi ieşisem din formă. Mi-am pus o mână pe spatele lui şi m-am încruntat, încercând să-mi dau seama la se referea „AMz la pătrat".

S-a declanşat un bliţ.

— Încercaţi să păreţi fericiţi, a spus Jerry, fotograful, apropiindu-se.

În spatele aparatului, părul lui negru îi cădea pe frunte.

Am zâmbit. Cu zâmbetul acela reglementar. Totul este minunat şi ador spaţiul! Voi nu?

Bliţ. Nu vedeam numerele de pe pagină din cauza cercurilor de lumină movulie care-mi pluteau în faţa ochilor. Bliţ.

3, 5, 7...

— Dr. York... Elma, pot să-ţi spun Elma? a spus fotograful fără să aştepte un răspuns, apropiindu-se şi mai mult şi atingând cu mâna marginea biroului. Te poţi aşeza aici? Adcă costumul pe care-l porţi, dar nu-l pot vedea dacă stai în spatele soţului. Nathaniel, nu-i aşa? Bun. Chiar aici. Bun. Perfect.

M-am aşezat pe birou şi nu mai puteam să mă uit la ecuaţii, însă nu era mai ciudat decât să fiu într-una dintre primele capsule.

— Puteţi face o activitate mai ştiinţifică? a întrebat reporterul făcând un pas înainte, lovindu-şi carneţelul eu creionul. Adică... V-aţi putea uita la fel de bine la nişte declaraţii fiscale, după cum arată.

Nathaniel s-a uitat spre ecuaţii, care erau foarte „ştiinţifice", masându-şi ceafa.

— Păi... Tocmai am trimis toate modelele pentru testele în tuneluri de vânt. V-aş putea arăta nişte schiţe?

— Ce-aţi spune să folosim ceva de felul ăsta? a sugerat Betty, luând o cartelă dintr-o cutie de pe marginea biroului.

— Nu... a început Nathaniel să spună luându-i-o din mână. Nu strica ordinea în care sunt puse.

Reporterul a făcut ochii mari când a văzut cartela, de parcă Nathaniel n-ar fi zis nimic:

— Ooo, e perfect. Mai bine chiar decât un model, pe care l-ar putea asambla şi un copil. Dar să programezi un computer electronic? Asta e Ştiinţă.

Jerry a întors camera spre noi.

— De ce nu i-o arăţi soţiei tale, Nathaniel? Ca şi cum i-ai explica.

Nathaniel mi-a aruncat o privire, cu sprâncenele ridicate, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama dacă vorbea serios. Era la fel de nepotrivit ca gestul de a-mi pudra nasul într-un T-38. M-am apropiat de el, abia reuşind să-mi stăpânesc râsul.

— Da, iubitule. Spune-mi despre partea asta esenţială de programare, am zis făcându-i ochi dulci.

Nathaniel a izbucnit în râs, ţinând cartela de parcă ar fi însemnat ceva de una singură. Era doar o parte infimă dintr-un program mai mare, la fel de relevantă ca un şurub. Aeronava ar fi putut să se desfacă fără ea, dar nu era în niciun caz definitorie.

Bliţul aparatului s-a declanşat şi m-a surprins afişând un zâmbet necenzurat, nereglementar. Este fotografia pe care s-au hotărât în final s-o folosească, cu titlul „Bucuriile zborului în spaţiu".

Dar noi râdeam de lipsa ştiinţei, în timp ce, în clasă, coechipierii mei se ocupau de ştiinţa adevărată. Dacă ar fi dorit ceva mai „ştiinţific", ar fi făcut fotografii acolo. În schimb, mă scoseseră dintr-o grămadă şi mă transformaseră în ceva la fel de util precum o cartelă perforată individuală.

Chestia e că, atunci când porţi un costum de zbor pe Pământ, e neplăcut, fiindcă a fost conceput pentru o gravitaţie mai mică. Chiar şi când mă aflam în bazinul Laboratorului de Flotabilitate Neutră, gravitaţia tot mă atrăgea. Sigur, nu afecta costumul, dar înăuntrul lui alunecam de fiecare dată când

schimbam direcţia. Ca femeie, eram mai mică decât bărbaţii pentru care fuseseră proiectate costumele, aşa că trebuia să port o căptuşeală în jurul şoldurilor, care să mă fixeze. Asta făcea ca bula de aer care mă înconjura în costum să fie distribuită egal, permiţându-mi să mă mişc de la orizontală la verticală, într-o probă LFN, fără să mă lupt cu gravitaţia. Fără căptuşeală, bula de aer se comporta ca o minge de plajă gigantică, prinsă de stomacul meu, care voia mereu să iasă la suprafaţă. Asta mă împiedica să mă răsucesc în altă direcţie.

De fapt, o bulă de aer în costum n-ar fi fost o problemă în spaţiu, dar LFN era locul în care oamenii decideau dacă erai pregătit să faci o plimbare în spaţiu. Aşa că nici eu şi nici alte femei nu ne plângeam. Nu, domnule. Totul era splendid şi ne bucuram să fim în bazin.

Zăceam într-o parte în apă, carcasa din fibră de sticlă apăsându-mi subraţul. Gâtul mă ardea fiindcă-mi ţineam capul ţeapăn în cască. Degetele mă dureau din cauza forţării mănuşilor rigide de a sta prea aproape de marginea panoului solar pe care-l „reparam". Costumele erau presurizate la 4,9 psi peste presiunea ambientală şi fiecare mişcare părea executată în contraponderea unui arc de mare rezistenţă. Nu era la fel ca lucrul în condiţii de vid, dar ne dădea o idee despre cât de extenuant va fi. O încreţitură în mănuşă o simţeam ca o sârmă metalică peste încheietură, pentru că presiunea o făcea rigidă. Dar, dacă m-aţi fi întrebat cum mă simţeam, aş fi zis că sunt superfericită. De cealaltă parte a panoului, Rafael Avelino înjura în portugheză, mănuşile alunecându-i de pe cheia fixă. Scafandrii noştri asistenţi pluteau în jurul nostru într-o capsulă şi au lăsat cheia să plutească îndepărtându-se. Treaba lor era ca noi să fim în siguranţă, iar a noastră, să învăţăm să reparăm lucruri în condiţii de gravitaţie zero. Fiind legată de MSL – „ministaţia de lucru" –, cheia n-a ajuns departe, dar tot a fost dificil de recuperat.

În timp ce înjurăturile lui Rafael zumzăiau în microfon, am spus rânjind din spatele căştii:

— Încep să înţeleg de ce învaţă Parker portugheza.

În partea stângă, ceva mai jos de mine, Leonard m-a ajutat să stabilizez panoul, în timp ce Rafael recupera cheia.

— Cu toţii avem nevoie de mai multe limbi în care să înjurăm. Eu ştiu doar latină şi greacă veche, şi cu ele nu ajungi departe.

— Serios? Cum sună o înjurătură în latină?

Rafael a pus din nou cheia în poziţia corespunzătoare, aşezându-şi picioarele în piedica securizată din receptorul mecanic IWF de la exteriorul fals al aeronavei. Ce însemnă IWF? N-aveam idee. De la un punct încolo, acronimele deveneau nume. IWF însemna... Interfaţă de widget fără-rost.

Unul dintre multele avantaje ale construirii navelor în spaţiu era că nu trebuia să ne facem griji în privinţa aerodinamicii. Întreaga suprafaţă a navei era acoperită de IWF-uri şi mânere. Lui Rafael i-a alunecat din nou cheia, dar nu i-a scăpat.

— Mi-ar fi de folos mai multe acum.

Leonard a ezitat şi a chicotit.

— De fapt... nu pot rosti multe dintre înjurături când suntem în compania doamnelor.

— Te rog... am spus şi m-am sprijinit pe piedica pentru picioare, în timp ce Rafael a reuşit, în sfârşit, să împingă cheia. Înjură naibii în latineşte.

Asta i-a făcut să râdă pe ambii bărbaţi, deşi mie mi s-a încins faţa când am spus-o. Slavă Cerului că nu mă puteau vedea bine din cauza căştilor. Chiar şi în glumă, nu foloseam de obicei asemenea cuvinte.

În mod previzibil, Jason Tsao, supraveghetorul nostru din ziua aceea, a hârâit în urechile noastre:

— Atenţie la limbaj!

— *Vae me, puto, concacavi me,* „Vai de mine, cred că m-am căcat!" a intonat Leonard, cu mare solemnitate.

— Fia, a spus Rafael ridicându-şi capul. E suficient de asemănătoare cu portugheza, încât să înţeleg. În mare parte.

— Domnilor, doamnă, ne-a atras atenţia Tsao – pentru un tip din Chicago, putea fi foarte pudic. Avem musafiri şi ne ascultă.

Am făcut cu toţii un schimb de priviri, iar Rafael şi-a dat ochii peste cap.

— Ce limbă vorbesc?

— Engleza.

Prin microfon, auzeam pe cineva vorbind în fundal, dar nu înţelegeam ce anume spune. Răspunsul supraveghetorului a fost muşcător:

— Nu. Sub nicio formă n-o să-i scoatem mai devreme din... şi apoi microfonul s-a întrerupt.

Ce fusese asta? Prin apă, nu puteam vedea la ce se gândeau băieţii, aşa că am rămas pe loc, sprijinind panoul. Supraveghetorului nu-i stătea în fire să lase microfonul pornit, ceea ce ridica întrebarea: ce fel de vizitatori l-ar fi distras atât de tare? Ca să nu mai spun că nu ştiam cine ar fi putut să ceară să ieşim din LFN mai devreme.

Rafael a fixat şurubul şi ne-am mişcat cu toţii să punem în continuare următoarea bucată de panou. Era a patra oară când făceam această probă şi, de fiecare dată, ne mişcăm ceva mai repede. Firește, era puţin probabil să mă ocup eu de asta, însă CAI credea că e bine să fim suprapregătiţi şi, având în vedere că pornisem mai târziu, eram cu totul de acord. În plus, mi-ar fi fost mai uşor să fiu persoana IV – intravehiculară – dacă ştiam cu ce ne confruntam. Ţinând cont de întârzierile în comunicare pe care le vom avea în timpul misiunii, nu ne puteam baza pe centrul de control de la sol să ajute echipa EV în fiecare scenariu.

— Oameni buni, ne oprim din extinderea sistemului.

Vocea supraveghetorului s-a auzit cu pârâituri, urmată apoi de un foşnet în microfon, de parcă ar fi fost dat altcuiva.

Pluteam sub apă, zumzetul constant al ventilatoarelor şi propria respiraţie ţinându-ne companie. Apoi l-am auzit pe directorul Clemons în căşti.

— Trebuie să-l scoatem pe dr. Flannery, însă dr. York şi căpitanul Avelino pot rămâne să se ocupe de curăţenie. Dr. Flannery, vreau să ieşi imediat din bazin.

Leonard a tras aer adânc în piept, de parcă se pregătea să-l contrazică, apoi şi-a închis gura atât de tare, că i-am auzit dinţii scrâşnind.

— Da, domnule. Ne vedem sus.

Mi-e ruşine să recunosc că, în primul rând, n-am fost curioasă şi nici măcar iritată că pregătirea ne fusese întreruptă, ci uşurată că, măcar de data aceea, nu era vorba de mine. Leonard s-a întors cu spatele şi le-a permis scafandrilor să-l

tragă prin apă, spre platforma care avea să-l scoată la suprafaţă.

Rafael şi cu mine am plutit în continuare. Mi-am lăsat capul să se sprijine de o parte a căştii şi am închis ochii o clipă, în timp ce scafandrii noştri reconfigurau modelul de navă ca să ajungă în forma finală a exerciţiului. Dura atât de mult să îmbrăcăm costumele, încât era logic să ne lase să exersăm finalul probei, dacă tot eram acolo. Am ascultat mai departe, aşteptând ca Tsao să ne spună ce se întâmpla cu Leonard.

După ce scafandrii au terminat, am început din nou exerciţiul, dar ne-am limitat la schimbul de cuvinte minim necesar ca să ne desfăşurăm activitatea. După ce-am depăşit senzaţia de uşurare, am început să mă întreb ce naiba se petrece. Fusesem scoasă din pregătiri şi înainte, dar nu dintr-o probă în LFN. Era nevoie ca apoi exerciţiul să fie reluat de la început, ceea ce era costisitor şi consuma enorm de mult timp. La naiba, după cum erau configurate costumele, era nevoie de două zile doar ca să înlocuieşti un membru din echipaj. Cu excepţia urgenţelor medicale sau a erorilor de funcţionare ale echipamentelor, *nimic* nu putea întrerupe o probă în LFN.

Aşadar, ce-ar fi putut fi atât de important în viziunea lui Clemons, încât nu putea aştepta?

Şi de ce nu ne spuneau?

Ridicarea din bazinul LFN a durat secole. Când casca mea a ieşit la suprafaţa apei, suportul de care eram legată susţinea cele 140 de kilograme ale costumului. Să încerci să mergi în costum complet în condiţiile gravitaţiei terestre nu este posibil. Doar pantalonii sunt... ca şi cum ai purta scutece într-un costum de schi făcut din plumb. Robotul din *Pierduţi în spaţiu* era mai graţios decât noi.

Am rămas pe suportul de echipare şi o mulţime de tehnicieni ne-au ajutat să ne dezbrăcăm. Când vrei răspunsuri, totul pare să dureze mai mult. Am aşteptat ca tehniciana să-mi scoată uneltele, hamurile şi greutăţile pentru picioare. Oricât aş fi vrut să o grăbesc, totul trebuia făcut într-o anumită ordine. De cealaltă parte a suportului, Rafael parcurgea acelaşi proces extrem de lent.

Părea că tehniciana mea se mişca sub apă în timp ce deschidea supapa laterală, ca să depresurizeze costumul de zbor

la sub unu. Desigur, acum puteam vorbi şi ea mă auzea, la fel ca toţi cei care ascultau.

Tehniciană a pus mâinile pe mecanismul de decuplare al mănuşii mele.

— Expiră.

Am expirat, iar ce mai rămăsese din presiunea delta a fost eliberată odată cu pocnetul care s-a auzit dinspre mănuşă. Nu era probabil să-mi cedeze un plămân, dar supraprecauţiile erau principalul obiect de activitate al CAI.

Costumul s-a lăsat în jurul meu, iar ea mi-a scos mănuşa, apoi, în sfârşit, s-a întins după cască. În clipa în care mi-a scos-o, am întrebat.

— Ce se întâmplă?

— Sunt cei de la FBI, a spus şi s-a uitat peste umăr, spre camera de control. Ni s-a zis să ne ocupăm repede de voi.

Am clipit complet blocată pentru o clipă, apoi mintea a revenit, alăturându-se trupului, care se afla deasupra apei. Dacă voiau să discute cu mine şi cu Leonard, probabil că era legat de protestatari, dar... trecuseră aproape şapte luni de la eveniment. De ce-ar fi vrut să discute cu noi acum?

OPT

MODELE ALE SOCIETĂȚII ACUZATE DE CÂŞTIGURI RASIALE

de FRED POWLEDGE

KANSAS CITY, KS, 4 ian. 1962 — Un apărător de top al drepturilor civile a lansat acuzația că mai multe „modele ale societății noastre" au încălcat Constituția Federală. Jack Greenberg, director-consilier al Fondului pentru Apărare Juridică şi Educație al NAACP (National Association for the Advancement of Colored People, Asociația Națională pentru Dezvoltarea Persoanelor de Culoare) a declarat în raportul anual al fondului: „Cei care au menținut sistemul de caste bazat pe rasă au încălcat Constituția şi deciziile judecătoreşti prin forță, prin înşelăciune, prin efectuarea de gesturi simbolice, prin litigii care urmăresc amânarea şi prin manevre legislative precum obstrucționarea. Din păcate, cei răspunzători de aceste evaziuni sunt oameni exemplari ai societății noastre: membri ai consiliilor administrative ale şcolilor şi universităților, inspectori din educație, membri de marcă ai baroului, astronauți şi oficiali aleşi."

Când, *în sfârşit*, am fost escortată în sala de conferințe, unul dintre agenții FBI s-a ridicat să mă salute. Era un tip impresionant de slab, cu pomeți care păreau pe cale să-i străpungă pielea ca pergamentul.

— Dr. York. Sunt agentul Boone. El este colegul meu, agentul Whitaker.

Agentul Whitaker a rămas pe scaunul lui, mâzgălind într-un carneţel, şi abia dacă şi-a ridicat privirea. Avea o înfăţişare clasică de caucazian şi era chipeş, armonia trăsăturilor fiindu-i tulburată doar de o cicatrice roşie, urâtă, de pe frunte. Boone s-a uitat spre colegul său şi a ridicat din umeri, de parcă ar fi fost obişnuit cu lipsa lui de politeţe.

— Mulţumim că v-aţi făcut timp să discutaţi cu noi.

— Aveam de ales? am spus zâmbind, să mai îndulcesc replica înţepată, dar eram foarte supărată.

După ce mă scoseseră din simulare, mă făcuseră să aştept o oră şi jumătate.

— Sincer, a fost o uşurare să am timp să stau şi să citesc.

— Încercăm să vă scoatem de aici cât se poate de repede. Vă rog, a spus făcând un gest peste masă, spre un scaun aflat în faţa lor. Cafea?

— Mulţumesc, ar fi grozav, am răspuns, fără să comentez că mă servea cu cafea din rezerva CAI. Cu zahăr şi frişcă, dacă se poate.

— Am o slăbiciune pentru dulciuri, aşa că vă rog să-mi spuneţi dacă exagerez, m-a îndemnat, apoi şi-a luat cana de pe masă şi s-a îndreptat spre partea din spate a încăperii. Avem o serie de întrebări legate de prăbuşirea rachetei şi de oamenii care v-au ţinut ostatică.

— Desigur... cu toate că nu ştiu dacă mai e ceva de spus în afară de ce am declarat deja imediat după eveniment.

Whitaker a desenat o linie grosolană în carneţel, dar tot nu s-a uitat la mine.

— Ah, eu cred că este.

— Sunt foarte interesată să aud ce credeţi că ar mai fi de zis. Mi-am păstrat mâinile împreunate în poală, aşa cum mă învăţase mama. Faptul că purtam pantaloni în loc de fustă ar fi oripilat-o, dar aparenţa generală de rafinament specific „doamnelor” era totuşi o unealtă bună.

În partea din spate a camerei, Boone mi-a turnat o cantitate generoasă de zahăr în cana de cafea.

— Să începem prin a stabili nişte parametri.

— Vorbiţi ca un savant care se ocupă de rachete.

— Aş vrea eu să fi fost atât de inteligent, a spus chicotind, iar pielea lui pergamentoasă i s-a încreţit în jurul gurii.

— Şi eu, a spus Whitaker, aruncându-i o privire rapidă partenerului său, lăsându-şi deoparte carneţelul. De câtă vreme îl cunoaşteţi pe Leonard Flannery?

Am deschis şi am închis gura, ca un peşte. Nu era deloc ce credeam că mă vor întreba. Mă aşteptam să reanalizăm discuţiile de atunci sau să parcurgem câteva detalii.

— Păi... cred că de doi ani, am răspuns încruntându-mă, încercând să-mi dau seama din ce promoţie făcuse parte. Aşa... A fost angajat cu promoţia '59. Cred. HR-ul vă poate spune asta.

— Dar nu-l cunoşteaţi înainte să se alăture CAI? a întrebat Boone, punându-mi cana cu cafea în faţă, aburii ridicându-se în rotocoale la suprafaţă.

— Nu.

Mi-am ţinut mâinile în continuare în poală şi nu m-am întins după cană. Nu c-ar fi pus ceva în ea, dar subiectul discuţiei m-a făcut pe neaşteptate să simt că nu sunt în siguranţă.

— De ce întrebaţi?

— Ne puteţi spune câte ceva despre temperamentul său în perioada de când vă cunoaşteţi?

— Îmi pare rău. Credeam că suntem aici ca să vorbim despre rachetă.

— Ce temperament are? a întrebat Whitaker dându-şi scaunul pe spate.

Ce mama naibii?

— Tocmai aţi petrecut o oră şi jumătate cu el... Cum vi s-a părut?

Whitaker şi-a lăsat scaunul să revină în faţă, sprijinindu-şi coatele pe masă.

— De ce refuzaţi să ne răspundeţi la întrebări, dr. York?

— John, a intervenit agentul Boone, trăgând scaunul de lângă mine şi aşezându-se. Ne pare rău. Ancheta s-a desfăşură pe o perioadă lungă. Ştim că nu sunteţi obligată să răspundeţi dar am aprecia enorm dacă aţi coopera cu noi. Cum a fost experienţa dumneavoastră cu dr. Flannery?

Politeţea lui nu m-a făcut să mă simt mai împăcată cu direcţia întrebărilor pe care mi le adresa.

— Întru totul agreabilă. Înainte să fiu repartizată în misiunea pentru Marte, nu ne-am prea intersectat, dar n-am auzit

niciodată un cuvânt urât din partea lui. Nici n-am auzit ca altcineva să fi avut o experienţă negativă în ceea ce-l priveşte.

— Niciun semn de nemulţumire? a insistat Boone luând o înghiţitură de cafea, părând să fie în largul său.

— Nu.

Mi-am luat cana, mai mult pentru a mă bucura de căldura ei decât pentru altceva. Mi se răciseră mâinile, iar porţelanul lucios mi-a ars palmele.

Încuviinţând, Boone s-a uitat la Whitaker şi a ridicat din umeri. Orice-ar fi însemnat asta, l-a făcut pe Whitaker să-şi ia carneţelul şi să dea înapoi câteva pagini.

— Flannery a vorbit mult cu teroriştii. Ce-a zis?

— Vrem să confirmăm o declaraţie a unui martor fără să vă compromitem propria mărturie, a spus Boone, aplecându-se în faţă şi punând o mână pe birou. Aşa că vă rugăm doar să ne spuneţi ce vă puteţi aduce aminte.

Am clipit, fără să-mi dau seama ce urmărea.

— Mult? Nu..., am spus clătinând din cap, încercând să fac amintirile să iasă la iveală. Nu-mi amintesc să fi vorbit mult după ce au urcat pe navă. A încercat să-i calmeze, să-i convingă să nu-şi pună planul în aplicare.

— De ce credeţi că i-a venit uşor să discute cu ei?

Am evitat la limită să spun *Fiindcă Roy era negru,* ceea ce era cu siguranţă răspunsul pe care-l aşteptau. Am ridicat doar din umeri:

— Pentru că se afla vizavi de mine, şi ei s-au oprit să discute cu mine? Nu sunt sigură c-aş putea spune că a fost uşor pentru vreunul dintre noi.

Boone a sorbit din cafea şi aproape că m-am aşteptat ca obrajii lui cadaverici să prindă culoarea lichidului din interior.

— Ce-ar fi să-i redai citatul acela doamnei dr. York?

Încuviinţând, Whitaker a pus un deget pe carneţel, să marcheze locul.

— L-aţi auzit spunând „sunt de acord cu ce faceţi şi încerc să ajut”?

— Ce? Nu, am spus realizând că încercau să-l facă să pară că avusese un amestec în toată povestea. A zis mai degrabă că...

Dar, de fapt, Leonard chiar zisese că era de acord cu motivaţia a ceea ce făceau.

— Da, dr. York?

— Încerca să-i împiedice să mă folosească drept ostatică! Credea că asta va înrăutăţi lucrurile. La asta se rezuma tot; ajutorul pe care îl oferea – cam ceea ce făceam şi eu. Nu... nu lucra împreună cu ei.

Whitaker a făcut un semn în carneţel. Pixul lui argintiu a strălucit ca o rachetă, lăsând în urmă o dungă de cerneală pe pagină. În dreapta mea, Boone sorbea din cana de cafea, uitându-se la mine peste buza căniі.

— Doar nu credeţi c-a fost implicat în toată povestea. Nu aveau nici cea mai mică idee despre modul de funcţionare a rachetelor, dacă se gândeau c-ar fi putut influenţa zborul din compartimentul pentru pasageri. Leonard e geolog.

— Şi de ce e asta relevant? a întrebat Whitaker ridicându-şi capul.

— Fiindcă nu este pilot, am spus uitându-mă pe rând la amândoi, încercând să-i fac să înţeleagă cât de deplasată era teoria lor. Poate să vorbească despre roci, poate să găsească pânza de apă freatică şi se pricepe la alte zeci de lucruri, dar n-ar fi putut face nimic ca să influenţeze punctul în care aterizam.

— N-am zis c-ar fi făcut asta, a replicat Whitaker coborându-şi din nou privirea spre carneţel. Să schimbăm subiectul: spuneţi-ne despre copilot. Willhard Brumwell.

Aproape că mi-am vărsat cafeaua, când lucrurile au început să se lege. Şi Brumwell era de culoare.

— E un om bun.

— Sunt convins. Obrajii de pergament ai lui Boone s-au încreţit de un zâmbet. De când îl ştiţi?

Mi-am pus cana cu cafea pe masă, cu grijă, în mijlocul inelului de condens pe care-l lăsase.

— Aţi spus că nu sunt obligată să vă răspund, aşa că vă rog să mă scuzaţi, domnilor. Am treabă.

Mi-am împins scaunul, iar Boone şi-a pus cana pe masă, trecându-i un deget peste buză.

— Directorul Clemens doreşte cooperare integrală. A ridicat privirea, zâmbind. Încercăm să găsim răspunsuri. Sunt convins că vă daţi seama cât de important este pentru Congres să înţeleagă totul complet, înainte să delibereze în privinţa problematicii bugetului.

Ticăloşii. De ce se revenea mereu la finanţare? Pe cât îmi doream să dispar de pe orbita lor, mi se părea limpede că vor încerca să ne oblige pe toţi să rămânem la sol. Mi-am tras iar scaunul, simţindu-mă ameţită ca un astronaut în prima zi pe Pământ.

— Fie. Ce pot să vă zic?

Sincer, nu ştiu cum a reuşit Leonard să lucreze în continuare după întâmplarea cu FBI-ul. Eu abia dacă mă puteam concentra, aşteptând să cadă drobul de sare, şi totuşi... nimic. Au trecut săptămânile şi noi am continuat orele de pregătire şi simulările.

În carlinga falsă a Modulului de Comandă simulat pentru Marte, Parker şedea pe locul căpitanului încruntat şi privind urât.

— Aşa... tocmai ce-am pierdut contactul cu Centrul de Comandă al Misiunii.

Am oftat cu toţii la ultima „carte verde" pe care supraveghetorul tocmai ne-o aruncase – dar nu foarte zgomotos, fiindcă acesta se afla chiar în zona de control din camera albă alăturată, monitorizând testul.

— Urmează activarea motorului pentru tranziţia către Marte, a zis Terrazas, copilotul.

Ceea ce însemna că era rândul meu – de aceea aveau un ofiţer de navigaţie la bord, în cazul în care pierdeam contactul cu Centrul de Comandă al Misiunii.

— Mă ocup eu de calcularea manevrei orbitale.

— Înţeles, a încuviinţat Parker, de la locul său, preocupat de sarcina care-i revenea de a menţine aeronava „în zbor".

Am mânuit cu stângăcie sextantul, încercând să-l orientez spre stelele simulate de pe fereastra simulată, ca să calculez poziţia noastră simulată. Să fi fost şi nesiguranţa mea simulată! Trebuia să fie o procedură simplă. Găsesc cele trei stele pe care le foloseşte CAI pentru acest zbor, le privesc prin sextant, şi gata – ştiu încotro e „susul", iar asta-mi permite să ştiu cum ne descurcăm faţă de planul original de zbor, trimis de CAI. Dacă am deviat, pot să calculez încotro să se îndrepte nava şi câtă vreme.

Totuşi.

Trebuia totuşi să găsesc „stelele” pe care CAI le alesese când trimiseseră ultima actualizare a cursului, ca să le compar cu tabelele pe care le pregătise Centrul de Comandă al Misiunii pentru această situaţie. Deci... care era Alkaid?

Găseşte Ursa-Mică, apoi „fă un arc către Arcturus, un pas iute până la Spica”, şi... În regulă. Le găsisem pe acestea, ceea ce însemna că Alkaid era... unde? Am scrâşnit din dinţi şi am încercat să-mi amintesc. Diagramele stelare dintr-o carte arată foarte diferit de stelele reale, care sunt la rândul lor diferite de cele simulate. Dacă aş fi participat la pregătirea pentru folosirea sextantului de la Adler... dar nu o făcusem.

— Timpul se scurge, York.

Am încuviinţat şi am numit stelele pe care le cunoşteam din zona aceea, sperând că voi putea s-o identific pe Alkaid. Gienah, Acrux, Spica, Menkent... ceea ce însemna că *aceea* era Alkaid. Am plasat sextantul şi mi-am început calculele.

După cinci minute, mi-am dat seama că cifrele erau prea inaccesibile ca să fi avut dreptate. Probabil alesesem greşit una dintre stelele. Eram sigură cu privire la Spica, dar Alkaid... Puteam încerca din nou, dar timpul nu aştepta, şi dacă asta s-ar fi întâmplat în realitate, în cel mai bun caz ar fi fost jenant. Rezultatul cel mai probabil era c-aş fi indicat un curs de zbor greşit, am fi ratat Marte şi am fi murit cu toţii.

Dacă nu eram sigură în spaţiu, aş fi cerut ajutor. Oftând, am ridicat capul din calcule:

— Ar putea cineva să-mi arate Alkaid?

— Imediat, a spus Florence şi a venit lângă mine apropiindu-şi obrazul, ca să vedem aproximativ acelaşi lucru; mijind ochii, a arătat spre o stea la trei stele distanţă de cea aleasă de mine. Aceea. Formează colţul unui unghi drept. Vezi?

Imaginea din manual mi-a apărut brusc în minte.

— Da. Mulţumesc.

— Orice, numai să nu ne omori.

S-a întors la locul ei şi şi-a reluat poziţia.

Mi-aş fi dorit să fi glumit.Echipa de securitate ONU m-a escortat dincolo de fotografii aflaţi în faţa clădirii şi până la uşa apartamentului. Deşi eram extenuată, tot mi-am amintit de învăţăturile mamei:

— Mulţumesc. Îţi aduc ceva de băut?

— Nu, doamnă, a răspuns bărbatul zâmbind şi a lovit cu palma spătarul scaunului pe care-l adusesem pe hol. Am o carte bună şi în curând vine cineva să mă schimbe.

— Atunci... strigă dacă ai nevoie de ceva.

Viaţa mea era atât de ciudată. Neliniştea legată de faptul că lăsasem pe cineva să stea pe holul nostru nu s-a atenuat nici după ce-am intrat în apartament şi am închis uşa după mine.

Nathaniel era la masa din bucătărie, răsucind un creion într-o mână, deasupra unui teanc de hârtii. Patul nostru rabatabil fusese deja tras, iar aşternuturile, întinse, aşa că ocupă jumătate din studio. Camera mi se părea însă foarte mare, în comparaţie cu locuinţa de pe Lună.

În timp ce închideam uşa. Nathaniel şi-a ridicat privirea zâmbind.

— Mă întrebam dacă-ţi vor da drumul.

— Păi... i-am dus pe toţi către pieire, aşa că simularea s-a oprit, altfel am fi continuat. Câmpul acela stelar artificial încă mă prinde pe picior greşit. Mâine o luăm de la capăt.

Zâmbetul de pe faţa lui a îngheţat pentru o clipă, apoi a tras aer adânc în piept şi a râs la încercarea mea de glumă.

— Ai mâncat? a întrebat ridicându-se.

— Da, însă numai raţii, ca parte din simulare.

Am intrat în zona bucătăriei şi am pus dosarul pe masă. Cum explici când ştii că soţul tău îţi ascunde ceva? Prin uşoara încordare a trăsăturilor? Întârzierea în reacţii, de parcă s-ar gândi ce ar fi corect să spună sau să facă? După felul în care se mişcă, stând cu spatele la tine, pretinzând că deschide frigiderul?

— Eşti bine? l-am întrebat.

— Am şi supă, dar m-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de aşa ceva, a spus Nathaniel deschizând uşa congelatorului.

Apoi s-a întors cu două pahare de martini în mână îngheţate, după ce stătuseră în congelator.

— Te vei bucura, a spus el făcându-mi cu ochiul, să afli că raţionalizarea a fost suficient de relaxată, aşa încât ginul să nu mai valoreze greutatea sa în aur.

— Lasă ginul, am zis luând paharul din mâna lui, oftând uşurată la atingerea sticlei reci, alunecoase. De unde ai făcut rost de măsline?

— De la guvernatorul Wargin, a răspuns el luând o gură, o parte din încordarea lui risipindu-se. Le-am câştigat astă-seară, la poker.

Uitasem cumva că el şi alţi soţi de astronaute obişnuiau să joace poker cât eram noi plecate.

— Ce face Reynard? Ţinând cont de... am zis făcând un semn spre dosarul meu, de parcă ar fi explicat toată povestea rămânerii lui Helen acasă în timp ce eu plecam.

Nathaniel a ridicat din umeri şi pentru o clipă o cută i s-a ivit între sprâncene:

— Se bucură că ea e acasă. Este... Aşa. Supă. Voiam să te hrănesc.

Am luat o gură de martini şi l-am privit. Era în faţa frigiderului, cu spatele la mine, scoţând o oală. Dragul meu soţ, prefăcându-se că nu era nimic în neregulă. Am lăsat paharul jos.

— Îţi aminteşti... când am început să merg la terapie şi nu ţi-am zis?

Nathaniel s-a oprit cu oala în mâini la jumătatea drumului spre bufet.

— Da, a răspuns şi a pus oala pe aragaz, cu un zăngănit metalic.

— Aşadar îmi spui ce te supără?

A deschis ochiul, apropiind un chibrit de sursa de gaz. Cu un foşnet uşor, flăcările albastre au început să lingă fundul oalei. Nathaniel s-a întins după o lingură de lemn de lângă aragaz.

— Sincer... aş prefera să nu.

— În regulă, am zis, cuvintele revărsându-se automat de pe buzele mele.

Nu voia să vorbească despre asta? Bine. Atunci nu vorbeam. Mi-am aplecat din nou capul spre martini şi am lăsat parfumul înţepător să-mi ofere o aterizare lină. Am sorbit iar aşezându-mă la masă şi încercând să mă concentrez pe înţepătura rece, cu gust de plante, a ginului, şi pe gustul sărat al măslinei. Dar, la naiba! Ce îl supăra?

Stătea cu umerii uşor aplecaţi peste aragaz, amestecând în supă.

— La ce oră trebuie să ajungi mâine?

— La şapte dimineaţa.

Am tras mai aproape hârtiile la care lucra, ca să-mi distrag atenţia cu matematica. *Planuri pentru situaţii neprevăzute în caz de eşec în timpul misiunii.*

— Ah.

Planuri *pentru situaţii neprevăzute.* Era modalitatea mascată a CAI de a spune: „Ce facem dacă moare careva?"

Am lăsat deoparte paharul de martini şi m-am ridicat. M-am dus la aragaz şi l-am înconjurat pe Nathaniel cu braţele adâncindu-mă în căldura lui.

— Vreau să-ţi amintesc că simulările sunt menite să facem toate greşelile aici. Lucrul care ne-a ucis azi este un pericol în minus care ne poate ucide în spaţiu.

— Un pericol în minus, a zis şi s-a oprit din amestecatul în supă, fuioare de abur ridicându-se în jurul marginilor lichidului stacojiu; lipită de cămaşa lui, am simţit cum respiraţia îi devine şovăitoare, cum se opreşte. Iartă-mă. Am crezut..., a spus Nathaniel, lăsând supa şi luându-mi mâinile într-ale lui. Mi-am lipit obrazul de omoplatul său şi am aşteptat.

— Am crezut că m-am obişnuit. Să te văd plecând în spaţiu, ştiind lista nesfârşită de lucruri care ar putea merge prost, a adăugat, şi mâna lui mi-a găsit verigheta şi a răsucit-o. Dar în cazul ăsta ştiu ce se poate întâmpla. Acolo? S-ar putea... să nu mai vii acasă.

— Asta e mereu la valabil, i-am zis strângându-l şi mai tare în braţe. M-ar putea lovi un tramvai.

— Dar aş şti în cazul ăsta, a spus şi s-a îndreptat, chicotind în îmbrăţişarea mea. Doamne! Sună grozav... „Dragă, s-ar putea să mori, dar poţi să te asiguri, te rog, că aflu şi eu?"

Am pufnit şi m-am ridicat pe vârfuri, ca să-l sărut pe gât.

— Eşti un prostuţ, am zis şi l-am tras spre mine. Vino-ncoace.

— Unde? a întrebat Nathaniel, şi-a şters faţa cu mâna şi a stins ochiul de aragaz.

L-am condus spre pat şi m-am prefăcut că nu observ că avea ochii roşii. De fapt, nu ştiam cum să-l liniştesc. Fiind atât de multe zboruri, Nathaniel nu le mai putea monitoriza pe poate, iar Clemons, fie binecuvântat, hotărâse că nu se putea ocupa de al meu. Deşi era poate o dovadă de cruzime, fiindcă-i răpea sentimentul că poate influenţa rezultatul. Temerea lui era cât se poate de întemeiată. Lebourgeois murise anul

trecut, când un comutator defect îi făcuse retrorachetele să dea rateu în timpul unei ajustări orbitale de rutină. Mi-am tras soţul făcându-l să se aşeze pe pat şi l-am cuprins cu braţele şi am rămas aşa, ţinându-l strâns.

După o clipă, s-a lăsat pe spate şi ne-am întins amândoi, împletiţi unul într-altul. Faţa lui era aproape de a mea, iar ochii lui albaştri, mărginiţi de pielea roşie, mă priveau ca pe o diagramă stelară. Nathaniel a desenat o linie peste sprâncenele mele, coborând apoi pe obraz, lăsând o urmă caldă în urmă.

— Te iubesc, şi... s-a oprit şi şi-a închis ochii, înghiţind în sec. Şi de aceea nu vreau să vorbesc despre asta, pentru că nu ştiu dacă pot să te susţin şi să fiu sincer în legătură cu...

Am simţit că mi se strânge stomacul de durere pentru el. Puteam doar să-l trag mai aproape şi să încerc să nu plâng, pentru că ultimul lucru pe care-l voiam era ca el să mă aline pe mine, când de fapt eu încercam să-l alin pe el. Dintre toate lucrurile pe care le discutaserăm atunci când cântăream dacă să merg pe Marte, teama lui Nathaniel nu intrase niciodată în ecuaţie. Era o variabilă ascunsă, care împiedica totul să rămână în echilibru.

— Ce pot să fac?

— Să nu mori? a spus el cu un râs forţat.

— Voi încerca, am spus şi-am început să-mi mişc degetele în mişcări circulare pe braţul lui. Altceva?

— Când eşti inginerul-şef şi eşti căsătorit cu o astronaută, a continuat Nathaniel oftând din nou, problema este că ştiu că minţiţi cu toţii în rapoartele despre starea de sănătate. Veţi oferi mereu cea mai luminoasă imagine a tot ceea ce decideţi că n-ar fi critic pentru misiune.

Am tresărit. Nu se înşela.

— Dar...

A deschis ochii. Pupilele lui erau mari şi misterioase precum spaţiul.

— Dar ce?

— OK, e un lucru stupid.

— Nu prea am ocazia să te văd făcând un lucru stupid, fără să existe o miză.

Mi-am strecurat mâna în pantalonii lui, să văd dacă erau întrunite condiţiile de zbor. Încă nu. Trebuia să activez rezervoarele de combustibil.

— Ei, bine... Ai adus în discuţie rapoartele. Ce-ai zice dacă ţi-aş oferi rapoarte personale?

Nathaniel s-a ridicat sprijinindu-se în cot.

— Rapoarte personale, zici. N-o să meargă, a adăugat apoi clătinând din cap. Având în vedere lăţimea de bandă a transmisiei, o să afle toată lumea de pe Pământ.

— Nu şi dacă vor fi codificate.

— Din clipa în care oamenii vor şti că există un cod, cineva o să încerce să-l spargă.

— Ah...

M-am sprijinit şi eu în cot, ca să-l pot săruta. Aici s-a dovedit utilă munca mea de expertă în calcule, alături de cunoştinţele despre funcţionarea teleimprimatorului în această misiune.

— Dar dacă nu-şi dau seama că există un cod, nu vor şti că e ceva ce poate fi spart. Să zicem, de pildă, că mesajul e inclus în nimicurile de la începutul şi de la finalul unei transmisiuni prin teleimprimator.

Nathaniel m-a privit o clipă sau, mai degrabă, s-a uitat în direcţia mea. Dar, ţinând cont de cât era de încruntat şi de felul cum i se mişcau ochii dintr-o parte în alta, de parcă ar fi urmat un gând pe o alee întunecoasă, sunt convinsă că, de fapt, programa un teleimprimator. Apoi a revenit, a zâmbit şi m-a sărutat. Avea gura caldă şi încă un uşor gust de gin.

În cealaltă parte, propulsoarele au revenit la viaţă şi eram gata de lansare.

NOUĂ

INCIDENTE RASIALE ÎN VIZORUL ONU

KANSAS CITY, KS, 24 martie 1962 — Cu tact şi asigurări, oficiali ai Statelor Unite au încercat să îmbuneze diplomaţii asiatici şi africani furioşi în urma unei serii de incidente rasiale neplăcute din oraş. Episoadele în care au fost implicaţi diplomaţii de culoare au stârnit resentimente în comunitatea internaţională. Cel mai recent a fost atacul de acum două săptămâni asupra lui Youssouf Gueye, prim-secretarul delegaţiei din Mauritania.

Diplomatul vorbitor de franceză, care ieşise la o plimbare de seară, a fost acostat de un grup de tineri albi. Conform declaraţiei sale, au ţipat la el şi apoi a fost lovit cu o sticlă de bere. A suferit tăieturi în zona feţei, care au necesitat îngrijiri spitaliceşti.

Helen m-a întâmpinat la uşă, purtând o rochie de zi verde-mentă şi afişând un zâmbet chinuit.

— Mulţumesc c-ai venit.

Nu ne-am îmbrăţişat.

— Mă bucur să te văd.

O vedeam la muncă, firește, dar nu mai socializasem de când o înlocuisem. Invitaţia de a veni la ea pentru o seară de bridge fusese o surpriză plăcută.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut?

M-a condus printr-un hol scurt în living. Florence Grey şedea pe canapea şi bea whisky cu sifon.

În mod bizar, masa de joc şi scaunele nu fuseseră încă aşezate.

Helen s-a dus către un bar din lemn de mesteacăn, unde, pe o tavă de argint, era o găleată aburită cu gheaţă.

— Martini?

— Dacă nu e prea mare deranjul, ar fi minunat, am spus şi mi-am pus poşeta pe o măsuţă. Bună seara, Florence.

— York, a răspuns şi, ridicând paharul cu sifon, a băut, privindu-mă peste buza paharului.

Ce seară minunată va fi! S-a auzit soneria – era probabil Ida. Asta mi-a oferit pretextul de a evada câteva clipe.

— Răspund eu.

Helen a încuviinţat de lângă bar, unde măsura vermutul ca să-l adauge în decantor. M-am retras pe hol şi am deschis uşa. Ida se afla în prag, cu un rânjet larg şi un coş de căpşuni.

— Elma! a zis ea şi m-a îmbrăţişat rapid. Când te întorci pe aerodromul ’99, să zburăm puţin? Tuturor ne este dor de tine.

— Ştii cum stau lucrurile cu pregătirea pentru misiune, i-am zis cu un zâmbet chinuit şi am aruncat o privire spre living. Nu vreau să vorbesc despre misiune..., am adăugat cu glas scăzut. Helen, ştii?

— Scuze, am uitat, a spus ea cu o grimasă, după care, afişând un zâmbet larg, a trecut pe lângă mine şi a pornit pe hol. Doamnelor! Am adus căpşuni şi chec!

— Eşti o zeiţă între femei, a spus Florence şi s-a ridicat de la masă, întâmpinând-o pe Ida cu o îmbrăţişare şi un zâmbet radios.

— Căpşuni! a exclamat Helen, care amesteca martiniul în decantorul de sticlă, însă i-a aruncat Idei un zâmbet peste umăr. Acum mi-aş dori să fi avut şampanie.

— Dragă, dacă faci martini, nu avem nevoie de altceva.

M-am retras spre marginea încăperii, conştientă dintr-odată că eram singura femeie albă de acolo. Mi-am dus mâinile la spate, de parcă faptul că-mi ascundeam culoarea pielii ar fi putut să abată atenţia cuiva. Câteva clipe mai târziu, Helen ne-a adus martiniurile şi a trebuit să le folosesc din nou.

2, 3, 5, 7, 9... Totul va fi bine.

— Vreţi să instalez masa de joc?

După ce aveam să începem să jucăm cărţi, tensiunea avea să dispară.

— De fapt, a început Helen, turnând încă o măsură de gin în decantor, v-am invitat aici sub un pretext fals.

Doamne! Am înghiţit în sec, apoi am luat o gură de martini. Dar neliniştea care mi se cuibărise în stomac n-a dispărut.

A turnat vermutul, în timp ce eu schimbam privi cu Ida şi cu Florence. Cel puţin şi ele păreau la fel de nedumerite ca mine.

— Elma, cred că tu ştii deja despre asta, a continuat Helen.

— Încă nu, dar, te rog, continuă.

— La ultimul joc de poker pe care Reynard l-a jucat cu băieţii, guvernatorul Wargin a pomenit despre incidentul cu aterizarea forţată a rachetei.

În timp ce aşteptam, Helen a adăugat câteva cuburi de gheaţă şi a luat lingura de argint, ca să amestece.

— FBI-ul cercetează dacă Leonard Flannery a fost implicat.

— Ei m-au întrebat despre asta, am spus lăsând în jos paharul.

Clinchetul cuburilor de gheaţă pe, pereţii decantorului s-a stins, când Helen a încetat să mai amestece şi s-a întors să se Uite la mine:

— Ei?

— Cei de la FBI. Acum câteva săptămâni, ne-au scos din simulare pe mine şi pe Leonard, din bazinul de flotabilitate neutră. Mi-au pus o grămadă de întrebări idioate, încercând să afle dacă ar fi putut doborî racheta din interior. Le-am zis că nu a fost şi nu ar fi putut fi implicat în toată povestea.

— Se pare că au un martor care afirmă contrariul, a spus Helen, scuturând lingura de marginea sticlei şi punând-o deoparte.

— Nu mai spune! a exclamat Florence, ridicându-se în capul oaselor. Despre cine e vorba?

— Reynard nu s-a gândit să întrebe, a răspuns Helen, ridicând din umeri.

Iar Nathaniel nu se gândise deloc să-mi spună despre discuţia aceea.

— Când m-au interogat pe mine, au zis că au fost informaţi de cineva cu privire la conversaţie. Un martor. Deci... o persoană care se afla la bordul navei, nu?

Ida a înjurat încet şi s-a apropiat de bar.

— Grăbeşte-te cu martiniul, fiindcă nu-mi place deloc direcţia acestei conversaţii.

— Ce-a mai zis Reynard? am întrebat aşezându-mă într-un fotoliu.

Helen a făcut o grimasă în timp ce se concentra să toarne în pahare.

— Se pare că guvernatorul Wargin este îngrijorat că, dacă povestea asta cu FBI-ul se află, Congresul ar putea să-l retragă pe Leonard, a spus şi a lăsat decantorul, întorcându-se spre noi. Şi pe Florence.

— Ce?!

Toate am zis asta cam în acelaşi timp, laolaltă cu o gamă largă de înjurături. Florence a vărsat chiar nişte whisky cu sifon pe lângă pahar.

L-a şters cu un şerveţel şi a întrebat:

— Pe ce motiv?

— Sunteţi amândoi membri NAAGP, la fel ca toţi bărbaţii care au urcat la bord, a spus Helen clătinând din cap şi venind alături de noi.

— Dar şi eu sunt, a zis Ida, venind în urma ei. Şi majoritatea astronauţilor de culoare.

— Au întrebat şi de pilot, am zis şi mi-am pus paharul cu martini pe măsuţă, lângă poşetă. OK. Haideţi să analizăm problema.

Ida a luat o duşcă generoasă de martini şi a răspuns cu întrebarea pe care o pun astronauţii când lucrurile merg prost în spaţiu:

— Bine. Deci ce urmează să ne ucidă acum?

— Eu sunt pe cale să ucid pe cineva, cu siguranţă, a zis Florence, aşezându-se din nou pe canapea. Dar cred că gura mea mare e una dintre probleme.

— Opinia publică, a spus Helen şi s-a aşezat pe canapea lângă ea. Asta ne va ucide.

Deja ucisese şansa ei de a participa la misiunea marţiană. M-am întins după poşetă şi mi-am scos carneţelul.

— Minciunile, a zis Florence clătinând din cap. Trebuie să ne dăm seama cine minte în privinţa lui Leonard.

Am notat asta şi am început să facem o listă cu tot ce-ar fi putut să meargă prost. Apoi, Helen a mai pregătit un martini şi am început să găsim soluţii.

N-am ajuns acasă decât după miezul nopţii, dar Nathaniel era încă în picioare. Sau, mai degrabă, era treaz şi citea. Şedea sprijinit de toate pernele de pe patul nostru rabatabil, cu picioarele acoperite cu un cearşaf. Părul blond-deschis de pe piept reflecta lumina arămie a lămpii, ca un nor la asfinţit. A ridicat privirea şi a zâmbit.

— Sunt supărată pe tine, i-am zis.

Poate că vorbea cel de-al treilea martini pe care-l băusem, dar mi-am pus poşeta pe masa din bucătărie, mi-am aruncat pantofii şi m-am dus să stau pe covorul cel nou în ciorapi. Era, într-adevăr, minunat de moale. Dar minunea orientală cu ciucuri nu îmi scădea iritarea.

— Sau poate că sunt iritată.

— De ce? a întrebat Nathaniel ridicându-se în capul oaselor, lăsând cartea deoparte.

— Fiindcă nu mi-ai spus despre FBI şi despre Leonard şi Florence.

— Ah!

A dat la o parte cearşaful. Nu purta pantaloni de pijama, ceea ce era interesant, dar nu avea să-mi abată atenţia de la problemă. Nathaniel s-a ridicat din pat, complet dezbrăcat.

— De aceea te-a invitat Helen la ea?

— Vorbeam despre motivul pentru care nu ai pomenit nimic despre asta.

— Când? a întrebat Nathaniel oftând şi ridicând uşor din umeri.

— Când ce?

— Când era să-ţi spun? a zis şi şi-a trecut mâna prin păr, care s-a ridicat, de parcă gravitaţia s-ar fi oprit pe orbita lui. Ajungi târziu acasă. Pleci înainte să mă trezesc eu. La muncă?

— Azi-dimineaţă n-am plecat înainte să te trezeşti tu. Am fost împreună la sinagogă. Am luat prânzul împreună! Ne-am petrecut împreună mare parte din zi, până să mă duc la Helen.

— Da. Iartă-mă c-am vrut să-mi petrec o zi cu soţia mea fără să vorbim despre muncă.

— Dar mereu vorbim despre muncă, am spus dându-mă niţel înapoi.

Nathaniel a oftat din nou, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Da, ştiu.

Când şi-a luat mâinile de pe faţă, umerii i se lăsaseră.

— Adevărul e c-am uitat până când a venit weekendul.

— Ai uitat. Ai uitat că FBI-ul îmi anchetează doi colegi?

— Da, a spus şi s-a aplecat să-şi înşface halatul de pe spătarul scaunului din living. Crezi sau nu, am şi alte lucruri pe cap decât o discuţie de la poker.

— Dar nu e doar...

— Ştiu! N-am ignorat problema. I-am zis lui Clemons, bine? a ripostat şi şi-a îmbrăcat halatul, strângând cordonul atât de tare, că trebuie să-l fi durut. Erai deja supărată din cauza lui Helen. Nu mi s-a părut c-ai avea nevoie de mai multe motive de vinovăţie.

Mi-a picat faţa:

— Vinovăţie? Leonard şi Florence nu sunt în situaţia asta din vina mea. De ce să mă simt vinovată?

— Eşti evreică. Eşti sudistă. Te simţi vinovată pentru simplul fapt că trăieşti.

— Bine. Bine, am pufnit. În privinţa asta ai dreptate. *Doar* în privinţa asta.

S-a aşezat, sprijinindu-şi un cot pe braţul scaunului.

— Slavă Cerului! Uite ce e, Elma, a zis uitându-se la mine, înclinându-şi capul într-o parte. Nu poţi face nimic în legătură cu asta, aşa că...

— Ha!

— Ce pui la cale? a întrebat ridicându-se brusc.

Am desenat un cerc cu degetul de la picior. Chiar era un covor minunat. Poate c-ar fi trebuit să mă opresc după cel de-al doilea martini.

— Poate că ar trebui să am şi eu secrete.

— Nu a fost... ştii ceva? Foarte bine, a replicat spintecând aerul cu ambele mâini. Cine a câştigat la bridge?

— Nu am jucat bridge.

Nathaniel s-a uitat lung la mine. L-am văzut privindu-l aşa pe un inginer care nu raportase un coeficient de tracţiune într-un concept de design. Singura dată când îmi aminteam că avusesem parte de acea expresie categorică, uşor iritată, a fost când i-am stricat cămaşa elegantă, care a ieşit roz de la spălat. (Da, ar fi trebuit să o trimit la curăţătorie, însă încercam să fac economii în perioada în care eram tineri însuraţi.) Privirea nu era la fel de eficientă cum fusese a mamei, dar se apropia.

— Chiar vrei să ştii sau întrebi doar ca să respingi ideea? am zis după ce mi-am dres glasul.

A clipit de câteva ori.

— Ce...

A clătinat din cap, ridicându-se din nou în picioare, apoi s-a plimbat prin cameră până când s-a întors, stând în spatele scaunului. Cu ambele mâini pe spătar, s-a sprijinit cu toată greutatea pe el.

— S-a întâmplat *vreodată* până acum să stau în calea a ceea ce-ţi doreai să faci?

Am simţit că-mi arde faţa, asemenea unei rachete la desprinderea de sol. Nu făcuse asta. Niciodată. Nici măcar când am vrut să-l părăsesc pentru trei ani ca să mă car pe Marte.

— Îmi pare rău.

— De ce ne certăm?

— Nu mă..., am început să spun şi m-am aşezat – pe măsuţa de cafea din faţa canapelei, dar nu-mi mai păsa. Nu ştiu. Aş fi vrut să-mi spui.

Afară, unul dintre tramvaiele târzii a trecut zăngănind pe şine. Mi-am privit mâinile încleştate. Aveam articulaţiile albe, din cauza strânsorii. N-ar fi trebuit să beau cel de-al treilea martini.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus.

Nu era foarte limpede dacă-şi cerea scuze sau doar regreta că făcuse un lucru din cauza căruia ne certam. Părea o idee proastă să întreb.

Am oftat, încercând să mai eliberez de tensiunea acumulată.

— Ai dreptate. Nu petrec suficient timp cu tine.

— Ştiu care e programul, a zis şi, din cealaltă parte a camerei, am auzit foşnetul materialului când el şi-a schimbat poziţia. Şi cât de mult trebuie să recuperezi, pe deasupra.

— Ce-a zis Clemons?

— Că retragerea lui Leonard iese din discuţie. Că el e cel care a scris practic cartea despre geologia marţiană şi despre punctele de amartizare.

— Dar asta nu-i valabil şi în cazul lui Florence.

Nathaniel s-a mişcat din nou. Nici măcar un tramvai n-a mai întrerupt tăcerea care s-a lăsat în cameră.

Degetele mele desenau modele complicate în covor.

— Nici măcar nu era la bordul rachetei.

— A fost foarte vocală în privinţa inegalităţilor din cadrul CAI, a spus Nathan dregându-şi glasul. Au fost plângeri în sensul ăsta.

Mi-am ridicat capul. Noi două nu ne înţelegeam, dar nu spusesem despre asta nimănui, cu excepţia lui Nathaniel.

— Doar nu ai...

— Cu cine crezi că te-ai măritat? a întrebat încruntându-se.

— Iartă-mă.

Lăsându-şi capul pe spate, Nathaniel s-a uitat la tavan şi a tras aer în piept foarte lent. Şi-a ţuguiat buzele şi a expirat, aşa cum făcea Clemons când scotea un inel de fum.

— Elma, eu nu dau din casă.

— Ai făcut-o, cu doctorul.

— Nu, a zis şi m-a fulgerat cu privirea. Am vrut, la naiba, dar nu am făcut-o. Am făcut nişte jurăminte unul faţă de celălalt, îţi aminteşti? I-am zis doctorului despre simptomele tale fizice şi atât. Că nu te înţelegi cu Florence... serios!

— Îmi pare rău, am zis, iar greutatea întregii discuţii m-a copleşit, făcându-mă să-mi plec capul şi să mi-l aşez pe genunchi; mi-am pus ambele mâini în jurul capului. Îmi pare rău, sincer.

În afara braţelor mele, Nathaniel şi-a târşâit picioarele pe covor. O clipă mai târziu, mâna lui crea un mascon de greutate pe spatele meu. M-a sărutat pe creştet.

— De ce eşti supărată pe mine?

Pentru că puteam. Am scrâşnit din dinţi la gândul ăsta, dar era deja un fapt împlinit.

— Pentru că... Pentru că...

Eşti aici, mi-am zis în gând.

— Pentru că mă simt neputincioasă.

Suspinul lui mi-a făcut părul de pe ceafă să se mişte.

— Şi eu.

— Îmi pare rău.

— Ai mai zis asta.

Mi-a scăpat un chicotit şi m-am folosit de asta ca să mă ajute să mă ridic în capul oaselor. Trebuia să-mi şterg ochii, dar măcar n-aveam muci pe toată faţa.

— Ei, bine, chiar îmi pare rău. N-ar fi trebuit să mă descarc pe tine.

— Şi eu ar fi trebuit să-mi fac timp să-ţi spun, a spus cu o grimasă, uitându-se într-o parte. Am uitat cât de puternic simţi lucrurile astea şi e o prostie – nu că le simţi, ci că eu am uitat asta.

Aproape că am reuşit să-l urmăresc.

— La ce lucruri te referi?

— La nedreptate, a zis şi s-a aşezat pe covor turceşte, uitându-se la mine. Deci ce-aţi pus la cale? Ce putem face?

Am mai spus cât sunt de norocoasă că am un soţ ca el? Halatul i se desfăcuse dezvelindu-i aproape tot pieptul şi pulpele. M-am întins să-mi trec mâna peste obrazul lui.

— Avem o idee. Dar... oh!

De aceea eram supărată.

Sprâncenele lui s-au ridicat întrebător.

— Mi-am dat seama de ce sunt supărată... Terapeutul meu ar fi mândru: îmi dădusem seama, chiar şi în ciuda celui de-al treilea martini. Sunt supărată pentru că mă simt vinovată pentru ce voi cere.

Şi-a mijit ochii, dar n-a spus nimic, lăsându-mă să vorbesc!

— CAI se află pe teritoriu american, am zis înghiţind în sec. Dar Lunetta nu e.

S-a uitat lung la mine o clipă, aşa că mi-am dat seama exact când traiectoria gândurilor sale s-a întâlnit cu argumentul meu *non sequitur,* pentru că a pălit.

— Rahat! Toţi?

Am încuviinţat. Helen îşi dăduse seama ce era de făcut înainte să ajungem noi. Singura cale de a ne asigura că Florence şi Leonard nu erau chemaţi la întâlniri nesfârşite cu FBI-ul şi Congresul era să-i scoatem de sub jurisdicţia lor. Având în vedere că lansarea urma să aibă loc peste doar şase luni, Clemons putea să argumenteze că nu puteam retrage un membru al echipei fără să amânăm misiunea cu un an şi jumătate, provocând astfel costuri suplimentare uriaşe. Dar dacă Clemons îi trimitea doar pe Leonard şi pe Florence pe Lunetta, nu ne puteam pregăti mai departe ca o echipă, iar motivul ar fi fost lesne de ghicit. Toată echipa Primei Expediţii pe Marte trebuia să plece.

— Helen crede că eu trebuie să fiu acolo, în calitate de Doamnă Astronaut, „ca să ghidez opinia publică" în privinţa motivului pentru care ne aflăm pe staţie.

Nathaniel a suspinat şi s-a lăsat să cadă pe covor, doar c-a uitat că patul era tras şi s-a lovit la cap de cadrul lui de oţel.

— Ah!

S-a ghemuit într-o rână, ducându-şi mâinile spre partea din spate a capului.

— Rahat!

Am îngenuncheat lângă el, fără să-mi dau seama cum străbătusem spaţiul dintre noi.

— Eşti bine?

— Da, a zis şi şi-a retras mâna, uitându-se la ea: nu erau urme de sânge. Doar că sunt prost.

— Aduc nişte gheaţă.

— Sunt bine.

— Aduc gheaţă, am insistat şi m-am ridicat uitându-mă în continuare la el, de parcă din capul lui ar fi putut ţâşni brusc sânge pe covor. O să-ţi iasă un cucui.

A oftat şi s-a ridicat în şezut, cu picioarele desfăcute. Halatul nu mai ascundea nimic – da, chiar şi în momente ca acesta observ corpul soţului meu.

— Sunt bine, a zis Nathaniel pipăindu-şi capul cu mâna.

Este un savant strălucit care construieşte rachete şi totuşi, uneori, e foarte prostuţ. Apartamentul e atât de mic, că mi-a luat doar o clipă ca să ajung la congelator şi să scot tava cu gheaţă. Când am apucat mânerul şi-am tras de el ca să sparg gheaţa în cuburi, o senzaţie de usturime mi-a cuprins pielea la atingerea metalului rece. Am luat un şervet de bucătărie şi-am vărsat cuburile în el.

— Te vei întoarce acasă?

— Ce? am zis apropiindu-mă cu prosopul în mână.

— Nimic, a răspuns şi a închis ochii, încă frecându-şi locul dureros de la ceafă. După Marte. O să te întorci acasă?

— Da.

Ce întrebare! Credea că rămân pe veci pe Marte?

A zâmbit chinuit. Poate că era din cauza loviturii la cap. Ne-am prefăcut amândoi că acesta era motivul.

— Bine.

Am înconjurat masa din bucătărie şi am îngenuncheat, întinzându-i gheaţa.

— Poftim.

— Sunt bine, a zis, dar a luat prosopul şi l-a lipit de ceafă.

— Vezi? am spus şi m-am aşezat pe podea, sprijinindu-mă de el. Trebuie să vin acasă, fiindcă cineva trebuie să te împiedice să fii idiot.

A chicotit, cuprinzându-mi umerii cu braţul şi trăgându-mă mai aproape.

— Helen are un plan sau trebuie să fac eu să se întâmple povestea cu Lunetta?

Am încuviinţat şi mi-am lăsat capul să alunece pe mătasea halatului său.

— Îmi pare rău.

— Şi mie, a spus el şi m-a sărutat pe creştet. Dar o voi face.

ZECE

ECHIPAJUL EXPEDIȚIEI PE MARTE SE ANTRENEAZĂ ÎN SPAȚIU

KANSAS CITY, KS, 18 iulie 1962 — În trei luni, la ora 9:32 a.m. OAC, visurile de secole şi tehnologiile deceniului se vor uni într-un moment de foc răsunător, când paisprezece astronauți reprezentând Națiunile Unite se vor lansa în prima coborâre a omului pe altă planetă: Marte. Pregătirile pentru călătoria legendară dus-întors, care va dura trei ani, continuă să meargă bine şi conform planului. La Platforma de Lansare 39-A, colonelul Stetson Parker, comandantul Expediției pe Marte, şi echipajul său decolează pentru a-şi continua pregătirea pe Lunetta şi în flota marțiană, aşa că vor fi departe de orice formă de distragere lumească, în încheierea antrenamentului pentru misiunea de 55 de milioane de kilometri.

După ce am ajuns pe staţie, m-am întrebat de ce nu fusese acela planul de la bun început. De ce să intrăm în bazinul de flotabilitate neutră, ca să simulăm gravitaţia zero, când puteam exersa la gravitaţie zero? Asta pe lângă faptul că, evident, era mult mai uşor să mori în spaţiu. Dar, în afară de asta, totul a devenit mai simplu.

De la fereastra de observare, mi-am îndreptat sextantul spre stele adevărate. Micile variaţii de culoare, ascunse de atmosfera Pământului, chiar de dinainte de Meteorit, străluceau cu o limpezime de cristal pe catifeaua neagră a cerului.

Erau cu mii, cu sute de mii mai multe stele vizibile în spaţiu decât în cel mai bun planetariu de pe Terra, şi totuşi misiunea de a repera o stea dintr-o mare de stele era mai uşoară.

Le-am identificat pe Alkaid şi pe Spica, m-am răsucit să privesc Pământul şi, într-o clipită, aveam coordonatele necesare pentru a confirma vectorul de stare. Am notat răspunsul. *Plus 0771145, plus 2085346, minus 0116167, minus 15115, plus 04514, minus 19587.*

— Gata!

În spatele meu, Parker a apăsat pe cronometru.

— Cel mai bun timp de până acum.

Unul dintre observatorii care pluteau în spatele nostru a pufnit. Chiar înainte să aud vorba tărăgănată, cu accent sud-african, eram convinsă că era Vanderbilt DeBeer.

— Ar putea să noteze orice coordonate aleatorii memorate şi tot ai crede-o.

Heidi Voegeli, ofiţer de navigaţie pe *Pinta,* şi-a închis carneţelul cu o pocnitură.

— Te rog, DeBeer. Ar trebui să ştii cum stă treaba.

A început să şteargă cu o batistă de în sextantul ei elveţian, o unealtă splendidă. Recunosc că eram niţel invidioasă pe minunăţia de inox. Avea un loc destinat pixului, un cronometru pe care-l puteai seta să contorizeze timpul scurs şi nişte gravuri încântătoare şi complet inutile pe braţele de susţinere.

— Da, tot ce spun e că, de vreme ce nimeni nu verifică, oricare dintre voi ar putea trişa şi noi nu ne-am da seama.

Mi-am desprins picioarele din piedică şi m-am întors ca să-i arunc una dintre privirile reci şi politicoase învăţate de la mama:

— Credeam că exersez o competenţă care ar menţine echipa în viaţă. Nici nu m-am gândit să trişez. De ce... mă întreb de ce te-ai gândit *tu* la asta?

Judecând după roşeaţa care i-a cuprins obrajii, poate că pusesem prea mult accent pe *tu.*

— Tu nu o ştii pe York de atâta timp ca noi, a zis Benkoski bătându-şi copilotul pe umăr. Există un motiv foarte întemeiat pentru care nu ne obosim să-i verificăm calculele.

— Da, da... Doamna Astronaut, a zis DeBeer zâmbind şi făcând o mică plecăciune. Ştiu. Ştiu... E doar natura mea competitivă. N-am vrut să supăr.

Heidi m-a privit cu o uşoară încruntătură. DeBeer trebuie să fi fost o bucurie în timpul simulărilor, dacă-i punea mereu munca la îndoială. Şi trebuia să petreacă trei ani cu omul ăsta! Dintr-odată, l-am apreciat pe Parker, care nu-mi punea niciodată la îndoială priceperea.

M-am împins depărtându-mă de perete şi am plutit spre grupul de pe *Niña.*

— Cine urmează?

— Grey, a spus Parker şi i-a făcut din mână lui Florence. Succes.

Teoretic, trebuia să ştim cu toţii să folosim sextantul, în cazul în care eu sau Heidi păţeam ceva.

Dar, în practică, Parker o scotea pe Florence din vizorul lui DeBeer, un om care detesta simpla ei existenţă şi în special prezenţa ei în misiune. După trei luni petrecute în spaţiu cu ambele echipe ajunsesem să cunosc echipa de pe *Pinta* mai bine decât dacă am fi parcurs traiectorii de pregătire paralele pe Pământ.

DeBeer era un produs al Africii de Sud şi credea cu fermitate în valoarea apartheidului. Fusese şi la bordul rachetei care deviase de la curs şi aş fi putut paria că fusese cel care minţise FBI-ul. Aşa că faptul că Parker sugera că e rândul lui Florence era ori o cruzime faţă de ea, ori o înţepătură la adresa lui DeBeer. De fapt, cunoscându-l, aş spune că ambele variante erau probabil valabile.

Florence s-a desprins din spatele grupului nostru, de unde urmărise împreună cu Leonard întreaga scenă. Cu maxilarul încleştat, îşi ţinea privirea fixată pe şina de care fusesem eu ancorată. I-am întins sextantul. Florence l-a luat, cu o mişcare de încuviinţare din cap.

Benkoski a schimbat o privire cu Parker. Nu mi-am dat seama care fusese înţelesul, dar s-a întors spre DeBeer.

— Ce-ai zice să încerci şi tu?

DeBeer a încuviinţat, dar a mormăit în afrikaans:

— *Teen die agterplaas aap?{10}*

---

10 „Împotriva maimuţei din curte?”, în afrikaans în original (n. red.).

Parker s-a împins şi a săltat traversând încăperea, aterizând cu precizie militară în faţa lui DeBeer. Vocea lui avea de asemenea o precizie militărească:

— *Eek vind dat offensief. Sê din weer, en ek kry jy permanent gegrond.{11}*

Dându-se înapoi, DeBeer a supracompensat dând comic din mâini şi din picioare în spate. Benkoski a întins mâna să-şi stabilizeze copilotul, clătinând din cap spre Parker.

— Iisuse! Acum vorbeşti şi afrikaans?

— Îmi plac limbile străine. Ce pot să zic? a replicat Parker, ridicând din umeri, revenind la postura de erou astronaut fermecător şi mâncător de rahat pe care-o prezenta publicului american.

Heidi a râs şi i-a întins sextantul lui DeBeer:

— *Wie viele macht das?{12}*

Parker şi-a aplecat capul într-o parte, mişcându-şi degetele de parcă ar fi socotit pe ele.

— *Elf? Nein – zwolf. Zwolf, aber ich bin wirklich nur Konversation in sechs oder sieben von ihnen.{13}*

Heidi a râs iar şi era uşor de înţeles de ce o alesese Elveţia drept reprezentantă pentru programul spaţial. Avea dinţi perfecţi, un gât de lebădă, părul blond îi era împletit într-o coadă înfăşurată în jurul capului.

— *Doar* şase sau şapte, zice.

DeBeer şi-a fixat picioarele în piedică lângă Florence făcându-şi de lucru cu sextantul lui Heidi:

— De câtă vreme ştii afrikaans?

— Am început să învăţ când ai fost repartizat în misiunea pe Marte.

— Sunt flatat, a spus DeBeer.

— Eh. Era singura pe care nu o ştiam, a zis Parker ridicând din umeri. Firește, am învăţat taiwaneză fără niciun motiv.

---

11 „E o replică ofensatoare. Dacă îndrăzneşti să mai spui asta o dată, o să te pun definitiv la pământ", în afrikaans în original (n. red.).

12 „Câte ar fi cu asta?", în germană în original (n. red).

13 „Unsprezece? Nu – douăsprezece. Douăsprezece, dar la nivel conversaţional stăpânesc de fapt doar şase sau şapte dintre ele", în germană în original (n. red.).

Am tresărit la aluzia nu foarte subtilă la Helen.

— Dar idiş ştii?

— Idiş? Nu iudeospaniolă? Credeam că familia ta este din Charleston.

Am rămas mută de uimire, clipind neîncrezătoare, în timp ce încercam să hotărăsc în mintea mea care parte era mai surprinzătoare. Faptul că Parker ştia de unde era familia mea? Că ştia că în Charleston se aflau în mare parte evrei sefarzi, şi nu aşchenazi? Sau faptul că ştia că nu toţi evreii vorbeau aceeaşi limbă?

— Da... Au venit în anii 1700, din Germania. De unde ai ştiut...? am întrebat, fără să fiu sigură la ce parte anume se referea întrebarea mea.

— Soacră-mea este evreică. Sefardă, din Olanda, a zis şi s-a uitat dincolo de mine, încruntându-se pentru o clipă, reluându-şi apoi rânjetul fals. Vin!

Parker s-a împins şi a făcut un salt spectaculos peste capul meu, aterizând lin lângă uşa camerei de observare, unde Betty îi ghida pe reporteri. La naiba! Ajunseseră mai devreme. Prinzându-şi picioarele sub una dintre barele de ghidaj, Parker a reprodus binişor poziţia de pe loc repaus de paradă, chiar şi la gravitaţie zero. În jurul meu, doisprezece astronauţi îşi afişau zâmbetele reglementare.

Aţi crede că, plecaţi de pe planetă, scăpaserăm de orbita presei. V-aţi înşela. Fiecare ţară care investise bani în Expediţia pe Marte voia ştiri despre asta. Nathaniel şi Clemons apelaseră la tot felul de tertipuri ca să ne scoată de pe planetă mai devreme, ceea ce ne scăpase de audierile Congresului, dar nu şi de nevoia de a face banii să curgă în continuare în vistieria CAI. Nici măcar nu voiam să ştiu ce însemnase acreditarea presei pentru călătoria în spaţiu.

M-am dus să mă alătur lui Parker şi să salut corpul de presă, sperând să ofer restului echipei spaţiu de respiro pentru a continua să lucreze cu sextantul. În fond, de aceea fusesem aleasă, ca să fiu imaginea misiunii în faţa publicului.

În faţa grupului care o urma pe Betty era – ce bucurie! – nimeni altul decât Jerry, fotograful de la *Times.* Poate că reuşeam să-l conving să-i facă o poză lui Parker ţinând o singură cartelă în mână. S-a întors şi a zâmbit spre cei pe care-i avea în grijă. Zâmbeam atât de mult pentru public.

— Ah, ce noroc! Să vi-l prezint pe primul om în spaţiu, colonelul Stetson Parker! a zis şi a făcut un gest spre el, iar Parker a rânjit şi şi-a fluturat mâna în semn de salut. Şi, desigur, pe dr. Elma York – cunoscută drept Doamna Astronaut.

Zâmbeşte şi fă din mână. Zâmbeeeşteee şi fă din mână.

Treaba mea era să fac spaţiul să pară cât se poate de fascinant şi interesant. Avea să fie o misiune dificilă, cel puţin doi reporteri fiind verzi la faţă din cauza primelor simptome de rău de spaţiu. Cu norocul meu, unul dintre ei avea să pună voma pe seama „germenilor spaţiali", în locul de vertijul clasic. Mi-am pipăit costumul de zbor ca s-aud foşnetul liniştitor al pungii pentru vomă.

— Bun venit pe Lunetta!

— Ne bucurăm c-aţi putut să veniţi alături de noi, a zis Parker cu un aer de falsă modestie. Sper c-aţi avut parte de un zbor liniştit. Betty, ce-ai în agendă pentru domnii reporteri?!

— M-am gândit că poate vor să arunce o privire în salonul de observare în timp ce li se descarcă bagajele, dar nu mi-am dat seama că sunteţi cu toţii aici.

Nu era adevărat, din moment ce discutaserăm despre cursă la întâlnirea personalului de luni dimineaţă. Era un truc pentru ca reporterii să simtă că exista o urmă de spontaneitate în circul nostru. E tare ciudat să descoperi la ce reacţionează oamenii...

— Exersăm folosirea sextantului, dar sunteţi bineveniţi să asistaţi, a spus Parker şi s-a întors făcând un semn spre fereastră, unde o vedeam lucrând pe Florence. Facem lucrurile mai interesante, sub formă de concurs.

Întrebare: Parker plănuise să o transforme pe Florence în subiect pentru fotografii sau fusese o întâmplare? Cu el, e greu de zis, dar eram bucuroasă că avea parte de atenţie, mai ales după ştirile de pe Pământ despre grevele din centrele de lansare.

— Pare interesant, dar nu este ce v-am promis. Îmi pare rău, oameni buni, a zis Betty, iar buclele i-au săltat liber, de parcă s-ar fi aflat sub apă. Dacă vreţi să mergeţi să vă odihniţi, cineva din echipaj vă poate escorta.

Dac-ar fi zis „să mergeţi la bar", poate c-am fi scăpat de câţiva reporteri. În felul acesta însă, niciunul nu era dispus să

rişte să piardă ştirea. Era conştientă de asta. Îşi scoseseră deja aparatele şi făceau fotografii.

— Bine, atunci noi ne întoarcem la concurs, a spus Parker şi s-a lansat înapoi, iar eu l-am urmat spre grupul de astronauţi de pe *Niña.*

De data asta, s-a oprit cu capul în jos. Aţi fi tentaţi să credeţi că „sus" şi „jos" nu au sens aici, dar în general ne orientăm în aceeaşi direcţie pentru că, pe Pământ, ne antrenăm în condiţii de gravitaţie. Inginerii pun etichete în condiţii de gravitaţie. Luminile sunt „deasupra capului" din cauza gravitaţiei. De asemenea, este mai uşor să citeşti expresiile faciale în felul ăsta. Nu avem gravitaţie, dar totuşi „sus" şi „jos" sunt în continuare valabile.

— Vrei să-i zăpăceşti deja? l-am întrebat privindu-l.

— Încerc să ofer un prilej minunat de fotografii pentru presă.

— Dacă scapi o băşină, jur pe Dumnezeu că-i dau foc, a zis Kamilah Shamoun, medicul nostru, dându-şi ochii peste cap.

— Ar fi îngrozitor în ceea ce priveşte propulsia, a replicat Parker, scoţându-şi cronometrul. Bun. Care-i obiectivul? Benkoski?

— York, a spus pilotul echipajului de pe *Pinta* clătinând din cap, tu ai câştigat ultima rundă. Tu alegi.

— Bună idee. Apoi poate să se întoarcă şi să-i explice şi publicului de coate-goale.

Parker a încuviinţat şi m-a privit, în expectativă, cu capul în jos.

— Haideţi, am spus după ce m-am gândit o clipă, să stabilim vectorul de stare pentru Lunetta ghidându-ne după Aldebaran şi Deneb.

Cât lucrau ei, m-am întors spre corpul de presă. Făceau fotografii. Sau, mai degrabă, încercau. Majoritatea uitaseră să se ancoreze, iar unul dintre ei cu siguranţă nu învăţase încă să-şi menţină mişcarea, aşa că nu doar plutea liber, ci se şi rotea. L-am înşfăcat pe tipul blond şi longilin şi l-am ajutat să se stabilizeze.

Cu o mână pe reporter, am zâmbit grupului:

— Pot să vă răspund la întrebări?

Un reporter cu o coamă de păr negru, în stilul unui star de cinema, a ridicat mâna.

— Justino Coronei, de la *Folha de São Paulo.* Deasupra a ce ne aflăm acum?

— Bună întrebare, am zis şi am făcut un semn spre peretele acoperit de ferestre din dreapta uşii. Ţineţi-vă de o şină de ghidaj şi veniţi aici s-aruncăm o privire. Orbităm în jurul Pământului la fiecare aproximativ 90 de minute, dar, fiindcă nu suntem în planul eclipticii, vedem o parte uşor diferită a planetei la fiecare rotaţie.

M-am împins cu degetele de la picioare şi mi-am făcut vânt spre fereastră, ricoşând odată ce-am atins-o, pentru a-mi schimba orientarea şi a mă întoarce spre ei.

— Vom fi în siguranţă? a întrebat reporterul de la *Times,* ţinându-se la distanţă.

— Absolut.

Asta dacă nu trecea un meteorit, dar n-avea niciun sens să-i alarmez. M-am prins de un mâner ca să mă ancorez. Fiecare geam are patru straturi de sticlă, fiecare, gros de trei centimetri. O persoană de 91 de kilograme poate să stea pe asta pe Pământ şi chiar să sară pe ea, fără probleme. La gravitaţie zero, cântăresc mult mai puţin de-atât.

Reporterul de la *Times* îşi ridicase aparatul, de parcă nu se putea abţine.

— Geamul este menit să protejeze împotriva meteoriţilor?

— E mai probabil să ne ciocnim cu prânzul cuiva, am spus zâmbind – din nou – şi m-am uitat în jos, spre Pământ, care se rotea pe lângă noi în nuanţe superbe de albastru şi argintiu: fâşii verzi sau maronii de pământ se întrezăreau prin pătura de nori, ca nişte promisiuni secrete. Acum ne aflăm deasupra Africii.

Un tip blond, înalt şi slab, şi-a făcut vânt în faţa grupului:

— Casa noastră!

După accent, era de undeva din partea superioară a continentului. A ridicat aparatul şi a început să facă fotografii.

— Crezi că pot să-i fac o fotografie lui Vanderbilt DeBeer în faţa Africii de Sud?

— Până când termină el, mă tem că ne vom fi învârtit departe, am zis uitându-mă spre Florence şi DeBeer. Dar şi la următoarea mişcare de orbitare ar trebui să fim tot deasupra continentului.

— Păcat! a exclamat reporterul şi s-a îndreptat, iar asta l-a făcut să se ridice şi să se îndepărteze de ferestre.

L-am prins de picior şi l-am ghidat spre una dintre şine.

— Ai grijă. Asigură-te că ţii mereu o mână pe ceva, până ce te obişnuieşti cu gravitaţia zero.

— Cât timp ţi-a luat ţie să te obişnuieşti? a întrebat reporterul brazilian, ţinând o mână pe şină şi folosindu-se de cealaltă pentru a-şi ţine aparatul pe loc.

— Cred că în a doua sau a treia zi mă obişnuisem deja, am spus ridicând din umeri, dar pentru fiecare persoană este diferit. De exemplu, am adăugat făcând un semn spre grupul de astronauţi, Graeham Stewman, geologul de pe *Pinta,* fost plonjor olimpic înainte să se orienteze spre geologie. Pentru el, a fi în spaţiu a fost ca şi cum ar fi fost în apă. Derek Benkoski, pilotul de pe *Pinta,* a făcut paraşutism când servea în armată, iar experienţa sa a părut să se regăsească în imponderabilitate.

— Şi celălalt geolog? a întrebat reporterul din Africa de Sud, ridicând aparatul spre grup şi ajustând obiectivul, dar fără să apese pe declanşator.

— Dr. Flannery a fost peste medie. Deşi unul dintre criteriile după care s-a orientat CAI în alegerea candidaţilor pentru Expediţia pe Marte a fost într-adevăr rezistenţa la răul de spaţiu.

Toate capetele s-au întors spre mine. Unul dintre oamenii verzi la faţă a bolborosit ceva şi a înghiţit în sec zgomotos.

— Rău de spaţiu? Adică boala de care sufereau astronauţii când s-a prăbuşit racheta aia?

Uneori, îmi vine greu să nu le râd oamenilor în nas, dar, sincer, reporterii n-ar trebui să ştie mâi multe?

— Dacă te gândeşti la ceva de natură microbiană, să ştii că nu există. Astronauţii sunt afectaţi de o tulburare a sistemului vestibular din urechea internă. Este supărător, dar nu periculos. Seamănă cu răul de mare.

Aproape la unison, majoritatea reporterilor şi-au înlocuit aparatele cu carneţele şi au notat ceva sârguincios. Probabil ceva de felul „Elma York spune că răul de spaţiu e ca răul de mare". Se putea şi mai rău.

— Că veni vorba despre racheta care s-a prăbuşit, eşti OK cu faptul că Leonard Flannery face parte în continuare din expediţie, având în vedere că este anchetat în legătură cu

incidentul de pe *Cygnus 14?* a întrebat din nou reporterul sud-african.

Anii de anxietate mi-au oferit abilitatea de a părea calmă şi de a zâmbi chiar şi când inima începe să-mi bată cu putere. Deşi, de data asta, inima îmi bătea de furie.

— Leonard se afla la bordul rachetei, la fel ca mine, şi n-ar fi putut să facă nimic care să ducă la prăbuşirea navei. Aşadar sunt absolut în regulă cu prezenţa lui în echipaj. Printre altele, este practic autorul cărţii despre peisajul marţian.

— Dar ce spuneţi despre activitatea lui extravehiculară?

Am clipit. Par să fac asta când sunt uimită. Am clipit iar.

—Poftim?

— Potrivit unor surse, Leonard Flannery a făcut un antrenament de asistenţă tehnică în exteriorul navei în dimineaţa dinaintea întoarcerii rachetei *Cygnus 14* pe Pământ. Ar fi putut să producă o avarie navei atunci?

— Potrivit unor „surse”?

Singurul lucru bun în tot circul acela era că redusesem lista posibililor suspecţi care ciripiseră către FBI. Dacă aveau aceeaşi sursă cu reporterul sud-african, era logic ca astronautul din Africa de Sud să fie conexiunea.

Vanderbilt DeBeer. Urma să avem o discuţie interesantă.

UNSPREZECE

CE FEL DE OAMENI SUNT?

Echipajul Expediției pe Marte

19 iulie 1962 — Revista *Time* — Respectatul colonel Stetson Parker a intrat în cameră. O jachetă sport clasică, din stofă cadrilată, îi încadra corpul bine proporționat de 1,80 metri, creând un efect imediat de urbanitate suavă. Părul său blond, cândva des, este tuns scurt, accentuându-i maxilarul puternic. Rânjetul pieziş sugera că era conştient de postura sa de figură istorică şi se străduia să le amintească oamenilor că era un simplu om. E uşor să fii orbit de rolul lui de primă persoană în spațiu şi să uiți că, dincolo de înfățişarea fermecătoare, se află un pilot cu experiență, care a zburat în peste 80 de misiuni în al Doilea Război Mondial.

După o zi în care am încercat să-l prind pe DeBeer fără ca alţii să fie în zonă, am avut suficient timp să mă calmez şi să-mi dau seama că ar trebui să vorbesc mai întâi cu Florence şi cu Leonard. Leonard era în laborator, făcând... un experiment. Care implica roci. Şi un burghiu. Oricum, am căutat-o pe Florence şi am găsit-o în sala de sport alergând pe bandă sub gravitaţia centrifugală blândă generată de segmentul rotativ al Lunettei.

Am înaintat pe podeaua uşor curbată, trecând pe lângă Terrazas, cu greutăţile lui, şi pe lângă Rafael, care era pe bicicleta staţionară. Unii dintre membrii echipajului obişnuit al Lunet-

tei erau şi ei acolo, purtând echipamentul de antrenament cu emblema ONU. Un reporter se afla într-un colţ şi îi făcea poze lui DeBeer, care executa flotări.

Florence avea un prosop pe umăr şi îşi ştergea faţa în timp ce alerga. Chiar şi la gravitaţia artificială a secţiunii rotative a Lunettei, sudoarea nu picura la fel de repede ca pe Pământ.

A făcut un semn scurt din cap, ca să-mi dea de înţeles că mă văzuse, dar nu s-a oprit.

— Pot să te răpesc puţin? am întrebat-o uitându-mă la ceilalţi, dar nimănui nu părea să-i pese că vorbeam. Am o întrebare legată de comunicaţii în privinţa căreia aş avea nevoie de ajutor, pentru următoarea simulare.

— Mai am douăzeci de minute pe bandă, a spus Florence ştergându-şi faţa.

Am încuviinţat şi am aruncat o privire rapidă spre DeBeer ca să mă asigur că încă se dădea în spectacol faţă de reporter şi am zis:

— În regulă. Voi fi în laborator, cu Leonard. Vii când poţi.

Mi-a urmărit privirea şi a ridicat din sprâncene.

— O să vin acolo, a încuviinţat Florence, strângând din buze.

Dr. Leonard Flannery arăta ca un savant nebun când am intrat în laborator. Purta un halat alb, ochelari de protecţie şi căşti. Deasupra ochelarilor mai avea o pereche de lentile care măreau şi îi făceau ochii aproape să dispară în spatele curburii lor. S-a auzit un scrâşnet dinspre experimentul la care lucra, câteva scântei sărind în aer. Asta, apropo, este una dintre cauzele pentru care am încetat să mai folosim oxigen pur în spaţiu. Asta... şi pericolele toxicităţii oxigenului în urma expunerii îndelungate.

Leonard şi-a ridicat privirea când am intrat în laborator şi a oprit drăcia, zâmbind.

— York! Ce pot să fac pentru tine?

Am aşteptat să-şi dea jos căştile, pe care le-a aşezat în jurul gâtului ca o cravată bizară.

— Vreau să discut cu tine nişte lucruri, dar trebuie să aştept până ce vine şi Florence.

— Despre?

— FBI.

S-a făcut cenuşiu la faţă. Şi-a ridicat ochelarii de protecţie pe cap şi şi-a şters mâinile cu o cârpă de pe masa de laborator.

— O să opresc totul.

Ţinând dosarul în mână, am ridicat din umeri.

— Am adus de lucru, până când ajunge. A zis că mai durează în jur de douăzeci de minute.

— Nu voi reuşi să fac nimic util în douăzeci de minute, a spus el, aruncând cârpa înapoi pe masă. Chestia asta n-o să dispară, nu-i aşa?

— Nu ştiu.

Leonard şi-a scos căştile din jurul gâtului şi le-a prins la locul lor, pe rastelul de unelte. Au urmat ambele seturi de ochelari de protecţie, apoi şi-a întors atenţia asupra dispozitivului de pe masă.

— La ce lucrezi? l-am întrebat aşezându-mă pe unul dintre scăunelele din laborator.

— Testez un nou prelevator de probe, a răspuns şi s-a îndepărtat de roca în care sonda. Nu îmi place. Are prea mult joc şi nu face o tăietură curată. Dar presupun că vreo corporaţie vrea să-l folosim şi susţin în schimb un aspect al misiunii. Ştii cum e. „Echipamentele noastre de forare sunt folosite pe Marte!"

— Mda, am pufnit. Pe mine au încercat unii să mă convingă să mă dau cu rujul lor în expediţie.

— Glumeşti, a zis el şi s-a oprit cu burghiul într-o mână clătinând din cap. Nu-mi spune. Ştiu răspunsul.

— Răspunsul la ce? s-a auzit vocea lui Florence în spatele meu.

— Ţi s-a cerut să iei cosmetice pe Marte? am întrebat-o întorcându-mă spre Florence se schimbase de trening, dar avea încă părul prins într-un coc strâns.

— O soluţie de îndreptat părul, a răspuns ea dându-şi ochii peste cap. De parc-aş folosi leşie în spaţiu. Chestia aia arde oricum suficient când ai gravitaţie care o ţine la locul ei.

— Stai aşa, foloseşti leşie ca să-ţi îndrepţi părul?

Florence şi-a fluturat mâna, de parcă ar fi vrut să dea la o parte întrebarea mea.

— Mi-am încheiat mai repede alergarea. Spune-mi de ce.

— Aşa.

Mi-am pus dosarul pe masă şi am tras aer în piept. Înainte să devin astronaută, aş fi bătut câmpii ca să câştig timp, fiind atentă la cum îmi formulam afirmaţiile. Acum? Nu voiam să-mi insult coechipierii irosindu-le timpul cu altceva decât cu informaţiile necesare.

— Reporterul sud-african... a zis că are o sursă. Agenţii FBI, la fel. Aşadar... mă întrebam dacă sursa e cumva DeBeer.

— Sigur că el este, a replicat Florence, aşezându-se pe un scăunel şi punând un rezervor cu apă pentru alergare pe masă. Despre asta voiai să vorbim?

— Păi... Ce facem?

Leonard şi Florence au făcut un schimb de priviri.

— Exact ce am făcut eu până acum, a zis Leonard clătinând din cap. Ne ţinem capul la cutie şi încercăm să nu facem probleme.

— Dar... dar inventează lucruri, de pildă... Reporterul a zis c-ai fost într-un exerciţiu de asistenţă extravehiculară înainte să plece racheta.

— Este adevărat.

Mi-a picat faţa.

— Uite ce e, a zis Leonard frecându-şi fruntea. Am vorbit cu cei de la FBI despre asta, şi ei au confirmat informaţia cu Malouf, care a fost în asistenţă cu mine, precum şi cu Centrul de Comandă al Misiunii. Nu ne-am apropiat de rachetă.

— Bun, am zis încercând să-i fac din nou să înţeleagă ce se petrecea. Dar DeBeer face tot posibilul să fiţi înlăturaţi din misiune.

— Ştim, a oftat Florence. De aceea avem grijă să nu petrecem prea mult timp împreună – sau cu Terrazas şi Kamilah. Nu vrem să creadă că „persoanele colorate" complotează.

— Haideţi atunci să vorbim cu Centrul de Comandă şi...

— Nu! a zis Leonard îndreptându-se. Pentru numele Cerului, nu vorbi cu Centrul de Comandă al Misiunii. Mi-a fost greu să-l conving pe Clemons să mă păstreze după povestea aceea cu FBI-ul şi *nu* am de gând să fac valuri din nou acum.

M-am întors spre Florence căutând un semn de susţinere, dar ea a clătinat din cap.

— Ştiu că eşti bine intenţionată, dar are dreptate. Ştii că nu ezit să vorbesc deschis atunci când nu sunt mulţumită, dar

sub nicio formă nu m-aş duce la Centrul de Comandă al Misiunii cu povestea asta.

M-am lăsat să cad pe scaun. Trebuia să fie ceva ce puteam face. Ce spuneau ei era foarte asemănător cu motivele pentru care Helen fusese de acord să se retragă din misiune, aşa încât CAI să mă trimită pe mine în loc. Nu era prea diferit de motivele pentru care mama îmi spunea să tac şi să fiu politicoasă. Ca tânără evreică, nu-mi puteam permite să le ofer oamenilor motive să mă remarce. Mi-am muşcat buza de jos.

— Dar dacă... Dacă o sucim, aşa încât să nu fie despre voi? M-aş putea folosi cumva de toată povestea cu Doamna Astronaut, ca să demonstrez că DeBeer e o problemă? Adică... pot să fac eu valuri. Mie nu-mi vor face nimic.

Leonard şi-a lăsat capul într-o parte şi a mijit privirea, de parcă era Superman încercând să vadă prin plumb. Apoi s-a îndreptat clătinând din cap.

— Nu. Tot s-ar reflecta asupra mea. Vrei să ajuţi şi apreciez asta, dar va trebui să te rog să laşi lucrurile aşa. După ce plecăm, DeBeer va fi pe cealaltă navă şi nu va mai conta.

— Va fi singura dată când apartheidul va fi în favoarea noastră, a zis Florence cu un zâmbet stins. Nu ştiai? a adăugat ea, ridicând din umeri în faţa privirii mele nedumerite. Suntem pe o navă separată, dar egală.

Unul dintre avantajele neaşteptate ale vieţii în Epoca Meteoritului era că serviciile telefonice se îmbunătăţiseră dramatic, odată cu evoluţia sateliţilor. Companiile telefonice nu mai erau nevoite să întindă fire peste întregul teritoriu al Statelor Unite sau cabluri lungi, transatlantice, sub ocean. Parabolicele radio trimiteau în schimb semnalele în spaţiu, unde un satelit le capta şi le retrimitea spre altă parte a planetei.

Tehnologia fusese dezvoltată ca să ne permită să comunicăm cu Pământul, în drum spre Lună, apoi perfecţionată pentru comunicarea cu Lunetta şi, mai mult chiar, pentru expediţia spre Marte. Toate astea însemnau că, o dată pe săptămână, deşi mă aflam pe o platformă orbitală, puteam să vorbesc cu soţul meu.

M-am ancorat într-unul dintre separeurile din modulul de comunicaţii de pe Lunetta. Camera atârna de unul dintre membrele fără greutate ale staţiei, ca o cochilie făcută din

antene. Am luat căştile de pe cârligul din lateral şi am încercat să nu ascult celelalte conversaţii care se purtau în mica încăpere. Celelalte patru telefoane „publice” erau folosite de doi membri ai echipajului de pe Lunetta, un reporter şi un miner care se îndrepta spre Lună.

Cu căştile pe cap, celelalte conversaţii s-au estompat în bâzâit static. Am comutat canalul, ca să-i dau de înţeles operatoarei că eram acolo, şi am aşteptat până când vocea ei, de data asta cu accent britanic, a întrerupt pârâitul.

— Numărul, vă rog.

— West Kansas 6-5309.

Era numărul de telefon de la biroul lui Nathaniel, fiindcă era după-amiază devreme în Kansas.

— O clipă.

În timp ce ea făcea conexiunea, s-a auzit un clic şi un bâzâit, iar o clipă mai târziu a sunat.

Telefonul n-a apucat să sune complet nici măcar o dată.

— Aici Nathaniel York.

— Bună, frumosule.

— Salut.

Cum putea să pună atâta drăgălăşenie într-un singur cuvânt? Cum era posibil să mă topesc şi să mă preling doar la auzul vocii lui? Diferenţa dintre felul în care răspunde la telefoanele de serviciu şi cel în care îmi răspunde mie este ca diferenţa dintre un şubler şi o pisicuţă. Cred că este cea mai stranie analogie pe care am făcut-o vreodată, însă este perfect adevărată.

Am tras microfonul mai aproape şi mi-am sprijinit capul de perete, imaginându-mi că era umărul lui.

— Mi-a fost dor de tine.

— Da... şi mie.

Ventilatorul de pe birou se auzea huruind dincolo de vocea lui.

— Cum merge treaba acolo sus?

Am vrut să-i spun despre DeBeer şi despre ce discutasem cu Florence şi Leonard, dar mă aflam într-o încăpere în care mai erau şi alţi oameni, iar el vorbea de pe linia companiei.

— Bine.

— Doar bine? a întrebat soţul meu, sesizând, cred, ezitarea.

— Sunt zile obositoare. În plus, suntem sufocaţi de reporteri, am zis, fiindcă despre asta puteam vorbi. Ştii cât îmi place să am reporteri în jur.

— Da, ştiu, a chicotit el. Dar trebuie să recunosc că-mi place să mai văd câte o poză cu tine.

— Măcar nu-mi cere nimeni să pozez cu o cartelă.

— Cea cu tine „zburând" pe un coridor a fost tare drăguţă, a adăugat el, iar în telefon s-a auzit un foşnet când Nathaniel şi-a schimbat poziţia. Cum rezişti?

— Sunt gata să închei odată pregătirea, sincer. Dacă n-ar fi traiectoriile orbitale, cred că DeBeer şi-ar lua echipa şi ar încerca să ajungă înaintea noastră pe Marte, am zis şi mi-am dres glasul. E un tip... interesant.

— Ah?

Ascultându-mi soţul, aproape că-i vedeam sprâncenele ridicate şi felul în care lovea cu un creion în birou în timp ce se gândea.

— Elma, nu-mi place să te întreb despre muncă într-un apel personal, dar nu e cumva nevoie să faci un test al teleimprimatorului mâine sau zilele astea?

Fie binecuvântat, dragul de el. Încercam să găsesc o cale de a face asta singură şi nu-mi venise nicio idee. Dar să fii căsătorită cu inginerul-şef însemna că el putea, ocazional, să adapteze programul în favoarea mea. Şi totuşi... dacă-i spuneam despre DeBeer, cu siguranţă ar fi făcut ceva în privinţa asta. Aş fi putut la fel de bine să transmit asta către Centrul de Comandă al Misiunii şi să trec peste dorinţa lui Florence şi a lui Leonard. Expirând, mi-am muşcat obrazul şi apoi am răspuns:

— Cred că e totul în regulă.

— Eşti sigură?

— Mda..., i-am răspuns, deşi nu eram, iar el ştia asta, dar nu putea să facă nimic în legătură cu ce mă neliniştea. Promit că te anunţ dacă e nevoie.

— Aşa să faci.

Doamne, era atât de multă ezitare în vocea lui şi voiam să-l asigur că totul era bine! Cel puţin în ceea ce mă privea pe mine. În ceea ce-i privea pe coechipierii mei, lucrurile nu stăteau tocmai la fel.

Am încercat să zâmbesc şi să schimb subiectul.

— Și tu? Ai mai câștigat măsline la poker?

— Din păcate, nu. Și mă tem că data trecută am fost nevoit să-i cedez un borcan de ceapă murată lui Reynard. El și Helen îți transmit salutări.

— Salutări și din partea mea. Tuturor le este dor de Helen aici.

Recuperasem mult în ultimul an, dar asta nu compensa perioada în care ea se antrenase cu ceilalți colegi. Sau nedreptatea felului în care fusese tratată. S-a auzit un șuierat pe linie. Uneori, apăsarea dorului de a fi cu el mă amuțea efectiv. Nu dorul în sine, ci faptul că tot ce voiam să spun se încâlcea într-o singură propoziție:

— Mi-e dor de tine.

— Și mie, a oftat el. Ah, să știi că voi avea un stagiar vara viitoare.

— Serios? Credeam că deteşti stagiarii. Ce s-a întâmplat?

— E deștept și dedicat. Mătușa lui este soția mea, de altfel.

Mi-am ridicat capul atât de repede, încât mișcarea m-a făcut să mă rotesc în separeu. M-am sprijinit cu o mână de perete ca să mă opresc.

— Ticălosule! De ce n-ai început cu asta? Cum și când s-a întâmplat?

A început să râdă, și căldura a năvălit în spațiul dintre noi, precum soarele care răsare.

— Tommy a scris o scrisoare foarte simpatică și oficială – mi s-a adresat chiar cu „dr. York".

— De unde știi că nu-mi era adresată mie?

— Ha! Să știi. Dar pe plic scria Dr. Nathaniel York, ca să fie clar. În fine, își pregătește dosarul pentru înscrierea la facultate și vrea să acumuleze experiență. În astronomie, zice el. Așa că încearcă la Berkeley, Wyoming și Hawaii.

— O să-l vizitez în Hawaii.

— Asta am zis și eu! a chicotit Nathaniel. În fine, vine să stea cu mine și o să doarmă pe canapea.

Am fluierat scurt, încercând să-mi închipui asta. Tommy era simpatic, dar tot un adolescent era, iar apartamentul nostru era oricum mic pentru noi doi. Firește, eu nu aveam să fiu acolo...

— Prin urmare, va fi un bârlog de burlaci.

— Ceva de felul ăsta.

— Îmi imaginez că vă veţi lăsa şosetele peste tot. Că veţi mânca seara în faţa televizorului. C-o să faceţi seri de poker.

— Eu mă gândeam la dansatoare şi trabucuri.

— Să nu-mi corupi nepotul, Nathaniel Ezra York, am zis şi mi-am răsucit firul în jurul încheieturii: pânza aspră şi rece nu reuşea să-i ţină locul. Au deja destule probleme cu Rachel.

— Îmi imaginez. Ai vreo veste în privinţa asta?

— În ultima scrisoare de la Hershel, spunea că o trimit la internat.

Nu voiam să împărtăşesc întregul conţinut al scrisorii cu toţi cei care pluteau în celelalte separeuri, deşi n-ar fi atras la fel de multă atenţie precum conversaţiile despre echipa Expediţiei pe Marte.

— Se pare c-a furat un inel de la mătuşa Esther şi l-a vândut la amanet.

L-am auzit pe Nathaniel fluierând de uimire:

— L-au recuperat, slavă Cerului, şi au pedepsit-o din nou, dar s-a furişat afară, ca să se vadă cu băiatul acela. Nu ştiu ce se întâmplă cu ea... Hershel spune că Doris şi-a ieşit din minţi şi crede că a dat greş ca mamă.

— Trebuie doar să se uite la Tommy ca să se încredinţeze că nu e aşa, a spus Nathaniel oftând, iar sunetul respiraţiei lui în telefon mi-a amintit cât era de departe. Uneori, oamenii iau decizii inexplicabile, dar Rachel este independentă şi deciziile sale îi aparţin. Poate că internatul îi va oferi spaţiul necesar unor decizii mai bune.

Ar fi fost un tată minunat. Am închis ochii ca să-mi opresc şuvoiul de lacrimi. Să plângi la gravitaţie zero era un chin: lacrimile nu puteau cădea, aşa că nu făceau decât să creeze o emisferă sărată în jurul ochilor şi să te orbească.

— Să ai mare grijă de Tommy când ajunge.

— Aşa voi face, a chicotit el. Deşi mi-a cerut să-i spun „Thomas” cât va fi stagiar. Este îngrijorat că „Tommy” ar suna prea copilăros pentru un viitor student.

Mi-am ridicat braţul ca să-mi apăs manşeta cămăşii pe ochi, ştergând lacrimile care se adunau acolo. Trei ani. În trei ani, unde aveau să fie cu toţii?

DOISPREZECE

COMPLOT RASIAL DE PROPORȚII BĂNUIT CĂ A DUS LA PRĂBUŞIREA *CYGNUS 14*

JOHANNESBURG, Africa de Sud, 19 sept. 1962 — Tot mai mulți lideri moderați ai Statelor Unite sunt de părere că un grup de cel puțin douăzeci de membri din NAACP (National Association for the Advancement of Colored People, Asociația Națională pentru Dezvoltarea Persoanelor de Culoare) a pus la cale prăbuşirea rachetei *Cygnus 14*. Potrivit surselor din cadrul CAI (Coaliția Internațională Aerospațială), unii dintre conspiratori ar fi chiar astronauți. Sub protecția anonimatului, un angajat al Coaliției a declarat că astronauții de culoare ar fi sub monitorizarea atentă a agenților FBI de când a avut loc prăbuşirea. „Ceea ce mă deranjează cel mai mult", a zis el, „este faptul că multe persoane din cadrul CAI nu sunt dispuse să înțeleagă că a fost un act premeditat. Nu a fost vorba de un accident".

Am alunecat în jos pe scara din zona dormitoarelor în centrul imponderabil al Lunettei şi în inelul care se rotea în jurul staţiei. Tranziţia de la gravitaţie zero nu era atât de dificilă precum întoarcerea pe Pământ. Deveneai mai greu pe măsură ce coborai pe scară, aşa cum se întâmplă când laşi apa să se scurgă din cadă, cât timp eşti încă înăuntru. Sau poate că doar eu fac asta.

În orice caz, de obicei stau o clipă la capătul scării, ca să mă obişnuiesc, şi apoi mă îndepărtez. Dar în drumul meu

spre întâlnirea de luni dimineaţă am auzit ţipete înainte să ajung jos. Picioarele mele au aterizat zgomotos pe podeaua de cauciuc şi m-am răsucit spre sala de conferinţe. Întoarcerea a fost prea rapidă şi am fost nevoită să întind o mână ca să mă prind de scară, sub efectul Coriolis. E unul dintre numeroasele motive pentru care folosim mantra „încet înseamnă repede" în spaţiu.

— ...nicio dovadă c-aş fi fost eu! a răsunat vocea lui DeBeer din sala de conferinţe, propagându-se de-a lungul holurilor curbate.

Parker a răspuns, suficient de tare ca vocea lui să ajungă la mine, dar nu cât să pot înţelege ce spune.

Ce se întâmpla? Am alergat spre sala de conferinţe. În spatele meu, am auzit pe altcineva aterizând în capătul scării.

— Este un articol de ziar. O să daţi vina pe mine pentru tot ce vine din Africa de Sud?

Vocea lui Benkoski m-a întâmpinat la uşă:

— Van, calmează-te. Nu asta vrea să spună.

O parte dintre astronauţi erau deja în cameră având ceşti de cafea şi gogoşi importate. Parker se afla în capul mesei, încadrând cu mâinile rapoartele de informare.

Avea faţa roşie şi o venă a gâtului îi ieşise în relief, dar vocea îi era perfect stăpânită.

— Ce spun este că ăsta – a împins o pagină în faţă – şi alte articole de presă asemănătoare pot să ducă la anularea sau amânarea misiunii, ceea ce înseamnă cam acelaşi lucru, având în vedere actualul climat economic.

— N-am avut nimic de-a face cu asta, a spus DeBeer, care stătea cu braţele încrucişate peste piept şi încerca să-l privească pe Parker de sus.

— Atunci, nu ai niciun motiv să obiectezi când zic că, de aici înainte, orice contact cu reporterii va fi în prezenţa unui reprezentant CAI.

Parker s-a uitat prin încăpere, privirea oprindu-i-se pentru o clipă asupra mea.

— Asta e valabil pentru toată lumea, inclusiv pentru mine.

— Deci nu pot să vorbesc cu un compatriot, asta sugerezi?

— Nu, dacă este reporter.

DeBeer părea gata să scuipe pe podea.

— O să sesizez această chestiune către CAI.

— Ordinul vine de la Clemons, a spus Parker ridicând din umeri. Aşa că faci ce vrei, dar n-o să iasă bine pentru tine.

— O să urmeze calea uşoară, când ar trebui de fapt să se concentreze pe acuzaţiile din articol, a replicat DeBeer arătând spre Leonard, care stătea în spate, cu capul plecat şi mâinile în poală.

Terrazas şi Heidi au intrat în cameră, amândoi cu aceeaşi expresie întrebătoare pe chip.

Orice s-ar fi întâmplat, nu avea legătură cu Nathaniel. Sau cu mine. Să sperăm.

— Ce acuzaţii?

— CAI încearcă să muşamalizeze implicarea unui negro... a unui astronaut de culoare în prăbuşirea rachetei *Cygnus 14,* a zis DeBeer întorcându-se spre mine cu un zâmbet sarcastic.

— Nu pot să „muşamalizeze" un lucru care nu s-a întâmplat, i-am zis încrucişându-mi braţele peste piept la rândul meu. Am fost amândoi acolo, ar trebui să ştii că nu s-a întâmplat.

Zâmbetul i-a pierit, de parcă şi-ar fi amintit pe neaşteptate cu cine vorbea.

— Da. Da, am fost. Dar tu erai în partea din faţă a rachetei, aşa că nu-ţi aminteşti, poate, că dr. Flannery a petrecut ceva vreme şuşotind cu teroriştii.

— Nimeni nu-şi aminteşte asta, pentru că nu s-a întâmplat am zis, deşi avea dreptate: dacă Leonard ar fi vorbit într-adevăr cu protestatarii cât timp eu mă aflam în uşa navei, încercând să mediez dialogul, n-aş fi ştiut; dar eram convinsă că Leonard nu fusese implicat. Mai sunt gogoşi? am întrebat întorcându-mă cu spatele la DeBeer.

Rafael se sprijinea de tejgheaua de plastic încastrată şi a făcut semn spre produsele de patiserie ambalate în vid.

— Venite de pe cea mai recentă navă cu provizii. Aproape că par proaspete.

— Eşti aici de prea multă vreme, dacă ţi se pare că sunt proaspete, a zis Terrazas râzând scurt, alăturându-se efortului de a schimba subiectul.

Parker s-a aşezat, bătând cu degetul paginile, de parcă era Clemons:

— Să trecem la treabă, oameni buni. Mai avem o lună până la lansare şi trebuie să ne concentrăm.

O lună. Şi aveam doar o fereastră de şapte zile pentru lansare, altfel ar fi trebuit să mai amânăm misiunea cu un an şi jumătate, până când planetele se aliniau din nou. DeBeer era idiot dacă încerca să-l înlăture pe Leonard din misiune. Mă rugam să nu fie.

Am luat o gogoaşă ambalată şi o cană de cafea. Una dintre problemele timpurii ale traiului în spaţiu era că pachetele vidate şi cutiile cu pai nu-ţi permiteau să simţi mirosul cafelei, ceea ce răpea jumătate din plăcere. Era doar o apă amară. Apă amară care conţinea cofeină, dar... Inelul centrifugal făcea diferenţa. Dacă vă închipuiţi că nu e important, nu aveţi idee în ce măsură susţine cafeaua industria spaţială. Am inhalat aburul evocator şi m-am îndreptat spre locul liber dintre Rafael şi Kamilah.

Echipajul de pe *Niña* avea tendinţa de a sta împreună, pe latura stângă a mesei, în timp ce echipajul de pe *Pinta* stătea în partea dreaptă. Nu era planificat, dar tindeam să stăm mai mult sau mai puţin vizavi de omologul nostru, aşa că mi-am înclinat uşor capul în chip de salut spre Heidi Voegeli şi m-am aşezat.

Ea mi-a răspuns la salut şi a făcut un semn din cap spre DeBeer, care stătea în partea din faţă a mesei. În oftatul care a urmat i-am ghicit într-o oarecare măsură compătimirea.

În capul mesei, Parker a lăsat timp tuturor să se aşeze, în timp ce sorbea din cafea. Lăsând cana pe masă, a înclinat scurt din cap:

— Săptămâna asta ne concentrăm pe inventarierea proviziilor şi ne asigurăm că sunt în siguranţă. Echipajele de pe Lunetta le-au adus şi au încărcat navele pentru noi, dar trebuie să ne asigurăm că totul e în ordine.

— Pe Marte nu veţi putea da o fugă la magazin după lapte, a zis Benkoski făcând din ochi.

Parker l-a ignorat şi a continuat:

— Echipa de pe *Niña* va fi compusă din Terrazas, Avelino şi Flannery. Între timp, vreau ca Shamoun să verifice proviziile medicale. Grey şi York, voi vă ocupaţi de bucătărie.

Eram atât de surprinsă că voia ca femeile să se ocupe de inventarierea bucătăriei. Ce ar fi putut oare să-l facă să ne trimită acolo?

— Echipa de pe *Pinta* va fi alcătuită din DeBeer, Schnohaus şi Stewman. Donaldson se ocupă de verificarea compartimentului medical şi a proviziilor. De bucătărie se vor ocupa Sabados şi Voegeli.

Donaldson, Voegeli şi Sabados stăteau alături, de partea echipajului de pe *Pinta*, de parcă aşa ar fi putut să-i bârfească ca între fete pe bărbaţii din misiune. Voegeli s-a aplecat şi i-a şoptit ceva lui Sabados, care şi-a strâns buzele ca să nu zâmbească.

— Benkoski. Vei fi împreună cu mine de serviciu pe BusyBees şi vom transporta oamenii către nave, apoi vom efectua o inspecţie completă a navelor de transport Bee. Centrul de Comandă al Misiunii, a adăugat Parker ridicându-şi privirea din hârtii, crede că o să ne ia şase ore şi vrea să ne întoarcem pe Lunetta la timp pentru conferinţa de presă din seara asta.

Din cealaltă parte a mesei, Rafael a pufnit. Îl înţelegeam.

Dacă totul s-ar fi petrecut sub atracţia gravitaţională, atunci şase ore ar fi fost o estimare corectă. Dar avea să dureze câte o jumătate de oră la fiecare capăt doar ca să parcurgem distanţa de la Lunetta până la nave, cu micile transportoare BusyBees. Ca să nu mai zic de echipare. Şi o conferinţă de presă după o zi întreagă de inventar? Bleah!

Am muşcat din gogoaşă, părea că e făcută din polistiren. Zahărul de la exterior avea un uşor iz de plastic, din cauza ambalajului. Sper măcar că aveau gustări la conferinţa de presă.

Parker ne-a lăsat să bombănim câteva clipe, apoi a zis zâmbind pieziş:

— Le-am zis că nu mi se pare rezonabil, aşa că avem două zile la dispoziţie, dar conferinţa de presă rămâne stabilită pentru seara asta.

— Fii binecuvântat, părinte, a spus Ruby Donaldson, medicul de pe *Pinta*, ridicându-şi cana de cafea.

— Vă amintesc, a adăugat Parker, clătinând din cap, că nimeni nu poate vorbi cu reporterii fără ca un reprezentat

CAI să fie de faţă. Dacă aveţi nevoie de ajutor, adresaţi-vă lui Betty.

DeBeer a mormăit ceva în afrikaans şi a trasat o linie grosolană pe o pagină din dosarul lui.

— Am auzit şi am înţeles, a spus Parker, aplecându-se în faţă. De ce nu repeţi în engleză, ca să audă şi restul grupului?

DeBeer s-a înroşit şi a scrâşnit din dinţi, dar apoi a zis ridicând din umeri:

— Dacă avem nevoie de Betty, o găsim în cuşeta ta?

În cameră s-a lăsat liniştea, tulburată doar de fâşâitul ventilatoarelor care se auzea mereu pe fundal pe Lunetta. Ştiam cu toţii despre aventura lor. Ştiam cu toţii că Betty şi Parker şi-au continuat aventura şi pe staţie. Dar erau discreţi. Nimeni nu spunea nimic despre asta, pentru că, sincer, Parker era mai de treabă când şi-o trăgea.

— Mulţumesc c-ai împărtăşit asta cu clasa, i-a răspuns Parker cu privirea în continuare aţintită asupra lui DeBeer. O să ţin minte pe viitor că termenul *hoer* înseamnă în afrikaans exact acelaşi lucru ca termenul său înrudit din engleză. E grosolan să numeşti orice jurnalist „târfă", oricând de enervante sunt aceste conferinţe de presă. Oamenii ăştia au şi ei slujbe, la fel ca noi, şi dacă vom coopera cu ei, o să terminăm mai repede cu partea asta.

—Cooperare se numeşte când..., a început Florence, dregându-şi glasul. Cooperare se numeşte când jurnaliştii pun întrebări despre membrii de culoare ai echipajelor?

— Am închis subiectul, a zis Parker întorcându-şi atenţia către documentele lui, ignorând pufnetul lui Florence. Vă spun dinainte că săptămâna viitoare Centrul de Comandă al Misiunii va trimite la noi o echipă care să facă ultimele verificări înainte de plecare. Există o mică schimbare în personalul echipei respective, pentru că l-au adăugat şi pe inginerul-şef.

Nathaniel.

Camera s-a încins. Toţi s-au întors să mă privească, şi mie-mi venea să mă preling sub masă. Nimeni altcineva nu putea să-şi vadă familia înainte de plecare. N-ar fi trebuit să facă schimbarea aceea, şi totuşi eram foarte, foarte bucuroasă că o făcuse.

— York. Tu vei întâmpina racheta, împreună cu Betty. Să ştii că presa va fi prezentă, aşa că-ţi recomand să discuţi cu

ea din timp, dacă vrei recomandări tactice, a zis Parker rânjind ca un rechin. Ţin să menţionez că BusyBees sunt antifonate.

Oh, cât îl urăsc! Am apelat din nou la şirul lui Fibonacci şi m-am agăţat de el, ca să nu sar peste masă şi să-l plesnesc. *1, 1, 2, 3, 5, 8, 13...*

De vizavi, Heidi mă privea cu o furie nedisimulată. Ah, Nathaniel... Abia ce reuşisem să fac oamenii să mă accepte ca pe un membru al echipei, şi nu ca pe un intrus care era aici din motive de publicitate. De ce fusese Clemons de acord? Ştia cu siguranţă ce impact urma să aibă decizia asupra stării de spirit a celorlalţi.

În timp ce faţa mea revenea la culoarea normală, DeBeer s-a aplecat spre Benkoski şoptindu-i:

— Vezi? Ţi-am zis eu că sunt nava publicitară.

Benkoski, care mă cunoştea de ani de zile, avea un zâmbet fals, de parcă încerca să nu se încrunte la mine.

— York a fost mereu pricepută la publicitate, a râs el.

— Cu toţii avem propriul rol de îndeplinit, a adăugat Parker Cu rânjetul de rechin încă pe faţă, arătându-şi toţi dinţii perfecţi. York. Vei avea dimineaţa liberă, ca să te asiguri că arăţi minunat când îl întâmpini pe soţul tău. Presa va adora asta.

Pluteam aproape de hublou, într-una dintre secţiunile imponderabile ale Lunettei, când a sosit ultima rachetă de pe Pământ. În pregătire, pe staţie, mă adaptasem la ritmurile colegilor de echipaj. Când Parker îmi spusese că Nathaniel urma să vină, nu-mi dădusem seama ce dată era.

Nathaniel avea să fie cu mine de Roş Haşana.

Toată lumea se pregătea pentru o simulare a plecării, pe nave. Toată lumea cu excepţia mea, a lui Betty şi a întregului corp de jurnalişti. Pluteau cu toţii în spatele meu, simţindu-se în largul lor la gravitaţie zero după drumuri repetate spre staţia spaţială, luând locurile astronauţilor adevăraţi.

Un membru al echipajului de pe staţie s-a lansat şi a zburat spre ecluză, ca să verifice din nou presiunea, apoi s-a uitat în afară, pentru confirmarea vizuală. Doar fiindcă manometrul pentru presiunea delta indica valoarea de 4,9 nu însem-

na neapărat că exista ceva de cealaltă parte a uşii: putea să fie un scurtcircuit. După o clipă, a apăsat pe mâner şi a tras uşa.

Înăuntru, ecluza pentru navetă s-a deschis, împrăştiind o scurtă adiere cu iz pământean. Sunt convinsă că doar în imaginaţia mea, fiindcă în spaţiu îmi pierd simţul mirosului, dar mi se pare că aerul care iese dintr-o navă venită de pe Terra miroase diferit de aerul clinic, reciclat, de aici, de sus. Pasagerii au ieşit în şir indian, iar echipajul a salutat cunoscuţii. Majoritatea erau în drum spre Lună sau le venise rândul să rămână pe Lunetta.

După ce-au ieşit astronauţii, echipa de la Centrul de Comandă al Misiunii a plutit prin ecluză. Bubbles, Michael Boundy, Ken Harrison şi Howard Teng. Cu excepţia celui din urmă, toţi erau bărbaţi albi.

Şi în spate, ultima persoană care a coborât din rachetă, rânjind de parcă era pe cale să izbucnească în lacrimi, era soţul meu.

Cu fotografii în spatele meu, mi-am luat zâmbetul regulamentar, acoperind orice urmă de bucurie şi de durere din suflet.

— Bun venit pe Lunetta, domnilor! Echipajul se va ocupa de depozitarea bagajelor dumneavoastră, iar eu vă voi duce spre *Niña* şi *Pinta* într-una dintre transportoarele BusyBees.

Din spatele meu, a răsunat vocea afectată, cu accent britanic, a reporterului de la *Times.*

— Cum e să vă vedeţi soţia, dr. York?

— Grozav.

Nathaniel a venit în partea din faţă a grupului, mişcându-se stângaci. Mai fusese în spaţiu, dar trecuseră ceva ani de atunci. A fost nevoie de două încercări ca să-şi prindă piciorul sub o bară de ghidaj.

Bubbles a reuşit să salte, chiar şi ţinându-se de o şină.

— Du-te şi sărut-o. N-o să fii bun de nimic până nu faci asta.

Cred c-a fost singura dată din viaţă când n-aveam nicio tragere de inimă să-mi sărut soţul. În clipa în care avea să se întâmple asta, toate aparatele aveau să facă clic şi poc şi să se declanşeze deodată. Ajunsesem să cunosc prea bine sistemul ca să-mi dau seama că fiecare ziar important de pe Pământ va publica o fotografie cu noi sărutându-ne. Dar, aşa cum menţionase cu amabilitate Parker, cu toţii aveam un rol de înde-

plinit, iar al meu era să fac spaţiul şi Marte să pară atrăgătoare pentru femeile de pe Pământ.

Poate că-n acte scria că mă ocup de calcule, dar eram de fapt imaginea călătoriei spre stele.

Încă zâmbind, m-am împins în degetele de la picioare şi m-am lansat spre şină, lângă soţul meu. Căldura lui Nathaniel radia. Am inhalat, dar mirosul lui a rămas ascuns nasului congestionat din cauza gravitaţiei zero. Sfioasă ca o tânără mireasă, i-am zâmbit bărbatului cu care eram căsătorită de doisprezece ani.

— Bună, dr. York.

— Dr. York, mă bucur să te revăd, a spus Nathaniel luându-mi mâna într-a lui, simţindu-i pielea aspră a degetului inelar. S-a aplecat şi mi-a şoptit: *L'shanah tovah tikatevi v'taihatemi.*{14}

Nu puteam să avem parte de o cină ceremonială şi nici să ne bucurăm de sunetele şofarului sau să aprindem lumânări, dar puteam măcar să ne urăm unul celuilalt tot ce era mai bun pentru noul an.

— *L'shana tovah tikatev v'taihatem,* i-am şoptit la rândul meu.

Nathaniel a zâmbit, apoi şi-a înclinat uşor capul spre mulţimea din spatele nostru.

— Pot?

Am încuviinţat, muşcându-mi buza de jos. *3,141...* S-a aplecat, acoperind imaginea hangarului, a reporterilor şi inginerilor, a lui Betty şi a Pământului şi toate celelalte lucruri. Am simţit gust de mentă proaspătă împletit cu gustul misterios al soţului meu. Obrajii îi erau catifelaţi, ca de bebeluş, cu excepţia peticului de păr aspru de sub buză, pe care-l rata mereu.

M-am tras înapoi, cu obrajii arzând, în timp ce inginerii aplaudau şi strigau urale. În jurul nostru clipeau lumini. M-am agăţat de mâna lui Nathaniel încă o clipă, încercând să respir egal.

3,141592... Aşa cum mă învăţase terapeutul cu mulţi ani în urmă, am expirat forţat, golindu-mi plămânii de aer, iar ins-

---

14 Urare tradiţională de Roş Haşana, care se traduce prin: „Să fii înscris şi pecetluit (în Cartea Vieţii) pentru un an bun!" (n. tr.).

piraţia a urmat aproape natural. Nathaniel şi-a pus mâna liberă pe mijlocul meu şi şi-a dres glasul.

— Aşa. CAI a alocat 4,5 minute pentru întâmpinare şi trebuie să ne ţinem de program.

Asta a stârnit râsetele publicului, inclusiv din partea unor membri ai echipajului de pe Lunetta, care voiau să-l vadă pe Nathaniel. Am dat drumul mâinii soţului meu şi m-am retras.

— Vă rog să mă urmaţi. Trebuie s-o luăm pe aici ca s-ajungem la transportoarele BusyBee. Echipajele Expediţiei spre Marte abia aşteaptă să vă vadă.

N-ar fi trebuit să lucrez de Roş Haşana, dar măcar nu eram singură.

Nathaniel şi-a împărţit echipa între nave. Nu ştiu cine a luat decizia, dar Nathaniel inspecta *Pinta,* şi nu nava mea, împreună cu Bubbles. Pe restul i-a trimis să se ocupe de *Niña.* Din nou, nu ştiu cine-a luat decizia, dar am remarcat că Teng fusese repartizat pe nava noastră, „separată, dar egală".

Ziua a fost lungă şi pe cât de plicticoasă te puteai aştepta să fie, din cauza inspecţiei. Cred că cel mai interesant moment a fost când Teng a găsit rezerva de ciocolată a lui Rafael şi l-a ameninţat că o „verifică". Echipa noastră era unită, cel puţin la nivel profesional.

N-am apucat să-l văd pe Nathaniel între patru ochi decât după inspecţii, o cină de grup şi încă o conferinţă de presă. Când am pus mâna în sfârşit pe el, l-am tras în BusyBee. Nava micuţă nu era decât un tren ecranat, prevăzut cu motor şi scaune. Sigur, putea susţine viaţa, dar fusese creată pentru transportul persoanelor în spaţiul lipsit de aer şi n-ar fi supravieţuit reintrării.

Am activat ventilatoarele care făceau aerul să circule dinspre staţia principală şi am închis ecluza, izolându-ne în interior. Nathaniel a plutit în spatele meu şi m-a tras la pieptul lui. M-a strâns în braţe, lipindu-şi faţa de gâtul meu. Întregul meu corp jinduia după prezenţa lui.

Respiraţia lui mi-a încălzit obrazul şi mi-a făcut firele de păr de pe ceafă să se ridice.

— Cât de nasoală e situaţia cu DeBeer?

M-am întors în braţele lui, ceea ce ne-a făcut pe amândoi să ne rotim lent pe culoarul transportorului.

— *De asta* eşti aici?

— Şi din alte motive, a răspuns Nathaniel cu zâmbetul lui familiar, ajungând la fermoarul costumului meu de zbor.

Mi-am dat ochii peste cap, chiar în timp ce motorul mi se ambala:

— Şi eu care credeam c-ai venit pentru Roş Haşana.

— A fost o coincidenţă fericită, a spus el mângâindu-mi clavicula cu degetul mare. Aşa cum ştii, sunt un evreu îngrozitor.

— Cum o să supravieţuieşti trei ani?

— N-am habar, a oftat el, apoi şi-a proptit piciorul de un scaun, oprindu-se din rotaţie. Spune-mi despre DeBeer.

Rotaţia mea a continuat pentru o clipă, făcându-mă să trec pe lângă el. M-am prins cu mâna de braţul lui şi m-am ancorat.

— Nu cred că va fi o problemă după ce plecăm. Este un ticălos, dar nu va mai avea ocaziile pe care le are acum.

— Da... Aş fi vrut ca Africa de Sud să ne fi trimis pe altcineva, a zis Nathaniel, trăgând de fermoarul costumului meu, făcându-mă să simt un val de răcoare binevenit. Măcar e doar copilot pe *Pinta.*

— Benkoski îl va ţine sub control.

Aşa speram. Strecurându-mi mâna liberă peste umărul lui Nathaniel, am căutat nasturii de la cămaşa lui.

— Ţi-am zis că sunt bine.

— Apoi a apărut articolul din ziarul acela sud-african, şi toată povestea legată de astronauţii de culoare a revenit în vizor. Clemons...

— Zi-mi că n-ai vorbit cu el despre asta.

— Cum crezi c-am ajuns înapoi în echipa de inspecţie? a spus Nathaniel, aplecându-se şi sărutându-mi pielea de sub claviculă.

— Dacă voiam să fii... stai un pic. Cum adică „înapoi”?

A împins costumul de zbor şi mi-a dezgolit umărul. Strecurându-şi degetul sub breteaua de la sutienul meu, a spus cu o grimasă:

— Ah. Când ai fost trimisă în misiunea pentru Marte, a existat un consens general legat de faptul că relaţia noastră mă poate face să am priorităţi derutante cu privire la misiune.

— E clar că nu te cunosc.

— Nu, chiar mă cunosc. I-aş sacrifica pe toţi membrii ambelor nave doar ca să fii tu în siguranţă.

A făcut breteaua să alunece, apoi şi-a coborât mâna înăuntrul cupei, ca să-mi cuprindă sânul.

— Nu vreau să faci excepţii pentru mine.

— Încerc, dar nu mi se pare posibil. De aceea l-am scos pe Carmouche din multe zone în care era implicat, când Helen a fost trimisă în misiune.

— Te rog.

M-am lipit de soţul meu şi l-am sărutat pe gât. Aici, cu faţa cufundată în pielea lui, am simţit în sfârşit o urmă a mirosului său.

— Lucrurile devin mai dificile în echipă când există favoritism.

Nathaniel mi-a tras în jos cealaltă mânecă a costumului, fără urmă de delicateţe. Ne-am răsucit departe de scaune, plutind pe culoarul central.

— Mi s-a permis să vin aici dintr-un singur motiv: Clemons ştie că pentru mine nu există nimic mai important, *după tine*, decât să mă asigur că echipajul ajunge cu bine pe Marte şi înapoi.

Mi-am eliberat mâinile din mâneci, tremurând uşor din cauza aerului rece. Sau poate pentru că soţul meu îşi trecea palmele peste spatele meu, peste sânii mei, repetând apoi mişcarea circulară. Cum poate să-ţi fie frig şi să te simţi încinsă în acelaşi timp?

— Atunci, suntem în conflict, fiindcă pentru mine este mai important să văd echipajul ajuns în siguranţă pe Marte şi înapoi decât propria persoană.

— E mai important decât mine? a întrebat Nathaniel ridicând capul.

Doamne, iartă-mă! Am ezitat.

— Bănuiesc c-ar fi trebuit să mă aştept la asta, a spus făcând ochii mari şi râzând.

— Nu..., i-am spus luându-i ambele mâini şi ducându-le la buze. Nu e vorba de asta. Doar că nu-mi pot imagina o situaţie în care ar trebui să aleg între viaţa ta şi a lor. Tu ai putea.

— Aşa este, a zis uitându-se scrutător la mine cu ochii lui albaştri: nu ştiu ce încerca să vadă. Eu aş putea. Iartă-mă.

Roș Haşana înseamnă iertare şi căinţă. Este o perioadă de bucurie şi reflecţie. Restul conversaţiei noastre a fost purtată fără cuvinte, deşi nu neapărat în tăcere.

Cel puţin Parker avusese dreptate: transportorul BusyBee chiar era antifonat.

TREISPREZECE

14 ASTRONAUȚI SE ÎNDREAPTĂ SPRE MARTE CU O VITEZĂ DE 58.000 KM/H

de JOHN NOBLE WILFORD
În exclusivitate pentru *The National Times*

KANSAS CITY, KS, 19 oct. 1962 — Cei paisprezece astronauți din cadrul Primei Expediții pe Marte şi-au luat zborul în spațiul pustiu şi întunecat în seara aceasta, lansându-se către prima întâlnire a omului cu Marte. Când cele trei nave ale flotei cu destinația Marte şi-au pornit motoarele puternice, au putut fi văzute de cei de pe Pământ ca nişte stele strălucitoare rotindu-se pe cerul nopții, într-o simetrie perfectă. Lansarea lor marchează începutul călătoriei pe cea mai mare distanță parcursă vreodată de om. După ce-au încheiat aproape două mişcări orbitale pentru a ajunge la viteza necesară de 58.000 km/h, rachetele flotei au trimis navele în afara orbitei terestre, spre Marte. Astronauților le va lua 320 de zile să ajungă pe Planeta Roşie.

Vă amintiți unde erați când Prima Expediție spre Marte a părăsit orbita terestră? Mi s-a spus că un sfert dintre oamenii care trăiau pe Pământ ne-au urmărit la televizoare sau prin telescoape sau au ascultat transmisiunea la radio. Sută la sută dintre oamenii de pe Luna ne-au urmărit la rândul lor. În modulul de comunicații erau camere, care ne înregistrau călătoria pentru posteritate. Odată ce ne îndepărtam, nu aveau să transmită o imagine clară, dar la plecare, cei de pe Pământ

ne-au putut vedea cum ne făceam treaba, laolaltă cu un comentariu al lui Walter Cronkite.

Mai stătusem pe scaunul destinat ofiţerului de navigaţie. La geam, ţinând în mâini sextantul şi diagramele, creionul şi hârtia milimetrică, afară totul fiind cufundat în întuneric.

Întuneric şi Pământul. Globul cu nuanţe de albastru luminiscente şi tonuri de alb, care se rotea, cu luminiţele scânteietoare ale oraşelor ca nişte stele răspândite pe Pământ. Şi undeva sub nori era soţul meu. Staţia a pârâit şi vocea lui Malouf, în calitate de ofiţer de legătură, s-a auzit pe linie.

— *Niña 1,* Kansas.

— Spune, Kansas. Aici *Niña 1,* a răspuns Parker.

— OK. Ne apropiem de trei ore şi cincisprezece minute conform planului de zbor. Aveţi undă verde.

— Recepţionat. Undă verde.

Parker a rânjit şi s-a uitat la noi. Sigur, eram profesionişti, însă acela era apelul care ne lansa departe de Pământ.

— Vă puteţi aştepta ca S-IVB să aibă o deviaţie de zeci grade a înclinării faţă de poziţia SEP. Dar aveţi undă verde. Nu-i nicio problemă.

— Recepţionat, a zis Parker, apoi a închis microfonul şi s-a uitat la mine. Ai auzit?

— Confirm.

Mi-am actualizat notiţele în manualul de navigare. O diferenţă de înălţime de zece grade făcea parte din categoria lucrurilor minore şi de aşteptat – făcusem simulări în care deviaţia era mai mare de-atât – dar, dacă nu începeam să ţinem cont de ea începând cu acest moment, eroarea avea să ne încurce toate datele. Eu trebuia să vin cu surplusul de informaţii, în caz că pierdeam contactul cu Pământul şi calculatoarele lor. În jurul meu, ceilalţi membri ai echipajului îşi îndeplineau îndatoririle atribuite, în timp ce eu mă ocupam de matematica spaţiului. Numerele dansau sub degetele mele ca nişte stele pe cer.

Vocea lui Malouf s-a auzit din nou:

— *Niña 1,* Kansas. Am vrea să ştim dacă aţi efectuat VERB 66 ENTER pentru a transfera vectorul de stare din slotul MSM în MM. Nu am înregistrat aici.

Florence şi-a ridicat privirea de la calculatorul mecanic, unde se îndeletnicea cu acelaşi lucru ca şi mine.

— Nu am făcut încă asta.

— Nu am făcut-o, a zis Parker încruntându-se.

— OK.

OK? Asta era tot? Am rămas cu creionul suspendat deasupra foilor.

— Vrea să facem asta acum? Nu figurează în program până...

— Vreţi să facem asta acum?

— Cum doriţi.

— Recepţionat, a spus Parker şi a închis microfonul. Grey, ai auzit?

— Confirm.

Florence a notat un număr pe o tabletă din partea laterală a comenzilor pentru computerul mecanic. Ideea era că, dacă pierdeam contactul cu Pământul şi mi se întâmpla ceva, computerul mecanic putea să funcţioneze ca o rezervă, dar putea reţine doar aproximativ treizeci de operaţii. De ce voiau să-l actualizăm acum, nu v-aş putea spune, dar căile Centrului de Comandă al Misiunii erau, uneori, de domeniul misterului.

— Ai nevoie de ajutor? am întrebat întorcându-mă spre Florence.

Ea a clătinat din cap:

— Nu am treabă cu staţia până când nu vor să testeze VHF şi, din ce-mi amintesc de la simulări, vei fi ocupată în următoarele...

— *Niña 1,* Kansas. Avem nevoie de un GET aproximativ al manevrei SEP, pentru a-l folosi la datele noastre de urmărire cu privire la poziţiile corpurilor cereşti.

Mi-am dat ochii peste cap. La sol, se uită uneori cât îţi ia să faci de fapt anumite lucruri. Dacă s-ar fi bazat pe computerul mecanic, Florence încă ar fi introdus date. Am încercat să nu par foarte arogantă când am dat prima răspunsul:

— Trei ore, patruzeci de minute, zero secunde.

— Nici n-ai căutat, a zis Parker ridicându-şi o sprânceană.

— De aceea sunt bine plătită.

Parker a repetat valoarea GET către Malouf. Pe Pământ, cei din Centrul de Comandă al Misiunii discutau datele trimise de noi, ca să se asigure că totul era calibrat şi în ordine.

Manevrând câte un buton, Parker s-a uitat la indicatoare:

— Ai ceva de comunicat către Kansas, York?

— Am datele exacte şi un raport de stare, am spus încuviinţând, fără să ridic ochii de pe hârtie.

Biata Florence, încă introducea numere în dispozitivul mecanic. Poate că realiza calculul mai repede, dar asta numai dacă nu luai în considerare cât dura să programezi nenorocirea.

— DELTA-VX minus 00011, DELTA-VY plus 0002, DELTA-VZ minus 0002, ruliu 0, înclinaţie 180, deviaţie 0.

Parker a repetat totul către sol, în timp ce eu mă întorceam la actualizarea planurilor de navigare. Centrul de control de la sol ar fi trebuit bineînţeles să ne trimită informaţiile actualizate, dar eu trebuia să am deja lucrurile puse la punct, în cazul în care pierdeam comunicarea.

— La naiba! a spus Terrazas, aplecându-se spre geam şi apoi lăsându-se pe spătar, scuturând din cap. Inerţia a făcut ca S-IVB-ul să se ţină după noi.

Era racheta care ne împinsese în sus, la viteză maximă. Am făcut o grimasă întâlnindu-i privirea lui Terrazas.

— Va fi ca la plecarea pe Lună, Parker, poţi să ne scapi de ea? Altfel, câmpul stelar va fi acoperit când evacuează combustibilul.

— Grozav! a zis Parker clătinând din cap. Va trebui să fac nişte mici manevre ca să stăm departe de S-IVB.

— Prea târziu.

Pe geam, stelele păreau să se multiplice în sute de mii de licurici. Luminat, combustibilul îngheţat sclipea asemenea stelelor, iar sarcina mea a devenit, dintr-odată, de sute de mii de ori mai dificilă, aşa cum se întâmplase şi în misiunea pe Lună. Din fericire, aveam deja exerciţiu în eforturile de identificare a stelelor.

Parker a oftat şi a deschis canalul cu Centrul de Comandă al Misiunii:

— Kansas, aici *Niña 1.* S-IVB evacuează combustibil şi e chiar în urma noastră.

— Recepţionat. Am înţeles. Ar trebui să fie o evacuare fără propulsie. Manevra de descărcare a presiunii începe la 04:44:55, iar evacuarea combustibilului cu valvele deschise la 05:07:55.

— Poate că nu e propulsivă, dar e ca un gheizer, a pufnit Terrazas.

— Cât de departe sunteţi de S-IVB? a întrebat Malouf.

— Suntem la o distanţă de 150-300 de metri.

— OK, Parker. În manevra voastră suplimentară de separare, vă recomandăm să executaţi o acceleraţie radială, să vă îndreptaţi axa x plus spre Pământ şi să adaptaţi minus X la 0,91 m/s. Terminat.

— Nu vreau să fac asta. Nu voi mai vedea S-IVB.

— OK. Motivul pentru care ne dorim o acceleraţie radială este pentru a creşte corecţia cursului, aşa încât să putem folosi SPS. Staţi pe poziţii.

— Nu e nevoie să facem asta, am zis ridicându-mi capul Acum, unghiurile Euler sunt de... ruliul e la aproximativ 190, înclinaţia de 320 şi deviaţia de 340. Am putea s-o facem din poziţia asta.

— *Niña 1,* aici Kansas. Unde vă aflaţi, faţă de racheta de propulsare?

Parker m-a privit o secundă, apoi a răspuns:

— Suntem chiar deasupra S-IVB-ului, cu soarele în dreapta propulsorului şi vizibil în fereastra unu din stânga, a adăugat Parker, apoi a închis microfonul şi s-a întors spre mine. Să ai pregătite cifrele alea. Vor întreba despre ele.

— Am înţeles.

Am încuviinţat şi am notat cifrele care descriau modelul navei pe care-l aveam în minte. Abia când am ajuns pe deplin adult mi-am dat seama că ceilalţi oameni nu înţelegeau cifrele aşa cum o făceam eu. Pentru ei, cifrele sunt nişte forme abstracte pe o pagină legate, în cel mai bun caz, de un număr fizic de obiecte. Pentru mine, cifrele au formă, un contur clar masă, textură şi culoare. Puteam păstra nava, şi S-IVB-ul, şi Marte, şi Pământul în minte, până când impurităţile ar dispărea şi ar rămâne doar calculul pur, fără cusur al spaţiului.

De pe Pământ, Malouf a zis:

— OK. Am înţeles. Soarele este în dreapta S-IVB-ului şi apare în fereastra numărul unu. Şi o să... când ne comunicaţi unghiurile, înseamnă că axa voastră x plus este îndreptată spre propulsor în acele unghiuri. Corect?

— Corect. Dar York crede că putem să accelerăm fără să ne schimbăm unghiurile de Euler.

Am întors paginile din dosar până am ajuns la cea cu referinţe, ca să verific încă o dată calculele.

— Poţi face o realiniere P52, ar trebui să rezolve situaţia. S-IVB se înclină la... Se va înclina la aproximativ zece grade faţă de poziţia sa finală în timpul dispunerii în manevra de praştie gravitaţională.

De la staţia ei, Florence a lovit cu pumnul un buton pe computerul mecanic care a început să troncănească, odată cu zgomotul tuburilor de vid care porneau.

Parker a strâns din buze şi a făcut un semn din cap spre Terrazas:

— 2,4 m/s îţi sună OK?

— Asta o să ne îndepărteze de propulsor şi totodată o să ne ţină pe traiectorie, a spus Terrazas aplecându-se să se uite pe geam. Este încă în aceeaşi poziţie.

Încuviinţând, Parker a pornit microfonul către Control.

— Kansas, va trebui să amânăm navigarea spre Marte până ce efectuăm această mică manevră.

—Confirm, Parker. Înţelegem.

Auzeam rumoarea vocilor din spatele lui Malouf. Dacă mă străduiam, puteam desluşi vocea lui Nathaniel printre ele.

— Puteţi să ne daţi o citire actualizată a unghiurilor Euler, când axa voastră x plus este îndreptată spre propulsor?

— Aşteptaţi, a zis Parker şi s-a întors spre mine. Sunt condiţii de vizibilitate suficientă ca să poţi folosi COAS-ul{15}?

— Confirm.

Nu puteam să văd orizontul Pământului, dar, dacă puneam ecranul de protecţie pe sextant, Soarele era o opţiune.

— *Niña 1,* aici Kansas.

— Spune, Kansas.

— Ne spuneţi valorile unghiurilor Euler când puteţi? Parker şi-a dat ochii peste cap. Îl înţelegeam perfect; Totul dura mai mult în spaţiu decât aprecia Centrul de Comandă al Misiunii.

— York fixează COAS-ul chiar acum, aşa încât vom avea datele precise, a răspuns el cu o voce foarte calmă.

Încă lucrând, am murmurat:

— Mulţumesc.

— Ori faci bine, ori nu faci, aşa spune taică-meu.

Am stabilit unghiul final şi m-am îndepărtat de geam.

— OK. COAS-ul este fixat pe S-IVB şi indică ruliul de 105, înclinaţia de 275, iar deviaţia de aproximativ 325.

---

15 Instrument optic de aliniere a cursului (n. red.).

Parker a repetat valorile spre mine, apoi s-a întors la microfon şi le-a repetat şi pentru Malouf, care le-a repetat la rândul lui către Parker, într-o litanie astronautică fără sfârşit.

— Încep accelerarea la 2,4 m/s, radial în sus.

Propulsoarele de sub noi s-au aprins, iar şezutul meu a fost împins pe scaun când am căpătat pe neaşteptate greutate din nou. Era o fracţiune de gravitaţie, dar, după ce fusesem imponderabilă în ultimele nouă ore, m-am simţit ca pe Pământ. Când Parker a ridicat maneta, inerţia m-a săltat, împingându-mă în curele. De asta rămâneam fixaţi cu ele în timpul manevrelor.

— Kansas, am accelerat la 7,7 plus X plus 00001Y, şi Z-urile sunt toate zero. Unghiurile Euler, ruliu 180, înclinaţie 310, deviaţie 020.

— Confirm. Ce se întâmplă cu propulsorul? Se îndepărtează rapid sau, din ce se vede, îşi menţine poziţia?

Parker s-a aplecat în faţă, să se uite pe geam.

— Terrazas, îl vezi?

— Stai aşa, a răspuns şi s-a aplecat şi el. L-am văzut. Suntem la 90 de grade faţă de axa lui x, probabil că ne aflăm la vreo 300 de metri distanţă de el şi ne îndepărtăm.

— Am ajuns suficient de departe ca să ai un câmp stelar senin? m-a întrebat Parker uitându-se la mine, peste Terrazas.

Mi-am sprijinit capul de geam şi m-am uitat în beznă. Jetul rezultat în urma evacuării de combustibil a S-IVB-ului rămăsese suspendat asemenea stelelor artificiale, plutind într-un nor clar definit în jurul propulsorului, dar restul cerului din jurul nostru era întunecat şi senin.

— Confirm.

— Kansas, aici *Niña 1*. Cred că suntem în regulă. Suntem un pic în urmă cu P23-urile, dar sugerez să mergem mai departe şi să le iniţiem acum.

— Confirm, Parker. Mulţumesc. Când doreşti, ne poţi da şi datele afişate de detectorul pasiv de radiaţii? În ceea ce priveşte P23, este în regulă să începeţi acum. Se pare că vă veţi putea orienta după prima voastră stea, care are numărul 31, până la 05:15 OEC. Terminat.

Numărul 31. Arc spre Arcturus şi tot înainte până dimineaţă.

PAISPREZECE

CRAINIC: American Broadcasting Company prezintă *Headline Edition,* cu Taylor Grant. 2 noiembrie 1962.

GRANT: Discursul de astăzi al generalului Bradley în Kansas City a fost una dintre ştirile interesante privind apărarea noastră militară. El s-a adresat Clubului Național al Femeilor din Presă şi le-a spus doamnelor prezente că Statele Unite trebuie să cheltuiască mult cu pregătirea militară pentru acțiune în viitorul apropiat. Instaurarea ordinii în mijlocul revoltelor civile, atât pe plan intern, cât şi extern, este de o importanță crucială pentru furnizarea unei baze stabile pentru creşterea economică.

Eram plecaţi de doar două săptămâni, când am avut prima problemă cu echipamentul.

Am zburat în toaleta la gravitaţie zero, în drum spre modulul de comunicaţii ţinându-mă de cadrul uşii, ca să frânez brusc. O sferă de urină plutea învârtindu-se în mijloc, înconjurată de sateliţi tovarăşi.

— Ah, pe bune!

M-am împins în spate şi m-am uitat în susul şi în josul fusului – holul care se întindea de-a lungul navei *Niña* – ca să verific dacă vinovatul era încă în raza vizuală, însă oricine ar fi fost cel care înfundase toaleta tocmai plecase.

Aveam o toaletă gravitaţională în inelul centrifugal, dar aceasta era folosită de oricine era în tură în modulul de comunicaţii. Teoretic. În practică, era mai uşor să te duci la inel decât să ai de-a face cu gravitaţia zero. Dar asta nu însemna

că o puteam lăsa să se înfunde. Oricât aş fi vrut să ignor problema, din moment ce o descoperisem şi aveam timp, era de datoria mea să mă ocup de ea. Ideea era că existau doar şapte oameni pe navă. Nu era nimeni dornic să repare toaleta, cum nu voiam nici eu, şi să o las aşa era cu siguranţă o cale sigură de a-i face pe oameni să-mi poarte pică. Din nou.

Ar fi trebuit să se ocupe de asta cine o murdărise, dar furia mea putea să mai aştepte până strângeam urina.

Sateliţii de excremente erau scârboşi, dar nu la fel de problematici precum reziduurile lichide. Ultimul lucru pe care-l voiam era ca o minge de urină să „ţâşnească" pe fus. Parţial fiindcă era scârbos, dar şi pentru că atât de mult lichid ar fi putut să provoace tot felul de probleme la sistemele electrice. Şi la aerisire. Şi era, ştiţi voi, scârbos.

Încercând să mă feresc de particulele sferice, am tras o fâşie de hârtie igienică. Prima dată, trebuia să mă ocup de micile picături, aşa încât să pot avansa fără să fiu acoperită de pipi. Executând un soi de dans ciudat, am făcut hârtia să plutească prin aer, prinzând în drum picăturile mici. Hârtia a absorbit totul aproape imediat.

Nu există nimic mai dezgustător decât dejecţiile altei persoane. Am îndesat hârtia în punga pentru deşeuri şi m-am înarmat cu un stoc nou, simţind că mi se strânge pielea de greaţă. Cu siguranţă nu puteam absorbi totul cu hârtia, pentru că astfel aş fi epuizat toate proviziile. Toaleta era proiectată să aspire dejecţiile în rezervor, aşa că trebuia să folosim hârtia doar pentru igienă, la sfârşitul operaţiunilor.

M-am strecurat în baie şi am deschis dulăpiorul, căutând o pungă curată. Am deschis-o şi am vârât hârtie înăuntru, creând un tampon. Cu ambele mâini, am ţinut-o deschisă, coborând-o peste sfera principală.

Era ca şi cum ai prinde un fluture într-o plasă. Doar că era mai greţos.

Când urina a atins hârtia, tensiunea de la suprafaţă a cedat şi o parte din lichid s-a scurs în hârtie, până ce a atins saturaţia maximă. Resturile au început să se rotească în pungă. Am închis punga şi am vârât-o în alta. Apoi, m-am folosit de hârtie pe post de mănuşă, ca să prind sateliţii din aer şi să-i adaug şi pe ei înăuntru.

Serios. Chiar era prea mult să cer oamenilor să strângă după ei? Fusese greţos, dar chiar nu-mi luase multă vreme. Am vârât punga în fanta pentru deşeuri. Aveam să discut despre asta în şedinţa de luni. La naiba, ba chiar la cină! Am luat un şerveţel cu alcool şi am început să-mi şterg mâinile cu el. Aveam senzaţia că un strat de murdărie mi se lipise de mâini şi mai ales că-mi intrase sub unghii.

Toaleta a scos un sunet şi a aruncat un arc de urină care început să plutească în cameră, ca o fâşie lungă şi galbenă de cauciuc. S-a contractat formând o nouă sferă.

— Cred că glumeşti!

Am luat altă pungă şi am vârât mai multă hârtie igienică în ea.

Când am reuşit să prind în ea sfera de urină, toaleta a erupt din nou. Am tresărit doar un pic, dar a fost suficient ca marginea pungii să taie sfera. Urina mi s-a prins de mână, învăluind-o ca o mănuşă caldă şi lichidă. Am încercat să-mi înăbuş greaţa şi mi-am încleştat fălcile. Scârbos. Atât de scârbos. Mişcându-mă cu grijă, mi-am întins mâna curată după hârtie şi am făcut un tampon deasupra pungii. O parte a intrat în pungă, iar cealaltă a fost absorbită de hârtia care-mi îmbrăca mâna. Tensiunea de suprafaţă a fost absorbită de hârtie şi a făcut ca o mare parte din urină să ajungă în pungă.

În faza asta, nu-mi mai păsa că iroseam hârtia. Voiam doar ca mâinile mele să fie curate.

Trebuia de asemenea să scap de pungă suficient de repede ca să mă ocup de toaletă, pentru că nu voiam să fac asta *din nou.* Imediat ce mi-am şters în mare parte mâinile şi am strâns lichidul, am aruncat punga în fantă. M-am aplecat spre toaletă, cu picioarele plutind pe coridor.

Am tras aer în piept, forţându-mă să o iau încet.

— Ia-o încet şi-o să termini repede, Elma.

Dacă m-aş fi grăbit, n-aş fi făcut decât să mă trezesc din nou cu mâinile acoperite de murdărie.

De acolo am reuşit să apuc trapa de serviciu a toaletei. Slavă Cerului că avea un sistem de închidere prin presare, aşa c-am putut s-o desfac. Am tras capacul şi l-am pus peste toaletă. Am reuşit să folosesc cureaua menită să ne ţină pe closet ca să fixez capacul. Nu era închisă ermetic, dar avea să ţină mare parte din mizerie în toaletă. Aşa speram.

După ce mi s-a părut îndeajuns de securizată, am vârât mâna în trapa de mentenanţă şi am apăsat pe maneta de decuplare. Nu s-a întâmplat nimic. Am apăsat încă o dată.

E uşor jenant că doar atunci mi-am dat seama că ventilatorul nu funcţiona. Motivul pentru care maneta nu mergea era că fluxul de aspirare era deja închis.

Vestea bună era că problema nu apăruse fiindcă cineva fusese nesimţit. Vestea proastă era că, fără să existe o persoană care să poată fi acuzată de neglijenţă, chiar era problema mea.

Am oftat şi m-am lansat în afara încăperii, răsucindu-mă în aer ca să mă întorc spre modulul de comunicaţii. Folosindu-mă de şinele de ghidaj ca să mă împing, m-am îndreptat, precum Superman, spre MC. Cu o fluturare a mâinii stângi, mi-am îndreptat corpul astfel încât să trec prin uşă şi mi-am ridicat genunchii, să-mi iau avânt, într-un început de salt. Întinzându-mă când am ajuns sus, mi-am prins piciorul sub una dintre şinele de pe podeaua MC.

Terrazas era pe scaunul pilotului, monitorizând distanţa noastră faţă de *Pinta* şi faţă de nava de provizii, *Santa Maria.* Dacă nu se întâmpla nimic dramatic, inerţia trebuia să ne menţină pe toţi într-o progresie egală prin spaţiu. Mai târziu, aveam să ne permitem să lăsăm puntea fără oameni, dar Centrul de Comandă al Misiunii era precaut, şi pe bună dreptate, având în vedere prima parte a călătoriei.

Rafael plutea, îndepărtându-se de scaunul pilotului. S-a uitat peste umăr şi şi-a dres glasul:

— York. Ce s-a întâmplat?

— S-a înfundat closetul, am zis şi m-am tras spre lada cu provizii. Iau trusa de scule.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat trăgându-şi mai sus fermoarul costumului de zbor şi sprijinindu-se cu mâna de umărul lui Terrazas, ca să se întoarcă spre mine complet. Eu tocmai terminam aici.

— Aş vrea eu, dar e un spaţiu mic. Mă descurc.

— Grozav! a zis cu un rânjet, trecându-şi mâna prin păr. Strigă, dacă ai nevoie de mine.

Ar fi trebuit să spun „da”. Există momente în care educaţia mea sudistă se afirmă în moduri deloc utile. Să luăm în considerare, de exemplu, faptul că Rafael este inginerul nostru şi

ar fi fost *mai potrivit* să repare toaleta decât mine, şi totuşi... Şi totuşi refuzasem, pentru că fusesem învăţată să nu fac valuri.

Refuzasem, fiindcă, în Sud, s-ar fi oferit din nou şi atunci aş fi acceptat elegant. Dar Rafael nu era din Sud, nu ne aflam într-un context social şi el nu-mi oferea un ceai cu gheaţă – eram la serviciu. Jur că uneori sunt tare proastă.

Dar am luat trusa de scule de la locul ei şi am pornit prin fus, zburând spre toaletă. Când am ajuns, am pus trusa într-unul dintre suporturile încastrate în perete. Am desfăcut capacul şi am deschis compartimentul cu mănuşi. Mănuşi frumoase, minunate, din latex.

Nu mai fusesem niciodată atât de fericită să văd latex. Adică... nu în condiţii de muncă.

Hm. Cu mănuşile puse, am ridicat un colţ al capacului de pe toaletă şi am aruncat o privire. Da. Erupsese din nou.

Cât fusesem în MC, avusesem timp să mă gândesc bine la ce se întâmplase. Înainte să mă antrenez pentru călătoria asta, puteam repara un avion sau porni o maşină cu două fire, dar în repertoriul meu nu existau abilităţile de instalator. CAI credea însă în antrenamente repetitive şi în redundanţă, aşa că toţi eram acum şi piloţi, şi geologi, şi instalatori. Cel puţin la nivel de bază.

Pariam că nişte deşeuri blocaseră fluxul de aer şi că ventilatorul se închisese ca să nu se ardă. Asta însemna că tot ce aveam de făcut era să înlătur blocajul şi să repornesc ventilatorul, şi apoi totul avea să fie bine. Teoretic.

Am lăsat capacul improvizat peste toaletă şi m-am tras spre trapa de acces. Mi-am vârât mâna înăuntru şi am închis etanş compartimentul pentru reziduuri. Slavă Cerului că era încastrat, ca să-l putem goli în siguranţă. După ce l-am închis, am activat funcţia de golire, aşa încât deşeurile să ajungă în compostor. Cel puţin asta avea să împiedice toaleta să mai arunce tot felul de surprize în încăpere.

Serios, ar fi trebuit să fac asta mai devreme. Aşa cum am zis, uneori sunt cam proastă.

— Cum merge?

Vocea lui Rafael m-a făcut să icnesc într-un fel complet stânjenitor. Vedeţi, asta nu spune nimeni despre spaţiu. Fiindcă ventilatoarele funcţionează mereu, pentru a ajuta aerul să circule, este zgomotos. Când pluteşti, nu se aud zgomote

de paşi. E foarte uşor să te strecori pe lângă oameni, chiar dacă nu vrei asta.

M-am prins cu mâna de perete.

— E în regulă. Tocmai am aruncat dejecţiile, ca să pot scoate pompa de aspirare. Cred că e înfundată şi asta face toaleta să refuleze.

— Sună plauzibil, a zis şi şi-a schimbat poziţia, aşa încât să fie cu capul în cameră, amândoi având picioarele pe coridor. Ai închis ventilatorul?

— Era deja oprit.

Mi-am vârât din nou mâna în spaţiul de acces şi am desprins pompa, mulţumind CAI în tăcere pentru că făcuse lucrurile modulare şi uşor de reparat. Aveam piese de schimb pentru orice şi rezerve pe *Santa Maria.*

— Dă-mi o pungă.

Dacă Rafael tot era acolo, putea să se facă util. Şi dacă se oferise să mă ajute, aveam să accept. Plasticul a foşnit, iar el mi-a strecurat punga, deja deschisă, în raza vizuală.

Am apucat-o, înfăşurând cât am putut din capătul deschis în jurul ţevii, ca atunci când scoteam pompa, mizeria să fie măcar într-o oarecare măsură reţinută. Partea bună în condiţiile de gravitaţie zero este că nu trebuie să-ţi faci griji că ar curge ceva. Să plutească şi să se lovească de lucruri? Da. Însă nu se va scurge.

Am tras afară pompa de aspirare şi iată, într-adevăr, obiectul care o obstrucţiona. Nu era vorba de fecale, aşa cum mă aşteptasem. Cu excepţia dejecţiilor, nimic n-ar fi trebuit să ajungă în toalete, şi totuşi era vorba de ceva deschis la culoare şi translucid, ca o mănuşă de latex – o mănuşă de latex cu un singur deget, concepută pentru un scop foarte specific.

Cu mâna înmănuşată, am scos prezervativul.

Parker.

Sigur, mai erau şi alţi bărbaţi pe navă, dar Parker avea deja o reputaţie. Fusese nevoie să şterg lacrimile multor tinere WASP, care nu se simţiseră în stare să-l refuze. Am oftat şi m-am întors după altă pungă. Trebuia să verific, într-o manieră cât mai discretă, că Florence şi Kamilah erau în regulă.

Rafael avea deja o pungă pregătită şi am dat drumul prezervativului în ea. A răsucit capătul.

— La naiba! N-ar trebui să vezi... O să termin eu.

Aproape, aproape c-am refuzat iar şi am insistat că vederea prezervativelor nu mă şoca. La naiba, Nathaniel şi cu mine le foloseam în mod regulat. Sau obişnuiam să facem asta. Sau am fi făcut-o. Nu conta, pentru că Rafael era inginerul şi avea sens să-l las pe el să facă asta. Am tras aer în piept şi am încuviinţat:

— Mersi. Apreciez.

Rafael a vârât punga în fantă.

— Îmi pare rău că a trebuit să...

— Am mai văzut prezervative, am zis şi m-am împins înapoi, ca să ajung în fus, scoţându-mi mănuşile. Dar n-ai vrea să pomeneşti despre asta celorlalţi bărbaţi? S-ar putea să sune ciudat, dacă vine din partea mea.

— Da, a pufnit Rafael. Ştiu al cui este. Voi discuta cu el.

— Mersi.

Dar tot voiam să vorbesc cu Florence şi cu Kamilah, pentru că aruncarea corectă a deşeurilor era cea mai mică problemă.

CINCISPREZECE

CRAINIC: American Broadcasting Company prezintă *Headline Edition,* cu Taylor Grant. 9 noiembrie 1962.

GRANT: Mii de membri ai mişcării „Întâi Pământul" s-au adunat lângă campusul din Kansas al Coaliției Aerospațiale Internaționale pentru a protesta față de ceea ce ei consideră că sunt cheltuieli nejustificate. Au format un lanț uman în fața intrărilor în campus, împiedicând angajații să intre sau să iasă. Națiunile Unite au fost obligate să trimită trupe, pentru a-i convinge pe protestatari să se împrăştie.

Kamilah a intrat în bucătărie cu o mână de ridichi proaspete. Mi-a lăsat gura apă la gândul că erau nişte legume care nu fuseseră uscate prin congelare sau ambalate în vid şi iradiate. A pozat ţinând ridichile cu ambele mâini deasupra capului, ca pe o pradă de război.

— Vin cu tribut.

— Sacrificiul tău este apreciat şi acceptat.

De fapt, eram puţin invidioasă că avea parte de grădinărit săptămâna aceea. Modulul de grădină era preferatul meu de pe navă. Dar săptămâna aceea eram de tură la bucătărie. La început, ne roteam zilnic, dar s-a dovedit mai uşor de planificat dacă rămâneam în aceeaşi zonă o săptămână. Pentru mine, în mod egoist, însemna o săptămână în care puteam să fiu mai mult sau mai puţin cuşer.

— Pune-le pe tejghea.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat ea punând micile căpăţâni roşii pe tejghea.

Nu apreciezi cu adevărat meritele gravitaţiei, chiar şi pe cele ale gravitaţiei centrifugale, până nu încerci să găteşti. Mai ales când încerci să coci. Ai nevoie de gravitaţie ca pâinea să crească, iar eu încercam să coc *hallab{16}* în seara aceea.

— Mă descurc binişor...

Iată că mă purtam din nou prosteşte. Eram singure în bucătărie, iar băieţii nu apăreau decât la cină, aşa că aveam ocazia de a vorbi cu ea despre Parker.

— De fapt, ai putea să le speli cât mă ocup de cartofi?

— Am făcut asta deja, în grădină, a zis ea şi mi-a arătat o ridiche. În felul ăsta, ţinem pământul acolo. Vrei să le rup frunzele?

— Ar fi grozav. Şi să le tai în rondele subţiri? i-am sugerat în timp ce rădeam cartofii într-un castron, ca să fac *kugel{17}*. Sunt atât de bucuroasă că lucrurile s-au schimbat faţă de perioada de început a programului, pentru că nu ştiu cum m-aş fi descurcat timp de trei ani cu mâncare din tub.

Kamilah a făcut o strâmbătură şi a râs:

— Am încercat nişte „chiftele", ca pe o provocare. N-am crezut că voi pune gura pe ceva în comparaţie cu care mâncarea de spital să pară delicioasă.

— Sosul de mere n-a fost atât de rău, pentru că era de aşteptat să fie făcut piure, am zis mişcând cartoful pe răzătoare, încercând să nu-mi agăţ şi degetele. Şi n-ai văzut crochetele.

— Doar nu vorbeşti serios, a zis Kamilah, ridicându-şi privirea de la ridichile pe care le decapita cu precizie chirurgicală. Crochete?

— O masă completă într-un pahar cu crochete. Era uşoară – iar asta a fost o problemă serioasă, înainte să creeze U-MORS. Este o staţie de realimentare cu oxigen molecular din atmosfera superioară. Un deştept din Comitetul Aerospaţial al Naţiunilor Unite şi-a recomandat un cumnat care era nutriţionist militar. Numai că era... veterinar.

Asta a făcut-o pe Kamilah să pufnească într-un hohot de râs, vârful nasului coborându-i, iar ochii întunecaţi aproape

---

16 Pâine specifică gastronomiei evreilor aşkenazi, de obicei împletită şi consumată la ocazii speciale (n. tr.).

17 Fel de mâncare specific evreilor aşkenazi, de obicei preparat din tăieţei şi mai rar din cartofi (n. tr.).

închizându-i-se. Era cea mai frumoasă dintre noi, cu părul ei lung, strălucitor şi negru, pe care-l purta prins într-un coc la ceafă.

— Ce-a fost în capul lor?

— Bărbaţii! Fie binecuvântaţi!

— Nu ştiu ce să zic. Rafael găteşte bine.

— Aşa este.

Am luat alt cartof şi am analizat opţiunile de a schimba subiectul. Nu mă puteam hotărî să aduc direct vorba despre Parker, pentru că nu voiam să creadă că eu consideram că e genul acela de femeie.

— Dar Parker...

Kamilah şi-a încreţit nasul, dar n-a părut deranjată de faptul că-l menţionasem pe Parker.

— Crezi c-am putea ruga Centrul de Comandă al Misiunii să aranjeze rotaţiile în aşa fel încât el să nu mai calce în bucătărie?

— Nu-ţi plac hotdogii prea făcuţi şi cartofii copţi cruzi?

— Este un bun argument în favoarea rotaţiilor zilnice. Pentru că, sincer... Încă o săptămână cu aşa ceva m-ar ucide, a zis ea îndreptându-se şi agitând cuţitul în aer. De fapt, ca medic de zbor, aş putea să argumentez că este în interesul sănătăţii şi al siguranţei echipajului.

Aşa! O portiţă în conversaţie. M-am grăbit să profit de asta, lăsând cu nonşalanţă răzătoarea pe tejghea.

— Că veni vorba despre sănătate şi siguranţă... Am fost nevoită să desfund toaleta la gravitaţie zero din capătul fusului.

— Bleah! Ai purtat mănuşi? Nu ai tăieturi deschise?

— Da, mamă, am zis şi am deschis dulapul ca să iau vasul pentru copt şi am aşteptat să mă întorc ca s-o pot privi în ochi. Era blocată de un prezervativ.

Kamilah s-a oprit din tăiatul ridichii şi şi-a ridicat capul, cu gura uşor deschisă.

— Nu. Deja?

— Ce vrei să spui prin „deja”?

— Păi suntem aici doar de trei săptămâni şi..., a zis clătinând din cap. Scuze. Activitatea sexuală a fost subiectul multor conversaţii în rândul medicilor de zbor. Au existat argumente în favoarea unui echipaj complet masculin, dar vari-

anta a fost respinsă din motive de publicitate. Mulţumim, Doamnă Astronaut. Altfel n-aş fi fost aici.

Mă înroşisem la faţă precum ridichile. Da, eram o femeie căsătorită şi da, eram de acord cu „lansările de rachete" cu soţul meu, dar ideea de a avea o şedinţă pe tema asta? Aşa cum ar fi zis mama, să piară şi gândul!

— Aşadar, a fost un prezervativ CAI? am întrebat, apoi mi-a venit alt gând. Doar nu se... adică... nu *se aşteaptă* să...?

— Doamne, nu! a spus Kamilah râzând. Deşi să ştii că neoficial s-a ajuns la un acord general legat de faptul că unii dintre membrii echipajului se vor cupla la un moment dat şi atâta vreme cât nu va vorbi nimeni despre asta şi nu va crea probleme, nu va fi un lucru rău, a adăugat făcându-mi cu ochiul. Am un aparat de masaj în trusa mea medicală. În caz că... ai dureri musculare.

Am simţit dintr-odată nevoia să acord o atenţie sporită ungerii cu grăsime a oalei pentru *kugel.* Nu era ca şi cum nu ştiam ce era un vibrator. Nicole avea unul pe Lună şi râsese de mine când mă arătasem şocată. Eu nu folosisem însă niciodată aşa ceva, nici când îmi era groaznic de dor de Nathaniel.

— Pentru bărbaţi, care e soluţia? am întrebat dregându-mi glasul.

Kamilah a făcut un gest cu mâna stângă. Nu părea că e posibil ca faţa să-mi ardă mai tare.

Sunt aşa o panseluţă!

— Tot uit c-ai fost medic militar.

— Ah, dar ştiu gestul de când eram mică, a zis înclinându-şi capul, aşezând ridichile într-o grămăjoară ordonată. Când eşti singura fată şi ai doi fraţi mai mari şi trei mai mici, mai prinzi şi lucruri necuviincioase. Dormeam în aceeaşi cameră, aşa că auzeam toate discuţiile.

— Serios? Toţi şase într-o cameră?

— Plus părinţii, a spus ridicând din umeri. Ai mei nu erau înstăriţi.

Opt oameni într-un dormitor. Fusese ceva obişnuit după Meteorit, când casele erau rare – refugiaţii se înghesuiseră cu rudele sau cu străinii care fuseseră suficient de generoşi să-şi deschidă uşile. Dar Kamilah era de vârsta mea.

— Ce fac fraţii tăi acum?

— Putrezesc pe undeva în Maroc, a zis şi şi-a şters cuţitul punându-l pe tejghea. Ce vrei să fac cu ridichile?

— E acolo un castron cu salată... poţi să le pui peste?

Chestia ciudată la pregătirea pentru o misiune ca asta e că poţi petrece ore în şir în fiecare zi, timp de un an, cu oamenii şi tot afli doar o frântură din cine sunt. Ştiam că avea un simţ al umorului complet neruşinat. Că era musulmană şi venea din Alger. Ştiam că detesta morcovii fierţi, la fel ca mine. Nu ştiam că toţi fraţii ei muriseră în cel de-al Doilea Război Mondial.

Kamilah a adăugat ridichile în castron, în timp ce eu rehidratam nişte praf de ouă.

— Deci... crezi c-ar trebui să discutăm cu Florence?

— De ce? a întrebat Kamilah ridicând din sprâncene, punând castronul lângă mine.

— Păi...

Am strâns din buze, apoi am clătinat din cap nemulţumită de mine. Ale cui sensibilităţi le protejam?

— Parker are un trecut şi vreau doar să mă asigur că ea e... N-aş vrea să pună presiune pe ea.

— Ha! a exclamat Kamilah sprijinindu-se de tejghea, cu capul înclinat într-o parte. Nici nu ştiu ce întrebare să pun mai întâi, aşa că le voi pune pe ambele. De ce crezi c-a fost vorbi despre Parker şi Florence? Şi despre ce trecut vorbeşti?

— Dacă n-a fost vorba de mine şi nici de tine, mai rămâne o singură femeie care se află pe navă.

Kamilah s-a uitat cu ochii mari la mine şi a strâns din buze. A deschis gura ca şi cum s-ar fi pregătit să spună ceva, apoi a clătinat din cap.

— Şi ce e cu trecutul?

— În război... Am făcut parte din WASP şi am făcut transporturi către baza lui. El... erau acolo tinere care se temeau să-l refuze.

Am deschis sertarul de condimente, toate în ulei, în borcănaşe sigilate şi prinse de fundul sertarului cu magneţi. Era un împrumut de pe Lună, unde nu aveam luxul gravitaţiei artificiale, care făcea să plutească particulele în aer. Am tras aer în piept şi am scos din sertar borcănaşul de piper negru în ulei.

— Tata era general, așa că l-am raportat pe Parker. A trecut printr-un proces din cauza asta.

— De aceea te urăște, a zis Kamilah. trăgând aer adânc în piept.

O durere mi-a săgetat pieptul în fața evidenței acestui fapt și am încuviințat.

— În plus, n-a fost niciodată un admirator al femeilor astronaut.

— Ei, dar aici putem încadra mare parte din CAI, nu? a zis râzând sec. Încă un motiv să-mi doresc să mă fi născut bărbat.

— În fine, de aceea mă tem că ar fi putut să... o pună pe Florence într-o postură incomodă.

— Chiar crezi că n-ar spune nimic în legătura cu asta? Dacă ar fi împotriva voinței sale?

M-am încruntat, încercând să-mi imaginez asta, amintindu-mi de femei pe care le cunoșteam și care tăcuseră, de fapt. Femei directe și curajoase, care nu voiau să vorbească despre asta din cauza unei rușini nejustificate. Sau din cauza temerii că nu vor fi crezute. Apoi mai era și felul în care Florence se descurca în privința lui DeBeer, ținând capul plecat și zâmbind.

— Poate? Dacă e vorba despre comandantul misiunii ce variante are ea? Suntem blocați împreună pentru trei ani.

— Ei bine, voi fi atentă, dar poate că nu a fost ea, a zis Kamilah și a oftat, clătinând din cap.

Cum adică...

— Ah. Cu bărbați? Serios?

— Nu e ceva neobișnuit în grupuri sută la sută masculine a zis Kamilah ridicând sugestiv din umeri. În internate. Submarine. Tranșee. Nu e un lucru despre care se vorbește și nu e privit cu ochi buni, dar e un fapt cunoscut, în tăcere.

— Dar... un prezervativ? Adică... bărbații nu riscă să rămână însărcinați!

— Elma, Elma, Elma... Să-ți povestesc despre rolul lubrifierii și...

— Cât de cald e aici!

Era, însă mi-am accentuat tărăgănarea sudistă a vorbei. Și am clipit iute de câteva ori.

Kamilah a început să râdă. Am râs şi eu, recunoscătoare că scăpasem de o lecţie pe acest subiect, complet neanticipat. Eram curioasă? Sigur că da, însă nu îndeajuns ca să-mi doresc să aflu alte detalii.

Frecându-şi fruntea, Kamilah a spus fără să mai zâmbească însă:

— Sunt mai îngrijorată de acest trecut al lui Parker. Nu s-a vorbit despre asta la întâlnirile medicale.

— A fost achitat. Niciuna dintre femei nu a depus mărturie, am spus adăugând piper în amestecul cu ouă, privind fărâmele negre care se roteau în masa galbenă ca nişte pete solare. Cu excepţia mea.

— Cerule! a exclamat Kamilah cu un uşor fluierat. Iartă-mă, dar de ce naiba v-au pus pe amândoi pe aceeaşi navă?

Măcar la asta ştiam răspunsul:

— Împreună, facem publicitate bună.

Chiar şi în spaţiu există ceva foarte mulţumitor în pregătirea mesei. Este una dintre căile prin care vă puteţi da seama că o moştenesc pe mama. Ea se mândrea grozav cu aranjamentul elegant al meselor. Mai ales pentru cina de sabat.

În spaţiu n-aveam niciun răgaz. Să laşi o zi să treacă fără să dai o mână de ajutor la mentenanţa navei ne-ar pune vieţile în pericol, aşa că rabinii au decis că evreii astronauţi au permisiunea de a-şi îndeplini îndatoririle necesare de sabat. Sau cel puţin rabinul meu a decis asta. Din câte am înţeles e încă o chestiune în dezbatere.

Dar încercam să respect tradiţia pe cât posibil. Făceam *kugel* de cartofi când îmi venea rândul la bucătărie. Coceam *hallah* – şi îngăduiţi-mi să spun, să obţin consistenţa potrivită pornind de la baza de praf de ouă era o provocare! Mă bucuram de provocarea sabatului în spaţiu.

Sau poate era vorba doar de faptul că, dacă pregăteam o masă bună, chiar şi Parker era mai amabil.

Râdea de ceva ce zisese Leonard în latină.

— Este noua mea frază preferată din latină. *Utinam barbari, spatium proprium tuum invadant.*

— Şi a mea! a rânjit Leonard şi s-a uitat spre noi, ceilalţi, înseamnă în engleză: „Fie ca barbarii să-ţi invadeze spaţiul personal!”

Lovind cu palma în masă, Parker s-a aplecat peste farfurie:

— Bun: este esenţial pentru misiune. Avem nevoie de o gamă mult mai largă de înjurături ca să ne descurcăm cu Centrul de Comandă al Misiunii. Ajutaţi-mă.

— Ah, dragii de la Centrul de Comandă, a zis Terrazasi dându-şi ochii peste cap şi fluturând o furculiţă încărcată cu salată de ridichi. Ce zici de asta: *„pollas en vinagre”* „Penisuri în oţet”.

— Scule murate! a exclamat Parker bătând din palme rânjind. Perfect.

De cealaltă parte a mesei, Rafael s-a aplecat şi el.

— Ce spui de: *Vai pentear macacos?* „Du-te şi piaptănă maimuţe!”

— Nu. Nu, a intervenit Kamilah, gesticulând cu o bucată de *hallah* spre Rafael. Este prea drăguţ pentru cei de la Centrul de Comandă. N-ai idee de cât de multe teste de sânge v-am salvat. Centrul de Comandă este *kos omak yom el khamees.*

Nu aveam idee ce spusese, aşa că m-am uitat la Parker, care a repetat cuvintele şi a început să râdă.

Kamilah şi-a încreţit nasul râzând şi a tradus, pentru noi, ceilalţi:

— „Vaginul maică-tii, joia.”

— Ai o gură spurcată.

— A zis fata soldatului, a spus Kamilah făcând cu ochiul, iar camera s-a umplut de râsete, ca oxigenul dătător de viaţă.

Ştergându-se la ochi cu şerveţelul, Parker s-a întors spre mine:

— Ce zici, York? Ai ceva în idiş pentru mine?

— Pentru tine sau pentru cei de la Centrul de Comandă?

— Zi-mi varianta mai usturătoare, a rânjit şi cred că era chiar sincer. Aşadar, pentru mine.

Am râs şi mi-am bătut buzele cu degetul, gândindu-mă. Era adevărat că nu vorbeam idiş – sau cel puţin îmi aminteam doar de limba pe care o folosisem în discuţiile cu bunica.

— Ce spui de... *Ale ţein zoln dir aroisfăln, nor einer zoi din blaibn af ţonveitik.*

Ochii lui Parker s-au mărit.

— Poţi repeta mai rar?

— *Ale ţein zoln dir aroisfăln...* am zis aşteptând până ce-a încuviinţat, atent, de parcă tocmai andoca Lunetta. *Nor einer zoi din blaibn afţonveitik.*

— Nu... nu ştiu niciunul dintre cuvintele astea, a spus împingându-şi scaunul în spate. Terrazas, fă schimb de locuri cu mine.

Râzând, Terrazas şi-a împins şi el scaunul în spate, luându-şi farfuria.

— Ce s-a întâmplat cu esenţialul pentru misiune?

— Există o limbă pe care nu o ştiu, omule. Trebuie să pun stăpânire pe ea, a spus Parker şi şi-a ridicat mâinile, cu degetele încrucişate, ca un vrăjitor care conjura un demon. Trebuie! Să pun stăpânire pe ea!

Stropi de sudoare au început să-mi curgă pe ceafă. Parker mai făcuse asta şi înainte, când se prefăcuse amabil doar ca să mă lovească mai târziu. Nu în privinţa limbilor străine, dar în alte momente, când părea să fi trecut peste ura faţă de mine, doar pentru a reveni şi mai în forţă.

Mi-am şters mâinile de şerveţel în timp ce Parker a înconjurat masa şi s-a aruncat pe scaunul lăsat liber de Terrazas. Zâmbea ca un copil care a primit o jucărie nouă.

— Ce înseamnă?

— „Să-ţi cadă toţii dinţii, mai puţin unul, care să te doară!”

— Ah, e bună... Îmi mai spui o dată? Cât de lent poţi.

Am rostit din nou fiecare cuvânt, cu pauze între ele.

— *Ale ţein zoln dir aroisfăln, nor einer zoi din blaibn af ţonveitik.*

Parker a repetat cuvintele, odată cu mine, parcă gustându-le:

— *Ţein... Ţonveitik.* „Dinte” şi „durere de dinţi”?

N-ar fi trebuit să mă surprindă.

— Exact.

— Ah, ce te mai dai mare!

Leonard şi-a mototolit şerveţelul şi l-a aruncat spre Parker. L-a lovit în cap şi a căzut pe masă.

— Am nimerit două cuvinte, atât, a zis Parker şi a înşfăcat şerveţelul, aruncându-l înapoi. *Supprime tuum stultiloquim!*{18}

---

18 „Termină cu prostiile!”, în latină în original (n. tr.).

Difuzoarele principale au pârâit şi orice mişcare din încăpere s-a stins.

— *Niña 1,* aici Kansas.

Parker a sărit de pe scaun şi a alergat spre microfonul din perete.

— Kansas, aici *Niña 1.* Spune.

Centrul de Comandă al Misiunii putea folosi oricând difuzoarele navei, însă o făcuseră până acum doar pentru testarea sistemului. În simulări, asta însemna că se întâmplase ceva. Mi-am împins scaunul şi am început să strâng vasele de pe masă. Dacă era nevoie să facem manevre dificile, totul trebuia fixat.

Cinci secunde mai târziu, răspunsul Centrului de Comandă al Misiunii a ajuns la noi de pe Pământ. Vocea lui Malouf era calmă, de parcă ar fi discutat despre cât de plăcută era ziua pentru un picnic.

— *Niña 1,* un incendiu a fost raportat pe *Pinta.*

ŞAISPREZECE

CRAINIC: American Broadcasting Company prezintă *Headline Edition,* cu Taylor Grant. 9 noiembrie 1962.

GRANT: Această dată marchează a cincea aniversare a înființării coloniei lunare a Națiunilor Unite. De la un avanpost temporar, cu şase locuitori, la un orăşel înfloritor de trei sute de persoane, Baza Artemis reprezintă un efort global complex. Pentru a sărbători această ocazie, locuitorii au creat o grădină memorială cu roci decorative, în centrul căreia se află un obelisc de sticlă pe care sunt înscrise data şi ora la care a căzut Meteoritul, cu zece ani în urmă.

Înainte să ajungă Centrul de Comandă al Misiunii la a doua parte a propoziţiei, tot echipajul se pusese deja în mişcare. Ai fi zis că nu făceam decât să strângem masa după o cină obişnuită, la cât de repede am intrat în rolurile pe care le repetaserăm în diverse simulări, înainte de plecare. Incendiul era o grijă permanentă, în spaţiu. Ca să păstrăm costurile scăzute şi să facem intervenţiile exterioare mai uşoare, navele funcţionau la 4,9 psi cu 70% atmosferă de oxigen, pentru a livra presiunea parţială necesară a O_2 în plămâni. Dar asta însemna că focul ardea mai puternic şi mai repede ca pe Pământ, într-o atmosferă normală, cu 21% O_2.

Aşa că vorbele acelea simple, „a fost raportat un incendiu", puteau însemna un dezastru.

— Pregătiţi-vă pentru o posibilă întâlnire. Echipajul va raporta către următoarele staţii: Terrazas şi Avelino către BusyBee,

pentru pregătirea procedurilor de evacuare. Shamoun către aripa medicală, în caz de răniţi. York şi Parker către MC.

— Kansas, confirmăm. Tot echipajul îşi preia acum poziţiile.

Eram deja în mişcare când Parker s-a întors de la perete. Aveam piciorul pe prima treaptă a scării care ducea sus, spre fus.

Chestia ciudată era că bătăile inimii îmi scăzuseră faţă de momentul în care Parker îmi pusese întrebările legate de idiş. Incendiul era un lucru rău, dar era o problemă pe care o puteam rezolva. Problema lui, nu.

— Vrei să mergem în aripa medicală sau în hangar? a întrebat Leonard.

Mai jos de mine, Parker a clătinat din cap în timp ce se prindea şi el de scara spre fus.

— Tu şi Grey securizaţi bucătăria. Nu vreau să plutească nimic în zonă, dacă vom fi nevoiţi să facem manevre. York, nu mă face să te împing în sus pe scară.

M-am grăbit departe de forţa centrifugă, până când am putut începe să zbor. Când greutatea mi-a scăzut, m-am aruncat în sus, întinzându-mi braţele ca să ajung la un fuşteii de deasupra mea şi să mă împing şi mai sus. Intrând în fus, m-am prins de o şină de ghidaj ca să-mi schimb vectorul. În spatele meu, Parker a ieşit la iveală din tubul de acces prevăzut cu scară şi amândoi am zburat prin fus către MC, precum supereroii dintr-una dintre benzile desenate ale lui Hershel.

Îndată ce-am ajuns, Parker a lovit maneta cu palma ca să putem asculta comunicarea de pe *Pinta.* Vocea lui Benkoski era fermă, peste vidul dintre noi.

— ...în dormitoare. Am sigilat pereţii etanşi 4 şi 5.

— *Pinta 1,* aici Kansas. Confirmăm că pereţii etanşi 4 şi 5 sunt sigilaţi. Puteţi purja oxigenul, a spus Malouf pe un ton ce părea al unui contabil care discuta despre un audit.

M-am aşezat pe scaun şi m-am aplecat spre geam, ca să văd nava cealaltă. Luminile din exterior şi strălucirea geamurilor o scoteau în evidenţă pe cerul nopţii omniprezente.

— Raza vizuală pare de aproximativ 1,5 kilometri depărtare.

Prin difuzoare, s-a auzit vocea lui Benkoski:

— Confirm. Începem secvenţa de purjare. Atenţie, echipaj, securizaţi-vă pentru purjarea oxigenului.

Cu sextantul, am urmărit linia luminilor indicatoare de poziţionare care încercuiau diametrul *Pintei.* Unghiul acela, calculat la dimensiunea ei cunoscută, mi-a oferit distanţa precisă.

—1,37 kilometri.

— Recepţionat. 1,37 kilometri, a spus Parker, care-şi prinsese centurile de pe scaunul pilotului şi-şi verifica măsurătorile. Dacă trebuie să ne apropiem, voi vrea să vin din faţa lor, în cazul în care există câmpuri de reziduuri.

— Confirm. Stabilesc cursul, dacă nu vrei să zbor cu... hei!

Am văzut pe fereastră că *Pinta* a evacuat oxigen, care s-a cristalizat într-un jet de stele.

Prin difuzoare, DeBeer a raportat:

— Kansas, aici *Pinta 1.* Evacuare încheiată. Indicatoarele arată că există un vid în sala de sport.

Cinci secunde mai târziu, Centrul de Comandă al Misiunii a zis:

— Confirm, *Pinta 1.* Indicatoarele de aici arată aceleaşi date.

Din spatele lui Malouf, foarte slabă în mijlocul murmurului de voci din Centrul de Comandă, am auzit vocea soţului meu:

— Spune-le să aştepte jumătate de oră, înainte să facă represurizarea, ca să se asigure că totul s-a răcit. Nu vrem să avem atmosferă acolo, dacă se poate reaprinde ceva.

Am simţit o particulă încărcată electric explodându-mi în inimă şi lăsând o linie de foc între mine şi Pământ. Dorul m-a făcut să oftez adânc.

Parker s-a întins şi mi-a pus o mână pe umăr. M-a strâns doar o dată, apoi şi-a dus din nou mâna la panoul cu instrumente.

— Dă-mi coordonatele, te rog.

Îl văzusem făcând gestul ăsta cu alţi oameni aflaţi sub comanda lui, atingerea aceea, şi clipa aceea de înţelegere. Asta-l face atât de frustrant, pentru că poate citi oamenii suficient de bine ca să ştie precis pe ce butoane să apese ca să obţină ce vrea. Şi uneori, ce vrea este să fie crud.

Dar acum atingerea aceea şi înţelegerea că-mi era greu să-l aud pe Nathaniel şi să nu-i pot răspunde erau exact

lucrurile de care aveam nevoie ca să mă calmez. Mi-am scos carnetul de ofiţer de navigaţie din fanta scaunului şi am răsfoit pân-am ajuns la o foaie de lucru goală.

— Acum. Vrei să păstrezi opţiunea de andocare a celor două nave sau doar pe cea pentru evacuare?

— Doar pentru evacuare. O să...

— *Niña 1,* aici Kansas. Pericolul a fost depăşit, aşa că puteţi rămâne în aşteptare, a spus Malouf oftând la microfon. Dar să vă aşteptaţi la un nou protocol privind curăţarea reziduurilor din uscător, săptămâna viitoare.

— Cred că e o glumă, am zis ridicându-mi capul din foaie.

Parker a râs, scuturând din cap:

— Cine era pe tură la spălat, săptămâna asta?

— Graeham Stewman, a zis Malouf. A plecat când maşina era în funcţiune. Aşteptaţi-vă să schimbăm şi acel protocol. Sunt surprins că n-aţi auzit-o pe Ruby strigând la el, chiar şi prin vid.

Am zâmbit larg închipuindu-mi secvenţa asta. Ruby Donaldson, medicul de pe *Pinta,* era la limita de jos a înălţimii pentru astronauţi şi îşi purta părul blond prins în codiţe. Ar fi fost ca şi cum te-ar fi atacat Dorothy din *Vrăjitorul din Oz.*

— N-aş vrea să fi fost în locul lui.

— În niciun caz, a chicotit Parker şi cred c-a fost una dintre puţinele dăţi în care l-am făcut să râdă. Spune-i lui Clertions că fix de asta ar fi trebuit să punem spălatul rufelor doar pe tura femeilor. Dacă le trimitem în spaţiu, măcar să profităm de domeniul lor de specialitate.

Aşa. Era un ticălos. Mi-am închis carnetul de ofiţer de navigaţie şi l-am pus înapoi în fanta scaunului.

— Asta înseamnă că pot să mă întorc în bucătărie, unde mi-e locul?

— A fost o glumă, York, a zis Parker, dându-şi ochii peste cap şi închizând microfonul către Centrul de Comandă. Calmează-te.

— Confirm că mă calmez, am răspuns milităreşte.

M-am întors să plec şi l-am auzit pe Parker oftând în spatele meu:

— Sper că într-o zi o să-ţi scoţi băţul ăla din fund şi n-o să mai fii o scorpie.

M-am oprit în uşă, înainte să plutesc mai departe:

— Eu? Tu eşti cel care face comentarii depreciative.

— Era o glumă.

— Vezi pe cineva râzând?

—Ar însemna să ai simţul umorului, a zis Parker desfăcându-şi centura. Încearcă să mai râzi uneori. Face totul să treacă mai uşor.

— E mai uşor să râzi când nu eşti ţinta glumei.

— Când nu eşti... Te auzi vorbind? a zis şi s-a împins de pe scaun, lansându-se spre uşă. Eşti aşa o prinţesă.

— Minunat. Acum adaugi şi antisemitismul în repertoriu.

S-a prins de uşă şi s-a întors spre mine, la mai puţin de un braţ distanţă:

— Soţia mea este evreică.

— Asta ar conta dacă nu ar fi atât de evident că ţi-e ruşine cu ea.

Pumnul lui s-a ridicat şi, pentru o clipă, am crezut că vrea să mă lovească. Parker era în multe feluri, dar nu violent. Şi-a încleştat maxilarul şi venele gâtului i s-au umflat.

— Soţia mea este cea mai bună şi mai curajoasă femeie din câte cunosc.

Ar fi trebuit să mă scuz sau să dau înapoi. N-am făcut-o. Puteam da vina pe adrenalina care încă-mi străbătea corpul, după accidentul de pe *Pinta* – toată energia care se strânsese în mine şi care trebuia eliberată.

— Şi totuşi, o ţii ascunsă ca pe ceva necurat, am zis ridicându-mi privirea spre el.

— E într-un dispozitiv de respiraţie asistată! a zis Parker, oprindu-se şi aplecându-se spre mine; vocea îi era scăzută, abia stăpânită. Ţi-am zis cândva că n-ai voie să te atingi de ea. N-ai decât să-ţi orientezi înţepăturile spre mine sau spre orice altceva doreşte inimioara ta meschină şi răzbunătoare, dar nu te lega de ea, sau pe bune c-o să te fac praf.

S-a prins de cadrul uşii şi şi-a făcut vânt de-a lungul fusului. Am plutit în MC, uitându-mă în urma lui. Toate zecile de lucruri pe care le aflasem despre el de când îl cunoşteam s-au unit ca nişte piese de puzzle. Naturaleţea cu care reacţionase faţă de ortezele lui Hershel pentru picioare. Tristeţea cu care spusese că soţia îl încurajase să plece. Doamne! Dacă discuţia dintre mine şi Nathaniel dinainte de plecare fusese atât de

dificilă, cum trebuie să fi fost pentru ea? Miriam. Ştiam cum o cheamă de la simulările situaţiilor mortale.

Scuzele pe care ar fi trebuit să le exprim faţă de Parker erau acolo şi îmi provocau o senzaţie de greaţă, din cauza cuvintelor care mi se blocau în gât.

Un dispozitiv de respiraţie asistată. Mă obişnuisem cu poliomielita fratelui meu. Se întâmplase înainte să mă nasc. Nu mi se părea că Hershel era curajos sau exemplar prin faptul că purta ortezele. Era doar Hershel. Dar... dar boala rămânea un spectru care îmi bântuise copilăria, făcându-mă conştientă că ar fi putut să fie mult mai rău.

L-am urmat pe Parker prin fus, mai încet, sperând că va avea timp să se calmeze înainte să-l ajung. Speram să am timp să mă calmez şi eu. Rafael şi Terrazas pluteau deasupra, în lungul fusului, ciondănindu-se în spaniolă.

Terrazas m-a văzut şi a zis rânjind:

— O să-i zic lui Parker să rearanjeze turele aşa încât bărbaţii să nu mai fie repartizaţi la spălătorie. Pentru binele misiunii.

Împingându-l pe Terrazas, Rafael a plutit în direcţia opusă.

— Sunt perfect capabil să-mi spăl singur rufele.

— Mersi, Rafael. Mă bucur că recunoaşte cineva că oricine se poate ocupa de spălarea rufelor, cu pregătirea corespunzătoare, am zis şi m-am răsucit în aer, ca să-mi îndrept picioarele spre scară.

Apucându-mă de şinele laterale, m-am tras în jos până când gravitaţia artificială m-a prins asemenea apei care e trasă în scurgerea căzii.

Kamilah era aproape de partea de jos a scării şi se ţinea de burtă de râs.

Parker îşi dusese o mână la faţă:

— De ce? De ce am un asemenea echipaj?!

— Da' de ce, stăpânu', io făcui tot ce-ai spus! a zis din cealaltă parte a bucătăriei Florence, care împăturise un filtru de cafea şi şi-l pusese pe cap, în chip de bonetă de servitoare. Nu făcui bine, stăpânu'?

În spatele meu, Terrazas şi Rafael au aterizat cu o bufnitură. Rafael a început să râdă.

— Ce?

Leonard şedea la masă, clătinând din cap:

— Eu nu ştiu nimic.

— Bine, Grey. Care-i faza cu servitoarea? a întrebat Parker coborându-şi mâna. Simţi că te-am insultat pentru c-am pus o femeie să facă curăţenie? Şi Flannery e aici.

— Şi ce-avem noi doi în comun? a întrebat ea, punându-şi mâinile în şolduri.

Parker s-a uitat la tenul cafeniu-deschis al lui Florence, apoi la pielea ciocolatie a lui Leonard.

— Ah, serios! Ştii că nu e vorba despre asta. Ştii că trebuia să securizăm încăperea. Ştii că toate celelalte posturi erau acoperite.

— Da. Şi mai ştiu că Flannery este mai priceput la AEV-uri decât Avelino sau Terrazas, aşa că întreabă-te de ce ne-a lăsat Centrul de Comandă al Misiunii în afara listei. Domnule, a adăugat înlăturând filtrul de cafea de pe cap.

S-au uitat unul la altul încă o clipă, apoi Parker s-a întors spre mine:

— York, ai pregătit şi desert?

— Tartă cu ciocolată.

Scuzele mele trebuiau să aştepte până când camera n-avea să mai fie plină de oameni. Dar orice s-ar fi întâmplat, eram sigură că am fi auzit dacă Parker i-ar fi făcut avansuri lui Florence.

Codul pe care Nathaniel şi cu mine îl creaserăm pentru teleimprimator era foarte simplu. Înainte şi după fiecare transmisiune prin spaţiu, erau generate nişte chestii inutile, cât timp se conectau dispozitivele. Dacă scriai ceva care semăna cu nimicurile acelea, oricine era la primire avea să presupună că mesajul nu începuse încă, dacă nu ştia ce anume să caute.

Foloseam cifrul lui Cezar{19}, dar schimbam cheia la fiecare transmisiune, să fim siguri. Eu mă mai jucasem cu criptarea în facultate, dar Nathaniel devenise foarte interesat de

19 Algoritm de criptare prin substituţie monoalfabetică, prin care fiecare literă a textului iniţial este înlocuită cu o literă care se află în alfabet la o distanţă fixă de cea înlocuită. Cheia de cifrare este un număr întreg, care semnifică pasul transpoziţiei, adică la câte litere distanţă se înlocuieşte litera originală. Cheia poate fi şi un cuvânt, care duce la rearanjarea literelor alfabetului, eliminându-le pe cele care intră în alcătuirea cuvântului ales drept cheie (n. tr.).

asta în timpul războiului. Din câte înţelegeam, fusese cât pe ce să ajungă în departamentul de spionaj, unde urma să se ocupe de criptare.

Am scris „78, 14, 3”, adică pagina, rândul şi cuvântul dintr-un exemplar al *Simplelor poveşti,* de Rudyard Kipling. Când Nathaniel primea transcrierea, căuta cuvântul în carte, care avea să devină apoi „cheia” pentru decriptare. Cuvântul de azi era „elefant” şi însemna că reordonasem literele alfabetului astfel: ELFANTBCDGHIJKMOPQRSUVWXYZ. Astfel, „Dragă Nathaniel” devenea „Aqebe Kescekdni”.

De obicei, scriam mesajele înainte să urc în modulul de comunicaţii, pentru că unele părţi erau în regulă să fie citite de Centrul de Comandă al Misiunii. Lăsam toate prostiile sigure la vedere şi adăugam restul, criptat înainte, la începutul şi la sfârşitul scrisorii.

Astăzi, partea criptată zicea:

Oeqhnq rd fu jdkn ej evus uk rfcdjl an qnoidfd auqn er-sezd. E tefus m biuje roukeka fe roeiesui qutnimq eq sqnlud re tdn sqnelă an tnjnd rd ej oqmsnrses. Dk sdjoui fn kn fnq-sej, rd ku ruks smfjed rdbuqe fuj ej egukr efmim, jd-e zdr fe rmsde iud rutnqe an omidmjdnidse rd fe-d dksq-uk adro-mzdsdv an qnrodqesdn eqsdtdfdeie. J-ej rdjsds dkbqmzdsmq onksqu smesn aesdin dk feqn ej fqnzus fe n eluzese reu fe iud Oeqhnq ku-d oere an ne fes re m eaufe ie vqnuke adksqn mfezddin rmfdein. Ruks udjdse, efuj fe ej evus sdjo re je be-kanrf ie erse, fe rseqne nd k-e tmrs m ruqre an leqtn ie ldqmu.

Sn qmb, roukn-jd fe ku rsded.

Care se traducea prin:

Parker şi cu mine am avut un schimb de replici dure astăzi. A făcut o glumă spunând că spălatul rufelor ar trebui să fie treabă de femei şi am protestat. În timp ce ne certam, şi nu sunt tocmai sigură cum am ajuns acolo, mi-a zis că soţia lui suferă de poliomielită şi că-i într-un dispozitiv de respiraţie artificială. M-am simţit îngrozitor pentru toate dăţile în care am crezut că e abuzată sau că lui Parker nu-i păsa de ea cât să o aducă la vreuna dintre ocaziile sociale. Sunt uimită acum că am avut timp să mă gândesc la asta, că starea ei n-a fost o sursă de bârfe la birou. Te rog, spune-mi că nu ştiai.

Dragă Nathaniel,

Călătoria continuă în ritm rapid. Așa cum desigur știi, am avut parte de momente emoționante mai devreme, când a avut loc micul accident pe Pinta. A existat un moment în timpul transmisiunii de la Centrul de Comandă în care ți-am auzit perfect vocea. Nu m-am gândit că mi-ar putea fi și mai dor de tine, dar momentul acela a redeclanșat totul. Dar nu vreau să-ți faci griji pentru mine. M-am consolat cu o felie de tartă cu ciocolată.

Nu este la fel ca plăcinta adevărată, dar am învățat că pot să obțin niște rezultate acceptabile folosind ouă rehidratate, dacă le bat nițel după ce le reconstitui textura. În plus, ciocolata ascunde gustul ușor de cretă.

Vei fi bucuros să afli că luminile de poziționare ale Pintei au funcționat conform planului și că am putut să-i spun lui Parker distanța față de nava lor fără probleme. De fapt, toată misiunea merge atât de bine, încât aproape că ne plictisim. Acum, că Ruby ne-a spus că toată lumea este OK pe Pinta (cu excepția bășicii de pe mâna lui Stewman, de când a încercat să stingă focul), recunosc că un pic de adrenalină a mai alungat monotonia.

Terrazas a sugerat să facem un spectacol radio pentru oamenii de pe cealaltă navă, ca să avem ceva care să ne țină ocupați. Te iubesc mult,

Elma

Aqnos qeroukr ie uisdje se rfqdrmeqn, omqs uk fmrsuj an zlmq, aeq teqe rusdnk. Aefe ed td edfd... sn-er aufn dk jmauiui an bqeadke rd j-er eoinfe onrsn qereauqdin an qmrdd, ere dkfes, aefe j-ed iue on ie roesn, țese jne r-eq futukae, ie tdnfeqn jdsfeqn, dk tqukznin ikjdqnrjesn.

(Traducere: Drept răspuns la ultima ta scrisoare, port un costum de zbor, dar fără sutien. Dacă ai fi aici...)

(Dacă mă gândesc mai bine, cred că n-ar trebui s-o traduc pe asta. Nathaniel știe ce-am zis și e suficient.)

Parker mă evita. Ați fi tentați să credeți că e dificil să eviți pe cineva, atunci când sunt doar alte șase persoane în lumea voastră, dar v-ați înșela. *Pinta* și *Niña* erau construite să găzduiască fiecare câte paisprezece membri, în cazul în care eram nevoiți să evacuăm una dintre nave, așa că existau

momente când puteai trece dintr-o încăpere în alta fără să vezi pe nimeni.

Am parcurs tot circuitul inelului, în parte fiindcă aveam nevoie de mişcare, dar şi în speranţa c-o să-l găsesc singur. Am trecut din holul lung şi curbat în modulul de grădină şi numai mirosul de pământ reavăn şi verdeaţă m-a făcut să mă relaxez. Am inspirat adânc, lăsând nodul din stomac să-şi mai slăbească strânsoarea.

Terrazas şi-a luat privirea de la roşii şi a ridicat una. Măcar el se bucura mereu să mă vadă.

— Nu pot să nu mă gândesc cât de diferit e totul faţă de călătoria pe Lună.

Am pufnit şi mi-am croit drum printre straturi şi araci.

— Cred că poţi să aduci câteva conserve în BusyBee.

— Hei! Am o idee şi voiam să te întreb ce părere ai, a spus şi a pus roşia în coş, alături de celelalte. Ce-ai zice să facem spectacolul radio bazat pe *Flash Gordon?*

— *Flash Gordon?* l-am întrebat, aşteptându-mă să-mi spună în schimb ceva despre folosirea transportorului BusyBee cu un scop auxiliar sau ceva legat de muncă. Nu e cam... lipsit de originalitate?

— Poate, a zis lăsând jos coşul şi sprijinindu-se de stratul hidroponic. Dar suntem în spaţiu, aşa cum visam când eram mic şi ascultam *Flash Gordon* la radio.

— Se difuza *Flash Gordon* în Spania?

— Aşa am învăţat engleză, a răspuns cu un zâmbet larg, strălucitor. În fine. M-am gândit c-am putea folosi sistemul de comunicaţie dintre nave pentru a organiza un spectacol radio pentru *Pinta.* O telenovelă, din moment ce sunt nevoiţi să-şi spele rufele de mână. Ar fi amuzant.

— York, a zis Parker, vocea lui făcându-mă să tresar. Nu credeam că distragerea oamenilor de la îndatoririle lor face parte din fişa postului.

— Sunt în pauza de mişcare. Te rog să notezi că m-am purtat frumos şi nu am muşcat momeala. Şi speram să dau de tine.

— Duc astea la bucătărie, a spus Terrazas în spatele meu, ridicând coşul cu roşii.

— York poate să facă asta pentru tine. Are timp, a zis Parker şi a trecut pe lângă mine ca să ia coşul de la Terrazas, pe care mi l-a întins apoi. La treabă!

— Pot să-ţi vorbesc o clipă? l-am întrebat, prinzând coşul cu ambele mâini şi strângându-l la piept, ca pe o armură.

— Aş vrea să am timp. Îmi pare rău, a spus Parker şi s-a întors cu spatele la mine blocându-mi vederea spre Terrazas.

În caz că mesajul nu era suficient de clar, a început să vorbească în spaniolă şi a turuit ceva atât de repede, că nici măcar spaţiile dintre cuvinte nu le-am sesizat.

Am rămas pe loc o clipă, simţindu-mă în mod straniu ca în liceu, când aveam paisprezece ani. Mă simţeam ignorată şi lăsată pe afară şi totodată în centrul atenţiei, pentru că Parker se străduia să se poarte ca şi cum nu eram acolo. Ce stil simpatic de conducere avea! Cu cât rămâneam mai mult, cu atât devenea situaţia mai jenantă, dar eu tot speram că va ceda.

A scos nişte hârtii dintr-un buzunar interior al salopetei şi le-a întins pe masa hidroponică. Dincolo de el, Terrazas mi-a aruncat o privire tristă şi a ridicat din umeri, vrând parcă să spună că nu putea face nimic.

Am strâns în braţe coşul cu roşii şi am plecat să-mi termin circuitul. Parker era comandantul misiunii, în fond.

ŞAPTESPREZECE

CRAINIC: American Broadcasting Company prezintă *Headline Edition,* cu Taylor Grant. 23 noiembrie 1962.

GRANT: Un uragan de proporții a făcut ravagii în Haiti, fără să-şi piardă din forță, şi se îndreaptă, peste ocean, către Florida. Grație unui avertisment timpuriu de pe stația orbitală Lunetta, statul insular a putut să se pregătească pentru furtuna devastatoare şi a evacuat populația de pe coaste înainte ca acestea să fie lovite. Guvernul raportează că, deşi s-au înregistrat daune importante la nivelul proprietăților, numărul de pierderi de vieți omeneşti nu este pe cât de însemnat putea fi. Totuşi, este cel mai timpuriu uragan din istorie şi marchează o schimbare continuă a modelelor meteorologice din regiune.

Florence a scuturat faţa de pernă în aer ca pe un bici.

— Nu de asta am două doctorate.

— Dacă ni s-ar fi îngăduit de către CAI să luăm amidon în spaţiu, i-aş apreta lenjeria lui Parker, am zis şi am scos o tură de rufe din bizara maşina de spălat cu încărcare frontală, care fusese inventată pentru colonia lunară – deşi, dacă era să credem ce scria în reviste, multe gospodine de pe Pământ îşi instalau maşinile Space-o-Matic în propriile case. Nu pot să cred că argumentul „muncă de femeie" a fost acceptat de către cei de la Centrul de Comandă al Misiunii.

— Incompetenţă cultivată, a pufnit Florence şi-a luat altă faţă de pernă. E punctul forte al bărbaţilor.

— O să recunosc că uneori şi eu procedez aşa, am zis şi mi-am dus mâna la piept, bătând din gene. Ah, ai putea s-o ajuţi pe săraca de mine? Eşti atât de mare şi de puternic.

Ea m-a răsplătit cu un hohot de râs.

— Dacă bărbaţii au de gând să-mi explice mereu cum mă „protejează", atunci nu e nimic greşit în a profita de ei. Nu e vina mea că sunt prea proşti ca să supravieţuiască.

— Nu sunt toţi *atât* de răi, am zis şi am pus teancul de rufe ude în uscător, după ce am curăţat trapa pentru scame, firește. Rafael se descurcă binişor la spălătorie.

— Este un eşantion nesemnificativ.

— Nathaniel face nişte cocktailuri de vis. Şi spală vasele.

Mi-a aruncat o privire uşor dezamăgită, de parcă ar fi avut nişte ochelari peste care să privească. Scuturând din cap, Florence a luat o cămaşă s-o împăturească şi a scos un oftat expresiv.

— Cum se descurcă în lipsa ta?

Era rândul meu să oftez. Am închis uscătorul cu genunchiul şi am apăsat pe butonul de pornire.

— OK.

Uscătorul a început să huruie şi să păcănească, în timp ce rufele se învârteau pe propria orbită mică, şi eu m-am dus s-o ajut la împăturit.

— Nepotul meu va veni să stea cu el, o să fie stagiar la CAI. Nathaniel are un grup cu care joacă în mod regulat cărţi. Şi are munca. Munceşte mereu, chiar dacă sunt acasă.

— De când sunteţi căsătoriţi?

— De treisprezece ani, am zis netezind un tricou de-al lui Terrazas pe masă, bumbacul moale adunându-se sub mâna mea. Dar tu? Ai pe cineva special?

— Nu. A fost un tip care m-a cerut, dar voia să nu mai lucrez. „Ori eu, ori slujba." A fost o alegere uşoară. De atunci...

Florence are un fel aparte de a ridica din umeri, lăsându-şi capul într-o parte. Aşa a făcut şi acum şi a pus cămaşa pe care a împăturit-o peste teancul de rufe.

— Ştii cum e. Bărbaţii sunt intimidaţi când eşti deşteaptă, a adăugat ea.

Era cea mai intimă conversaţie pe care o avusesem până acum. Nu sunt sigură ce o făcuse să se deschidă, chiar şi atât. Poate că era vorba doar sarcina comună şi deloc demnă de a

împături rufe împreună. Orice-ar fi fost, nu voiam s-o pun sub semnul întrebării.

— Ei, bine, tipii cu care lucrăm nu par intimidaţi.

— Te rog! a pufnit ea, dându-şi ochii peste cap. De ce crezi că ne pun să ne ocupăm de rufe? Nu fiindcă sunt incompetenţi sau leneşi.

Difuzorul a pârâit şi vocea lui Parker a răsunat în spălătorie.

— Grey. Aici Parker. Am nevoie de tine în modulul de comunicaţii.

— Ia te uită... am ocazia să-mi fac meseria, a zis şi s-a ridicat apropiindu-se de difuzor, ca să apese pe butonul de răspuns. Parker. Aici Grey. Vin acum.

— Bucură-te c-o să apuci să-ţi foloseşti doctoratul, i-am zis salutând-o cu o cămaşă.

N-am aflat de ce Parker o chemase Florence abia la cină. Am înconjurat inelul spre modulul de bucătărie, urmărind mirosul unor mâncăruri, pregătite cu tot usturoiul din univers. Chiar dacă nu ştiam cine-i în tură, era clar că gătea Terrazas.

Când am intrat, amesteca ceva într-o oală aflată pe plită.

— ...trebuie să facem ceva.

— Centrul de Comandă al Misiunii nu ne permite, a zis Florence din locul în care stătea la masă, ridicându-şi mâinile.

— Ei, bine, nu prea e nimic de făcut în afară de ce pot face ei înşişi, a zis Kamilah în timp ce tăia roşii proaspete. Şi şansele de a răspândi infecţia sunt mari.

— Infecţie?

Vechiul spectru al germenilor spaţiali s-a ivit legănându-se în faţă mea, ca un monstru gonflabil din latex dintr-un cinema în aer liber. La ce distanţă ne aflam de Pământ, cine ştie ce se putea întâmpla?

— Ce se petrece?

Kamilah a pus roşiile pe o farfurie.

— La bordul *Pintei* este o infecţie cu *E.coli,* despre care Ruby crede c-ar fi pornit de la o infecţie cu *Bacillus cereus{},* de la orez!

— Vezi? a spus Florence ridicându-şi privirea spre mine. Ţi-am zis că sunt prea proşti ca să supravieţuiască.

— Staţi aşa, ce orez? Avem motive să ne îngrijorăm că infecţia ar putea apărea şi pe *Niña?* Cât de bolnavi sunt? Şi... ar trebui să mă opresc şi să vă las să şi răspundeţi.

Mi-am împletit mâinile în faţă şi am încercat să aştept.

— O să repet şi o iau de la început. Parker m-a chemat în modulul de comunicaţii, fiindcă antena *Pintei* era dereglată, aşa c-a trebuit să bibilesc receptorul ca să primim un semnal îndeajuns de clar. Ruby spune că, atunci când a avut loc incendiul, au lăsat cina afară şi apoi s-au întors la ea. Crede că orezul s-a infectat cu... cum se numea, Kam?

— *Bacillus cereus.* Este un agent infecţios obişnuit şi apare des la orez. I-a lovit pe Stewman şi pe Sabados şi, din păcate, simptomele au început să apară când se aflau la gravitaţie zero. Atunci, unul dintre ei a devenit agent transmiţător de infecţie cu *E.coli* pentru toţi ceilalţi. Lucrurile n-arată prea bine acolo.

Am tresărit. Diareea la gravitaţie zero ajunge peste tot. Urina e neplăcută, dar diareea este de o mie de ori mai rea – şi este un fapt demonstrat statistic.

— Facem ceva?

— Asta am întrebat şi eu, a spus Terrazas arătând cu lingura spre mine.

— Nu, a zis Parker aterizând în capătul scării. Centrul de Comandă al Misiunii şi toţi medicii de zbor de acolo au întărit faptul că nu trebuie să facem nimic. Ruby, care se află acolo pentru evaluarea situaţiei, a spus la rândul ei să nu venim.

— Dar...

Nu eram sigură de ce obiectam. Era o decizie logică, nu foarte diferită de unele simulări. De asta aveam două nave, oricare dintre ele era în plus, de rezervă. Dar era greu să-ţi înfrânezi dorinţa de a ajuta şi cred că asta era diferenţa dintre anonimatul maselor suferinde şi apropierea faţă de oamenii cunoscuţi.

— Sunt lucruri pe care le putem face fără să intrăm în contact eu ei.

Parker a ridicat din sprâncene, dar la asta s-a limitat răspunsul lui.

— Miroase bine, Terrazas, a zis străbătând bucătăria.

Terrazas a lovit lingura de marginea oalei, scuturând orice urmă a preparatului delicios de care se ocupa:

— York are dreptate. Am putea lăsa ceva în ecluză. Sau am putea să intrăm în navă purtând costumele spaţiale, ca să-i ajutăm la curăţenie. Sau să urcăm echipajul pe BusyBee şi să folosim transportorul ca...

— Asta, a spus Parker, arătând cu un deget spre el, fix asta n-o să facem. Pentru că în doar trei fraze ai spus cum am putea să-i aducem în apropierea noastră. Infecţia cu *E.coli* este foarte contagioasă, nu-i aşa, Shamoun?

— Da.

— Centrul de Comandă are mai mulţi oameni care se concentrează să rezolve problema decât am putea strânge noi, chiar şi dacă membrii ambelor echipaje de pe nave ar fi sănătoşi. Ne păstrăm cursul, a adăugat Parker bătând din palme. Ce avem la cină?

— Un fel de paella, a răspuns Terrazas şi şi-a şters mâinile de şorţ. Este o mâncare cu... orez.

Două lucruri care trebuie ştiute despre Terrazas: are o pasiune adâncă şi de durată pentru teatru şi, firește, este astronaut, ceea ce înseamnă că, dacă vede o problemă, trebuie să lucreze până când găseşte o soluţie. Acestea două, combinate cu dorinţa de a ajuta echipajul de pe *Pinta,* şi iată-mă ţinând o pereche de încălţări, înghesuită în modulul de comunicaţii alături de Leonard, Terrazas, Florence şi Rafael.

Eram îndeajuns de departe ca emisiunile radio de pe Pământ să ajungă la noi neclare şi neinteligibile, fără o mulţime de reglaje atente ale echipamentelor. Florence îmi explicase şi am înţeles undele şi teoriile lăţimii de bandă, dar, când a trecut în cele din urmă la jargon, am rămas zâmbind şi dând din cap.

Varianta scurtă era că echipajul de pe *Pinta* era prea bolnav ca să se îngrijească de radio.

Varianta ceva mai lungă era că făceam un serial radiofonic ca să-i înveselim cât erau bolnavi. Se pare că a avea un microfon este versiunea din spaţiu a replicii „unchiul meu are un garaj pe care am putea să îl folosim".

Terrazas s-a aplecat spre microfon şi, cu entuziasmul şi priceperea adecvate, a prezentat următoarea scenă palpitantă:

— Zburând deasupra Pământului, aşezat confortabil într-un avion gigantic, Flash Gordon, sportiv renumit internaţional,

priveşte admirativ vizavi, către Dale Arden, tânăra însoţitoare a călătoriei sale aeriene. Dintr-odată, sunt scuturaţi violent.

Când s-a oprit, Florence a scuturat un balon – spun „balon", dar era de fapt un prezervativ, umflat şi umplut cu boabe de orez uscat. Când îl scutura în apropierea microfonului, suna exact ca o explozie.

Terrazas a adăugat cu o voce mai intensă:

— Avionul se clatină şi plonjează, răsucindu-se. Muşchii antrenaţi ai lui Flash Gordon îl poartă spre fata înfricoşată, pe care o ia în braţe şi apoi sare din avionul în picaj. Trăgând de sfoara paraşutei, alunecă spre Pământ.

Leonard i-a luat locul la microfon, plutind deasupra lui cu capul în jos. Terrazas nu era singurul clovn de la bord:

— Nu-ţi fie teamă, Dale. Avionul s-a prăbuşit, dar noi suntem în siguranţă.

Era rândul meu. Am încercat să spun râzând prosteşte, aşa cum se cerea:

— Da, mulţumită ţie. Ah, uite, Flash! O uşă mare de oţel. Se închide!

— Este laboratorul marelui savant dr. Hans Zarkov. Se îndreaptă încoace! Sper că ne veţi ierta c-am apărut pe nepusă-masă, doctore, dar am fost nevoiţi să sărim.

Mi-am acoperit gura cu mâna, fiindcă ştiam ce urmează: Rafael. Rafael, care avea 1,75 metri şi care adora să danseze, putea să reproducă cel mai caraghios accent german pe care-l auzisem vreodată. Dacă aţi văzut *Dictatorul,* filmul lui Charlie Chaplin, Rafael ar fi fost un Adenoid Hynkel excelent.

Rafael a arătat amenințător cu degetul spre tavan, chiar dacă nu-l putea vedea nimeni de pe *Pinta.*

— Ştiu ce sunteţi: SPIONI! Aţi venit să-mi furaţi SECRRRRRETELE! Dar eu am răspunsul la asta. Veniţi cu mine!

Mi-am muşcat limba şi am încercat să-mi ţin respiraţia. Era atât de amuzant.

Cum a reuşit Leonard să-şi rostească replica, nu ştiu.

— Pune-ţi pistolul deoparte, profesore Zarkov, a spus Leonard, apoi s-a apropiat de microfon şi a şoptit: Omul e nebun, Dale. Va trebui să-i facem pe plac.

— Bine, profesore, bine, am spus sperând că lăsasem mai degrabă impresia că mi-e teamă şi nu că m-aş fi luptat cu hohotele de râs. Venim cu tine.

— Coborâți pe această scarrră, în acest turrrn. Jos, vă spun!

Când Rafael a arătat spre tavan, Florence şi cu mine am lovit talpă în talpă nişte pantofi, ca să recreăm sunetul paşilor. Într-un fel. Mă pricep eu la multe lucruri, dar la efectele de sunet cu siguranţă nu. Rafael a scuturat din deget:

— Aşa, aşa. Suntem în rrracheta mea şi în zece secunde vom fi în drrrum spre o nouă planetă. Vom MURI cu toţii, vom muri pentru ŞTIINŢĂ!

Apoi, a râs maniacal:

— Hahahahahaha! Ha-ha-ha! Ha!

În timp ce mă ţineam cu mâinile de burtă, încercând să-mi stăpânesc râsul, Terrazas a plutit uşor spre microfon.

— Urmăriţi-ne şi data viitoare, pentru mai multe aventuri excepţionale cu *Flash Gordon!*

Florence s-a întins şi a închis microfonul:

— Gata.

Râsul meu s-a rostogolit în modul, purtându-mă cu el, ca în capitolul „Gaz ilariant" din *Mary Poppins.* Ştergându-mi ochii, am plutit şi l-am sărutat pe Rafael pe creştet.

— O să mă omori.

— Nu am fost ameninţător? a întrebat el şi i s-au înroşit urechile.

Dar apoi a râs şi mi-a făcut cu ochiul.

— Mi-a fost teamă pentru viaţa mea, am zis ştergându-mi lacrimile cu mâneca, înainte să se poată roti prin spaţiul din cameră. Vezi, plâng!

Staţia de comunicare între nave a pârâit:

— Mulţumim, gaşcă. A fost genial.

Mi-a luat o clipă să recunosc vocea răguşită a lui Ruby.

— Ne-a plăcut mult.

— Cum vă descurcaţi? a întrebat Florence, luând microfonul.

— A, suntem bine. Nu vă faceţi griji pentru noi, a zis, dar am auzit pe cineva vomitând undeva, în spatele ei. Trebuie să fug. Dar mulţumim. Înseamnă mult că vă gândiţi la noi.

Apoi s-a lăsat tăcerea.

Florence a oftat şi a pus microfonul la loc.

— Nu am mai auzit niciodată o minciună mai sfruntată.

— Niciodată? a întrebat Leonard ridicând o sprânceană. Nici măcar când ţi-am lăudat chestia aia care voia să fie o plăcintă?

— Taci, a zis ea şi l-a împins de s-a rostogolit spre tavan. Era o plăcintă japoneză cu fructe. Reţeta mamei.

— Maică-ta e japoneză?

— Am zis să taci, a insistat ea şi s-a uitat spre difuzor de parcă putea să vadă prin el ce se petrecea pe *Pinta.* Trebuie să spun că sunt foarte îngrijorată pentru ei.

— Kamilah spune că de-acum tot ce e mai rău ar trebui să treacă.

Şi eu eram îngrijorată, dar chiar nu puteam să facem nimic. Se pare că în cazul infecţiei cu *E.coli* starea se înrăutăţea dacă luai medicamente, aşa că boala trebuia să-şi urmeze cursul.

Bătând darabana cu degetele în consolă, Florence a zis muşcându-şi buza de jos.

— Mi se pare doar că...

Vocea lui Parker s-a auzit tărăgănată din sistemul de comunicaţii intern al navei:

— Dacă trupa lui Papuc a terminat degringolada, poate că ar dori să-şi reia îndatoririle.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, a spus Florence, luând microfonul. Eu sunt la post.

Toţi ceilalţi am plutit spre uşă, îndreptându-ne spre fus. În faţa mea, Terrazas l-a întrebat pe Rafael:

— Crezi c-a ascultat şi Parker?

— Bineînţeles, a zis şi l-a înghiontit uşor pe Terrazas cu umărul. Te-ai descurcat foarte bine.

La cina din seara aceea, Parker a intrat cu o bucată de hârtie de la teleimprimator în mână. Râdeam şi eram cu toţii uşor ameţiţi, după spectacol. Veselia s-a stins, ca şi cum ar fi fost oprită printr-o apăsare de buton.

Există o expresie anume care însoţeşte veştile despre moarte. Ca astronauţi, ca supravieţuitori ai Meteoritului, ca veterani ai celui de-al Doilea Război Mondial, cu toţii o văzuserăm prea des, ca să nu ştim ce urma.

Ce nu ştiam era numele persoanei.

Am lăsat jos farfuriile pe care le ţineam în mână. Părea că aerul din cameră a rămas neclintit, chiar dacă singurul zgomot care se auzea era zbârnâitul ventilatorului.

Parker a spus uitându-se la hârtie:

— Ruby Donaldson a murit. A avut o criză. Centrul de Comandă al Misiunii crede că a fost vorba despre un sindrom hemolitic-uremic, provocat de *E.coli.*

— La naiba! a spus Kamilah şi s-a aşezat, cu fruntea sprijinită în pumni. Ar fi trebuit să mergem acolo.

— Nu am fi putut...

— Asta e o minciună, a spus lovind masa cu mâinile. Ruby îşi administra medicamente antidiareice, pentru a putea să ajute în continuare restul echipajului. Dacă faci asta, toxinele Shiga nu se elimină. N-a fost vorba despre o criză provocată de *E.coli,* ci rezultatul hotărârii noastre. Noi am ales asta.

Acel adevăr era răsunător în tăcerea din cameră. Un fior rece mi-a străbătut şira spinării, în timp ce-mi aduceam aminte de toate scenariile pentru situaţii neprevăzute, în care un astronaut trebuie să lase un coleg să moară, pentru că, dacă încearcă să-l salveze, e posibil să moară amândoi. Chiar se aplica în cazul acesta? Chiar am fi riscat atât de mult dacă mergeam să-i ajutăm?

Parker a rupt tăcerea, trăgând aer adânc în piept. A traversat camera şi s-a lăsat pe vine, în faţa lui Kamilah.

— Îmi pare rău. Ai dreptate, a zis punându-i o mână pe umăr. Dar a fost decizia corectă a Centrului de Comandă.

— Eu mă duc acolo.

Încă ţinând hârtia în mână, Parker a inspirat prelung şi lent:

— Te voi susţine, a zis şi şi-a umezit buzele uitându-se la mine. York, tu ai pregătire de asistentă, nu?

— Doar medicină de prim ajutor în război. Şi ce-am prins de la mama, am zis, şi felul în care am spus-o dădea de înţeles că se ocupa cu leacuri băbeşti. A fost medic, am adăugat.

Parker a încuviinţat şi şi-a mutat greutatea pe celălalt picior, uitându-se în pământ.

— Ai vrea să pilotezi un BusyBee până acolo?

— Pot eu să fac asta, a zis Terrazas şi a făcut un pas în faţă.

— Ştiu că poţi, a zis Parker ridicându-şi privirea şi strângând din buze; a oftat iar, strângând umărul lui Kamilah şi

ridicându-se. Dar ideea este că York şi cu mine putem să încălcăm ordinele Centrului de Comandă al Misiunii, cum voi nu puteţi. Dacă Doamna Astronaut o duce pe Shamoun acolo, într-o misiune animată de compasiune, când ne vom întoarce, nu va fi reţinută la sol.

— Atunci... oi fi şi eu bună la ceva, am zis ridicând din umeri. Va fi o formă de publicitate pozitivă. O să le placă asta.

Parker a zâmbit strâmb în chip de răspuns.

— Să rămâneţi în costume. Nu vreau să aduceţi aici infecţia sau vreuna dintre voi să se contamineze.

OPTSPREZECE

CRAINIC: American Broadcasting Company prezintă *Headline Edition,* cu Taylor Grant. 28 noiembrie 1962

GRANT: Tragedia a lovit la bordul Primei Expediții pe Marte, odată cu moartea locotenentului Ruby Donaldson din Grand Haven, Michigan. Locotenent Davidson era medic la bordul navei *Pinta* şi a fost răpusă de o infecție provocată de produse alimentare contaminate. Drapele din lumea întreagă sunt coborâte în bernă, în semn de apreciere față de sacrificiul său.

Sunetul propriei respiraţii îmi şuiera în urechi, în carcasa dură a căştii de la costumul pentru Marte. Nu era vorba despre un costum complet pentru AEV, ci doar de un costum presurizat, precum cel pe care-l purtasem la prima mea lansare în spaţiu. Cu mănuşile rigide, mâinile îmi erau neîndemânatice pe butoanele de comandă ale transportorului BusyBee. Lângă mine, Kamilah şedea încapsulată în propriul costum. Împărţeam acelaşi spaţiu, după anumite criterii, şi totuşi nu respiram acelaşi aer.

Ecluza de andocare din lateralul *Pintei* a rămas focalizată în cătarea navetei, în timp ce-am manevrat-o în poziţia finală. Chiar şi în mijlocul a tot ce se întâmpla, o parte din mine era încă bucuroasă că mi se permitea o andocare solo. Absurd. Şi totuşi, când botul transportorului s-a lovit de fuzelajul *Pintei,* iar clemele noastre automate s-au ancorat, m-am uitat la Kamilah de parcă ar trebuia să fie mândră de mine.

Ea începuse deja să-şi desfacă centura.

Am activat sistemul de comunicare dintre costume:

— Trebuie să securizez mai întâi transportorul.

— Ai nevoie de mine pentru asta?

— Nu, dar...

— Atunci o iau înainte. Avem doar şapte ore de aer, a zis şi s-a ridicat de pe scaun, plutind spre partea din spate.

— Măcar lasă-mă să mă asigur că am andocat corespunzător.

Pe lista mea de verificare mai aveam încă o duzină de retropropulsoare de securizat.

— Senzorul de presiune delta indică 4,9, a zis ea.

Plutise înapoi spre uşă.

— Kamilah, am zis gândindu-mă că avea destulă experienţa ca să ştie că graba era o modalitate sigură de a fi ucis în spaţiu. Hai să parcurgem lista de verificare. Hai s-o luăm mai încet, ca s-ajungem mai repede.

— Pe tot ce am sfânt, parc-ai fi Parker! a zis, dar a încetinit, a verificat indicatoarele şi s-a uitat pe geam, ca să se asigure.

— Ei bine, noi am început să ieşim în spaţiu pe vremea când tot ce ţinea rachetele laolaltă era o folie de aluminiu, am zis şi am schimbat banda, ca să pot lua legătura cu nava noastră. *Niña,* aici BusyBee 1. Am andocat şi toate sistemele sunt optime.

— Asiguraţi-vă că aveţi confirmare vizuală, înainte să deschideţi ecluza, a spus Parker, iar comanda lui a făcut-o pe Kamilah să se uite la mine şi să rânjească. Luaţi-o încet, ca să ajungeţi repede.

Firește că enunţa această mantră acum.

— Da, domnule. Kamilah face asta chiar acum.

— Mă bucur că una din voi este rezonabilă.

Am scrâşnit din dinţi, sperând că microfonul nu avea să transmită sunetul acela.

— După ce termin de securizat transportorul, o să intrăm.

— Nu uitaţi că aveţi doar şapte ore de oxigen.

De ce le place oamenilor să spună lucruri evidente?

— Da, domnule, vom sta cu ochii pe ceas şi pe indicatoare.

— Va trebui să alocaţi suficient timp ca să ajungeţi înapoi aici şi să vă curăţăm.

Sunt convinsă că mi-a auzit oftatul.

— Da, domnule. Îi voi aminti lui Kamilah de limitările temporale. BusyBee 1, terminat.

Până când am reuşit să securizez transportorul, Kamilah îşi scosese trusa medicală şi deschisese portul. De cealaltă parte, ecluza *Pintei* ne aştepta, cu o singură lumină aprinsă, indicându-ne care era partea de „sus" în cubul metalic. Fereastra rotundă a uşii interioare lăsa să se vadă scânteierea fusului lor.

La început, ecluzele se puteau deschide numai din interior, dar asta s-a schimbat după o simulare în care cei implicaţi într-o activitate extravehiculară au murit pentru că echipajul dinăuntru nu a putut interveni. E ciudat cum lucrurile par atât de evidente, în retrospectivă. Era unul dintre aspectele pozitive ale CAI şi ale tuturor simulărilor: putem căpăta o înţelegere ulterioară în urma unor întâmplări care nu sunt de fapt mortale.

Am luat a doua trusă medicală pregătită de Kamilah şi am plutit după ea, în ecluză. Am fost nevoite să aşteptăm cât pompele puneau în circulaţie aerul, astfel încât presiunea din cele două spaţii să fie identică, înainte să putem deschide uşa.

Nu părea ocazia potrivită pentru unul dintre jocurile de ecluză, deşi, de obicei, făceau timpul să treacă mai uşor. Ce mai era se spus? Rezolvasem problema de pe *Niña* şi ştiam care era planul. Dac-aş fi propus să-l recapitulăm, aş fi semănat şi mai mult cu Parker, pare-se.

Pe de altă parte, avea dreptate.

— Sala de sport, mai întâi? am întrebat după ce mi-am dres glasul.

— Acolo a zis Ruby că dorm, a spus Kamilah, uitându-se la indicator. Jur că e tot mai lent de fiecare dată.

Poate că *era* într-adevăr momentul pentru un joc de ecluză.

— Eşti în formă pentru o mimă?

— Tocmai ai făcut o rimă? a pufnit Kamilah.

— Nu cred c-ar fi o crimă.

— Ţine de paradigmă.

Mi-am muşcat buza de jos. „Paradigmă" era un cuvânt bun, deşi era doar o rimă parţială...

— Ei bine, unii cred că o rimă e sublimă.

Kamilah a încuviinţat.

— Şi unii cred că... În sfârşit! a exclamat, indicatorul presiunii delta ridicându-se la zona sigură, moment în care Kamilah s-a întins spre uşă. Asta chiar mă animă!

Merita un hohot de râs. Kamilah s-a ancorat de una dintre şine şi a împins uşa, deschizând-o. Am plutit, cu trusele medicale după noi, în fusul *Pintei*, cam la un sfert de drum în sus faţă de partea din spate a navei.

Luminile erau aprinse în tunelul lung şi alb. Cumva, mă aşteptasem ca totul să fie cenuşiu şi întunecos, dar sistemul electric funcţiona perfect. M-am uitat de-a lungul fusului, către intersecţie, unde se întâlnesc suporturile pentru inel, şi am icnit. O sferă maronie, apoasă, cât capul meu, se răsucea lent într-un curent de aer.

O alta, mai mică, plutea ceva mai încolo în fus. Acum, că mă uitam cu atenţie, vedeam că erau o mulţime de mici globule de murdărie împrăştiate în aer.

— Doamne! Au nevoie de un aspirator, nu de un doctor.

— De ambele, a zis Kamilah, împingând trusa medicală în faţa ei şi plutind de-a lungul fusului. Mă duc în sala de sport. Vrei să încerci să cureţi asta?

Şi eu, care crezusem că povestea cu toaleta înfundată fusese nasoală!

Chiar şi îmbrăcată într-un costum menit să mă protejeze de mediul nemilos de pe Marte, tot am simţit nevoia să-mi frec mâinile cu leşie. De fapt, chiar am spălat mănuşile costumului, după ce am terminat de curăţat fusul. Mi-a luat peste jumătate din cele cinci ore alocate şi nici măcar nu ajunsesem în zona unde dormea echipajul. Dormeam la gravitaţie zero şi puteam să pariez că zona aceea era un coşmar. Fusese o decizie deşteaptă din partea lui Ruby să-i mute în sala de sport, unde gravitaţia avea să facă situaţia legată de diaree mai uşor de ţinut sub control.

Am alunecat în jos pe scară, spre inel, şi am sărit în modulul sălii de sport. Costumul pentru Marte nu era la fel de greu precum unul complet pentru AEV, dar tot incomod era. M-am oprit la toaletă să mă spăl iar pe mâini şi am dat înapoi când am văzut stropii maronii împrăştiaţi pe un perete. Cineva încercase să cureţe mizeria, însă reuşise doar să mânjească şi mai rău peretele.

Aş fi vrut să mă întorc pe nava mea, să iau tot clorul disponibil şi să fac baie în el. În schimb, mi-am spălat mănuşile, apoi am deschis dulăpiorul cu materiale sanitare ca să scot spray-ul Lysol, pe eticheta căruia scria „mândri să fim sponsori ai Programului Spaţial", şi am curăţat urmele de murdărie în treizeci de secunde, poate un minut.

Era ciudat că globulele de excremente care se învârteau nu erau un semn la fel de evident al bolii precum pata aceea, imperfect curăţată. Globulele ar fi putut scăpa în urma unei erori de funcţionare. Asta... era opera unui astronaut care ştiuse că trebuie să cureţe după el şi care fusese prea bolnav să termine treaba.

Mi-am spălat din nou mănuşile şi le-am pulverizat şi cu Lysol, ca să fiu sigură.

Apoi m-am îndreptat spre sala de sport.

Kamilah îngenunchease lângă Benkoski şi îi ştergea fruntea cu o cârpă umedă. Aproape că mă aşteptam să-şi fi scos costumul, într-un fel de gest eroic de a-i ajuta pe cei bolnavi, dar nu o făcuse. Scena îmi amintea de cât de mult avansasem de când lovise Meteoritul. Ştiu, v-aţi gândi că faptul de a fi în spaţiu era deja era suficient, dar asta devenise deja rutină. În contextul de faţă, costumul pentru Marte ieşea în evidenţă şi l-am văzut din nou, alcătuit din folie argintie Mylar, şi tuburi albe, şi crom, şi oţel, şi plastic. Parcă eram desprinşi din *Flash Gordon* sau din *Buck Rogers.*

— Cum pot să ajut?

— Pune-i lui DeBeer o perfuzie. Nu mă lasă să-l ating.

S-a uitat la mine, cu chipul încadrat de cască, şi – la fel cum văzusem şi costumul pentru Marte ieşind în evidenţă în contextul acela – mi-am amintit de cât de închisă la culoare îi era pielea. Nu c-aş fi uitat că era de origine arabă, dar uitasem că DeBeer putea să vadă doar această latură a ei.

— Ştii cum să administrezi o perfuzie? m-a întrebat ea, arătând cu o mişcare a capului spre trusa medicală.

— Înţeleg principiile, dar nu am făcut-o niciodată, am zis şi m-am îndreptat spre trusă, care se afla pe banca de ridicat greutăţi, lăsându-mă în genunchi lângă ea. Chiar nu te lasă să-l atingi?

— Delirează, a răspuns ea şi s-a ridicat pornind greoi spre mine. Sau aşa aleg să cred.

— Nu-i decât un idiot șters. Firește, e doar un vers.

— De n-aș avea interes..., a zis și a deschis trusa, scoțând una dintre pungile cu soluție salină. Va trebui să i-o pui subcutanat, asta dacă nu cumva crezi că poți găsi o venă cu mănușile astea îngrozitoare.

— N-am făcut-o niciodată nici fără mănuși.

Ceea ce mi se pare fascinant este că, deși inima îmi bătea ceva mai repede, ideea administrării unei perfuzii era mult mai puțin stresantă decât întrebările lui Parker legate de idiș. Creierul nu e deloc rațional, uneori. Am luat cu mâini sigure dispozitivul intravenos.

— Poți să-mi spui cum să procedez?

— Din moment ce nu-i înțepăm vena, poți să țintești oriunde, a răspuns ridicând din umeri și rânjind. Doare mai tare dacă încerci în mână, pentru că acolo sunt mai mulți nervi, iar dacă nu lași tamponul cu alcool să se usuce, e și mai dureros, pentru că o parte din alcool intră în fluxul sangvin, prin ac. Va crea o senzație usturătoare – ca să știi, așa cum ar zice Parker.

În ciuda amenințărilor pe care tocmai le rostise, tot a lăsat aerul să iasă și m-a urmat spre locul unde zăcea DeBeer, ghemuit pe una dintre saltelele pentru lupte. Era învelit cu o pătură pătată. Pielea care era la vedere era gălbuie și avea textura hârtiei. Buzele îi erau crăpate.

Când am îngenuncheat lângă DeBeer, a deschis ochii. O rețea de vinișoare roșii îi înconjura albastrul irisurilor, iar la colțurile buzelor avea mucozități.

— York, a zis umezindu-și buzele cu limba.

A tușit o dată și a închis ochii din nou. M-am uitat spre pieptul lui cu o atenție pe care o acordam de obicei lansărilor, ca să mă asigur că încă respira.

Cum era posibil să disprețuiesc pe cineva și în același timp să-mi doresc să nu moară? Trăgând aer reciclat în piept, am lăsat pătura în jos ca să-i descopăr brațele. A deschis iar ochii și a apucat pătura.

Aproape c-am scăpat acul. Puteam să mă înțep.

A șuierat și a mormăit ceva în afrikaans.

Nu știam sigur ce-a zis, dar, din felul în care privirea i s-a mutat către Kamilah, puteam să ghicesc despre ce era vorba. Nu delira. Era doar un ticălos rasist.

— Dacă m-aș așeza pe el?

— Nu vreau să risc să-ţi spargă viziera. Deşi..., a început Kamilah să spună şi s-a întors cu spatele la mine. Ha!

— Ce e?

M-am întors ca să-i urmăresc privirea, în timp ce analiza sala de sport. Cu excepţia lui DeBeer, restul echipajului avea pături curate şi avusese parte de cel puţin o baie cu buretele. Toţi aveau perfuzii.

— Ei bine, aici sunt toate greutăţile astea, a zis şi a ridicat o pereche de gantere de zece kilograme. Iar el e slab ca un pisoi. Şi are nevoie de lichide.

— Şi de o baie.

— Sau de o bătaie.

M-am ridicat, râzând. Înţelesesem ce voia să facă. Puteam să punem greutăţile pe pătură şi îl imobilizam aşa.

— Îmi place ideea.

Ganterele păreau că riscă să se rostogolească, aşa c-am luat un disc de greutate din secţiunea halterelor. Ca să le prinzi bine cu mănuşile, puteai duce doar una, dar Kamilah a văzut ce făceam şi a lăsat ganterele jos. A luat o greutate identică şi, împreună, ca două walkirii ale spaţiului, ne-am apropiat de pilot, oprindu-ne fiecare de câte o parte a corpului său.

Avea din nou ochii închişi, iar pătura îi ajungea până la gât, ambele braţe fiind ascunse sub pătură, de parcă ar fi fost înfăşurat într-un cocon. Am trântit greutatea lângă umărul lui drept, fixând pătura sub ea. Kamilah a făcut la fel de cealaltă parte, imobilizându-i eficient pieptul. Dacă ar fi avut forţa obişnuită, n-am fi reuşit decât să-l încetinim, dar aşa, când a deschis ochii, deja îi încălecasem picioarele, ţintuin-du-le cu greutatea corpului meu.

S-a zbătut şi a icnit, apoi s-a oprit brusc, cu un geamăt. O parte a păturii i se ridicase în zona taliei şi o baltă de maronie s-a scurs pe saltea.

De cealaltă parte a sălii, Heidi şi Dawn se sprijineau una de cealaltă, la perete. Dawn o ţinea pe Heidi, care bătea din palme.

— Nimeni nu-l simpatizează.

În situaţii de urgenţă, oamenii nu-şi irosesc energia cu minciuni nevinovate. După Meteorit, unele lucru pe care le spuneau refugiaţii erau... „Directe” e un cuvânt frumos.

— DeBeer, am zis, bătându-l pe genunchi. Trebuie s-o laşi pe Kamilah să-ţi administreze lichide.

— Tu.

— Nu ştiu cum. Ce pot face e subcutanat şi nu e la fel de eficient.

A clătinat din cap, rămânând cu faţa într-o parte, lipită de saltea, ferindu-se s-o vadă pe Kamilah. Ce prostie! Era imobilizat, aşa că mi-am ridicat privirea spre ea, ridicând din umeri cât îmi permitea costumul.

— Găsesc eu o venă de la picioare, dacă-l ţii, a zis ea cu o grimasă, venind lângă mine.

Benkoski s-a ridicat sprijinindu-se într-un cot.

— Ah, dă-o-ncolo, DeBeer! Lasă-le să-ţi pună perfuzia, ca un bărbat. E un ordin.

— Sunt într-un costum pentru Marte, deci n-o să te ating cu „pielea mea necurată", a zis Kamilah, uitându-se încruntată la balta de pe saltea. Ori mă laşi să-mi fac treaba, ori rămâi aici în propriul rahat.

DeBeer îşi ţinea în continuare faţa lipită de saltea, dar nu se mai zbătea. S-a lăsat moale. Kamilah mi-a făcut semn să mă ridic de pe picioarele lui, apoi a dat la o parte greutăţile. S-a săltat în picioare şi a smuls pătura.

— Hai să-l curăţăm mai întâi.

— Sper să nu mai aibă o explozie, am zis şi m-am dus la baie după Lysol.

În urma mea, Kamilah a zis:

— Nu ar fi primul ticălos de care am grijă.

NOUĂSPREZECE

CRAINIC: Bun venit la ediția ştirilor internaționale BBC de miercuri, 28 noiembrie 1962.

Veştile din Prima Expediție pe Marte au stârnit îngrijorări în comunitatea internațională, după decesul locotenentului Ruby Donaldson. O parte dintre ceremoniile de comemorare au fost tulburate de protestatari din gruparea „Întâi Pământul", care au declarat că „pretinsa cauză a morții" face parte din încercarea guvernului de a muşamaliza existența aşa-numiților germeni spațiali. Aceştia, spun ei, reprezintă o amenințare pentru viața pe Pământ şi ridică întrebări legate de alți agenți contaminanți ce pot fi aduşi de pe suprafața Planetei Roşii.

După ce am reuşit să-l curăţăm pe DeBeer şi i-am pus perfuzie, Benkoski s-a ridicat în picioare. S-a sprijinit de scaunul care-i ţinea punga cu lichide.

— Hei! a strigat Kamilah alergând spre el – nici nu ştiam că poţi face aşa ceva îmbrăcat în costum. Ce faci?

— Ruby, a zis el ridicând din umeri şi uitându-se în podea. Am pus-o în sac.

Sacul. Era unul dintre scenariile cuprinse în acel raport despre circumstanţele neprevăzute din timpul misiunii, pe care Nathaniel îl citea pe Pământ, unde „neprevăzute" însemna decesul unui astronaut în spaţiu. Până acum, niciun cadavru nu rămăsese în urma accidentelor mortale din spaţiu. Toţi ceilalţi avuseseră parte de echivalentul astronautic al unei înmormântări vikinge, dar fără avertisment, uneori chiar

fără să aibă şansa de a muri, înainte. Morbid, dar uneori avem nevoie de glumele astea ca să supravieţuim.

Ce se întâmplă aşadar când moare un astronaut într-o misiune cu o durată de trei ani? Nu poţi trimite corpul în atmosfera terestră, să ardă, pentru că eşti la milioane de kilometri distanţă. Îl păstrezi până ce ajungi pe Marte? Sau înapoi pe Pământ? Care e impactul pe care îl are asupra echipajului cunoaşterea faptului că trupul neînsufleţit al unuia dintre colegii lor îi însoţeşte în călătorie?

Sau, dacă eşti CAI, creezi un nou sistem prin care rămăşiţele să poată fi aduse acasă într-un mod compact şi igienic? „Sacul" respectiv era un sac rezistent de plastic pentru cadavre, în care era păstrat trupul neînsufleţit al astronautului, astfel încât să poată fi dus într-o ecluză şi expus la vidul din spaţiu până ce corpul îngheţa complet.

După ce o formă organică a fost expusă la vidul din spaţiu pentru aproximativ o oră, se sfărâmă uşor. Dacă scuturi un sac care conţine materie organică îngheţată, aceasta se preface în praf – chiar şi oasele şi dinţii. Praful poate fi aşezat compact într-un cub, care va fi transportat acasă şi înhumat potrivit ceremonialului ales.

Sacul nu fusese încă folosit pentru oameni.

Am inspirat lent, dorindu-mi ca rezerva mea de aer să aibă ceva mai mult oxigen.

— E într-o ecluză?

— Numărul trei, din faţă, a răspuns el încuviinţând. Doar că n-am putut... să duc totul la bun sfârşit. Am încercat, dar sunt al naibii de slăbit.

— Vom avea grijă de ea, a zis Kamilah, punând o mână pe umărul lui.

— Vin cu tine, a spus şi şi-a luat perfuzia, sprijinind-o pe umăr. Şi, înainte să refuzi, promit că n-o să fac efort şi că o să mă întorc apoi direct aici.

— Nu poţi să faci nimic, a zis Kamilah cu mâinile în şolduri, uitându-se urât la el.

— Pot să-mi iau rămas-bun, a răspuns Benkoski.

Adoptarea posturii aproape militare m-a făcut să-mi dau seama în mod dureros cât de mult slăbise în ultima săptămână.

Am ieşit toţi trei din sala de sport – sau, mai precis, Kamilah şi cu mine am tropăit afară, în timp ce Benkoski s-a târât după noi, ţinându-se cu o mână pe perete. M-am oprit, l-am aşteptat să ne ajungă şi i-am zis:

— Sprijină-te de mine.

Colţul gurii i s-a ridicat într-un zâmbet trist.

— Mersi. Mă simt inutil.

— Nu eşti, am zis prinzându-l cu un braţ de talie. L-ai pus la respect pe DeBeer.

Şi-a pus braţul în jurul umerilor mei, presând inelul căştii în muşchiul de la baza gâtului.

— Nu ştiu ce să zic. Ar fi trebuit să-l strunesc mai devreme, dar m-am gândit că, dacă o să-i atrag atenţia să se poarte civilizat, o s-o ia razna cu rasismul.

Mi-am ridicat privirea spre el cât puteam, având în vedere c-aveam casca pe cap. Din cauza felului în care apăsa cu toată greutatea pe inel, tot ce puteam vedea era bărbia lui.

— Mă surprinde c-a fost primit în echipaj.

— Parker a încercat să scape de el, a spus Benkoski oftând, apoi a tuşit.

M-am oprit, dându-i răgaz să-şi revină.

— N-am ştiut.

— Clemons l-a refuzat. Africa de Sud băga o grămadă de bani în program, a adăugat Benkoski îndreptându-se şi continuând să meargă. Dar treaba mea este să ţin nava în mişcare, iar el este copilotul meu. E distractiv.

— CAI ştie că încă-ţi face probleme?

— Nu. Nu prea au ce face şi probabil ar încerca să apeleze la consilieri sau alt rahat de felul ăsta. O formă de amânare, a spus şi mi-a dat drumul când am ajuns la baza scării spre fus. De aici, cred că mă descurc.

— Te pot împinge dacă ai probleme cu urcarea.

Benkoski a început să râdă şi a zis lovindu-şi uşor dosul cu o mână.

— Da. Scutecul nu e încă plin, aşa că n-ai decât.

— Eu nu te mai spăl o dată la fund, a spus Kamilah uitându-se în jos către noi.

— Mă descurc de unul singur, a spus Benkoski şi a început să urce scara.

L-am urmat, în caz că aluneca, deşi nu ştiu ce aş fi făcut dacă s-ar fi întâmplat asta – mi-aş fi fixat costumul de axul scării? Când am ieşit în fus, Benkoski se ancorase de perete, cu ca mână, iar Kamilah era lângă el, uitându-se la punga perfuziei.

— La naiba! îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă gândesc. Eram cu gândul în altă parte..., a zis ea scuturând din cap. Trebuie să te întorci unde e gravitaţie.

— Ce? De ce?

— Scurgerea picătură cu picătură a soluţiei saline depinde de gravitaţie. Acum nu se întâmplă nimic, a adăugat şi, luându-l de umeri, l-a întors spre scară. Îmi pare rău, dar aşa stau lucrurile.

— N-o să mi se întâmple nimic, a zis el uitându-se spre mine şi aşteptând să-l susţin. Elma, spune-i că n-o să mi se întâmple nimic.

— Nu, am zis clătinând din cap. Sunt multe lucruri pe care le-aş contesta, dar părerea unui medic nu e unul dintre ele. Nu mă face să iau legătura cu Parker, ca să-ţi dea un ordin direct.

A deschis gura, de parc-ar fi fost gata să se împotrivească, dar a închis-o la loc:

— Bine. Voi fi responsabil şi mă voi întoarce.

Kamilah a aşteptat până când el a început să coboare scara, şi apoi s-a întors spre ecluzele din zona dormitoarelor. Pluteam una alături de alta în lungul navei şi eu căutam ceva de spus. Apăsarea a ceea ce urma să facem avea asupra noastră aproape acelaşi efect ca gravitaţia.

Chiar dacă Benkoski nu ne spusese care era ecluza, ar fi fost evident, pentru că indicatorul de presiune delta arăta că de cealaltă parte era vid. Kamilah a apăsat pe buton ca să închidă uşa exterioară şi, după ce s-a închis, am deschis supapa ca să las aerul să năvălească zgomotos în ecluze. Nu-mi venea în minte nicio rimă, nici măcar o propoziţie, cu care să încep vreun joc.

Lângă mine, Kamilah şi-a dres glasul şi a zis:

— Ruby Donaldson a fost un medic minunat şi avea o mână excelentă la bridge. Dansa lindy hop de parcă ar fi fost la gravitaţie zero, chiar şi pe Pământ. Am fost în aceeaşi clasă de astronauţi şi n-o să uit prima zi în care ne-am întâlnit.

Avea codiţele acelea, care o făceau să pară de doisprezece ani, şi un tip a întrebat-o dacă s-a pierdut de un grup şcolar, iar ea s-a uitat la el şi-a zis: „Da, am venit direct din băncile şcolii vieţii ca să te învăţ să nu faci presupuneri.” Îmi va fi dor de ea.

Nu simţisem deloc nevoia să plâng până în momentul acela. Lacrimile ameninţau să formeze nişte bălţi şi am clipit repede, ca să le opresc.

— Ruby Donaldson a fost o astronaută dedicată şi un medic plin de compasiune. Îşi lua munca în serios, chiar şi când avea parte de latura mai puţin încântătoare. N-am auzit-o să se plângă de programul lung de lucru şi se oferea întotdeauna să stea peste program, dacă vreun coleg avea nevoie de ajutor. Când am cunoscut-o, era pe Lună şi învăţa să conducă un Rover. Nu voi uita niciodată cum striga „I-haaa!”. Voiam să-i cumpăr un lasou.

Şuierul respiraţiei mele a umplut lumea înconjurătoare, în timp ce priveam prin cască la indicator. Am mai aşteptat două minute, apoi presiunea s-a ridicat suficient ca să putem deschide ecluza. M-am uitat pe geam în cubul slab luminat, ca să confirm că ecluza exterioară fusese închisă. Un sac de plastic transparent plutea în mijloc, cu mânere groase de ambele părţi. Se lipise de gâtul lui Ruby, aşa că-i puteam vedea numai umărul şi o parte a capului.

Înghiţind în sec, am deblocat trapa şi am deschis-o, apoi m-am prins de una dintre şinele de ghidaj. Kamilah m-a urmat prin ecluză. Şi-a pus o mână pe corpul neînsufleţit, strângând-o uşor.

— Ca piatra.

M-am uitat la indicatorul de oxigen. Cred că speram ca nivelul să fie prea scăzut ca să putem rămâne acolo şi să fim nevoite să plecăm, dar manometrul arăta că aveam aer suficient să facem asta şi să ne întoarcem pe *Niña.* Încleştându-mi maxilarul, am apucat un mâner, prinzându-mă cu mâna cealaltă de o şină. În mintea mea am început să recit rugăciunea kadiş a celor în doliu: *Yitgadal v'yitkadash sh'mei raba. B'alma di v'ra...*

— La trei?

Kamilah a încuviinţat, apucând celălalt mâner.

— Unu. Doi. Trei.

...chirutei, v'yamlich malchutei, b'chayeichon...

Sacul s-a ridicat spre tavan, de parcă am fi scuturat un cearşaf. La capătul arcului, am tras în jos. Pentru o clipă, plasticul a scos în evidenţă faţa lui Ruby, pieptul, codiţele. Apoi, a început să se sfarme. La capătul legănării, sacul s-a scuturat, cu trei bufnete clare.

...uv'yomeichon, uv'chayei d'chol beit Yisrael, baagala...

Sus. Sacul a tremurat în timp ce a fost lovit de o mulţime de unghiuri ascuţite.

...uviz'man kariv. V'im'ru. Amen.

Jos. Sacul mi s-a mişcat în mâini, de parcă ar fi căzut zeci de pietre.

Y'hei sh'mei raba m'varach, l'alam ul'almei almaya.

Sus. Am simţit prin sac apăsarea a ceva rotund, ca un cap de copil fără trăsături.

Yitbarach v'yishtabach v'yitpaar, v'yitromam...

Jos. Ecluza a revenit la presiunea atmosferică normală, înlocuind tăcerea binecuvântată a vidului. Pietricelele din sac huruiau şi zdrăngăneau.

...v'yitnasei, v'yit'hadar v'yitaleh v'yit'halal...{20}

Sus şi jos, şi sus, şi jos, şi la naiba...

După ce am terminat, după ce ne-am întors la bordul transportorului BusyBee, după ce am fost nevoită să-mi scot casca, fiindcă nu vedeam să pilotez, chiar şi după ce ne-am întors pe *Niña,* puteam să simt în continuare trupul lui Ruby sfărmându-se în vibraţia palmelor mele.

Singurul lucru, singurul lucru pentru care eram recunoscătoare era că Benkoski nu putuse veni cu noi.

---

20 În traducere, kadişul celor în doliu: „Preamărit şi sfinţit fie Numele Său cel mare, în lumea pe care a zidit-o după voia Sa! Statornicească-se împărăţia Sa şi să apară eliberarea Sa şi să se apropie mântuirea, în viaţa voastră, în zilele voastre şi în viaţa întregii case a lui Israel, curând, în vreme apropiată şi spuneţi: amin! Fie Numele Său cel mare binecuvântat în veci şi în vecii vecilor! Binecuvântat, slăvit, fălit, înălţat, ridicat, mărit, glorificat şi lăudat fie Numele Celui Atotsfânt, binecuvântat fie El, care este mai presus!" (n. red.).

DOUĂZECI

EFECTELE DEZASTRULUI CONTINUĂ

Raportul alcătuit de psihiatri privind supraviețuitorii Meteoritului
de EMMA HARRISON
În exclusivitate pentru *The National Times*

TORONTO, Canada, 29 noiembrie 1962 — La zece ani după ce Meteoritul a lovit Golful Chesapeake, ştergând de pe fața Pământului districtul Washington D.C. şi mare parte din Coasta de Est a Statelor Unite ale Americii, supraviețuitorii manifestă o deteriorare psihologică accentuată, conform declarației făcute ieri de doi psihiatri. Supraviețuitorii prezintă de asemenea o gamă de probleme fizice, despre care medicii cred că au fost induse psihologic.

Psihiatrii înclină să creadă că personalitatea anterioară a unei victime constituie un factor important în gradul de tulburare mintală de după accident, dar dr. Robert L. Leopold şi dr. Harold Dillon au susținut că reacțiile similare din partea unui grup foarte mare de bărbați pe o perioadă lungă pun la îndoială teoria personalității dinainte de accident. Cei doi psihiatri au examinat mai întâi bărbații chiar după dezastru şi au descoperit comportamente postaccident tipice. Mulți erau dezorientați, anxioşi, nu puteau dormi şi sufereau de tulburări digestive. Câțiva dintre ei păreau copleşiți.

La reexaminare, s-a descoperit că majoritatea supraviețuitorilor erau mai instabili psihic decât fuseseră cu zece ani înainte. Dezvoltaseră multe probleme noi, sentimente de

izolare, de teama că sunt urmăriți, precum şi ostilitate şi neîncredere față de ceilalți.

Aveam nevoie de Nathaniel. Oricum s-ar fi numit ceea ce fuseserăm nevoite să facem cu trupul neînsufleţit al lui Ruby îmi dădea coşmaruri. Nici n-a fost nevoie să-i cer lui Kamilah un Miltown. Mi l-a dat de îndată ce ne-am întors. Bineînţeles că-mi citise dosarul. Bineînţeles că se afla la bordul navei, în caz că aveam nevoie. Dar nu voiam să fie atât de evident că aveam nevoie.

Nu voiam să am nevoie.

Şi nu ştiu ce a luat Kamilah.

Nu am vorbit despre Ruby, deşi, în raportul meu privind întâmplarea, am scris că „sacul" nu ar trebui să fie utilizat niciodată pentru persoane.

Dar aveam nevoie de Nathaniel. Aşa că m-am dus în modulul de comunicaţii cu un dosar despre diferitele accelerări pe care trebuia să le facem pe drum. Întârzierea transmisiunii era acum suficient de mare ca să am nevoie de ceva care să mă ţină ocupată cât aşteptam. În plus, îmi servea drept acoperire cât încercam să decodific răspunsul lui Nathaniel.

Florence şi-a ridicat privirea dintr-un roman, când am intrat în modul.

— Ai nevoie de ceva?

— Speram ca teleimprimatorul să fie liber, am zis uitându-mă spre el – părea să fie inactiv, aşezat la locul lui în partea laterală a modulului. Trebuie să răspund la un mesaj de la Nathaniel.

— Te rog, a spus ea, făcând un gest cu mâna spre teleimprimator. Dar sper să nu te superi că n-o să bag în seamă – Valentine Michael Smith tocmai a râs.

Şi-a îngropat din nou nasul în carte.

Era perfect în ceea ce mă privea, pentru că reducea probabilitatea ca ea să observe că scriam tâmpenii.

Cuvântul-cheie de azi pentru codul lui Cezar se afla la pagina 30, rândul 7, cuvântul 4 – „rinocer". Aşadar, alfabetul era RINOCEABDFGHJKLMPQSTUVWXYZ.

30 7 4 – Rj elst kcvldtc sr elhlsdj srnuh nr sr erqrjdtrj nlqmuh hud Quiy. Tc qla, smukc-jd nr ku rd elst

hr scodktr hr nrqc s-r rmqlirt ncvr rtrt oc dkaqlzdtlq. Ku mit sr-jd snlt odk jdktc dktrjmhrqcr. Nc krdir r elst dk nrmuh hud Nhcjlks nrko r rutlqdzrt rsr ncvr? Sd ndkc r tcstrt jctlor rstr ku r vrzut djcodrt nc mqlihcjc qdodnr? Kdjckd k-rq tqciud sr edc kcvldt sr tqcrnr mqdk cxmcqdcktr rstr vqclortr. R elst kcvldc sr dru Jdhtlwk nr sr olqj.

(Traducere: Am fost nevoite să folosim sacul ca să fărâmiţăm corpul lui Ruby. Te rog, spune-mi că nu ai fost la şedinţa la care s-a aprobat ceva atât de îngrozitor. Nu pot să-mi scot din minte întâmplarea. Ce naiba a fost în capul lui Clemons când a autorizat aşa ceva? Şi cine a testat metoda asta nu a văzut imediat ce probleme ridică? Nimeni n-ar trebui să fie nevoit să treacă prin experienţa asta vreodată. A fost nevoie să iau un Miltown ca să dorm.)

Dragă Nathaniel,

Nu ştiu sigur ce se spune pe Pământ despre moartea lui Ruby, dar îţi voi spune eu că a muncit până în ultima clipă. Mi-aş dori să fi ajuns pe navă mai repede, dar înţeleg de ce a fost luată decizia aceea de către Centrul de Comandă al Misiunii. Privind în urmă, înţelegi foarte bine lucrurile, ştiu povestea. Dar tot mă întreb dacă nu am fi putut să o salvăm.

Toată lumea de pe Pinta se simte mai bine. Dar cred că ştii deja asta, pentru că acum pot comunica din nou. Benkoski spune că încă sunt ameţiţi, dar toţi membrii echipajului au revenit la muncă, şi asta îi ajută.

Că veni vorba de muncă, m-am bucurat să aud că Tommy a venit la tine în vacanţă. Cred că aşa poate să se obişnuiască deja cu viaţa în Kansas City, înainte să-şi înceapă stagiul. Mulţumesc că l-ai dus la bowling şi l-ai prezentat colegilor de la Adler. Vorbeşte despre faptul că vrea să fie astronaut de multă vreme. Cred că va fi o şansă extraordinară pentru el. Te rog să faci poze, ca să le pot vedea când mă întorc.

Cu toată dragostea mea, Elma

Nrko rj zds nr dktchca oc nc Ncktquh oc nljrkor rh jdsdukdd r hurt ocndzdr nu mqdndkr, rj jdktdt. Ku dktchca. Rj dktchcs rtuknd, orq nrko rj jcqs mc krvr, muqtrko nlstujchc mcktqu Jrqtc, jd s-r mrqut cvdockt nr rj ed mu-tut s-l erncj jrd qcmcoc. Tlrtc odsnutddhc ocsmqc doccr rstr ru elst dknbdsc dkrdktc sr kc mutcj rkrhdzr nuj sc nuvdkc hunquqdhc. Sdkncq, jd sc mrqc 1 kcoqcmtrtc stq-dartlrqc hr ncq nr Quiy r juqdt

(Traducere: Când am zis că înţeleg de ce Centrul de Comandă al Misiunii a luat decizia cu pricina, am minţit. Nu înţeleg. Am înţeles atunci, dar când am mers pe navă, purtând costumele pentru Marte, mi s-a părut evident că am fi putut s-o facem mai repede. Toate discuţiile despre ideea asta au fost oprite înainte să ne putem analiza cum se cuvine lucrurile. Sincer, mi se pare o nedreptate strigătoare la cer că Ruby a murit.)

Aş fi putut continua, dar am aşteptat să răspundă. Sau, mai bine zis, am aşteptat ca semnalele de la teleimprimator să călătorească milioanele de kilometri până la Pământ. În cinci minute, cineva avea să primească mesajul şi să i-l dea lui Nathaniel. Era la birou acum, aşa că, dacă nu era în vreo şedinţă, avea să vină cu siguranţă lângă teleimprimator.

Mai ales având în vedere că pomenisem de Miltown.

Avea să-mi spună să fiu atentă şi să mă întrebe dacă vorbisem cu cineva despre cât de mult mă tulburase întâmplarea cu sacul ăla. De parcă existau oameni cu care să pot vorbi pe navă! Singura persoană cu care ar fi fost logic să vorbesc era Kamilah, dar şi ea trecuse prin aceeaşi poveste. Nu prea puteam să mă plâng de experienţa aceea faţă de ea.

Mi-am luat dosarul şi am început să-l răsfoiesc. Prima pagină era despre lansare. Nu mai aveam nevoie de ea. Am desfăcut şina şi am scos paginile despre lansare, punându-le între genunchi ca să nu zboare.

Ceruse cineva părerea unui astronaut în legătură cu sacul? Îl voi întreba pe Nathaniel, când va răspunde, pentru că, dacă o făcuseră, aş vrea să vorbesc cu ticălosul sau ticăloasa care a spus că e o idee bună. Şi, dacă nu, urma o altă conversaţie furioasă.

Următoarele pagini din dosar erau despre orbita Pământului şi ieşirea din ea. Şi acestea puteau fi scoase.

Forţa cu care le-am tras m-a făcut să alunec niţel spre Florence, aşa c-am pus o mână pe tavan, ca să mă opresc. Am împins uşor şi m-am apropiat din nou de teleimprimator. Nathaniel ar fi trebuit să-mi primească deja mesajul. Doar dacă nu era în şedinţă. Poate că era...

Cândva, îi ştiam programul la secundă. Acum, tot ce ştiam era că se afla la muncă şi poate nici asta nu era adevărat. Poate că era plecat din oraş. Nu. Mi-ar fi zis dacă avea o deplasare

planificată. Nu-i aşa? În plus, nu pleca el nicăieri cât era Tommy în oraş, săptămâna aceea.

Mi-am muşcat buza şi m-am întors la dosar. Accelerarea de injecţie în tranziţia către Marte – de partea asta aveam încă nevoie. În şase luni, vom fi ieşit din sfera de influenţă gravitaţională a Pământului şi vom fi ajuns la limita inferioară a atracţiei marţiene. Am închis şina dosarului şi am răsfoit până la final, ca să adaug acolo paginile desprinse. Eu nu mai aveam nevoie de ele, însă CAI le voia mereu înapoi, împreună cu notiţele mele de mână. Pentru posteritate.

De lângă mine, teleimprimatorul s-a trezit la viaţă.

Florence a tresărit la zgomotul brusc, răsucindu-se în sus, apoi s-a prins de birou ca să se stabilizeze.

— Iisuse! Chestia aia mă sperie de fiecare dată.

— Ştiu ce zici, am răspuns vârându-mi dosarul între teleimprimator şi perete.

Când hârtia s-a derulat peste car, a început să se ridice spre tavan. Aproape jumătate de pagină de caractere aleatorii s-a desfăşurat până când am văzut 30 7 4, ceea ce însemna că tot ce urma era scris de Nathaniel, folosindu-se de acelaşi cuvânt-cheie. Maşina a început să încetinească, răspunzând atingerii umane.

În filme, teleimprimatoarele sunt prezentate uneori ca fiind nişte dispozitive automatizate şi rapide. Dar nu sunt aşa. Nici măcar la distanţa asta. Transmit instantaneu atingerea celui sau celei care scrie, aşa că fiecare lovitură, fiecare pauză, fiecare ezitare, când se gândeşte ce să spună mai departe, sunt trimise către corespondent. Am pus mâna pe o latură a dispozitivului, care îmi bâzâia sub degete

Pe măsură ce Nathaniel scria, eu mă desfătam cu bătăile acelea uşoare pe car, ca nişte ecouri ale degetelor lui sub ale mele.

30 7 4 – Djd mrqc qru nr-td este rtrt oc aqcu. Rj ndtdt qrmlqtuh tru ledndrh sd qczuhtr nr srnuh r eukntdlkrt rsr nuj r elst arkodt. Rj kcvldc oc rfutlq nr sr dktchca ne ku r jcqs idkc. Rd elst kcvldtr sr jrd ded Jdhtlwk oumr mqdjr klrmtc?

Aici a urmat o pauză lungă, suficient de lungă ca o parte din mine să se întrebe dacă transmisiunea se întrerupsese.

O altă parte din mine şi-l imagina pe Nathaniel aplecat peste tastatură, muşcându-şi buza de jos, cu o cută adâncă între sprâncene.

Stdd nr-jd ern aqdfd mcktqu tdkc, orq jr iunuq nr-jd smud hunquqdhc rster.

(Traducere: Îmi pare rău că-ţi este atât de greu. Am citit raportul tău oficial şi rezulta că sacul a funcţionat aşa cum a fost gândit. Am nevoie de ajutor ca să înţeleg ce nu a mers bine. Ai fost nevoită să mai iei Miltown după prima noapte?

[Aici se oprise.] Ştii că-mi fac griji pentru tine, dar mă bucur că-mi spui lucrurile astea.)

Draga mea Elma,

Primeşte, împreună cu tot restul echipajului, cele mai sincere condoleanţe din partea mea. Toată lumea este distrusă aici din cauza a ce s-a întâmplat cu Ruby, mai ales colegii ei din departamentul medical, care simt că este un eşec personal pentru ei. Fireşte că o ştiau cu toţii pe Ruby mai bine decât mine şi vorbesc despre ea în cei mai generoşi termeni.

Prezenţa lui Tommy aici săptămâna asta a fost o binecuvântare. A fost cel mai bun mod de a-mi abate atenţia şi mă stimulează să mănânc la intervale regulate. Mă întreb dacă, la vârsta lui, eu consumam aceeaşi cantitate de mâncare de care pare să aibă el nevoie. De fapt, ştiu că aşa era, fiindcă menajera noastră se plângea de asta. Spunea că nu putea să aibă nici măcar o sticlă de lapte în casă din cauza mea şi îmi dau seama acum cum se simţea. Dar partea pozitivă e că frigiderul nostru este curat ca lacrima.

Tommy e muncitor. Abia aştept să vină să stea aici peste vară, deşi cred că mă voi muta într-un apartament cu un dormitor, ca să am puţină intimitate. Nu cred că te-ai supăra să ai mai mult spaţiu când te întorci, nu? Ne putem muta oricând înapoi, dacă nu-ţi place.

Ca întotdeauna, te ador.

Nathaniel

Nqco n-rd mutcr odsnutr nu Grjdhrb ocsmqc nc tc kchd-kdstcstc. Stdu nă Mrqgcq ku este ncr jrd mltqdvdtr mcqslrkr nrqc sr tc hdkdstcrsnr, dksr Grjdhrb rq mutcr ed, jrnrq mqdk mqcartdqcr cd jcodnrhr. Jd-c tcrjr nr ku nujvr sr hrsd rkxdctrtcr sr tc nlmhcscrsnr odk klu.

(Traducere: Cred c-ai putea discuta cu Kamilah despre ce te nelinişteşte. Ştiu că Parker nu este cea

mai potrivită persoană care să te liniştească, însă Kamilah ar putea fi, măcar prin pregătirea ei medicală. Mi-e teamă ca nu cumva să laşi anxietatea să te copleşească din nou.)

Există o diferenţă semnificativă între a fi tulburată în urma experienţei de a fi nevoită să pulverizezi corpul neînsufleţit al unei colege şi a suferi de anxietate. Îmi pusesem degetele pe tastatură pregătită să-i comunic asta, apoi mi le-am retras. Nu-i puteam scrie asta, pur şi simplu. Trebuia să transfer textul în forma codificată.

Am tras aer adânc în piept şi am rearanjat literele alfabetului în minte. Ca să fiu sigură, am scris şi pe spatele vechii foi de lucru pentru lansare, apăsând cu creionul atât de tare hârtia, încât am lăsat o urmă. Apoi, am lăsat-o să plutească lângă teleimprimator, în timp ce copiam textul.

Krtbrkdch. Ku este vlqir oc rkxdctrtc. Ku sukt rkxdlrsr odk vqcuk jltdv rkujc. Orq sukt mqleuko tuhiuqrtr oc mqln-csuh oc erqrjdtrqc rh nlqmuhud hud Quiy Olkrhoslk. Rd dktqcirt „nc ku r eukntdlkrt". Srnuh eukntdlkcrzr mltqdvdt nlkncmtuhud sd mcqjdtc muhvcqdzrqcr r lqdnc r elst dkabc-trt. Orq, dk tdjmuh mqlncsuhud, mltd vcocr mrqtd qcnla-klsndidhc rhc tqumuhud kcdksuehctdt hlvdko mukar. Oc rscjckcr, sdjtd edcnrqc hlvdtuqr, mqdk jrkcqc.

(Traducere: Nathaniel. Nu este vorba de anxietate. Nu sunt anxioasă din vreun motiv anume. Dar sunt profund tulburată de procesul de fărâmiţare a corpului lui Ruby Donaldson. Ai întrebat „ce nu a funcţionat". Sacul funcţionează potrivit conceptului şi permite pulverizarea a orice a fost îngheţat. Dar, în timpul procesului, poţi vedea părţi recognoscibile ale trupului neînsufleţit lovind punga. De asemenea, simţi fiecare lovitură, prin mânere.)

Mi-am dat seama cu întârziere că nu puteam trimite doar mesajul codificat, căci ar fi arătat doar ca o parte de nimicuri, fără nimic ataşat. Despre ce vorbeam „făţiş"? Ah, da, despre Un apartament nou.

Dragă Nathaniel,

Cred c-ar trebui să te îngrijeşti să te simţi cât mai confortabil, cât sunt plecată. Este ironic că ai nevoie de mai mult spaţiu fără mine decât cu mine, dar e logic să-ţi doreşti să ai

un colţ în care să te poţi retrage. În plus, n-ai mai fi nevoit să ai de-a face zilnic cu manipularea patului pliant, ceea ce cred că va fi mult mai comod. Ştiu sigur că mie nu-mi lipseşte strânsul şi întinsul patului.

Va mai dura doi ani şi jumătate până ce voi putea vedea locul. Tot ce îţi cer este să aibă măcar vedere spre nişte copaci. Modulul de grădină este unul dintre locurile mele preferate de pe navă. Cred că mirosul de pământ şi de verdeaţă mă linişteşte. Îmi plăcea micul nostru „Central Park" de pe Lună, din aceleaşi motive. Nu-ţi dai seama cât de minunată e culoarea verde până când nu ajungi să trăieşti multă vreme fără s-o vezi.

Cu drag, Elma

Dk nccr nc mqdvcstc srnuh, tc qla sr-td djradkczd nr cu cqrj dk ch sd nr-jd mutcrd vcocr ertr hdmdtr oc srn, odk dktcqdlq. Tc qla sr-td djradkczd nr sdjtd mrqtd odk nlqmuh jcu hlvdko srnuh sd vdiqrtddhc hlvdtuqdhlq mqdk jrkcquh odk jrkr tr, nbdrq sd muqtrko jrkusd. Tc qla sr-td djradkczd nr sdjtd nuj iunrtdhc sc ern tlt jrd jdnd, mrkr nrko ku jrd qrjrkc ocnrt slrmtr kdsdmuhud, nrqc sc hlvcstc oc mcqctdd srnuhud, sd tu stdd nr kdsdmuh rnchr rj elst cu lodkdlrqr.

(Traducere: În ceea ce priveşte sacul, te rog să-ţi imaginezi că eu eram în el şi că-mi puteai vedea faţa lipită de sac, din interior. Te rog să-ţi imaginezi că simţi părţi din corpul meu , lovind sacul şi vibraţiile loviturilor prin mânerul din mâna ta, chiar şi purtând mănuşi. Te rog să-ţi imaginezi că simţi cum bucăţile se fac tot mai mici, până când nu mai rămâne decât şoapta nisipului, care se loveşte de pereţii sacului, şi tu ştii că nisipul acela am fost eu odinioară.)

Mi-am ridicat mâinile de pe tastatură şi am plutit înapoi, simţind încă în degete vibraţia dispozitivului, de parcă aş fi scuturat din nou rămăşiţele lui Ruby.)

— Vă mai certaţi mult? a întrebat Florence, care-şi ridicase privirea din carte.

— De ce... de ce crezi că ne certăm? am întrebat-o luându-mi carneţelul din aer şi închizându-l.

— La cât de tare loveai tastele..., a pufnit ea, închizându-şi cartea. Ce-a făcut?

— Nu erai adâncită în carte?

Florence şi-a vârât cartea într-o mică sacoşă cu ochiuri, agăţată de peretele de lângă radio. Şi-a încrucişat braţele, strângând din buze:

— Dacă v-aţi calma, poate mă voi întoarce la citit, dar cu tot zgomotul ăsta, nicio şansă. Hmmm. Ce s-a întâmplat?

Dacă n-aş fi făcut atâtea eforturi să-mi creez o legătură cu Florence, aş fi putut evita în continuare întrebarea. Dar, în condiţiile astea, simţeam că trebuie să răspund la orice urmă de interes faţă de viaţa mea personală. Am oftat şi m-am răsucit în aer ca să mă întorc complet spre ea.

— Sacii. Vreau ca minţile luminate din GAI să scape de ei şi să vină cu alt plan.

— Da, a spus ea înfiorându-se. Mi-a povestit Kamilah. Doamne!

Am fost străbătută de o uşoară undă de gelozie – dar de ce? Ce drept aveam să fiu geloasă pe relaţia de încredere dintre Kamilah şi Florence? Lucraseră împreună de mai multă vreme decât cu mine şi aveau dreptul la o prietenie în afara muncii. Dar...

E amuzant ce-ţi poate pune lucrurile în perspectivă. Aveam colegi pe navă, dar nu mă împrietenisem cu nimeni. Kamilah şi Florence îşi petreceau timpul liber împreună. La fel, Rafael şi Terrazas. Parker şi Terrazas. Leonard şi Florence. Kamilah şi Rafael... Existau prietenii şi legături în tandem în tot echipajul, însă eu nu făceam parte din vreuna. Nu cu adevărat. Nu eram sigură dacă motivul era că încă mă detestau fiindcă luasem locul lui Helen, fiindcă eram căsătorită cu inginerul-şef sau pur şi simplu pentru că...

— Nathaniel crede că sacul a funcţionat în parametrii estimaţi, am zis înghiţind în sec, şi nu vede care-i problema.

— De ce sunt bărbaţii aşa proşti?

— Îmi stă mintea-n loc. Pur şi simplu, am zis scuturând pagina trimisă de el. Şi Nathaniel e unul dintre cei buni. Găteşte, are grijă de nepotul meu, este... minunat în atâtea alte feluri. Doar că, atunci când îşi ia rolul de inginer, nu vede uneori oamenii dincolo de parametrii legaţi de concept. „Sacul a funcţionat potrivit conceptului”, îhhh.

— Ai putea să-i zici să-şi bage sacul undeva. Dacă mor, puteţi să mă aruncaţi în spaţiu. Aş prefera să-mi petrec eternitatea plutind în spaţiu, decât sub forma unei mâini de nisip.

Nu că aş şti, oricum, dar gândul m-a făcut să mă înfior.

— Şi cu mine puteţi face acelaşi lucru. Deşi..., am spus uitându-mă prin modul, căutând un obiect de lemn, mulţumindu-mă să bat în hârtia din dosar. Să sperăm că nu e necesar să ne mai facem griji pentru asta în privinţa nimănui.

— Nu ştiu. Sunt nişte oameni... a zis ridicând din umeri. Aş fi tentată să-i împing printr-o ecluză cu prima ocazie.

— Poate c-ar trebui să fac pierdute „din greşeală" rezervele de saci.

— Da. Ce păcat ar fi dacă s-ar întâmpla ceva cu sacii! a zis rânjind uşor. Kam şi Terrazas ar da o mână de ajutor.

Mi-ar plăcea să scriu şi să trimit această scrisoare către acasă: *Dragă Nathaniel, îmi pare foarte rău, dar am pierdut, accidental, sacii de pe ambele nave. Nu ştiu cum am reuşit să scăpăm de o piesă de echipament atât de barbară. Sper...*

Teleimprimatorul a pârâit. Amândouă am tresărit la zgomotul brusc, apoi am început să râdem:

— De fiecare dată, a zis Florence, care-şi dusese o mână la piept, dar râdea. De fiecare dată.

Hohotele m-au ajutat să mă apropii de maşină. În timp ce adevăratele nimicuri s-au transformat în „nimicuri", m-am aplecat, decodificând mesajul în minte.

(Traducere: Îmi pare rău. Ai perfectă dreptate când spui că nu ne-am gândit la efectul asupra echipajului. Îmi pare foarte rău. Aş putea să te rog să trimiţi încă un raport cu detaliile.

Fusesem atât de pregătită să fiu nevoită să mă cert cu el, ca să-l fac să înţeleagă, încât am rămas cu un ghem de mânie fără ţintă. Era amestecată însă cu uşurarea şi recunoştinţa că eram suficient de norocoasă să fiu căsătorită cu un bărbat care înţelegea – şi de asemenea cu ruşine, pentru c-ar fi trebuit să ştiu că va înţelege. Nathaniel era cel mai bun bărbat.

Dragă Elma,

Voi căuta un apartament cu vedere spre copaci. Şi-ţi mulţumesc că mi-ai adus aminte că iau de bună verdeaţa Pământului. Cred că aşa facem toţi, când suntem înconjuraţi de atâta viaţă mereu. Este dificil să-mi amintesc că planeta noastră este o excepţie în sistemul solar, fără un memento despre cât de fragilă e viaţa.

Cu toată dragostea mea, Nathaniel

Şi mai era un singur rând de „nimicuri”:

În fiecare zi mă gândesc la tine şi la toate modurile în care ai putea muri în spaţiu. Te rog să nu mori.

De data asta, n-am mai aşteptat şi nu m-am obosit să mai codific ceva, fiindcă răspunsul meu era aceleaşi pentru ambele părţi.

Mulţumesc. Te iubesc.

M-am împins îndepărtându-mă de teleimprimator. Florence mă privea peste carte.

— Deci? a întrebat ea lăsându-şi capul într-o parte.

— Tocmai şi-a cerut scuze şi m-a rugat să actualizez raportul cu detalii privind efectele asupra echipajului, am zis şi-am împăturit paginile trimise de el, trecându-mi degetele peste îndoitură de parcă ar fi fost dosul palmei lui. Le va prezenta la următoarea şedinţă.

— Ha! a exclamat Florence, clătinând din cap, apoi şi-a deschis iar romanul. Nu încetez să mă minunez. Un bărbat cu bun-simţ.

Şi aveau să treacă doi ani, cinci luni, trei săptămâni şi patru zile până ce îl revedeam. Nu c-aş fi ţinut socoteala.

DOUĂZECI ŞI UNU

PROCESUL CELOR ŞASE DE PE *CYGNUS* CONTINUĂ

de ROBERT ALDEN
În exclusivitate pentru *The National Times*

KANSAS CITY, KS, 14 dec. 1962 — Procesul celor şase bărbaţi acuzaţi că ar fi deturnat anul trecut o rachetă a Coaliţiei Aerospaţiale Internaţionale a continuat azi. Guvernul Statelor Unite a cerut ca procesul să fie transferat în Kansas City din raţiuni de securitate.

Treizeci şi doi de paznici înarmaţi, inclusiv şase soldaţi cu pistoale automate, s-au înghesuit în sala micuţă a tribunalului. Cordoane bine înarmate de trupe ale Naţiunilor Unite au înconjurat tribunalul, iar cei care intrau au fost controlaţi.

Bărbatul acuzat că ar fi liderul grupului este un agent de asigurări de culoare în vârstă de 34 de ani, foarte chipeş. Este considerat de poliţie actorul-cheie al complotului şi al multor activităţi teroriste.

Într-un colţ al domului de observare – care, în ciuda numelui, nu este tocmai un dom – Rafael cânta la chitară. Faţetele dodecaedrului modelau sunetul şi îl făceau să ricoşeze în jurul nostru. Cu excepţia lui Parker şi a lui Kamilah, cu toţii gravitaserăm spre dom în perioada liberă. Eu pluteam în apropiere de apex, cu un exemplar din *Zeii lui Marte* din biblioteca navei. Din motive încă neclare, noi nu aveam primul volum al seriei, însă la bordul *Pintei* exista.

Uneori, deciziile luate de Centrul de Comandă al Misiunii erau neclare. Din fericire, nu trebuia neapărat să fi citit *Prinţesa marţiană* ca să poţi urmări ce se întâmpla în continuare. Oricum, era mai dificil să ignori felul în care Terrazas plescăia din buze.

Într-un fel sau altul, nu băgasem de seamă în călătoria spre Lună, dar, Doamne, zgomotul acela era o constantă când te gândeai.

M-am uitat peste carte spre locul în care plutea el, ţinând un clipboard în mână, fără îndoială luând notiţe pentru următorul program radiofonic.

— Nici măcar nu mănânci.

— Ce? a întrebat el ridicându-şi capul.

— Zgomotul ăla este... Poţi să încetezi, te rog?

— Ce zgomot? a întrebat Terrazas, scărpinându-şi nasul cu creionul.

Rafael m-a salvat, plesnind din buze ca într-un pârţ în reluare:

— Te iubesc, dar e îngrozitor.

Terrazas a râs, scuturând din cap:

— Dar nu fac... fac asta?

— Ah, la naiba, Elma..., a zis Leonard, închizându-şi brusc gura, cu atâta putere, încât i-am auzit dinţii clănţănind. Ţinea „ziarul" atât de strâns, că paginile teleimprimate i se încreţiseră în pumni.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat lăsând cartea jos.

— Nimic.

A zâmbit, deloc credibil, şi a îndreptat pagina. Mişcarea l-a făcut să plutească într-un cerc larg.

— Articolul despre marş sau cel despre proces? a întrebat Florence, ridicându-şi privirea de pe broderia la care lucra.

— Nu-i nimic. Mi-am adus aminte... că am nevoie de ajutorul Elmei în laborator, dar poate aştepta.

Evident, asta era o bazaconie. Am închis cartea, iar Rafael s-a oprit din cântat. M-am împins, apropiindu-mă de Leonard:

— Ce proces?

— Al celor şase de pe *Cygnus.* Ştiri vechi, a zis cu o grimasă şi a dat pagina. Hei, Florence, se pare că ai un fan pe Pământ. Gene Roddenberry spune că ai fost sursa de inspiraţie pentru un personaj din noul lui serial.

— Ce-mi ascunzi? am întrebat vârându-mi cartea într-un buzunar al costumului.

Leonard şi-a lăsat capul pe spate ca să privească stelele. Florence s-a oprit, cu acul plutind deasupra materialului:

— Mai bine îi spui. Ştii că nu e genul care să lase lucrurile aşa.

El a oftat şi şi-a lăsat capul în jos, întorcându-se la pagina care, evident, găzduia povestea despre proces.

— „Printre întrebările puse s-a numărat şi posibila implicare a angajaţilor CAI în prăbuşirea rachetei *Cygnus 14.* Chiar dacă aşa-numita Doamnă Astronaut a fost lăudată pentru eforturile sale eroice, investigaţiile recente ale acestui ziar dovedesc că are un istoric de boli mintale."

Un val de repulsie rece m-a străbătut. Voiam să-l fi înţeles greşit, dar cunoşteam prea bine Pământul ca să-mi dau seama că auzisem perfect, cât se poate de clar. Am făcut ce fac mereu când încerc să-mi ascund anxietatea: o glumă.

— Având în vedere ce carieră ne-am ales... cred că pot spune asta despre noi toţi.

— Aşa este, a spus Florence înfigând cu o mişcare răzbunătoare acul în material.

— Hei, a spus Terrazas dând drumul clipboardului, care a început să se rotească în faţa lui.

— Este... am început să spun, dar am înghiţit în sec şi mi-am încrucişat braţele la piept; Doamne, voiam să-i mint şi sunt atât de mândră de mine că nu am făcut-o! Am avut probleme cu anxietatea.

— Ai avut, a pufnit Florence.

Nu greşea, dar tot m-am supărat:

— Nu reprezintă o problemă.

— Şi Centrul de Comandă al Misiunii ştia, nu?

— Sunt căsătorită cu inginerul-şef, am zis, deşi ascunsesem cele mai urâte părţi de Nathaniel, timp de ani întregi. Da. Parker şi Kamilah ştiau şi ei.

Florence s-a uitat lung la mine, apoi s-a întors la cusut. N-am mai primit alt răspuns, în afară de zgomotul ventilatoarelor.

Mi-am dres glasul:

— Ei, bine...

Trebuia să încetez să mai spun asta, dar rădăcinile mele sudiste tot ieşeau la iveală.

— Partea bună este că le distrag atenţia de la Leonard.

— Care nu ar fi trebuit să se afle în colimator încă de la început, a zis Florence în timp ce acul pe care-l mânuia împungea materialul, cu fiecare împunsătură argintiul său scânteind în lumină. Trebuie să fie fain să nu fii nevoită să fii mereu perfectă.

Asta m-a făcut să scot un râset sau un suspin.

— Cred că glumeşti. De unde crezi că venea anxietatea mea? Sunt evreică. Şi o femeie în ştiinţele exacte. Nu există niciun moment în care să mi se permită să nu fiu perfectă.

— Să iei Miltown este o dovadă a perfecţiunii?

— De unde ai..., am spus închizându-mi ochii, de parcă asta m-ar fi putut ascunde de privirea ei. E în ziar.

— Florence... a spus Leonard pe un ton scăzut şi imperios.

— Nu. A ajuns aici fără să-şi bată capul şi a luat locul altcuiva. Chiar crezi că nu e nicio legătură...

1, 1, 2, 3, 5, 8, 13... Nu trebuia să-mi fac griji în legătură cu ceea ce gândeau oamenii. Ştiam asta. Respiram cu greutate şi mi-am forţat plămânii să se umple printr-o respiraţie lungă, în timp ce-mi deschideam ochii.

— Pentru Dumnezeu! Ce naiba trebuie să fac ca să vă dovedesc că-mi asum partea de răspundere?

Florence s-a întors în aer, cu faţa spre mine, aţa ridicându-se într-un arc în urma ei.

— Tot nu pricepi. Am fost supărată că Helen a fost scoasă din joc? Da. Însă mai bine te-ai întreba de ce Centrul de Comandă al Misiunii a ales să o înlăture pe operatoarea de calcule taiwaneză, şi nu pe cea albă.

Am deschis gura să răspund, dar nu aveam ce să-i zic, aşa c-am rămas cu ea căscată.

— Ştiu. Dar au existat motive, pe lângă faptul că Helen nu este albă. Publicitatea voia ca eu şi Parker să fim pe aceeaşi navă.

— Sigur. Hai să mergem pe varianta asta, a zis Florence, dând o dată din cap.

— Uite ce... Dacă era vorba doar despre asta, l-ar fi retras pe Leonard la cea mai mică problemă.

— Problemă, a repetat Florence uitându-se către Leonard. Ai auzit-o?

— Da.

Poate că doar încercam să abat atenţia de la mine. Nu ştiu.

— Ştii că e adevărat. DeBeer a făcut tot ce i-a stat în puteri să se întâmple.

— Şi de ce nu tu? Hm? a întrebat Leonard împăturind ziarul în patru, repetând apoi mişcarea, şi încă o dată, netezind muchiile cu degetul mare. De ce am făcut eu „parte din conspiraţie", şi nu tu?

Ştiam răspunsul, desigur: el era de culoare.

— OK. Înţeleg ce vrei să spui, am adăugat simţind că-mi transpiră palmele, aşa că le-am îndesat şi mai mult la subsuori. Dar treaba e că tot ai ajuns să faci parte din misiune. Eşti aici, nu? Aşa că niciunul dintre noi nu trebuie să fie perfect.

— Dar imperfecţiunea ta este în mintea ta, a zis Leonard ridicându-şi mâna. A mea este *aici.*

— Nu sunt...

21, 34, 55, 98... Nu era vorba despre mine. Florence tocmai îmi spusese asta.

— Nu este o imperfecţiune. Eşti un astronaut genial şi meriţi să faci parte din această misiune.

— Şi ce ne pun să facem aici? a protestat Florence înclinându-şi capul într-o parte. Curăţăm pereţi. Toalete. Facem de mâncare şi spălăm rufe.

— Cu toţii facem asta. Eu am reparat o toaletă acum două săptămâni şi...

— Termină, Elma, a zis Leonard, mototolind hârtia din teleimprimator. Pentru numele Domnului, nu mai vorbi.

Inima a început să-mi bată cu viteză, iar transpiraţia mi s-a lipit de ceafă, în picături calde. Leonard nu ridicase niciodată vocea până atunci.

— Eu doar...

— Încerc să-mi amintesc că ai intenţii bune. Dar acum nu pot să suport protestele unei femei albe binevoitoare. Nu am energia necesară de a te asigura sau de a pretinde că sunt fericit şi mulţumit cu viaţa mea.

— Îmi pare rău, am zis şi mi-am înfipt degetele în costum, îmi pare rău. Încercam doar să ajut.

— Să ajuți? a întrebat Florence, împăturindu-şi lucrul de mână. Poţi ajuta ţinându-ţi gura, în loc să arăţi cât de neştiutoare eşti.

— Te porţi de parcă ar fi DeBeer, a pufnit Terrazas. În caz că n-ai observat, cu toţii trebuie să facem curat pe navă.

— Nu şi tu. Fii atent la împărţirea sarcinilor, lunea viitoare. Spune-mi că nu sunt inegale, a adăugat şi şi-a îndesat broderia într-o geantă care plutea, agăţată de talia ei. Acum, vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă duc să mă ocup de rufe.

Era ridicolă. Eram doar şapte pe navă, aşa că nu era ca şi cum ar fi existat angajaţi care să vină să facă curat după noi.

— Dar cu toţii facem curat, ca parte din mentenanţa de bază.

— Da, a zis Leonard lovindu-şi palma cu ziarul împâtuit. Da. Facem cu toţii curat. Dar voi, restul, aveţi şi alte sarcini legate de mentenanţă. Florence şi cu mine, nu.

— Aşa este, a întărit Rafael. Leonard a fost pregătit să mă asiste, dar Centrul de Comandă al Misiunii mi-l tot dă pe Estevan, care era doar rezervă.

— Credeam că-ţi place să fiu ajutorul tău, a zis Terrazas, întorcându-se spre el, cu sprâncenele ridicate.

— Îmi place, a răspuns Rafael, şi urechile i s-au înroşit. Dar nu asta e ideea. Ar trebui să fie Leonard.

— Mulţumesc, a spus Leonard, uitându-se încruntat la paginile ziarului.

M-am întors spre Rafael şi spre Terrazas, deşi nu eram sigură ce aşteptam. Asigurarea că nu eram o persoană groaznică? Confirmarea că eram? Liniile feţei lui Rafael erau la fel de trase ca după o zi petrecută în Laboratorul de Flotabilitate Neutră. Strângând din buze, s-a întors spre Terrazas şi a zâmbit. Într-un fel. În orice caz, buzele i s-au arcuit în sus:

— Ce melodie voiai să învăţ?

Mă durea să respir. Mi-am muşcat obrazul. Rotindu-mă, m-am împins şi m-am lansat pe uşă, în fus.

Pentru că sunt profesionistă, chiar am ajuns în toaleta gravitaţională din inelul centrifugal înainte să vomit.

Din toaletă, mi-am croit drum prin fus spre modulul de comunicaţii. Mă gândeam că şansele ca Parker sau Kamilah să fie acolo erau minime şi am găsit într-adevăr modulul gol şi întunecos. Muşcându-mi buza, am rămas în uşă un minut.

Teleimprimatorul era acolo, o legătură cu Nathaniel. Voiam să vorbesc cu el, să-i spun totul, dar nu voiam să-şi facă griji. Dar... promisesem că voi fi sinceră cu el, şi faptul că eram la 97 de milioane de kilometri distanţă nu schimba acel legământ.

M-am împins prin uşă şi am plutit spre dispozitiv, rotindu-mă într-o poziţie de lucru confortabilă. M-am întins şi mi-am prins picioarele sub una dintre şinele de ghidaj, ca să mă ancorez cât scriam.

Nu aveam cartea lui Kipling cu mine, aşa c-am ales un cuvânt pe care-l mai folosisem, RINOCER.

Tlnjrd rj vljdtrt. Mcktqu mqdjr ortr dk jdsdukcr rstr. Nqco n-rd vrzut rqtdnlhuh ocsmqc Ncd srsc oc mc Nyakus, dk nrqc sc vlqicştc sd ocsmqc mqlihcjr jcr nu rkxdctrtcr. Hclkrqo jd-r smus ocsmqc ch. Nqcocrj nr rj hrsrt tlrtc rstcr dk uqjă sd rj elst hurtr mc kcmqcartdtc. Rmld, nlkvcqsrtdr r ocackcqrt dk rancsc oc euqdc. Rnuj sukt idkc. Stdu nr ku jr vcd nqcoc, orq ermtuh nr-td smuk nr rj elst sumrqrtr rq tq-ciud sr tc hdkdstcrsnr. Jrnrq mutdk. Smcq.

(Traducere: Tocmai am vomitat. Pentru prima dată în misiunea asta. Cred c-ai văzut articolul despre cei şase de pe *Cygnus*, în care se vorbeşte şi despre problema mea cu anxietatea. Leonard mi-a spus despre el. Credeam că am lăsat toate astea în urmă şi am fost luată pe nepregătite. Apoi, conversaţia a degenerat în accese de furie. Acum sunt bine. Ştiu că nu mă vei crede, dar faptul că-ţi spun că am fost supărată ar trebui să te liniştească. Măcar puţin. Sper că nu se va întâmpla din nou. Doamne! A trecut multă vreme de când am vomitat aşa ultima oară. Nu pot să cred că era un lucru obişnuit cândva. Dar sunt bine, sincer. Îţi spun asta doar pentru că am promis că o voi face.)

Dragă Nathaniel,

Veştile de pe Pământ par destul de deprimante, uneori. Îmi pare tare rău de cei care au fost loviţi de taifunuri în Oceanul Indian. Trebuie să-mi amintesc că misiunea noastră există pentru a oferi speranţă celor aflaţi în situaţii insuportabile pe Pământ. Pe măsură ce condiţiile climatice se înrăutăţesc, noi sperăm să creăm un nou avanpost pentru omenire, printre stele.

Citesc Zeii lui Marte *şi-mi place cât este de absurdă. Primul volum din serie este pe* Pinta, *aşa c-am rugat-o pe*

Kamilah să-l ia data viitoare când merge să facă vizita medicală. Starea lor de sănătate este în continuare bună, slavă Cerului.

Cum merge căutarea pentru apartament?
Cu toată dragostea mea,
Elma

Hujcr sc sdjtc idkc edzdn, orq msdbdn suktcj nu tltdd mc mukntuh oc r ncor. Cxdstr jljcktc nrko jd-rs olqd sr k-rvcj mrqtc oc vcstd oc rnrsr, odknlhl oc snqdslqdhc odk mrqtcr erjdhdcd sd r mqdctckdhlq. Tc qla sr jd hc tqdjdtd dk nlktd-kurqc. Djd este aqlrzkdn oc olq oc tdkc.

(Traducere: Lumea se simte bine fizic, dar psihic suntem cu toţii pe punctul de a ceda. Există momente când mi-aş dori să n-avem parte de veşti de acasă, dincolo de scrisorile din partea familiei şi a prietenilor. Te rog să mi le trimiţi în continuare. Îmi este groaznic de dor de tine.)

În Kansas era târziu şi era weekend. Oricât de mult îmi doream să primesc veşti de la Nathaniel, speram că nu era încă la muncă, deşi, cunoscându-l, ar fi putut să fie. Dar, dacă mă gândeam mai bine, avea seară de poker. Am oftat, încercând să mă mai eliberez de durerea din piept, şi am pornit să-l caut pe Leonard.

L-am găsit în modulul de grădină. Şedea pe bancă, în mijlocul rândurilor hidroponice de roşii. Cred că proiectul original nu indusese piese de mobilier, dar nu a durat mult să înţelegem cât de mult îşi doreau oamenii să vadă verdeaţă în spaţiu. Am intrat târşâindu-mi picioarele pe grilajele de metal de pe podea, ca să-i atrag atenţia.

Leonard şi-a ridicat privirea, mâinile-i erau încrucişate, şi a oftat.

— Elma... Îmi pare rău că am ţipat la tine.

Asta m-a oprit în loc.

— Nu trebuie... *Eu* am venit să-mi cer scuze faţă de tine. Am greşit.

— Mama mi-a zis cândva, a început el respirând anevoie, ca rolul scuzelor nu e acela de a arăta cine a avut dreptate, ci de a arăta că relaţia e mai importantă decât problema. Şi nu tu eşti de fapt problema.

— Dar am contribuit totuşi la problemă. Şi am greşit. Eşti important pentru mine.

— Apreciez, a spus şi şi-a desfăcut mâinile, întinzându-şi degetele. Dar îţi explicam de ce mi-am cerut eu scuze faţă de tine.

— Oh.

Am rămas într-un picior, simţindu-mă de parcă tata era dezamăgit de mine. Frunzele plantelor de roşii au fremătat în adierea creată de ventilatoare, împrăştiindu-şi mirosul natural în aer. Cu un deget, am urmărit vinişoarele de pe o frunză.

— Ai vrea... Pe Lunetta, tu şi Florence mi-aţi cerut să nu mă implic, dar, dacă vrei, pot să-l bat la cap Nathaniel să bată la cap pe altcineva cu privire la atribuirea sarcinilor de pe navă. Dar numai dacă vrei.

Leonard s-a ridicat în picioare, clătinând din cap:

— Mersi. Apreciez oferta, ţinând cont de intenţia cu care a fost făcută. Dar nu. Cred că Rafael o să mă solicite acum, a asta va face mai mult bine decât orice altceva. Ar fi trebuit să vorbesc cu el mai devreme.

— Există ceva ce *pot* să fac?

— Nu, a răspuns Leonard ridicând din umeri. Mersi.

A început să meargă îndreptându-se spre ieşirea din modul, dar s-a oprit în capătul rândului, încadrat de plantele verzi. Întorcându-se, a ridicat un deget.

— Încă un lucru: nu-mi explica tot ceea ce trăiesc. Este foarte enervant.

Am tresărit, fiindcă făcusem asta de multe ori: de la a-i explica faptul că toţi aveam probleme până la a-i spune că nu era marginalizat. Şi ştiam cât era de enervant, pentru că Parker făcea asta mereu în ceea ce mă privea.

— Am înţeles. Fără explicaţii.

— Recepţionat, a zis el făcându-mi cu ochiul. Ne vedem la cină.

După ce el a plecat, m-am aşezat pe banca liberă. Doar după ce m-am relaxat, înconjurată de verde, mi-am dat seama că-l făcusem practic să iasă din modul.

DOUĂZECI ŞI DOI

REVISTELE DE PUBLICITATE ÎNREGISTREAZĂ O CREŞTERE A PROFITULUI

de PETER BART

27 dec. 1962 — Vânzătorii de reviste de publicitate, care vreme de luni întregi au avut expresii posomorâte, încep să pară ceva mai veseli. Ei spun că afacerile au început să-şi revină. Tiparul nu este încă uniform, cu siguranță. Dar multe reviste estimează că publicitatea pe care o vor găzdui în prima jumătate a lui 1963 ar putea fi să fie mult peste nivelul atins pe durata anului 1962 şi că declinul de zece ani, care a debutat la căderea Meteoritului, a ajuns la final.

La câteva săptămâni după... discuţia mea cu Leonard şi cu Florence, am alunecat în josul scării spre modulul de bucătărie, ca să pregătesc locul pentru şedinţa de luni dimineaţa.

Şi da, pentru că tot pomeniseră, fusesem atentă la registrul de sarcini. Lui Leonard îi reveneau mereu doar atribuţiile care ţineau de curăţenie sau bucătărie. Florence primea însărcinările legate de curăţenie, spălatul rufelor, bucătărie şi comunicare, deci măcar apuca să lucreze şi în domeniul ei de specialitate. Şi, în mod uluitor, bărbaţii nu primeau niciodată sarcina de a se ocupa de pregătirea cafelei pentru şedinţe.

Decoraţiunile de Crăciun, pe care Centrul de Comandă al Misiunii le împachetase, erau încă înşirate în cameră, ghirlanda argintie atârnând în bucle de partea de sus a peretelui. Într-un colţ, şapte becuri ardeau într-o menorah electrică. Nu

era acelaşi lucru ca sfeşnicul cu lumânări, dar mă bucuram că se afla acolo.

Parker era deja în bucătărie, notând ordinea de zi pe una dintre tablele albe, cu scrisul său obişnuit, limpede şi colţuros. M-a salutat cu o mişcare a capului, apoi a trecut la un alt rând, perfect distanţat. Scrisesem pe multe table în carieră, iar scrisul lui mi se părea uimitor de precis.

— Cum de scrii atât de ordonat? l-am întrebat în timp ce deschideam dulăpiorul, ca să scot pachetul de cafea măcinată.

— Am fost pilot de testări, a răspuns el uitându-se care era următorul punct din ordinea de zi.

— Nu înţeleg.

— Înainte scriam rapoarte pe o planşă prinsă de picior, în timp ce scoteam un avion din răsucire... a zis el lovind tabla cu markerul. Asta nu se mişcă.

— Ha! am exclamat aruncând resturile de cafea de ieri în container. Trebuie să recunosc că nu m-am gândit la asta.

— Păi, nu te gândeşti...

— Nu mă gândesc la multe, am zis odată cu el.

Parker şi-a ridicat privirea de pe clipboard, pufnind. Zâmbetul lui larg cu gropiţe a apărut pentru o clipă şi – aproape că mi-e ruşine să recunosc – am vrut să-l fac să zâmbească din nou. Dacă mi-aş fi putut da seama ce-l făcea fericit pe Parker, călătoria ar fi fost mult mai uşoară.

Uitându-mă către lumina lămpii iudaice, am şters interiorul cafetierei.

— Ştii, Parker... Voiam să-mi cer scuze.

Eram cu spatele la el şi am pus cafetiera la locul ei. În spatele meu, markerul a scos un scârţâit pe tablă. Firește. Firește că nu voia nici măcar să-mi răspundă. Oftând, am clătinat din cap şi am scos filtrul din cafetieră.

Nu sunt sigură de ce încercam să mă împac cu el.

— Pentru...?

M-am întors suficient de iute ca efectul Coriolis să mă dezechilibreze şi a fost nevoie să mă prind de blat. Zaţul s-a întins pe oţelul inoxidabil şi s-a împrăştiat pe podea.

— La naiba!

— Asta nu este o scuză, a zis ridicându-şi privirea. Ai nevoie de ajutor?

— Nu, mersi. Sunt o proastă, am zis aruncând filtrul în compost şi luând o cârpă. Dar ştiai asta deja.

— York, a spus el cu un oftat, lăsând jos clipboardul. Cred că ai multe cusururi deloc flatante, însă nu eşti proastă.

— Măcar eşti sincer.

Am şters zaţul de pe podea, împăturind cârpa deasupra, să-l adun. Apoi mi-am dat seama că, din partea lui Parker, era un compliment. Aproape. Nu credea că sunt proastă. Cu alt oftat, m-am lăsat pe călcâie.

— Îmi pare rău pentru soţia ta. Vreau să spun... pentru presupunerile pe care le-am făcut şi pentru înţepături şi pentru tot.

— Te-am rugat să nu mai pomeneşti despre ea.

— Eu..., am început să spun şi-am rămas cu gura căscată la auzul vocii lui îngheţate. Ştiu. Îmi pare rău. Am vrut doar să-mi cer scuze. Nu voi mai aduce niciodată vorba despre ea.

De ce încercam? Am strâns cârpa şi m-am ridicat cu grijă în picioare. După ce terminam cu pregătirea cafelei, aveam s-o şterg până când începea şedinţa. Cu un colţ curat al cârpei, am adunat zaţul de pe tejghea.

În spatele meu, Parker a tras banca, iar picioarele de metal au zgâriat podeaua bucătăriei. A oftat în timp ce se aşeza, şi clipboardul a zăngănit, lovindu-se de masă.

— Mersi.

De data asta, nu m-am întors iute. De fapt, nu m-am întors deloc. Am rămas concentrată la cârpă şi am scuturat zaţul în containerul pentru compost. Abia am reuşit să-mi stăpânesc lacrimile muşcându-mi buza. Doamne! Detestam faptul că-mi venea să plâng. Că omul ăsta îmi făcea zile fripte, că orice urmă de bunătate, cât de mică, mă făcea să plâng.

— Ce pot să fac ca să nu mă mai urăşti?

— Nu te... adică, te-am urât. Multă vreme. Dar acum nu te urăsc. Sincer, York. Nu te urăsc.

Împăturirea cârpei în patru îmi solicita toată atenţia. Ţesătura aspră mi se strângea sub degetele mari în timp ce netezeam colţurile.

— Nici nu se poate spune că mă placi.

— Sentimentul este reciproc, sunt sigur, a zis Parker după ce şi-a dres glasul. Deci ce pot să fac ca să nu mă mai urăşti tu *pe mine.*

— Să nu mai fii ticălos?

— Îmi pare rău, dragă, a zis râzând. Mă tem că aşa sunt construit. Dar voi încerca să-mi amintesc că eşti o floare delicată.

— Lucruri de felul ăsta, am replicat, trântind cârpa pe tejghea, şi m-am întors. Despre asta vorbesc.

Parker a rămas cu gura căscată. A clipit de două ori, apoi şi-a închis gura şi a încercat din nou.

— Glumesc.

— Nu mi se pare o glumă.

— Pentru Dumnezeu! a zis ridicând braţele. Nu sunt răspunzător pentru sentimentele tale. *Am spus-o* ca pe-o glumă.

— Nu e nimic amuzant în a-i spune unei femei că este prea delicată ca să facă faţă unei situaţii. Ni se spune asta mereu de către alţi oameni – de bărbaţi care încearcă să ne pună la locul nostru. Este ofensator.

— Şi să mă faci ticălos nu este?

— Este, am zis, iar mâinile începuseră să-mi tremure de furie. Dar eu nu glumeam.

— Ar trebui să ai simţul umorului pentru asta, a spus Parker, luându-şi clipboardul şi ridicându-se de pe bancă. Mersi pentru scuze. Le voi preţui pentru totdeauna.

În timp ce se îndrepta din nou spre tablă, mi-am închis ochii strâns. Doamne! Chiar eram proastă.

Când Florence a alunecat în bucătărie, pusesem de cafea şi reuşisem să-mi iau o aparenţă rezonabilă de înfăţişare calmă. Colega mea, în schimb, rânjea.

— Am ziarul de dimineaţă! a zis în timp ce s-a împins cu o mână departe de scară, fluturând un teanc de hârtii deasupra capului

— Nu-mi mai aduc aminte ultima dată când m-am bucurat să văd ziarul.

— Ah, ăsta o să-ţi placă, a spus ridicându-şi mâna liberă de parcă ar fi încadrat un titlu imaginar. Prima pagină: DR. MARTIN LUTHER KING PRIMEŞTE PREMIUL NOBEL PENTRU PACE.

— *Mazel tov!* am exclamat bătând din palme. Mă bucur atât de mult că munca sa a fost recunoscută.

— Grozav! a spus Parker şi, părăsindu-şi locul de lângă tablă, a venit în spatele lui Florence, ca să poată citi peste umărul ei. Este primul?

Florence a clătinat din cap, fără să-l întrebe ce voia să spună cu „primul". La naiba, chiar şi eu ştiam ce voia să zică şi mă bucuram că întrebase el. Şi eu mă întrebam, dar nu voiam să-l reduc pe dr. King la apartenenţa rasială. Dar eram totuşi curioasă.

— Nu. Primul a fost Ralph Johnson Bunche, a zis şi i-a întins lui Parker jumătate dintre hârtii. Elma, ai primit un mesaj. Jur că nu l-am citit, dar spune-i soţului tău că, dacă mai scrie mesaje de felul ăsta, înflăcărarea lui o să-mi strice maşinăria.

— Şi ai zis că nu l-ai citit!

Îmbujorarea mi-a cuprins obrajii, dar roşeaţa s-a stins când am luat pagina din mâna ei. Tăiase frumos hârtia, aşa încât partea cu „nimicurile" fusese înlăturată. Era perfect logic, dar nimicurile adăposteau mereu cele mai bune părţi ale scrisorilor de la soţul meu. Şi totuşi, era o scrisoare de la Nathaniel. Am luat-o la masă şi m-am aşezat, aşteptând şi restul echipei.

Dragă Elma,

Abia aştept să-ţi arăt noul apartament. Aşa cum ai cerut, e într-o zonă verde – de fapt, dă spre o curte cu meri, azalee şi un gard viu. Dormitorul nostru e la primul etaj, ascuns în spatele copacilor, aşa că putem să nu ţinem perdelele trase şi tot vom avea intimitate. Abia aştept să îţi arăt lumina dimineţii de aici.

Şi Florence a considerat că ăsta era un mesaj fierbinte? Ar fi trebuit să citească partea cu nimicurile.

Kamilah a alunecat pe scară şi în bucătărie, iar Terrazas şi Rafael au venit săltând dinspre tubul care ducea către sala de sport.

Cu mâinile întinse, ca un copil mic, Kamilah s-a împleticit spre tejghea.

— Cafeaaa!

— Nu tu vorbeai despre toxicitatea cafelei? a întrebat-o Florence, uitându-se la ea peste marginea cănii.

— Nimic nu e mai toxic decât propria persoană atunci când nu beau cafea, a răspuns ea turnându-şi cafea aburindă într-o cană, suspinând uşor.

— Unde e Flannery? a întrebat Parker pufnind.

— Aici sunt, a spus coborând din tub în bucătărie. Scuz, ştiinţificam.

— Recunosc că engleza nu e limba mea maternă, a zis Terrazas, legănându-şi un picior peste banca din faţa mea şi aplecându-şi silueta longilină spre cană, dar există cuvântul ăsta?

— Desigur, a răspuns Leonard, ducându-se aţă la cafea. Pot să-l şi conjug, dacă vrei.

Parker s-a întors spre tablă şi a notat în grabă o enumerare de cuvinte, lângă ordinea de zi.

— Eu ştiinţific, tu ştiinţifici, el/ea ştiinţifică...

Alăturarea cuvintelor de pe tablă crease în mod întâmplător o propoziţie şi mi-a scăpat un hohot. Arătând spre tablă am citit cu voce tare:

— Eu ştiinţific registrul de sarcini. Tu ştiinţifici Marte. El/ea ştiinţifică aruncarea deşeurilor.

— Greşit, York, a spus Parker şi a arătat spre el. *Eu* ştiinţfic registrul de sarcini. Potrivit căruia... tu ştiinţifici modulul de bucătărie.

— Ador când Elma ştiinţifică bucătăria, a spus Florence bătând din palme. Vei ştiinţifica şi plăcinta cu ciocolată?

— O voi ştiinţifica până-n pânzele albe, am răspuns salutând, cuprinsă de un fior de plăcere.

Sunt sudistă? Da, sunt. Şi dacă-mi laudă cineva plăcinta, o să le pregătesc plăcinte până la sfârşitul universului.

— Bun, a rânjit Parker. O să te ocupi de asemenea de ştiinţificarea calculelor pentru corectarea cursului.

— Terrazas şi Avelino vor ştiinţifica unităţile de oxigen şi verificările sistemelor de pe transportoarele BusyBees. Shamoun, tu vei ştiinţifica reutilizarea apei aici şi pe *Pinta,* a continuat Parker rânjind, în timp ce parcurgea lista. Flannery, tu vei ştiinţifica aruncarea deşeurilor. Grey va ştiinţifica spălatul rufelor şi comunicarea.

E ciudat cum un singur cuvânt îţi poate schimba perspectiva. Sigur, Leonard şi Florence spuseseră că nu primeau decât sarcini legate de curăţenie, dar aruncarea cuvântului

„știință” în joc evidenţia faptul că Leonard nu făcea decât curat. Munca lui de cercetare se desfăşura în timpul liber.

Am deschis gura să spun asta, dar deja îl auzeam pe Parker spunând că fusese o glumă. Ca o laşă ce sunt, n-am avut resursele de energie necesare ca să fiu în prim-planul zeflemelei sale în momentul acela. În plus, Leonard şi Florence îmi ceruseră să nu încerc să repar situaţia.

Dar era de fapt vorba mai mult de laşitate şi de oboseală.

Mi-m închis gura şi m-am lăsat să cad pe bancă. De cealaltă parte a mesei, Rafael i-a dat un ghiont lui Terrazas, care s-a îndreptat şi şi-a dres glasul.

— Aş putea să fac schimb cu Leonard în ceea ce priveşte sarcina legată de unităţile de oxigen? a întrebat el atingându-şi nasul. Am o sinuzită. Nu vreau să port mască.

— Şi nu va fi o problemă cu transportorul BusyBee? a întrebat Parker lăsând jos clipboardul. Vei fi la gravitaţie zero.

— Păi... a zis Terrazas, aruncându-i o privire lui Kamilah, care era încă aplecată peste cafea. Leonard are pregătirea necesară în ceea ce priveşte unităţile de oxigen, şi nu pe cea legată de transportoarele BusyBee, aşa că... ar fi mai uşor dacă am face schimb. Dacă nu-l deranjează pe Leonard, vreau să spun.

— Este în regulă din partea mea, a încuviinţat scurt Leonard, abia ascunzându-şi rânjetul.

Parker s-a uitat pe rând la cei trei bărbaţi, apoi din nou la clipboard. Şi-a dres şi el glasul:

— Nu, a spus punând deoparte clipboardul şi aplecându-se în faţă, sprijinindu-se de masă. Pentru că vreau să se uite că Flannery e pe navă până când ajungem pe Marte, fiindcă am nevoie de el acolo. Dacă se întâmplă ceva şi se află că el a fost la faţa locului? Cum credeţi că va reacţiona Centrul de Comandă al Misiunii?

— Haide, a protestat Terrazas clătinând din cap. Cu toţii facem greşeli.

Rânjetul dispăruse de pe chipul lui Leonard, laolaltă cu orice urmă de bucurie din încăpere, pare-se.

— Eu nu am dreptul să fac greşeli, a spus el oftând. Rămân la treburile legate de gunoi.

Parker s-a ridicat din nou şi a clătinat din cap.

— Te pricepi mai bine la sistemele de oxigen decât Terrazas şi ştiu asta, a spus el oftând şi trecându-şi mâna peste părul tuns periuţă, oprindu-se la zona golaşă de la spate. Dar îmi pare rău. Rămâne în vigoare registrul de îndatoriri trimis de Centrul de Comandă al Misiunii.

DOUĂZECI ŞI TREI

LA JUMĂTATEA DRUMULUI SPRE MARTE

În exclusivitate pentru *The National Times*

28 martie 1963 — Chiar şi într-o eră în care miracolele tehnice şi ştiinţifice se înlănţuie, a existat ceva aparte la comunicarea de ieri, transmisă prin intermediul teleimprimatorului de Prima Expediţie pe Marte, în timp ce-şi croia drum cu viteză prin spaţiu, aflându-se la jumătatea distanţei către planeta-soră. Aceşti astronauţi sunt pionieri care călătoresc într-un ţinut unde, din câte ştim, nu a existat niciodată vreo formă de viaţă. Organismul omenesc este un produs evolutiv, care a fost modelat în milioane de ani de condiţiile speciale de pe această planetă – de forţa gravitaţională, de compoziţia atmosferei, de natura mărilor şi pământurilor de pe Terra. Dar, în spaţiu, gravitaţia este neutralizată, ducând la ceea ce se numeşte imponderabilitate, şi nu există oxigen care să poată fi respirat, nici pământ pe care să calci, nici apă în care să poţi înota. Şi totuşi, în acest mediu bizar, astronauţii pot să trăiască şi să funcţioneze, pentru că nava lor spaţială este un cocon care reproduce elementele esenţiale ale ambientului planetar.

Va veni şi ziua – şi mulţi dintre tinerii de acum poate o vor trăi pe pielea lor – când curse spaţiale vor decola zilnic spre Marte, la fel de frecvent cum pleacă acum avioanele spre Chicago, Londra sau Tokio. Când va veni vremea aceea, fără îndoială că oamenii vor fi la fel de blazaţi în privinţa acestui miracol pe cât sunt acum în ceea ce priveşte traversarea peste noapte a Atlanticului. Dar, deocamdată, când prima tranziţie spre Marte e încă în curs, şi oameni curajoşi

fac şi văd lucruri pe care nu le-a mai făcut şi nu le-a mai văzut nimeni înaintea lor, trebuie să fii cu adevărat obtuz ca să nu fii copleşit de acest miracol.

Prinsă în centuri, pe locul meu de pe punte, mă uitam în adâncul spaţiului de parcă punctul care marca jumătatea distanţei ar fi fost vizibil. Aveam senzaţia că faptul că ne aflam la 160 de zile distanţă atât de Pământ, cât şi de Marte ar fi trebuit să fie marcat printr-o poartă de aur sau un alt semn extravagant. Însă, în realitate, aveam parte doar de o foaie cu date tipărite pe Pământ şi un sextant.

Parker părea să-şi calibreze controlerul de dreapta, mişcându-l sistematic în toate poziţiile, ţinându-şi maxilarul încleştat în timp ce lucra.

— Am nevoie de punctele acelea ca să actualizez poziţia de navigaţie.

— Lasă-mă o clipă să fac o determinare a deviaţiei fusului.

În ultimele trei luni, tensiunea dintre noi se diminuase până la nivelul unei radiaţii scăzute de fundal, care dispărea când lucram. Mă bucur şi de lucrurile mici. Mi-am potrivit sextantul spre stelele menţionate de Centrul de Comandă al Misiunii. Luminile răzleţe de pe cer îmi deveniseră cunoscute deja, în cursul călătoriei. Nu mai aveam nevoie de „Arc spre Arcturus" sau de „un pas iute spre Spica". Albastrul diluat al stelei Spica strălucea spre mine, neclintit.

Am notat unghiul şi am mutat fusul câteva grade, revenind să citesc din nou datele. Aveam nevoie de două măsurători consecutive care să se afle până în 0,003 grade. Apoi, le-am comparat cu datele trimise de Centrul de Comandă.

Cifrele estimate de ei se potriveau cu ale mele.

— Ţinând cont de numerele dorite, ruliu 8,37, înclinare 61,33, deviaţie 339,87.

— Confirmat. Ruliu 8,37, înclinare 61,33, deviaţie 339,87, a spus, apoi s-a oprit o clipă din ritualul de apel şi răspuns.

O clipă mai târziu, vocea lui Florence s-a auzit prin interfon din modulul de comunicaţii:

— Confirm. Ruliu 8,37, înclinare 61,33, deviaţie 339,87.

Copia totul pe teleimprimator şi transmitea cifrele către Pământ. Întârzierea însemna că înaintam mai mult sau mai

puţin pe cont propriu, dar Centrul de Comandă al Misiunii voia totuşi să verifice totul de două ori.

Parker continua să pregătească nava pentru accelerare.

— Dă-mi datele complete de corecţie, York.

— OK. SPS/G&N; 63059; plus 0,97, minus 0,20. În timp ce turuiam ca o moară stricată un şir de cifre şi expresii, o parte din mintea mea se prăpădea de râs de cât de aiurea suna totul.

— Aprindere GET 026:44:57.92; plus 0011,8, minus 0000,3, plus 0017,7; ruliu, 277, 355, 015; VT Delta 0021,3, 00:3, 0016,8.

Treaba mea era să-mi dau seama care erau vitezele *Niñei,* precum şi poziţia sa locală verticală şi orizontală faţă de Pământ. Mai târziu în cursul călătoriei aveam să încep să mă folosesc de Marte ca punct de reper.

Parker şi Terrazas făceau cu rândul la notarea cifrelor pe propriile fişe şi la apăsarea butoanelor de pe panoul de control. Florence a repetat după mine şirul acela lung. M-am oprit, lăsându-le timp să mă ajungă din urmă.

În timpul ăsta, linia dinspre *Pinta* s-a aprins, cu o întrebare de la biroul ofiţerului de navigaţie. Accentul elveţiano-german al lui Heidi a răsunat pârâind prin spaţiu.

— *Niña,* ce stele aţi folosit?

— Pentru alinierea GDG, Vega şi Deneb. De ce?

— Aşa a recomandat Centrul de Comandă al Misiunii, dar eu nu reuşesc să obţin nişte date clare.

Am încuviinţat, pe neaşteptate recunoscătoare că făcusem atâtea eforturi şi atât de recent în cercetarea câmpurilor stelare, încât puteam să o ajut.

— Care sunt datele pentru ax şi fus?

— Ax, 331,2, şi fus, 35,85. Văd Vega, dar Deneb nu apare în câmpul meu vizual.

M-am aplecat în faţă şi m-am uitat pe geam spre *Pinta.* Cealaltă navă reflecta lumina slabă a Soarelui şi sclipea pe fundalul stelelor. La fel ca noi, modulul lor de comandă era orientat spre interior, către noi, şi cu vedere către *Santa Maria* care naviga între noi şi în urma noastră. Problema lor a devenit imediat evidentă, dar îmi era limpede şi de ce ei nu-şi dădeau seama de asta.

— Se pare că trebuie să rulaţi nava sau să luaţi alte stele drept reper. *Santa Maria* vă blochează vizibilitatea.

O clipă mai târziu, Heidi a revenit, cu calmul specific astronautului care tocmai ce-a înjurat copios cu microfonul închis:

— Mulţumesc, *Niña.* Nu am văzut-o.

— Din unghiul vostru, vezi doar partea din umbră. E practic invizibilă.

Alături de mine, îi simţeam pe Parker şi pe Terrazas privindu-mă. Niciunul nu m-a întrerupt cât vorbeam cu Heidi, dar Parker îşi flexa degetele de parcă ardea de nerăbdare să facă următoarea mişcare. Mă aştepta să-i transmit următoarele date. Mi-am închis microfonul şi m-am întors spre ei.

— Alinierea ruliului 007,144, 068.

În timp ce Parker lucra, s-a uitat pe geam:

— Se pare că vom fi îndreptaţi vag spre Pământ, la accelerarea asta.

Acum, că Parker avea totul pregătit, trebuia să aşteptăm. În ciuda întârzierii, Centrul de Comandă al Misiunii trebuia să-mi confirme cifrele şi doar atunci Parker putea să tureze motoarele. Pe *Pinta,* aşteptau acelaşi lucru, dar cu un ofiţer de legătură diferit şi cu alţi operatori de calcule.

Cine era de serviciu acum la Centrul de Comandă al Misiunii? Trebuia să existe o echipă de operatori de calcule care verificau socotelile. Poate Katherine Johnson, poate vechea mea colegă de birou, Basira. Helen făcea încă parte din corpul de astronauţi, aşa că nu era ea cea care se ocupa de aceste calcule, deşi era posibil să fie prezentă. Sau poate că evita orice veste legată de noi.

Nathaniel era acolo cu siguranţă. M-am întors spre geam, de parcă l-aş fi putut vedea. Cerul auster, cu stelele sale nemişcate, m-a privit la rându-i.

Vocea lui Florence a plutit în modulul de comandă.

— *Niña,* Centrul de Comandă al Misiunii zice că „aveţi aprobarea pentru accelerarea de corecţie la jumătatea cursului" şi „confirmare undă verde şi drum bun".

Parker a încuviinţat, cu mâinile pe manete. A expirat scurt, ca şi cum ar fi fost neliniştit şi mi s-a tăiat respiraţia în aşteptarea manevrei.

— Terrazas, anunţă echipajul că urmează o accelerare de 21 de secunde.

— Recepţionat, a spus Terrazas şi a luat microfonul, vocea lui intrând în modulul *Buck Rogers,* Doamnelor şi domnitor, în acest episod uimitor, căpitanul Stetson Parker şi echipajul său cutezător se pregătesc pentru o accelerare de 21 de secunde. Întrebarea „accelerată" este însă dacă tot echipajul s-a asigurat când i s-a spus sau dacă unii încă se foiau când degetul său se apropia de comanda de aprindere? Încă puţin. Foaaaarte puţin.

— *Payaso{21},* a zis Parker clătinând din cap, dar rânjind, apoi a adăugat: La comanda mea, în cinci, patru, trei, doi, unu – start.

Niña s-a cutremurat. *1, 2, 3, 4, 5, 6...* Zgomotul înfundat al motoarelor vibra prin metalul, plasticul şi fibra de sticlă ale navei... *10, 11, 12, 13...* Stelele s-au rostogolit într-o parte odată cu ruliul stabilit, şi eu am strâns creionul în mână până când canturile mi-au intrat în încheieturile degetelor... *16, 17...* Forţa motoarelor principale care ne propulsau înainte m-a făcut să mă adâncesc în scaun... *18,19, 20, 21.*

Tăcerea s-a lăsat când motoarele s-au oprit şi am fost aruncată în faţă, sub strânsoarea centurii de siguranţă. Parker şi-a retras mâinile de pe butoanele de comandă.

— Raportaţi?

Terrazas şi-a întors privirea spre indicatoarele de viteză şi poziţie relativă, din mulţimea de aparate.

— La fix.

Cu un oftat, Parker şi-a lăsat capul pe spate şi-a zis zâmbind:

— Priviţi în sus.

Deasupra noastră, o mică boabă albastră plutea într-o mare de cerneală. Undeva, pe biluţa aceea, soţul meu trebuia să mai aştepte încă cincisprezece minute ca să ştie că totul este OK.

Aţi crede că trecerea de mijlocul călătoriei va fi adus schimbări pe navă, dar în fapt noi ne-am văzut de treabă. Prin registrul de sarcini ni se atribuiau diferite responsabilităţi, dar cerul de afară rămânea neschimbat, negru ca smoala. Eu mă alesesem cu sarcina mea preferată, cea legată de modulul de grădină, săptămâna aceea. Îmi plăcea să mă ocup şi

21 „Clovnule", în spaniolă în original (n. tr.).

de bucătărie, dar să fiu în atmosfera umedă şi verde a grădinii mă făcea să scap de orice urmă de tensiune.

Aplecată peste un strat de ridichi, am smuls o căpăţână mică şi roşie din pământ. Firicelele de pământ se lipeau de rădăcinile albe şi subţiri purtând mirosul pământului. Am lovit ridichea, ca să scutur pământul în strat. Cândva, m-aş fi plâns că-mi rămânea pământ sub unghii şi mi se înnegreau vârfurile degetelor.

Kamilah stătea cu picioarele pe banca din mijlocul modulului şi ţinea o carte în poală.

— Pot să te rog să vii cu mine, după ce termini?

— Da. Pentru ce?

— Cred c-a venit timpul să storc stafidele şi vreau o a doua opinie, a spus şi s-a întins, cu braţele deasupra capului. Tu chiar ai mai făcut treaba asta.

— Nu, am zis scuturându-mi degetul plin de pământ. Myrtle făcea vinul de stafide. Eu doar gustam.

— Totuşi, ai avut cel mai mult de-a face cu experienţa preparării vinului în sine .

— Nu ar fi trebuit să-ţi povestesc asta, am zis, strâmbând din nas la amintirea acelei băuturi alcoolice aspre şi acre. Vinul de stafide al lui Myrtle nu era bun. Era doar alcool. Şi tu nu bei.

— Este medicinal. Şi... am o armă secretă, pe care ea nu o avea.

Am mai pus o ridichе în coş şi m-am oprit să mă uit la Kamilah. Avea o expresie fericită, infatuată, ţinându-şi buzele, lipite şi sprâncenele ridicate.

— Care?

— Un laborator. Şi, mai precis, am un decantor.

— Adică o să-l faci şi mai rău la gust, crescându-i concentraţia?

Coniacul pe care-l făcuseră din vinul de stafide de pe Lună fusese... o provocare.

Kamilah a clătinat din cap, închizând cartea şi lăsându-şi picioarele jos.

— Pot să fac vodcă. Am văzut că-n sertarul pentru condimente avem boabe de ienupăr. Şi lămâie.

M-am uitat la ea nelămurită.

— Pot să fac gin.

Am pufnit în hohote. Gin. Aveam măsline pe navă?

— Eşti un geniu şi...

— Ce mama naibii, York? a zis Florence intrând în grădină cu un teanc de hârtii în braţe. Începusem să te plac. Aproape că-mi părea rău pentru tine. Eşti o nemernică.

Am scăpat ridichea, care a sărit rostogolindu-se între straturi. Mi s-a strâns inima.

— Ce s-a întâmplat?

— Asta, a răspuns şi a trântit hârtiile peste strat, strivind o parte dintre frunze.

— Hei, fii atentă! a zis Kamilah, sărind în picioare.

Firește. Era îngrijorată pentru ridichi, dar nu a spus niciun cuvânt în apărarea mea. Am înghiţit în sec, încercând să scap de nodul din gât ca să pot respira. Florence stătea prea aproape, cu dinţii atât de încleştaţi, încât părea să o doară. Privirea ei era concentrată ca un laser.

3,14159...

Mi-am aruncat privirea spre hârtiile pe care le adusese, ca să nu-i mai văd expresia plină de ură. Era o scrisoare de la Nathaniel. Mi s-au strâns coastele în jurul plămânilor. Deasupra rândurilor de nimicuri erau semne cu creionul. Reuşise să decodifice mesajul.

...26535897...

— Eu...

Am tuşit, încercând să mă eliberez de strânsoarea care pusese stăpânire pe respiraţia mea. Asta n-a făcut decât să scoată aerul afară, iar eu am şuierat inspirând.

Kamilah a trecut pe lângă Florence şi m-a luat de braţ.

— Elma, respiră. Încet. Numără: 1, 2, 3, şi ţine aerul...

— N-o dădăci, a spus Florence, împungând hârtia cu degetul. Ne spionează. Trimite mesaje codificate.

— Te rog, a pufnit Kamilah. Le spune că Parker nu se pricepe la gătit?

Înşfăcând hârtiile, Florence a citit: „Îţi înţeleg îngrijorările legate de registrul de sarcini, dar Centrul de Comandă al Misiunii are motive întemeiate pentru alegerile pe care le face. Nu-ţi dai seama cât de dificilă e situaţia aici. Mă bucur, dar trimitem cele mai roz veşti posibile ca să vă ţinem moralul ridicat. Crede-mă când spun..."

I-am smuls hârtiile din mână, care au foşnit când le-am strâns la piept.

— Este o scrisoare privată.

— Ce mama naibii faci de fapt în misiunea asta? s-a răstit Florence, făcând un pas spre mine.

Kamilah a dat drumul braţului meu, dar a rămas cu mâna întinsă, parcă ţinând o stafie. Prin hârtii, îmi simţeam inimă mea tresăltând şi bubuind în piept.

— E doar... e doar ca să..., am început să spun clătinând din cap. E soţul meu. Mi-e dor de el. Atât.

— Este inginerul-şef! a spus Florence îngropându-şi degetele în ţărână. Crezi că-i poţi spune despre certurile noastre şi despre cum protestăm faţă de ordine fără ca lucrurile astea să ajungă şi la altcineva?

— Nu e...

Pentru prima dată în viaţă, eram uşurată că era cineva care ştia despre anxietatea mea. Puteam astfel să explic lucrurile.

— E vorba doar despre anxietatea mea. El este... o supapă de siguranţă. Nu e nimic mai mult.

— Credeam c-ai zis că anxietatea nu mai e o problemă, Care-i adevărul, York? Ori eşti perfect sănătoasă şi trimiţi mesaje codificate fără motiv, ori eşti praf cu nervii şi te agăţi de un colac de salvare.

Genunchii îmi tremurau atât de tare, încât am simţit nevoia să mă prind de marginea unui strat ca să mă sprijin. M-am uitat la Kamilah, sperând că m-ar putea ajuta să explic, dar sprâncenele ei erau încruntate. Se uita la mine de parcă aş fi fost o străină.

— Centrul de Comandă al Misiunii nu m-a trimis..., am început să spun clătinând din cap. Adică, m-a trimis, dar eu nu spionez. Nathaniel nu împărtăşeşte cu nimeni lucrurile acestea.

— Serios? a replicat Florence, scoţându-şi mâna din ţărână şi încrucişându-şi braţele la piept, lăsând o urmă de pământ pe costumul ei albastru de zbor. Atunci, de ce ne cenzurează ştirile?

— Despre ce vorbeşti?

— „Cele mai roz veşti posibile”? Nu ai remarcat că tot ce primim drept ştiri este plin de bucurie şi lumină? Crezi că e o coincidenţă?

— Nu..., am spus uitându-mă spre hârtiile de la pieptul meu. Nu ştiu.

Dar ştiam. Bineînţeles că Nathaniel încerca să schimbe lucrurile. Nu-mi spusese el, înainte să plecăm, c-ar sacrifica pe toată lumea de pe navă ca să mă salveze pe mine? Nu spusesem eu că spiritele erau aprinse? Nu spusesem că aproape că-mi doream să nu ne mai trimită veşti de acasă? Nu ar fi împărtăşit lucruri confidenţiale.

Dar ar fi încercat să „ajute". Aşa cum încercasem şi eu, înrăutăţind şi mai mult lucrurile.

DOUĂZECI ŞI PATRU

9 aprilie 1963

Dragă Elma,

Îmi pare rău că tot ce scriu aici va fi „pe şleau", cum s-ar spune. Dar tocmai am avut o întâlnire foarte interesantă cu directorul Clemons, în care a sugerat cu delicatețe că aşa ar fi cel mai bine. Presupun că nu sunt prea multe lucruri de zis în legătură cu asta.

Apartamentul este destul de plăcut, când sunt acolo. Nicole s-a întors de pe Lună pentru câteva luni şi a venit să mă ajute să-l mobilez. Ea şi Myrtle par hotărâte să se asigure că te vei simți confortabil când o să te întorci.

Cred că-şi fac griji că voi deveni prea ataşat de obiceiurile de burlac. Myrtle m-a certat – îți poți imagina – pentru starea cămării. Dar, sincer, ştii că tot ce mănânc de obicei dimineața e doar pâine prăjită.

Toată lumea pare hotărâtă să aibă grijă de mine cât eşti plecată. Hershel a încercat să mă convingă să merg la ei de Pesach, dar n-a reuşit, aşa că vine el aici, sub pretextul că mă va ajuta să mă pregătesc pentru vizita lui Tommy... Thomas. I-am zis că nu e necesar, dar ştii cum stă treaba cu familia, nu?

Sper că totul e bine.

Cu toată dragostea mea,

Nathaniel

Nu-mi dădusem seama cât de importante erau mesajele private, până când nu le-am mai putut trimite. Ceva nu era în regulă, dar Nathaniel nu îmi spunea ce anume. Se înțelegea

bine cu Hershel, dar nu exista niciun motiv ca fratele meu să vină acum la el, mai ales dacă asta însemna să fie departe de familie de Pesach.

— Vrei să trimiţi un răspuns? a întrebat Parker după ce şi-a dres glasul.

N-am aruncat cu hârtie în el. Nu mi-am dat ochii peste cap. Nu am pufnit. Am pus hârtia pe masa din bucătărie şi am încercat să-i arunc una dintre privirile letale ale mamei.

— Chiar e necesar? Centrul de Comandă al Misiunii va verifica atent tot ce trimit. Dacă există un cod, îşi vor da seama imediat.

— Eu doar urmez ordinele, a spus Parker ridicându-şi mâinile. Promit. Dacă preferi, poate să trimită Grey răspunsul.

— Mă urăşte.

A ridicat din umeri. Firește că asta nu-l privea. Faptul că oamenii mă urau i se părea, probabil, firesc.

— În momentul de faţă, doar ea şi cu mine suntem singurii autorizaţi să folosească teleimprimatorul. Pe cine preferi?

Sub masă, îmi strânsesem pumnii în poală. Unghiile mi s-au înfipt în palme. Nedreptatea situaţiei mă făcea să tremur, fiind nevoită să-mi înăbuş pornirea de a striga. Să fiu capabilă să mă exprim liber mă făcea mai sănătoasă şi mai productivă.

Era valabil pentru oricare dintre noi. Şi erau supăraţi fiindcă vorbeam cu soţul meu despre... ce? Sex? Anxietate?

Dar nimic dintre astea n-avea să fie perceput drept o justificare satisfăcătoare. Am încercat să trag aer adânc în piept, dar coastele mi s-au încleştat şi n-am reuşit. Desfăcând pumnii, mi-am întins mâinile în poală.

— Prefer să trimiţi tu mesajele, am spus, iar asta l-a făcut pe Parker să geamă şi să-şi ridice sprâncenele de uimire – şi eu eram la rându-mi surprinsă. Am încredere că nu vei spune şi altora despre conţinutul lor.

Conştientizarea acestui fapt m-a făcut să mă foiesc pe scaun. Parker ar fi folosit orice lucru cunoscut de ceilalţi împotriva mea, dar nu spusese niciodată nimic despre problemele mele cu anxietatea, nici măcar când încerca să înlăture accesul femeilor la programul spaţial.

Încuviinţând, a împins clipboardul spre mine:

— După ce voi trimite mesajul, o să-l rup în bucăţi. Centrul de Comandă al Misiunii va şti oricum, dar măcar pe navă vei avea parte de intimitate.

— Mulţumesc.

Am luat clipboardul şi creionul mecanic prins de el. Rotind între degete corpul neted al creionului, m-am aplecat peste pagină.

Dragă Nathaniel,

Îmi pare rău că ţi-am făcut probleme. Simt bucuroasă că Myrtle şi Nicole te ajută cu apartamentul şi mai ales în ceea ce priveşte cămara. E bine că nu vei fi singur de Pesach. Ştiu că nu prea ai poftă de mâncare dimineaţa, dar, ca să citez orice doctor, inclusiv pe mama, micul dejun este cea mai importantă masă a zilei. Nu m-aştept să-ţi pot schimba obiceiurile de aici, dar merită să încerc.

Sper că nu te aşteptai să vin în apărarea obiceiului tău. Mama spunea mereu...

M-am oprit, cu creionul înţepenit pe hârtie. Mama spunea mereu că în felul acela se va îmbolnăvi. Şi, la cât muncea peste program, însemna că uneori uita să mănânce, dacă nu i se amintea. Cine să-l oprească şi să-l forţeze să meargă acasă? Sau să mănânce? Ei, bine... Myrtle şi Nicole încercau, probabil. Faptul că Hershel venea în vizită m-a lovit însă cu o forţă şi mai sinistră. Mi-am muşcat buza, încercând să găsesc o cale de a întreba.

...mama spunea mereu c-o să faci ulcer dacă nu ai mai multă grijă de tine. Ar fi păcat dacă ar veni Hershel şi te-ar găsi bolnav. Îmi amintesc că mama te făcea să bei un pahar cu lapte dimineaţa, împreună cu pâinea prăjită. N-ai vrea să închini un pahar de lapte şi pentru mine? Laptele praf de pe navă nu se compară cu cel proaspăt. Domnul Yoder, din piaţa Amish, are lapte proaspăt, de la fermă, la care mai visez uneori.

În ultima vreme, visele mele par toate amintiri vii de pe Pământ, dar nu e nimic ieşit din comun. Sunt lucruri simple, precum un pahar cu lapte sau faptul că stau la colţul străzii, aşteptând troleul, sau mirosul loţiunii tale după ras. M-am oprit din nou. Dacă aş fi continuat să pomenesc despre loţiunea lui, aveam să scriu despre cât de netedă şi moale-i era pielea după ce se bărbierea şi despre conturul cald al maxilarului, când îl sărutam pe gât. Nu puteam să scriu nimic din toate

astea într-un mesaj pe care l-ar fi putut citi oricine. Uneori, îl visam în contexte mult mai... fierbinți. Dar înșiruirea asta de amănunte banale din vise era forma cea mai la îndemână prin care-l puteam asigura că sunt bine.

Nu eram într-o stare perfectă. Eram furioasă. Frustrată. Jenată. Da, toate astea, dar suportam mai bine decât îmi închipuisem că o voi face. Pe de altă parte, furia mă ajutase întotdeauna să scap de anxietate.

Am descoperit că pot să fac o tartă cu ciocolată decentă, chiar și fără ouă. Bezeaua de lămâie iese însă din discuție. Poate că, în misiunea următoare, ne pot trimite și cu niște găini.
Cu dragoste,
Elma

Cred c-am oftat când am terminat, fiindcă Parker și-a ridicat privirea din cartea pe care o citea – ceva în franceză – și a ridicat o sprânceană.

— Ești în regulă?

Aproape că m-am răstit la el. Chiar am tras aer în piept, gata să zic ceva despre cât de uimită eram că-i pasă, dar m-am oprit. Nu voia de fapt să-mi facă în ciudă.

— Sunt doar frustrată.

— Te cred, a spus, a închis cartea și s-a aplecat în față, sprijinindu-și coatele pe masă. Dacă are importanță, cred că oricine s-ar fi gândit la asta ar fi încercat ceva asemănător.

Subiectul a făcut cuvintele să-mi înghețe în gură. Chiar se aștepta să răspund? Mi-am umezit buzele și am ales cea mai sigură variantă de răspuns.

— Poate ar trebui să sugerăm Centrului de Comandă să pună la dispoziția cuplurilor căsătorite un sistem de criptare autorizat, pentru călătoriile lungi.

— Voi sugera asta în următorul meu raport, a zis Parker strângând din buze și încuviințând.

— Atunci, de ce nu mă lași să-i scriu direct lui Nathaniel? Centrul de Comandă al Misiunii ar citi oricum scrisoarea înainte să ajungă la el.

— Pentru că, vrei sau nu să crezi asta, eu respect ordinele. Chiar dacă nu sunt de acord cu ele. E treaba mea.

— Ai încălcat regulile ca să ne laşi pe mine şi pe Kamilah să mergem pe *Pinta...*

— Acolo a fost..., a spus Parker trecându-şi mâinile prin părul rar. Uite... există şanse ca totul să se stingă repede. Ţine capul la cutie în următoarele săptămâni şi pariez că vor relaxa din nou regulile privind teleimprimatorul.

— Aşa cum au relaxat şi regulile privind spălatul rufelor? am întrebat dându-i clipboardul.

— Adică?

— Femeile sunt în continuare singurele care primesc atribuţiile legate de spălatul rufelor.

— York, a răspuns dându-şi ochii peste cap, aspectul ăsta e legat doar de folosirea domeniului de specialitate. Majoritatea bărbaţilor nu au spălat niciodată rufe, sau mult mai rar decât femeile.

— Vrei să spui că oamenii care pot să opereze un aparat de zbor de ultimă oră nu pot fi instruiţi să cureţe un filtru de uscător? am întrebat frecându-mi faţa – părea că reuşeam să mă cert cu Parker orice-aş fi făcut. Scuze. Sunt uşor tensionată.

M-a studiat o clipă, cu ochii albaştri mişcându-se de parcă ar fi efectuat o verificare înainte de zbor. În cele din urmă, s-a aplecat şi-a luat clipboardul:

— Voi face o menţiune despre spălatul rufelor în raport.

— Mulţumesc, am spus, simţindu-mi amarul din voce.

— Măcar pe subiectul ăsta nu eşti singura care se plânge, a zis Parker împingându-şi scaunul şi ridicându-se. O să trimit scrisoarea. Poţi să foloseşti timpul ăsta ca să mai recuperezi din treburi.

— Da, domnule.

Ce voiam să fac era să mă târăsc în sacul de dormit şi să nu mai ies din el până ce ajungeam pe Marte.

Dar, în afară de asta, eram bine.

—York..., a spus Parker, oprindu-se la baza scării, uitându-se la scrisoarea pe care i-o dădusem – voiam să i-o smulg din mâini. O să te ocupi de bucătărie în seara asta. Şi săptămâna următoare.

— Cum?

Era marţi. Sarcinile se schimbau luni, iar eu răspundeam de curăţenie şi salubrizare săptămâna asta.

— E vorba de domeniul de specialitate, a răspuns bătând uşor în clipboard. Mai e vreun alt membru al echipajului care poate pregăti un Seder{22}, în afară de tine?

Eram atât de şocată, că n-am putut spune nimic. Parker s-a făcut nevăzut pe scară. Mă lăsa cu gura căscată.

De ce era seara asta diferită de celelalte? De data asta, nu aveam să mai pun întrebări.

Cam la două săptămâni după Pesach, am securizat ecluza către transportorul BusyBee pentru excursia bisăptămânală a lui Kamilah pe *Pinta.* Uşa a făcut zgomotul constant al navei noastre să dispară. Am plutit spre scaunul pilotului. Prin hublou se vedea metalul rece al părţilor laterale ale *Niñei.* Înclinaţia navei de la ultima accelerare permitea soarelui să se strecoare în jurul muchiilor transportorului, făcând metalul să strălucească.

— Ţi-ai pus centura? am întrebat şi m-am aruncat în scaunul pilotului prinzând curelele centurii de siguranţă.

— Gata, a răspuns Kamilah încuviinţând, apoi şi-a dres glasul. Cum eşti?

— Bine, mersi. Şi tu?

Tonul vocii ei îmi dădea de înţeles că întrebarea viza o zonă mai largă, dar am ales varianta cea mai sigură de răspuns.

— *Niña,* aici BusyBee. Pot să plec?

— Confirmat, BusyBee, mi-a răspuns Terrazas. Nimic nu-ţi blochează calea.

— Decupez cârligul de ancorare.

Am întors maneta care retrăgea cârligul din ecluza *Niñei.* Cu un clinchet slab, ne-am desprins de nava mai mare. Am lăsat-o să se depărteze doi metri înainte să pornesc retrorachetele. De îndată ce ne aflam la o distanţă suficient de mare, întorceam transportorul, dirijându-l spre *Pinta.*

— Călătorie fără incidente, BusyBee. *Niña,* terminat.

Cu un clic, zumzetul microfonului lui Terrazas s-a stins.

Kamilah şi-a dres din nou glasul.

— Pentru că nu vii în modulul medical, te întreb aici. Şi te rog să mă scuteşti de răspunsurile de convenienţă socială. Ce faci?

---

22 Masă de Pesach în tradiţia evreiască (n. tr.)

În primele misiuni pe Lună, aveam medici de zbor pe Pământ, cu care vorbeam despre problemele noastre de sănătate. Erau mult mai uşor de fentat decât un medic care se afla cu tine pe navă.

— Ce fac? Pilotez o navă în spaţiu.

Am activat retrorachetele, şi mica forţă de propulsare ne-a împins în curelele centurilor de siguranţă. Nu era o discuţie pe care eram dispusă să o port oricând, dar în timpul zborului era cel mai puţin de dorit. Nu. Nu era adevărat. Cel mai nepotrivit ar fi fost la cină. Dar Kamilah încerca doar să-şi facă meseria.

— Sunt supărată şi frustrată, dar nu sunt şubredă.

— E bine, a spus Kamilah şi s-a întors spre mine. Şi cum e când eşti într-o stare şubredă?

Am scrâşnit, aproape fără voia mea.

— Am probleme cu somnul. Mi-e greaţă. Transpir.

Distanţa dintre transportor şi nava noastră a crescut, până când umbre lungi şi o lumină albă, nemiloasă, au scăldat latura navei mai mari. Drumul până la *Pinta* dura aproximativ douăzeci de minute. Aveau să fie douăzeci de minute foarte lungi.

— Când ai avut ultima dată aceste simptome?

Dacă eram complet sinceră, aveam probleme cu somnul şi în prezent, dar numai în anumite nopţi. Şi nu aveam coşmaruri, ci doar probleme cu securizarea motorului creierului meu. Îmi zăngănea în cap, punând în mişcare gânduri aleatorii, trăgându-mă într-o direcţie, apoi în alta.

— A trecut o vreme.

— Adică înainte sau după ce am părăsit Pământul?

— După. Dar numai o singură dată.

M-am gândit că faptul că-i răspundeam la întrebări era un fel de victorie. Îmi displăceau? Da, întru totul, dar nu eram îndeajuns de prostuţă să cred c-aş fi scăpat dacă minţeam. Odinioară, aş fi crezut asta, dar trăiam prea aproape acum, ca micile schimbări de comportament să poată fi trecute cu vederea. La naiba, chiar şi eu, atât de naivă şi de modă veche, eram convinsă că Terrazas şi Rafael aveau... o legătură.

— Sincer, Kamilah. Sunt bine. Nu grozav, dar mă descurc.

— Știi ceva, te cred dacă-mi promiți că vii în modulul de asistență medicală să facem niște simple teste de identificare a nivelului de stres. Parker își face griji pentru tine.

Hohotul meu a răsunat cu puterea unei pietre care se lovește de hublou.

— Ah... Ei bine, dacă *Parker* își face griji...

Pe de altă parte, făcuse astfel încât să pot organiza un Seder, așa că poate își făcea griji într-adevăr.

— Sederul a fost de ajutor.

— Bun... mă bucur să aud.

Mi-am dat seama cu întârziere că habar n-aveam ce sărbători rata Kamilah în timpul călătoriei noastre.

— Dar pe tine? Ce te-ar ajuta? E vreun... obicei?

— Stai, a răspuns ea clătinând din cap. De fapt, chiar e ceva. Vrei să-mi spui Kam, și nu Kamilah?

— Kam. Confirm. Există ceva...

— Să nu crezi că n-am observat c-ai schimbat subiectul.

M-am aplecat în față, cu atenția concentrată asupra unui jet alb care venea din zona celulelor de combustibil.

— Ce-i asta?

— Elma...

Kam mi-a urmărit privirea și a icnit brusc. Ceva era evacuat cu presiune dintr-o parte a navei mari, generând un con larg de ceață. Înghețа în vid și plutea apoi spre noi asemenea unei ninsori.

Am pornit microfonul de la bordul transportorului:

— *Niña,* aici BusyBee. Ceva este evacuat din zona celulelor de combustibil. Mă apropii să văd mai bine.

— BusyBee, aici *Niña.* Ce se evacuează?

Cu siguranță, Terrazas intrase în alertă maximă, dar vocea lui rămăsese calmă.

— O ceață albă, aparent dintr-o singură sursă. Lasă-mă să mă apropii.

Am ghidat transportorul în față, atingând ușor butonul de activare a propulsoarelor. Când am ajuns lângă celulele de combustibil, m-am ținut departe de ceață și am pilotat nava astfel încât hubloul să fie orientat direct spre coloana evacuată.

Kam s-a aplecat, lăsându-se în curelele centurii, încercând să vadă mai bine, la fel ca mine. A fost nevoie de puțină atenție

ca să menţin nava la acelaşi nivel cu *Niña,* dar nu într-atât încât să nu pot raporta.

— *Niña,* aici BusyBee. Se pare că vine dintr-un mic orificiu. Suficient de mic, încât nu-l pot vedea de aici.

— Am înţeles, BusyBee, a răspuns Parker.

Terrazas îl chemase probabil în clipa în care raportase problema.

— L-am trimis pe Avelino să verifice manometrele, să vadă ce pierdem.

Am schimbat poziţia faţă de navă, astfel încât să avem o vedere din faţă a laturii transversale a navei, în speranţa că-mi voi da seama ce se pierdea. Putea să fie vorba despre apă din celulele de combustibil, oxigen din modulul acela sau lichid de răcire. Niciuna nu era o variantă bună. Mai multe tuburi formau un grilaj de protecţie în jurul celulelor, ca să le menţină reci când erau atinse direct de lumina soarelui. Coloana de fum începea ca un firicel alb de la articulaţia unuia dintre tuburi, pe care l-am urmărit cu privirea până la sistemul-sursă. Ah, la naiba!

— Este sistemul de răcire. Avem o scurgere de amoniac.

DOUĂZECI ŞI CINCI

SEZONUL URAGANELOR ÎI NELINIŞTEŞTE PE LOCUITORII FLORIDEI

Agenția Meteorologică face pregătiri cu ajutorul Lunettei
de R. HART PHILLIPS
În exclusivitate pentru *The National Times*

MIAMI, FL, 7 mai 1963 — O puternică perturbare meteorologică care a avut loc săptămâna trecută în zona Antilelor Franceze, la 2.400 de kilometri de Miami, a readus în atenția locuitorilor Floridei operațiunile Agenției Meteorologice a SUA de monitorizare a uraganelor. În colaborare cu observatorul de pe stația spațială Lunetta, meteorologii pot să facă previziuni exacte şi să monitorizeze comportamentul acestui uragan neobişnuit de timpuriu.

Nimeni nu a intrat în panică. Asta era partea frumoasă când lucrai cu astronauţi, pentru CAI. Petrecuserăm atâta vreme în simulări, învăţând cum să rezolvăm problemele, încât, în clipa în care apărea una, toate chestiunile interpersonale dispăreau.

Stăteam la masa din bucătărie, cu hârtia şi creioanele pregătite, cu un teanc de cărţi de referinţă în faţa mea. Rafael, Leonard şi Parker erau lângă tablă, în faţa unei diagrame a sistemului de răcire, în jurul căreia făcuseră diverse notiţe. În modulul de comunicaţii, Florence ne asculta prin interfon, transcriind conversaţiile pentru Centrul de Comandă al Misiunii

şi raportându-ne ce transmiteau ei. Ţinea liniile deschise şi către *Pinta,* unde omologii noştri ascultau la rândul lor.

Terrazas se afla în modulul de comandă, în caz că era nevoie să mutăm nava în sau în afara luminii soarelui. Kam pregătise un set de costume pentru AEV. Din fericire, în navele Expediţiei pe Marte presiunea era menţinută la 4,9 psi, exact ca pe colonia lunară şi în costumele pentru AEV, aşa că nu era nevoie ca astronauţii care ieşeau în spaţiu să-şi petreacă ore bune depresurizându-se.

— Cred că trebuie să înlocuim tronsonul ăsta din ţeavă, a spus Rafael arătând spre locul de unde văzusem că pornea scurgerea. N-ar fi sigur să peticim locul respectiv la temperaturile astea.

Leonard a încuviinţat, apoi a zis, arătând spre acelaşi tronson din cadrul diagramei:

— Dar, ca măsură de oprire a scurgerii, poate fi de preferat să facem asta până ce ştim care anume este problema. Dacă este o fisură provocată de un micrometeorit, situaţia este diferită faţă de o defecţiune a materialului.

— În ce fel este diferită? a întrebat Parker, care nu vorbise de ceva vreme, lăsându-i pe cei doi oameni de ştiinţă să clarifice situaţia.

— Un micrometeorit e un eveniment singular. Desigur, am putea fi loviţi din nou, dar şansele sunt mici. O defecţiune a materialului, în schimb, se va repeta mult mai probabil în acelaşi fel şi indică o problemă sistemică mai mare.

La auzul cuvintelor „problemă sistemică mai mare" am simţit un fior pe ceafă. Dacă exista un punct în care sistemul de răcire ceda, ar fi trebuit să renunţăm la misiune şi să ne retragem încet spre acasă. Doar că... din punctul în care ne aflam, era posibil să fim nevoiţi să mergem oricum spre Marte, ca să ne lansăm printr-o manevră de praştie către acasă. Am şuierat şi am început să notez, ca să fac calculele, în caz că întrebau.

— Ce este, York?

Parker avea un auz iritant de fin pentru un om care-şi petrecuse viaţa în preajma avioanelor şi rachetelor.

— Fac calculele pentru cel mai nefericit scenariu, în care va fi nevoie să abandonăm misiunea. Pentru manevra de

praştie gravitaţională, am adăugat ridicându-mi capul, deşi ecuaţiile mele erau doar pe jumătate conturate.

Parker a dat repede din cap, ca să-mi arate că pricepuse. Lucrasem la scenariul acela în mai multe simulări.

— *Pinta,* aici *Niña.* Sistemele voastre sunt în regulă?

— Afirmativ, s-a auzit printre pârâituri vocea lui Benkoski prin staţie. Înclin să cred că e vorba despre scenariul cu micrometeoritul.

Pinta se rotise ca să-şi îndrepte telescopul spre noi, dar nu puteau vedea mai mult decât văzusem eu. Erau doar nişte bănuieli până când cineva nu mergea acolo să se uite.

— Ne pregătim pentru ambele variante, a zis Parker uitându-se la tablă, cu mâinile în şolduri. Avelino, adu materialul necesar pentru înlocuirea ţevii. Flannery, pregăteşte un petic, în caz că te duci acolo şi găseşti ceva neprevăzut. Grey? Spune-le celor de la Centrul de Comandă că pregătim o AEV de urgenţă.

— Tastez pe măsură ce vorbiţi, a spus, iar pufnetul ei s-a auzit prin microfon. Nu pot să cred că am un doctorat şi fac transcrieri.

— Şi te ocupi de spălatul rufelor, a adăugat Parker, rânjind spre difuzor. Să-mi dai de veste când răspund.

— Crezi că toţi suntem tâmpiţi, cu excepţia ta?

— Da, a răspuns Parker şi s-a întors spre mine. York, pregăteşte un plan de zbor pentru cel mai rău scenariu.

Aici aş fi putut să fac o glumă, dar eram contracronometru şi am preferat să continui să lucrez. Era bine că mă puteam baza pe intuiţie pentru a înainta în calcule, dar în situaţia asta aveam nevoie de prezenţa reconfortantă, caldă şi sigură a cifrelor pe hârtie.

Pe Pământ, erau cu aproximativ cincisprezece minute în urma noastră. Cu siguranţă, Nathaniel ajunsese deja la Centrul de Comandă al Misiunii, căutând soluţii împreună cu echipa lui. Strângea probabil creionul în mână, având mânecile cămăşii suflecate până la cot. Fumul de la trabucul lui Clemons îl învăluia pe soţul meu, în timp ce se plimba de colo-colo lucrând la soluţionarea problemei din perspectiva lor.

Creionul meu se mişca în continuare pe hârtie, lucrând la corecţiile de curs, şi aproape că-mi puteam imagina că

Nathaniel păşeşte în spatele meu. Zonele în care minţile noastre îşi caută alinarea sunt uneori ciudate.

— Am un răspuns, s-a auzit vocea lui Florence, iar din spate, sunetele teleimprimatorului. Sunteţi pregătiţi?

Mi-am ridicat privirea, de parcă aş fi putut s-o văd. La un moment dat, în timp ce lucram, Rafael şi Leonard părăsiseră încăperea, în care am rămas doar eu şi Parker. El era în poziţie de pe loc repaus, uitându-se spre difuzor.

— Dă-i drumul.

— Bobienski sugerează o AEV cu două scopuri principale: diagnosticarea cauzei spărturii şi, dacă e posibil, peticirea ei. Dacă nu este posibil, ar trebui să se încerce înlocuirea secţiunii deteriorate. Vrem să limităm durata AEV, de aceea încercăm mai întâi peticirea.

M-am încruntat în timp ce-o ascultam. Clarence „Bubbles" Bobienski era asistentul lui Nathaniel. De ce nu răspundea Nathaniel? Clemons nu voia ca el să lucreze la zborurile mele, dar acum era o situaţie aparte. Era conceptul lui şi era încă inginerul-şef.

— Asta am decis şi noi, deci e un mesaj liniştitor, a spus Parker răsucindu-se să-şi ia clipboardul. Le spun lui Avelino şi lui Flannery să se echipeze.

— Stai aşa, nu am terminat de citit.

Parker a ridicat o sprânceană, de parcă Florence l-ar fi putut vedea.

— Centrul de Comandă al Misiunii spune că Rafael şi Terrazas sunt cei care ar trebui să execute AEV. Conform dispoziţiilor, Kam ar trebui să rămână în modulul de asistenţă medicală, tu să te ocupi de zbor, iar Leonard şi Elma să-i ajute să se echipeze.

— Ce spune Nathaniel? am apucat să întreb, înainte să-mi dau seama că nu era o idee bună: Centrul de Comandă al Misiunii transmisese ordinele prin ofiţerul de legătură, şi punerea la îndoială a acestor ordine avea să irite pe toată lumea. Nu contează. Îmi cer scuze, am adăugat.

— Nu...

Parker s-a întors şi s-a uitat la mine, ţinându-şi mâna liberă în şold. Cu cealaltă, bătea clipboardul de coapsă într-un ritm neregulat.

— Flannery ar trebui să iasă, şi nu Terrazas. Cere-le clarificări în privinţa acestei alegeri şi spune-le că vreau opinia doctorului York în mod special. Şi spune-le că Flannery are mai multă experienţă în ceea ce priveşte AEV şi adezivii decât Terrazas şi că părerea mea este că el ar trebui să meargă.

Asta era problema comunicării cu întârziere: trebuia să spui tot ceea ce-ţi trecea prin minte, pentru că întârzierea însemna că orice ciclu de alte transmisiuni era de prisos.

— La naiba! a spus Parker, clătinând din cap. Vin sus şi transmit eu însumi mesajul. Va merge mai repede aşa.

— Mă bucur că ţi-ai dat seama de asta. Hai sus!

Parker a plecat din bucătărie şi m-a lăsat să-mi văd de calcule.

Kam a intrat în bucătărie, cu mâinile cufundate în buzunarele halatului.

— Cum merge treaba cu cifrele?

— Aproape că am terminat verificarea..., am răspuns şi mi-am trecut creionul peste ecuaţiile lungi care descriau calea spre Marte şi înapoi spre Pământ.

Buck Rogers ar fi putut să inverseze cursul, dar gravitaţia reală însemna că întoarcerea cea mai rapidă ar fi fost o manevră de praştie în jurul planetei. Problema era cât avea să dureze asta.

— Cafea? a întrebat Kam.

— Mulţumesc.

Chiar şi la cea mai bună viteză, tot eram la aproape un an distanţă de casă. Abandonul era cel mai rău scenariu, dar, dacă sistemul de răcire era avariat, ar fi trebuit să ne mutăm pe *Pinta* şi să abandonăm *Niña.* Şi dacă se întâmpla ceva cu *Pinta,* n-am mai fi avut nicio variantă de rezervă care să ne salveze. *Santa Maria* era încărcată cu lucruri pentru traiul pe Marte şi nu avea spaţiu de locuit. Poate că Rafael şi Centrul de Comandă al Misiunii puteau să găsească o cale de a o păstra pe *Niña* în urma noastră, măcar pentru spaţiul de depozitare.

Kam a pus în faţa mea, cu un zgomot de plastic pe metal, o cană aburindă cu cafea. Mirosea amăgitor de bine, cu toată amăreala bogată pe care ţi-o puteai dori. Am tras cana spre mine, bucurându-mă de mirosul plăcut.

— Elma... Parker m-a rugat să vin să vorbesc cu tine, a spus Kam răsucind cana în mâini.

Mi-am ridicat privirea de la ecuaţii spre faţa ei. Era încruntată şi în ochi i se citea îngrijorarea. Am lăsat creionul jos.

— Despre?

— Mai întâi, vreau să ştii că totul este bine, a spus strângând din buze. Centrul de Comandă al Misiunii ne-a anunţat că Nathaniel este la spital. Avea ulcer şi n-a făcut nimic în privinţa asta. A fost nevoie să fie operat. Este bine, doar că are liber de la muncă, aşa cum ar trebui. Dar este bine.

2, 3, 5, 7, 11, 13, 17, 23...

— Elma, mă auzi? Este bine.

— E aşa de... *bărbat.*

Tot ce-mi scrisese în ultimele lui scrisori avea sens acum. Am înţeles de ce venise Hershel în vizită. De ce Myrtle şi Nicole se ocupau de proviziile din cămară. De ce nu era acasă.

— Cum se face că ştiţi asta?

— Parker le-a cerut celor de la Centrul de Comandă răspunsul lui Nathaniel, şi ei ne-au informat despre asta, adăugând totodată, ca să fiu sinceră, să nu-ţi spunem nimic în această privinţă.

Kam îşi ţinea mâinile împletite în jurul căniii.

— Bineînţeles.

În costumul de zbor, braţele mele se încordaseră din pricina efortului de a nu lovi masa... *29, 31, 37, 41, 43...* Am înghiţit în sec, încercând să vorbesc cu o voce calmă.

— Mă miră că Parker a ales să-mi spună totuşi.

— Mmm..., a făcut Kam ridicând mâna şi dând din deget. Parker nu a nesocotit un ordin. În mod sigur, nu a fost *el* cel care ţi-a zis.

Am pufnit, ceea ce ar fi îngrozit-o pe mama.

— Ei, bine, atunci nu-i voi mulţumi.

Mi-am lăsat mâinile să alunece de pe masă, încercând să-mi ţin spatele drept, dar tot ce voiam de fapt era să-mi ascund capul în palme.

— Ar fi trebuit să-mi spună. Nathaniel, despre el vorbesc.

— De ce? Ce ai fi putut să faci de aici?

— Sunt... sunt soţia lui.

Sub masă, mi-am lipit palmele de genunchi. Dacă aş fi fost acasă, aş fi observat că nu mânca. De fapt, ar fi avut un program

bine stabilit de mese. Şi cu siguranţă nu l-aş fi lăsat să ajungă la operaţie.

— Îl pot bate la cap din orice punct al galaxiei.

— Este bine. Se va întoarce la muncă în aproximativ o săptămână. Pentru o vreme, doar pentru jumătate de zi, a adăugat ea şi s-a întins spre mine peste masă, o şuviţă din părul ei negru căzându-i pe frunte. Ai nevoie de ceva?

De la Kam, sau, mai degrabă, din partea lui Kam pentru mine, asta însemna Miltown. Doamne, da, voiam tamponul acela de bumbac care să-mi amorţească anxietatea pe care o simţeam sub piele. Umezindu-mi buzele, am respirat încetişor:

— Nu. Mă încetineşte la calcule, am spus arătând cu o mână spre ecuaţiile la care lucram. Acum nu pot să fiu înceată. Sunt în regulă. Mulţumesc. Sunt bine.

La un moment dat, în a doua oră de AEV, după ce Terrazas şi Rafael montaseră luminile, ca să vadă spărtura, dar înainte să înceapă să înlocuiască secţiunea avariată de ţeavă, Parker şi-a dres glasul:

— Terrazas se descurcă bine, a zis arătând spre hublou – nu că i-am fi putut vedea. Nu... de aceea nu pun la îndoială Centrul de Comandă prea des.

— Oh.

Un răspuns genial, ştiu. Dar eram atât de surprinsă că Parker iniţia ceva ce părea să fie o conversaţie adevărată, încât mi-a fost frică să nu-l deochi. Sau ceva de felul ăsta.

— Uneori, când eşti prea aproape, nu poţi vedea toate aspectele problemei, a zis umblând la volumul difuzoarelor, chiar dacă sunetele respiraţiei lui Terrazas şi a lui Rafael se auzeau perfect. Shamoun a vorbit cu tine?

Am încuviinţat, apoi mi-am dat seama că nu se uita la mine.

— Da, am spus gândindu-mă că era riscant să adaug ceva, dar în acelaşi timp părea necesar. Mulţumesc.

— L-aş fi ucis pe Clemons dacă ar fi încercat o chestie de felul ăsta în legătură cu Mimi.

— Cum este...

M-am oprit, înainte să spun mai multe. Doar pentru că vorbea despre soţia lui nu însemna că aveam permisiunea să fac şi eu asta.

— Apreciez gestul, am spus.

— Bine. E bine. Poate respira fără dispozitiv cam o oră pe zi în prezent.

— Grozav.

În ce realitate stranie mă rătăcisem? Parker vorbea cu mine, din proprie inițiativă. Despre soția lui. Probabil fiindcă Nathaniel era la spital.

— Este greu... să știu că e bolnav și nu pot face nimic.

— Da, a spus Parker strângând din buze, gâtul zvâcnind într-un fel ciudat. Da. Însă CAI are acces la tratamente medicale de clasă mondială. Vor avea grijă de el.

Iată o întrebare... Parker era în misiune fiindcă voia să se asigure că soția lui primește cele mai bune îngrijiri? Sau aceea era povestea pe care și-o spunea ca să nu se simtă îngrozitor fiindcă plecase?

Era oare povestea pe care mi-o spuneam eu mai credibilă sau adevărată?

— Fratele meu a venit în vizită, ca să aibă grijă de el.

Asta l-a făcut pe Parker să se întoarcă spre mine.

— Cel din California?

Vedeți, momentele astea de bunătate mă derutau rău. Deși presupun că o persoană cu o soție care respira cu ajutorul unui dispozitiv nu l-ar fi identificat pe Hershel drept „tipul care suferea de poliomielită". Am încuviințat, încercând să fac conversația să curgă mai departe, de parcă s-ar fi putut întinde pentru tot restul călătoriei.

— Da... Nathaniel mi-a zis că Hershel venea să-l vadă. Doar că nu am înțeles de ce.

— Mi se pare tipic, a pufnit Parker. Mimi mi-a zis la un moment dat că „doarme mai bine". Doar după ce-am întrebat, s-a dovedit că un șurub al dispozitivului care scârțâia n-o lăsa să doarmă. Mi-a zis cât timp a fost o problemă? Nici gând.

Am râs și el a făcut ochii mari. Cred că era prima dată când râdeam în fața lui. Era atât de tentant să zic *Vezi, am simțul umorului,* dar sunt un adult și n-am făcut-o. De asemenea, sunt o lașă, pentru că-mi era teamă că voi pierde și bruma de relație construită.

— Mă întreb ce spun când se plâng de noi.

— Păi, a început Parker aplecându-se peste brațul scaunului, pot să-ți spun sigur că soțul tău detestă...

— *Niña,* aici EV1. Avem o problemă, s-a auzit vocea lui Rafael, încordată, dar profesionistă.

Ca o maşină, Parker şi-a concentrat într-o clipă atenţia, lovind butonul care lăsa vocea lui Rafael să vibreze în toată nava.

— Spune, EV1.

— Costumul lui Estevan s-a prins în conductele de amoniac. Din câte îmi dau seama, inelul de ajustare dintre secţiunea inferioară a piciorului drept şi gheată s-a prins în suportul ţevii de amoniac 4F.37. Mă uit la el şi nu-mi dau seama cum să-l desfac. Este blocat. Aşa că aş aprecia dacă aveţi vreo idee în privinţa asta.

Am luat manualul referitor la conductele de amoniac pe care-l adusesem din biblioteca departamentului tehnic. Schemele în format mare erau încă în zona tehnică şi puteam să pariez că Leonard le parcursese deja.

— Recepţionat, Avelino. Începem să căutăm soluţii de aici, a spus Parker uitându-se la mine, încuviinţând când a văzut că răsfoiesc cartea în căutarea paginii lămuritoare. Poţi să-mi spui care e în prezent nivelul consumabilelor voastre?

— Purificatoarele de CO_2, O_2 şi bateriile... cred că mai am vreo trei ore.

— Terrazas?

A urmat o pauză. M-am uitat prin hublou, dar nu vedeam decât lumina rece a stelelor şi Pământul, sub forma unui punctuleţ îndepărtat.

— Eu mai am aproape de două ore, a spus Terrazas după ce şi-a dres glasul.

— Înţeles.

Deşi Parker nu a zis-o, pun pariu că se gândea la acelaşi lucru ea şi mine: consumul accelerat indica faptul că nu era obişnuit să fie în spaţiu. Făcea mai mult efort chiar şi când stătea. Parker şi-a păstrat însă vocea calmă, de căpitan:

— Ce aţi încercat până acum?

— Rotire. Scuturare. Tragere. Răsucire. Înjurături.

— Excelentă tehnică. În câte limbi? a întrebat, apoi şi-a închis microfonul, comutând pe linia cu laboratorul. Flannery dă-mi nişte variante.

Pe un canal, Leonard a spus:

— Poate să taie clema în T?

Pe celălalt, Terrazas a răspuns:

— Engleză, spaniolă şi portugheză. Alte recomandări?

Parker a trecut înapoi la Terrazas, în timp ce Leonard vorbea încă.

— Latina este mereu potrivită pentru înjurăturile ştiinţifice. Ai foarfecă de urgenţă... Flannery întreabă dacă poţi tăia clema în T.

— Să fiu sincer, a răspuns Rafael, nici măcar nu mă prind cum e conectat totul. Nu vreau să fac o gaură în costumul lui Estevan. Putem deconecta ţeava?

— Înţeles. Stai aşa, a spus Parker şi a trecut înapoi Leonard. Flannery, ai auzit?

— Da. Secţiunea aceea e ataşată permanent. Din păcate, cea mai bună idee este să o taie. Acum e depresurizată, aşa că nu ne facem griji că mai pierdem amoniac.

— Spune-mi cât de dificilă va fi reparaţia.

— Nu... va fi prea grozav. Dar e fezabil, a oftat Leonard. Rafael o să-şi facă o idee mai bună.

Era logic. Rafael era inginerul nostru, deci el cunoştea *Niña* mai bine decât oricine. Eu tot căutam prin manual, dar tot ce vedeam confirma ceea ce spusese Leonard, că probabil erau nevoiţi să taie ţeava.

— Recepţionat, a spus Parker şi, trecându-şi o mână peste faţă, s-a întors spre mine. Ai spus că vom fi nevoiţi să abandonăm *Niña,* dacă nu reuşim să restabilim sistemul cu amoniac? Nu există altă cale?

— Dacă pierdem sistemul de răcire, nava se va supraîncălzi înainte să ajungem pe Marte, chiar şi pe cea mai bună traiectorie, am răspuns foindu-mă sub strânsoarea curelelor de siguranţă, plutind într-o mişcare de rotaţie minusculă, restricţionată de curele. Dar nu ştiu toate situaţiile neprevăzute care pot apărea în cazul restabilirii sistemului de amoniac.

Parker s-a aplecat din nou spre microfon:

— Flannery, dacă trebuie să taie conducta pentru a-l elibera pe Terrazas, ce înseamnă asta cu privire la opţiunile noastre de răcire?

— Sistemul de amoniac este închis, aşa încât nu pierdem nimic. Ar trebui... da, ar trebui să fie suficient ca să înlocuim ce am pierdut deja la noi, la bordul *Pintei şi* al *Santei Maria.*

Lasă-mă un minut ca să verific nişte lucruri împreună cu Wilburt Schonhaus de pe *Pinta.*

— Recepţionat. Ar trebui să stabilim un termen-limită de treizeci de minute ca la bingo, a zis Parker, lăsându-se pe spate în scaunul de comandă, frecându-şi din nou fruntea. La naiba York, începe să lucrezi la corecţiile de curs în cazul în care vom fi cu toţii pe *Pinta.*

Am încuviinţat, înţelegând deciziile pe care încerca să le cântărească. În aceste condiţii, pentru că ne puteam retrage pe *Pinta,* viaţa lui Terrazas avea prioritate în faţa sistemului de amoniac. Slavă Domnului că existau Centrul de Comandă al Misiunii şi regulile lor de zbor. Având regulile de zbor, toate deciziile privind situaţiile-limită fuseseră deja luate. Emoţiile şi reacţiile rapide erau scoase din ecuaţie. Ne oferea repetiţiile de care aveam nevoie, pentru că ne gândiserăm cum ar putea lucrurile să meargă rău înainte să ajungem în situaţiile respective. Şi totuşi...

Era totuşi îndeajuns de dificil că fuseserăm nevoiţi să trecem prin simularea de a lăsa pe cineva să moară.

Am răsfoit manualele pe care le adusesem, ca să găsesc volumul 44B.

— Centrul de Comandă al Misiunii s-a gândit deja la situaţia în care am rămâne cu o singură navă, aşa că... în regulă. O să definitivez calculele.

A încuviinţat, încordat, şi a repornit microfonul:

— Avelino şi Terrazas? Trebuie să păstrăm treizeci de minute de oxigen, ca să aveţi o oră la dispoziţie pentru a încerca să rezolvaţi situaţia înainte să tăiem conducta.

— Recepţionat. Noi vom continua să lucrăm aici.

— Confirm, a răspuns Terrazas. În acest episod captivant echipa noastră de temerari ai spaţiului se confruntă cu FURIA ŢEVILOR SPAŢIALE. Eroul nostru curajos, Rafael Avelino se pregăteşte să-şi elibereze asistentul neajutorat de ţevile spaţiale malefice.

După aceea, Rafael a mormăit ceva în portugheză, făcându-l pe Parker să râdă, dar râsul i-a pierit îndată ce-a închis micro fonul. Parker s-a întins după comutator, de parcă ar fi vrut apeleze altă staţie, dar şi-a retras apoi mâna, lăsând-o în poală. Cu maxilarul încleştat, s-a uitat prin hublou şi a aşteptat, cu murmurul comentariilor lui Rafael pe fundal.

Cât despre mine? Eu m-am ocupat de calcule, deşi nu prea era cine ştie ce de făcut. Am verificat ecuaţiile, ca să mă asigur că eram gata când trebuia să ofer datele concrete.

Vocea lui Leonard a răsunat în cameră:

— Bun. Aş dori să recapitulez încă o dată totul după ce Rafael şi Terrazas se întorc pe navă, dar suntem destul de siguri că, dacă pierdem prea mult amoniac, pot să mai fac. Probabil. Dar ăsta este cel mai negru scenariu şi toată lumea ar fi mai fericită dacă nu se ajunge acolo.

— Ai făcut o treabă bună. De ce n-am vrea să mai faci?

— Este toxic. Şansele de otrăvire a rezervei de aer nu sunt deloc nesemnificative.

Să-l ascult rezolvând o problemă era aproape la fel de distractiv ca atunci când îl urmăream pe Nathaniel vorbind.

— Dacă fac asta în BusyBee, purtând costumul pentru Marte, ar trebui să fie OK. Dar nu vom avea nevoie, probabil.

— Înţeles, a spus Parker, apoi a închis microfonul şi s-a aşezat, privind în gol, pe măsură ce minutele treceau.

A oftat şi s-a întins iar după microfon, comutând către modulul de asistenţă medicală.

— Shamoun, ţine-mă la curent cu telemetria, da? Dacă nivelul de hidroxid de litiu al lui Terrazas scade, trecem mai devreme la pasul următor.

— Sunt cu ochii pe ei. Totul este în parametri satisfăcători.

Aţi crede că problema principală pentru cei care ies în spaţiu este oxigenul, dar acesta este consumabila pe care o putem stoca cel mai eficient. Filtrarea dioxidului de carbon, baterii – acestea sunt lucrurile pentru care-ţi faci griji într-o AEV. Oxigenul este ultima noastră grijă. Te supraîncălzeşti înainte să rămâi fără aer.

La un moment dat, n-am mai avut ecuaţii de verificat şi m-am alăturat lui Parker. Ne uitam amândoi în gol şi ascultam cum lucrau Rafael şi Terrazas. Era un ciclu nesfârşit al încercării de a desprinde inelul de ajustare, punctat de înjurături în portugheză.

În cele din urmă, Parker s-a aplecat în faţă:

— Treizeci de minute. Trebuie să oprim procedura, a zis încleştându-şi dinţii. Aveţi undă verde să tăiaţi conducta.

— Suntem convinşi că aceste conducte sunt depresurizat? Sunt, practic, nişte bare de oţel.

Parker a comutat spre departamentul tehnic, chiar când Leonard a vorbit din nou.

— Manometrul de aici indică zero. Conducta face parte din instalaţia permanentă şi cred că de aceea e rigidă.

— Înţeles.

Parker s-a uitat la mine şi am avut un moment de comunicare extraordinară. Personalul din această activitate exterioară era greşit. Leonard ar fi trebuit să fie acolo, nu la departamentul tehnic, care nu ţinea de specializarea lui. Desigur, fusese instruit să fie rezerva lui Rafael, dar o mare parte din pregătire fusese pentru AEV-uri. Vedeam că Parker îşi regreta decizia de a respecta registrul de sarcini de la Centrul de Comandă.

— Avelino, Leonard spune că indicatorul e la zero. Crede că rigiditatea e dată de faptul că-i o piesă permanentă a sistemului de răcire.

— Înţeles, a spus Rafael, râzând nervos. Doar că sunt stresat fiindcă trebuie să tai copilul ăsta drag.

— Ţi-am zis să nu-mi spui aşa. Ah, te referi la navă.

Terrazas era un clovn fără pereche.

— Putem face reparaţia, a spus Parker oftând cu capul plecat, de parcă ar fi fost mai degrabă o rugăminte decât un ordin. Aveţi undă verde să tăiaţi conducta. Repet, aveţi undă verde să tăiaţi conducta.

— Confirm. Tai conducta şi...

Rafael a înjurat brusc, în portugheză.

Cu microfonul pornit, Parker s-a aplecat spre difuzor, de parcă asta l-ar fi adus mai aproape de ei.

— Avelino, raportează.

Un jet alb s-a răspândit în jurul hubloului, sclipind în lumina soarelui, aşa cum vedeam stelele strălucind de pe Pământ. Era atât de frumos, însă inima mi-a îngheţat în faţa acestei imagini, în timp ce arătam cu degetul.

— Parker! Pierdem amoniac.

Conductele ar fi trebuit să fie goale.

Nişte mănunchiuri mai mari au plutit pe lângă noi, răsucindu-se şi devenind aproape roşii, în lumina soarelui. Dar soarele nu putea să producă acest efect aici – era necesară difracţia unei atmosfere.

Ce vedeam era sânge îngheţat.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

ESTEVAN TERRAZAS 1924-1963

Kansas City, KS, 7 mai 1963 — Al doilea deces din cadrul misiunii spre Marte se produce la puțin după o lună de la trecerea echipajul de jumătatea distanței până la Marte. Analiştii pun decesul lui Estevan Terrazas pe seama incompetenței CAI. O sursă anonimă din ierarhia superioară a organizației spune că a existat o obiecție din partea căpitanului Stetson Parker privind trimiterea lui Terrazas în exterior, întrucât acestuia i-ar fi lipsit experiența, însă a fost respinsă de directorul Clemons.

Directorul CAI a catalogat decesul drept un accident produs în condiții extrem de neobişnuite şi puțin probabile. Potrivit rapoartelor, Terrazas s-a agățat în sistemul de răcire, cu amoniac, în timp ce făcea reparații. Într-o încercare de a-l elibera, echipajul a tăiat o conductă de amoniac. În mod tragic, un manometru defect a indicat faptul că acel circuit era gol, iar când conducta respectivă a fost tăiată, capătul ascuțit al unei secțiuni metalice a fost aruncat din cauza presiunii spre costumul său, secționându-l. Integritatea costumului a fost afectată, expunându-l pe Terrazas la vidul spațial.

Kam şi cu mine am plutit în afară, prin ecluză. Din nou.

Nu-mi venea în minte nicio rimă. În cap îmi răsuna sunetul pe care Florence îl transmitea în navă. De fapt, sunete: vocea lui Leonard, care îl ghida pe Rafael înapoi spre ecluză.

— Acum, întinde mâna dreaptă în faţă şi vei găsi şina de ghidaj de la uşă.

Celălalt sunet era respiraţia întretăiată a lui Rafael; respiraţia cuiva care încerca să nu plângă. Se înălţa şi se destrăma, şuierându-i printre dinţi. Apoi, a urmat o tăcere care mi-a făcut inima să stea în loc, cât şi-a ţinut respiraţia, până când i-a scăpat iar, însoţindu-i vocea. Dar când a vorbit? Doamne, avea o voce de profesionist, de un calm rece.

— Confirm. Am ajuns la şina de ghidaj.

— Bine. Îmi vei simţi mâna pe talia ta în timp ce te securizez.

— Înţeles.

Apoi, din nou, respiraţia lui Rafael.

Cu mâna pe metalul rece al uşii interioare a ecluzei, m-am aplecat spre hublou, căutându-i din priviri. Costumul lui Leonard se vedea doar ca o siluetă întunecată pe cerul negru. Faţa i se pierdea în umbre.

— Am fixat capătul cablului de siguranţă al lui Rafael. L-am blocat. Îmbinare perfectă. Am strâns cablurile de siguranţă şi mă îndrept spre ecluză.

Am parcurs în minte mişcările odată cu el. Am fixat piedica de la cablul de siguranţă şi am blocat-o, aşa încât să se îmbine perfect într-un circuit continuu.

— Curăţ cablul de siguranţă, ca să putem duce totul înapoi înăuntru.

Lângă mine, Kam răsucea prosopul între degete. În cadrul simulărilor, ne pregătiserăm pentru situaţia de a avea un membru în stare de incapacitate, dar există o diferenţă emoţională uriaşă între o simulare şi realitate.

Mi-am răsucit şi eu strâns prosopul, iar sunetul făcut de materialul moale şi alb s-a adăugat la cele de pe navă. Ca să sparg tăcerea, am spus ceva evident:

— După ce-i protejăm ochii, îl voi ajuta pe Leonard să-l scoată din costum.

— Bun, a spus Kam şi a plutit spre trusa medicală pe care o prinsese de un suport în partea laterală a fusului. Dacă se zbate, am un sedativ.

Vocea lui Leonard şi-a continuat comentariul molcom.

— Suntem amândoi securizaţi, aşa că te voi ghida înăuntru.

— Înţeles.

Nimic din glasul lui nu dădea de înţeles că Rafael ar fi agitat. Era doar un accident, ca toate celelalte pentru care te

pregătiseşi. Prin geamul de la port, le vedeam siluetele conturându-se în lumina slabă a ecluzei. Dacă n-ar fi fost dungile de pe costume, nu i-ai fi putut deosebi, doar că Rafael înainta pe dibuite iar Leonard îl ghida cu mişcări precise.

— Suntem în ecluză. Îţi voi da drumul o clipă, cât să blochez trapa, dar eşti prins de şinele interioare.

— Înţeles.

Costumele erau atât de voluminoase, că nu puteam vedea mişcarea pieptului lui Rafael. În timp ce se apropia plutind de partea noastră de ecluză, lumina a alunecat pe curbura căştii punând în relief ceaţa care acoperea sticla. Faţa era o formă neclară, la interior.

M-am tras într-o parte a uşii, ca să le fac loc să intre. Kam aştepta lângă manometrul de presiune IV, în timp ce eu răsuceam iar şi iar prosopul, de parcă ar fi existat un mod optim de a-l ţine. Cu siguranţă CAI făcuse un studiu despre asta sau vreun student de pe undeva scrisese o teză de doctorat pe tema „optimizării materialului flauşat".

Deasupra capului meu, presiunea delta indicată de manometru a crescut când Kam a deschis supapa de la trapa IV ca să permită atmosferei să intre în ecluză. Aerul a ţâşnit prin supapă, de parcă un marfar trecea prin fus.

Aproape că a acoperit vocea lui Leonard.

— Presiune confirmată. Aproape am ajuns, Rafael.

— Confi...

Vocea i-a fost întreruptă de tuse.

Inima mi-a sărit în piept, de parcă ar fi putut deschide ecluza. Experienţa acumulată în decursul pregătirilor m-a făcut să mă mişc mai repede. Mi-am vârât prosopul între genunchi, ţinându-l cu picioarele, în timp ce am prins mânerul cu clichet şi l-am acţionat. Cinci rotiri pentru a elibera fiecare dintre cele cincisprezece cleme care ţineau uşa sigilată.

Leonard m-a văzut prin hublou.

A pus mâinile pe casca lui Rafael şi a desfăcut clemele care o ţineau.

Toate mecanismele suplimentare opuneau rezistenţă, iar aceleaşi cleme care-i asigurau casca îi încetineau mişcările.

Prin difuzoare, l-am auzit pe Rafael înghiţindu-şi lacrimile.

M-am răsucit la nouăzeci de grade, ţinând încă nenorocitul de prosop între genunchi, şi am lovit cu putere peretele,

ca să deschid trapa interioară. De îndată ce am creat un spaţiu, am lăsat inerţia să-l împingă până la capăt şi am plutit în faţă, apucând prosopul.

Dragul de Rafael a rămas nemişcat, deşi mâinile îi tresăreau spasmodic, neputincioase. Nu s-a împotrivit când Leonard i-a scos casca. Cursurile de instruire spuneau că nu era posibil să te îneci cu propriile lacrimi, însă particulele de apă sărată şi mucus au început să plutească în ecluză. Ochii, nasul şi gura îi erau acoperite de picături argintii.

L-am lovit peste faţă cu prosopul. Reculul l-a făcut să se îndepărteze puţin de apă, iar prosopul a început să absoarbă lichidul. În momentul acela s-a mişcat şi a ridicat o mână ca să-şi introducă prosopul în gură.

Tuşind şi scuipând, a scăpat de apa sărată, în timp ce Leonard îi sprijinea corpul. Lângă ecluză, Kam şi-a ridicat privirea spre difuzor:

— Parker, Rafael e aici, în siguranţă.

— Confirm.

Nu mai simţisem niciodată atâta uşurare într-un cuvânt.

— Aţi făcut o treabă bună.

Auzind astă, Rafael şi-a pierdut controlul.

— O treabă bună? L-am ucis, la naiba!

I-am prins mâinile înmănuşate şi le-am ţinut strâns într-ale mele. Răceala spaţiului pătrunsese în material şi mi s-a scurs în oase.

— Dragule... ştiu că e greu. Ştiu. Dar nu e vina ta.

— Serios? Atunci a cui este?

— A Centrului de Comandă al Misiunii, a spus Parker prin difuzor şi i-am auzit sunetul respiraţiei în microfon când a oftat. Şi a mea. Şi a Domnului. Şi da, a ta. Şi te vei simţi împovărat de vină, nu pot să neg, dar nu este numai vina ta. Ai făcut tot ce-ai putut să-l ţii în siguranţă pe Estevan.

Când a auzit prenumele lui Terrazas rostit de Parker, Rafael a clacat. Ochii i s-au umplut de lacrimi noi aglomerându-se în movilițe. Leonard a înşfăcat prosopul din locul în care plutea şi l-a apăsat uşor pe faţa lui Rafael. I-am dat drumul mâinilor şi el a înşfăcat prosopul, plângând cu faţa adâncită în el.

M-am răsucit, strecurându-mă afară din ecluză, ca să-i fac loc şi lui Kam. Vocea îi era calmă şi lipsită de emoţie. Dacă îi

auzeai vocea doar, nu-ţi dădeai seama că ochii ei erau roşii şi umflaţi.

— Stai liniştit, o să te scoatem din costum.

Dacă Rafael a răspuns, cuvintele au fost înăbuşite de prosop. În timp ce ne străduiam să-l scoatem din costum, corpul lui a devenit tot mai moale şi mai lipsit de reacţie. Kam murmura continuu, de parcă vocea ei ar fi fost o line de legătură care-l ţinea alături de noi. La un moment dat, Parker a sosit şi el şi a ajutat-o pe Kam să-l ducă pe Rafael în modulul de asistenţă medicală. Ne-au lăsat pe mine şi pe Leonard să ne ocupăm de costume.

Cât timp l-am ajutat să-şi scoată costumul pentru AEV a rămas cu dinţii încleştaţi. Singurele cuvinte pe care le-am schimbat s-au rezumat la parcurgerea listei de verificare pe care CAI o pregătise pentru activitatea postextravehiculară. Când ultima gheată a fost securizată în containerul potrivit, Leonard a plutit, uitându-se spre locul gol unde ar fi trebuie să se afle costumul lui Terrazas.

— Elma? Aş putea..., a început el să spună acoperindu-şi faţa cu mâinile. Poţi să...?

Toate lacrimile pe care mă luptasem să le înăbuş îmi ardeau în gât. M-am împins şi l-am îmbrăţişat pe Leonard, şi am plutit amândoi, răsucindu-ne uşor, în timp ce durerea noastră forma constelaţii în jur.

Rafael dormea în modulul de asistenţă medicală.

Patru dintre noi stăteam în bucătărie, bând cacao fierbinte, pregătită de Florence. Leonard stătea ghemuit într-o pătură de lână cenuşie lângă Kam, care se uita pierdută în cană, de parcă i-ar fi vorbit.

Eu strângeam la rându-mi în mâini propria cană. Ar fi trebuit să-mi încălzească mâinile, dar încă mă dureau. Trecuseră nişte ore, dar mâinile încă mă dureau, fiindcă atinsesem costumul lui Rafael. Cel puţin asta-mi spuneam că era cauza. De fapt, fiecare parte a corpului mă durea, de parcă durerea mi-ar fi îngheţat toate încheieturile, aşa cum...

Am înghiţit în sec şi am ridicat cana.

Parker a alunecat pe scară. Avea ochii roşii şi ţinea o sticlă sub braţ. Cu capul plecat, s-a apropiat de masă şi a pus coniacul în mijlocul mesei.

— Cum ai reuşit să aduci asta la bord? a întrebat Florence îndreptându-se şi întinzându-se după sticlă.

— Ce să aduc la bord? a replicat Parker, aşezându-se în capătul băncii, lângă mine. Centrul de Comandă al Misiunii a interzis cu desăvârşire prezenţa băuturilor alcoolice la bordul navelor CAI, pentru evitarea conflictelor culturale.

Kam a pufnit şi a făcut cana lui Leonard să alunece spre Florence.

— Detest să fiu folosită pentru furnizarea scuzelor. Este în scop medicinal.

Mi-am făcut şi eu cana să alunece spre ea.

— Dacă aşa spune doctorul...

Parker şi-a sprijinit capul în mâini, apoi s-a adresat celor de la masă.

— Aş vrea să stabilim ce facem cu trupul lui.

— Nu vreau să avem din nou de-a face cu sacul, a spus Kam, şi cacaua s-a revărsat peste marginea cănii sale.

— Asta vrea Centrul de Comandă al Misiunii să folosim, fiindcă trupul lui Terrazas este deja îngheţat.

— Nu, am zis clătinând din cap, simţind cum furia creşte în mine, folosindu-mă de vigoarea ei.

La naiba, Nathaniel spusese că nu vom mai folosi sacul, dar el nu era la birou, nu-i aşa? Am strâns din dinţi şi mi-am înăbuşit furia, ca să pot vorbi.

— Nu recomand.

— De acord, a spus Parker cu privirea încă fixată asupra mesei. Conform raportului tău, ar traumatiza un echipaj deja traumatizat.

— Parker..., a spus Kam, apoi s-a întins peste masă şi i-a atins cotul, aşezat pe suprafaţa dură. Suntem cu toţii extenuaţi şi în stare de şoc. Ar fi cel mai bine să aşteptăm.

— Ştiu, a spus îndreptându-se, cu o expresie de un calm militar pe faţă. Dar vreau să rezolvăm înainte să se trezească Avelino. Nu vreau să ne audă discutând despre asta, aşa că haideţi să ne facem treaba şi să rezolvăm problema.

Leonard a zis, înfăşurându-se şi mai strâns în pătură:

— Estevan este încă ataşat de conducta de amoniac, aşa că vom fi nevoiţi să finalizăm procedura de tăiere ca să-l eliberăm. Secţiunea aceea ar trebui să nu mai conţină amoniac, a adăugat înghiţind în sec. Acum.

— Ar fi trebuit să fie goală şi atunci, am spus cu o voce mai tăioasă decât intenţionasem.

— Aşa indica manometrul, a ripostat Leonard, ridicând mâinile.

— Terminaţi, a intervenit Parker, punându-şi mâinile întinse pe masă. Nu căutăm un vinovat. Încercăm să ne dăm seama ce să facem cu Estevan. În momentul de faţă, conducta a fost tăiată şi nu mai conţine amoniac.

— Şi oricum trebuie să facem o AEV, ca să reparăm sistemul de răcire, am zis încuviinţând, încercând să mă adaptez la calmul pe care ne prefăceam cu toţii că-l avem, de parcă ne-am fi aflat într-o simulare. Pot să mă duc eu cu Leonard să... rezolvăm cu ţevile.

— Şi apoi? a întrebat Florence, ridicându-se şi apropiindu-se de plită. Îl aducem înăuntru?

Leonard s-a uitat peste umăr, către Florence, în timp ce ea-şi lua o cană.

— Are o mână întinsă, a spus el. Nu vom putea să-l facem să intre prin ecluză. Şi tot va dura ceva să deconectăm ţevile... În jurul piciorului său e un bloc de amoniac. Va dura ceva.

Cu excepţia lui Rafael, Leonard era singurul care văzuse... problema. Probabil că puteam să mergem în recunoaştere cu transportorul BusyBee.

— Dar în BusyBee? Îl putem urca în transportor?

— În ce scop? a întrebat Parker cu un chip fără expresie.

— Astfel, am putea lucra în condiţii de atmosferă.

— Da, a încuviinţat Leonard, cred c-ar încăpea prin ecluza mai mare; Doar că... amoniacul ăla se va dezgheţa, a adăugat el tresărind.

— Atunci îmbracă unul dintre costumele pentru Marte, a spus Florence, punând o cană de cacao în faţa lui Parker, aşa cum i-ai zis lui Parker că ai face dacă ar trebui să prepari amoniacul pierdut.

—Ai auzit asta?

— Dragule, eu aud totul, a răspuns Florence punându-şi o mână pe umărul lui Parker, până când el s-a întins după cană. Am o menire pe nava asta şi să nu îndrăzneşti să spui că treaba mea este să mă ocup de spălatul rufelor. Asta se întâmplă doar fiindcă unii sunt prea nepricepuţi s-o facă singuri.

— Trebuie să hotărâm ce vom face în final, a spus Parker, uitându-se în cană, apoi a lăsat din nou cana jos, fără să bea, şi s-a ridicat; a luat un marker, i-a scos capacul şi s-a întors spre tablă. Cred că avem următoarele opţiuni.

Pe tablă, a scris:

Înmormântare în spaţiu
Depozitare pentru înmormântare pe Marte
Depozitare pentru înmormântare pe Pământ
Sacul

A tăiat cu o linie ultimul rând.

— Am eliminat una, a zis Parker uitându-se la noi peste umăr. Ce alte opţiuni mai avem?

Ne-am uitat cu toţii la tablă. Ridicasem mâna pe jumătate şi apoi o lăsasem din nou în jos. Pentru că ideea din mintea mea nu era cu adevărat o opţiune. Putea genera multe probleme.

— York.

— Nu este...

Altcuiva putea să-i vină o idee pornind de la asta. Era scopul exerciţiului.

— Incinerare.

Parker a strâns din buze pentru o secundă, apoi a încuviinţat şi a adăugat varianta pe tablă.

— Altcineva?

Leonard a ridicat mâna. Nu ştiu de ce începuserăm să facem asta, de parcă eram nişte şcolari.

— În loc de înmormântare în solul de pe Marte, ce spuneţi de o înmormântare prin incinerare la intrarea în atmosferei marţiană?

Parker a încuviinţat şi a notat propunerea, adăugând *Înmormântare prin incinerare la intrarea în atmosfera Pământului.*

— Altcineva?

Ventilatoarele vâjâiau, în armonie cu frigiderul şi cu bâzâitul slab de pe navă, în timp ce segmentul inelar se rotea prin spaţiu. Am sorbit din cacao, care era prea dulce şi care mi s-a înfăşurat în gură ca un lipici. Am lăsat cana jos şi m-am întins după coniac.

—Aveţi idee ce şi-ar fi dorit? a întrebat Parker încă uitându-se la tablă.

— Ar trebui să-l întreb pe Ra..., a început Kam să spună dar s-a oprit şi şi-a coborât privirea în cană.

— Nu vreau să-l necăjesc mai mult decât e necesar. E oricum groaznic că se simte responsabil pentru ce s-a întâmplat şi fără să-l mai împovărăm cu asta.

— Aşa e, doar că erau... apropiaţi, a spus Kam, uitându-se; în continuare în jos şi muşcându-şi buza.

Faptul că ştiam şi eu asta era, presupun, o dovadă pentru cât de mult se schimbase lumea după Meteorit: cum îşi petreceau timpul liber împreună, toate dăţile când îi văzusem că se ating. Rafael spunând că ştia al cui era prezervativul...

Uitându-mă la cei din jurul mesei, am văzut că şi ceilalţi îşi dăduseră seama de asta, însă lumea nu se schimbase suficient ca vreunul să o spună cu voce tare. Deşi Kam mă asigurase că acest lucru era cunoscut de Centrul de Comandă al Misiunii, nefiind considerat un fapt „neobişnuit", amândoi erau cadre militare.

— Bine, a spus Parker oftând şi frecându-şi ceafa. Haideţi să analizăm fiecare scenariu pe rând. Shamoun... pot să te rog să-i prezinţi opţiunile lui Avelino, să-ţi spună ce crede? Ar fi mai bine să vină de la...

— Da, a încuviinţat, cu degetele strânse în jurul căniі. În clipe ca astea, mi-aş dori să fi băut.

Cu excepţia lui DeBeer, tot echipajul de pe *Pinta* a venit pe *Niña* pentru slujba lui Terrazas. Nu era sigur să lăsăm ambele nave fără echipaj şi i-am fost recunoscătoare lui Benkoski fiindcă alesese aşa. Am stat aşezaţi inconfortabil pe două rânduri în zona grădinii, ascultându-i pe Wilburt şi pe Graeham interpretând un duet răscolitor pentru flaut şi vioară.

Florence şi cu mine scoseserăm băncile din bucătărie şi scaunele din modulul de asistenţă medicală. Alesesem un loc în rândul din spate, între Benkoski şi Florence. Chiar în faţa mea se afla Rafael, încadrat de Kam şi Leonard. Avea o poziţie atât de ţeapănă şi de corectă, că era aproape dureros să-l văd.

În faţa lui, dincolo de stratul cu ridichi, făcusem un soi de rug. Nu c-am fi ars ceva. Sau pe cineva. Dar folosiserăm cutii

mici de împachetat şi o uşă de dulap ca să creăm o suprafaţă înălţată deasupra frunzelor verzi, care se mişcau uşor.

Kam îl învelise pe Terrazas într-un linţoliu. Trupul lui se afla, aproape ca o mumie, pe placa de lemn. În colţul care-i acoperea faţa, Florence brodase o cruce latină simplă, folosind aţă albastră pe care i-o descususe din uniformă. Luasem nişte cartele vechi şi nişte rapoarte şi le tăiasem, răsucindu-le marginile sub forma unei jerbe de flori, care se revărsau într-un mănunchi ecru pe pieptul lui.

Cred că, fiind atât de departe de casă, ne agăţam de fiecare ritual pe care-l cunoşteam. Chiar dacă Terrazas fusese catolic, eu recitasem kadişul de doliu pentru el. Alţii îi marcau trecerea aşa cum nu putuseră să o facă în cazul lui Ruby. Sau cum fuseserăm instruiţi să nu o facem, cred. În orice caz, cred că aveam cu toţii nevoie de asta şi îi eram sincer recunoscătoare lui Parker că refuzase să ţină seama de recomandările Centrului de Comandă al Misiunii.

Graeham şi Wilburt şi-au încheiat interpretarea şi ne-au lăsat în sunetul foşnetului suav al frunzelor şi al respiraţiilor noastre inegale. Parker s-a ridicat din primul rând şi s-a apropiat de trupul lui Terrazas.

— Nu există nicio cale bună de a jeli trecerea în nefiinţă a unei persoane. Dar ne putem aminti de el, îi puteam păstra amintirea vie. L-am cunoscut pe Estevan Terrazas în timpul războiului. Ne aflam într-o bază militară din Normandia şi făceam alimentarea avionului. Flirtam cu o tânără care s-a dovedit a fi sora lui. În ciuda faptului că aveam rang superior, şi ei erau refugiaţi în Franţa, mi-a... sugerat că nu era o idee bună, a spus Parker zâmbind pieziş, iar privirile noastre s-au întâlnit pentru o clipă. Îmi voi aminti mereu că avea un croşeu de dreapta foarte bun. Şi că era neînfricat, loial şi un clovn fără pereche cu prietenii lui. Am fost mândru să-mi fie copilot şi chiar mai mândru că mi-a oferit prietenia lui.

În faţa mea, Rafael stătea cu spatele drept. Umerii nu-i mai tremurau şi cred că-şi ţinea respiraţia. Mi-am pus mâna pe spatele lui. Pentru o clipă, Rafael s-a lăsat spre mâna mea, apoi scutul din jurul lui s-a destrămat. Ghemuindu-se, şi-a acoperit gura cu ambele mâini şi nici aşa nu a putut acoperi sunetul.

Kam s-a întors pe scaun, dar înainte să ajungă ea, Benkoski îl cuprinsese deja pe Rafael cu braţele sale lungi. Ea i-a tras pe amândoi într-o îmbrăţişare, prinzându-l la mijloc pe Rafael. Leonard s-a aplecat în faţă şi s-a alăturat grupului, ceea ce m-a făcut şi pe mine să mă lipesc de ei. Toţi zece am ajuns să stăm împletiţi în jurul lui în poziţii stranii, aplecaţi peste bănci, scaune şi unii peste ceilalţi. Parcă încercam să facem cu trupurile noastre un scut care să-l protejeze de durere.

În asemenea momente nu mai ţii socoteala minutelor sau a respiraţilor, ci doar a valurilor de durere care se aruncau asupra noastră într-o mişcare de flux-reflux. Rafael nu era singurul care plângea.

Eu eram dovada clară.

Un purtător de sicriu are un rol diferit în condiţii de gravitaţie zero. Rafael şi Leonard au ghidat trupul învelit în giulgiu al lui Terrazas prin fus şi în ecluză. Cu excepţia acelei căderi din modulul de grădină, Rafael a reuşit să-şi menţină armura de stăpânire de sine. Dar calmul lui aparent nu păcălea pe nimeni.

Cred că de aceea ne trimisese Parker pe toţi în domul de observare, înainte să deschidă ecluza exterioară. Probabil l-ar fi trimis şi pe Rafael, dacă nu era evident că ar fi refuzat să asculte ordinul.

Ne-am înghesuit la geamurile dinspre babord – nu că termenii de „babord" şi „tribord" ar avea prea multă relevanţă în spaţiu, dar terminologia veche nu dispare aşa uşor. Heidi a plutit spre mine, cu braţele în jurul corpului.

La o înmormântare pe Pământ, am fi sporovăit şi am fi depănat amintiri legate de cel care murise. Dorinţa mea de a coace plăcinte şi de a pregăti mâncăruri la cuptor mă rodea de două zile, dar nu puteam nici moartă să-mi aduc aminte cum să iniţiez o conversaţie normală.

Deşi expresia „nici moartă" nu era probabil cea mai potrivită în contextul acela.

Domul de observare se înălţa suficient de mult ca să putem vedea în urmă toată lungimea navei. Eram pe partea cu soarele, aşa că nava strălucea în întunericul de smoală al spaţiului. Nu te obişnuieşti niciodată cu adâncimea acelui negru.

Cuvântul „adânc” este nepotrivit de fapt, pentru că pare ceva în care ai putea să cazi la nesfârşit.

Şi cred că asta era pe cale să se întâmple cu trupul lui Terrazas.

Difuzoarele au pârâit, apoi vocea lui Rafael a răsunat:

— Doamnelor şi domnilor, a spus, iar vocea i s-a înăsprit, aşa că a fost nevoie să tuşească pentru a reîncepe. Doamnelor şi domnilor, în acest episod emoţionant, temerarul aventurier Estevan Terrazas porneşte într-o călătorie în adâncul spaţiului.

Din urma noastră, o jerbă de flori de hârtie a zburat dintr-o parte a navei, urmată de trupul lui Terrazas. Linţoliul i-a transformat corpul în torpilă, care, urmând legile inerţiei, a plutit pe lângă noi. Încet-încet, vitezele noastre s-au separat, iar el a plutit în spate, de parcă ar fi inspectat carena. O, brav şi temerar aventurier!

A fost nevoie să mă întorc şi să închid ochii. Doamne... fuseserăm pe Lună împreună. Prima dată ieşisem în spaţiu cu omul acela. Se întâmplase cu mulţi ani în urmă, dar îmi amintesc totul de parcă s-ar derula în prezent.

— Aşteaptă... spune Terrazas, punându-mi o mână pe braţ şi făcând un semn spre ferestre. Priveşte.

Tot ce văd e o întindere nesfârşită de întuneric. Raţional, ştiu că am trecut în partea întunecată a Pământului. Alunecăm în umbra sa, şi magia umple cerul. Apar stelele. Milioane, într-o splendoare limpede şi strălucitoare.

Priveşte. Am deschis din nou ochii, ca să fiu martoră. Fiindcă eram în bătaia soarelui, nu existau stele vizibile pe cer, dar florile mele de hârtie erau luminate de soare, strălucind neverosimil pe fundalul întunecat al spaţiului. Terrazas se rotea, de parcă ar fi admirat minunăţia a tot ce era înjur.

—Oh, nu..., a spus Florence plutind spre fereastră şi lipindu-şi mâna de ea. Nu. Nu... Rahat!

Îşi dăduse seama de ciocnirea care avea să se întâmple. Asta ne-a dat timp celorlalţi să vedem corpul lui Terrazas lovind antena care arăta spre Pământ.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

CHILE PREIA CONTROLUL CĂILOR FERATE ÎN TIMP CE GREVELE ŞI REVOLTELE SE ÎNMULȚESC

SANTIAGO, Chile, 20 mai 1963 — Un val tot mai mare de demonstrații ale miilor de cetățeni cu privire la crizele alimentare a determinat guvernul să pună transportul feroviar sub control militar. Guvernul a întărit şi paza din punctele strategice, sporind şi numărul agenților de poliție care patrulează pe străzile oraşului cu tunuri de apă.

Centrul de Comandă al Misiunii ne-a mutat pe toţi pe *Pinta,* din cauza avariilor suferite de *Niña.* După şapte luni în care am trăit cu doar alte şase persoane, ultimele zece zile mi s-au părut ciudate şi claustrofobice.

M-am lipit de perete la şedinţa de luni dimineaţă, în timp ce echipajele ambelor nave se înghesuiau în bucătăria de pe *Pinta.* Parker şi Benkoski stăteau în ceea ce părea partea din spate a camerei ciudat de derutante.

Cele două nave erau identice, sau aşa fuseseră construite, dar şapte luni de locuire de către două echipaje foarte diferite le schimbaseră. Unele diferenţe erau evidente, cum ar fi conturul munţilor Alpi, pe care Heidi îl pictase pe perete în locul unde în mod normal ar fi fost marginea lambriului. Cu asta te puteai descurca mai uşor decât cu schimbările mici. De exemplu, cănile pentru cafea se aflau pe al treilea raft din dulapul din dreapta, nu pe primul raft al celui din stânga. În sertarul cu tacâmuri, lingurile erau aşezate între cuţite şi

furculiţe, şi nu în dreapta, acolo unde ar fi trebuit să se afle. De ce să nu le pui în sertar în aceeaşi ordine în care se aşază pe masă?

Poate cea mai ciudată treabă era că montaseră tabla albă în partea opusă a camerei faţă de noi. Nu c-ar fi contat, dar eu tot simţeam că mă uit în direcţia greşită. Parker se tot întorcea în direcţia greşită când voia să ia un marker.

— Aşa. Este esenţial pentru misiune să restabilim sistemul de răcire al *Niñei,* precum şi antena. Ştiu că echipa de pe *Pinta* vrea să scape de noi cât mai repede, dar vom face lucrurile încet şi bine. Vom profita de faptul că ambele echipe sunt laolaltă şi ne vom uni forţele. Centrul de Comandă al Misiunii a făcut un plan despre care cred că va funcţiona. Vom începe cu sistemul de răcire, a spus Parker şi, întorcându-se spre tablă, a scris două nume. York. Tu vei merge cu mine pe puntea *Niñei.* Vreau să fii copilotul meu, aşa că începe să te pregăteşti.

Dintr-odată mi s-a părut aerul din cameră s-a încins, sângele năvălindu-mi în obraji. Era ca în liceu, când eram mai mică decât toţi ceilalţi cu patru ani, şi eram aleasă în echipa de *kickball.* Şi nu ca ultimă opţiune, în lehamite, ci înaintea tuturor.

Pe de altă parte, pe cine credeam că păcălesc? Tot sângele mi s-a scurs din obraji lăsându-mă indiferentă. Parker respecta regulile. Eram alegerea Centrului de Comandă, şi el mă accepta fiindcă urma ordinele.

— Schonhaus şi Flannery, vă ocupaţi de AEV. Avelino şi Grey vă vor ajuta cu pregătirile. DeBeer, tu şi Stewman... Da, Sabados?

Pometii ascuţiţi ai lui Dawn îi împungeau pielea dezaprobator.

— Centrul de Comandă al Misiunii a zis că Wilburt şi DeBeer ar trebui să se ocupe de AEV.

— Mulţumesc. Ştiu asta.

Parker s-a întors spre tablă şi Benkoski şi-a încrucişat braţele peste piept, privind-o pe Dawn în ochi. A clătinat scurt din cap, ceea ce a făcut-o să se oprească chiar când voia să deschidă din nou gura.

Într-o parte a camerei, sprijinit de uşa bucătăriei, DeBeer avea maxilarul încleştat şi-şi ţinea bărbia în jos, uitându-se

pe sub sprâncene. Gura lui Leonard se rotunjise într-un „O" de uimire, iar nuanţa pielii îi devenise mai intensă din cauza roşeţii.

— DeBeer, tu vei fi în BusyBee, aşa că, în caz că se întâmplă ceva, poţi să scoţi oamenii mai repede şi să le oferi îngrijiri medicale. Sarcina ta principală este să lucrezi împreună cui Shamoun şi să faceţi orice modificări necesare pentru a transforma transportorul într-o aripă medicală plutitoare.

Asocierea asta mă îngrijora. În vizitele noastre de verificare a echipajului, rasismul lui nu fusese niciodată atât de evident ca atunci când era bolnav, dar mereu îi scăpau anumite lucruri. Niciunul nu ajungea în rapoartele către Centrul de Comandă, poate doar sub forma unei menţiuni de felul „comunicare sub nivelul optim între copilot şi medic".

— Avelino, tu, Schonhaus şi Flannery o să vă ocupaţi de parcurgerea planurilor Centrului de Comandă pentru AEV, pe care le veţi analiza cu mare atenţie. Suntem aici de şapte luni, şi ei nu ştiu care sunt condiţiile noastre reale. Uitaţi-vă cu atenţie după orice eroare. Orice imperfecţiune. Orice potenţial punct slab. Dacă aveţi cea mai mică urmă de îndoială, am încredere în voi că veţi rezolva situaţia. Clar?

— Nu sunt sigur că ar trebui să vă încredeţi în judecata mea, a spus Rafael, ridicând din umeri, cu privirea în podea.

— Pui sub semnul întrebării un ordin?

— Nu, domnule, a răspuns Rafael ridicându-şi privirea.

— Atunci, stai drept şi fii atent, a spus Parker arătând cu markerul spre Rafael. Ai o îndatorire şi mă aştept să ţi-o îndeplineşti.

Nu era prea corect. Omul era încă în stare de şoc şi în doliu. Adică ştiu că nu era vina lui, dar avea dreptul să simtă toată durerea şi îndoiala de sine care veneau odată cu... Ah, staţi. Parker voia să-l facă să se simtă util. La naiba! Preferam să fiu supărată pe el, dar trebuia să recunosc că era o strategie bună.

Parker a bătut cu markerul în palmă şi a zis uitându-se urât la noi:

— Suntem la milioane de kilometri de casă. Nu am fost cu toţii în aceeaşi încăpere de când am părăsit orbita Pământului, acum şapte luni, aşa că vreau să vă amintesc câteva lucruri. În primul rând, eu sunt comandantul misiunii. În al

doilea rând, Benkoski este secundul meu. Dacă se întâmplă ceva cu mine, îl ascultaţi pe el. Şi îl ascultaţi indiferent ce spune Centrul de Comandă al Misiunii, pentru că, în ciuda minţilor grozave pe care le au acolo, ei nu pot vedea ce vedem noi. Nu pot şti nuanţele situaţiilor în care ne aflăm şi fac greşeli. *Eu* am greşit la ultima AEV, fiindcă ştiam că Leonard era mai bine pregătit şi nu am insistat. Aşa că, dacă vedeţi o greşeală, mă aştept să o semnalaţi. Dar ştiu de asemenea că niciunul dintre voi nu reprezintă un punct slab. Suntem doisprezece oameni în camera asta, nu-i aşa? Ei, bine, suntem întreaga noastră lume. Aşa că să vă faceţi naibii treaba şi să mă lăsaţi şi pe mine să o fac pe a mea.

Îmi venea să-l aplaud pe Parker – şi era o senzaţie atât de stranie.

22 mai 1963

Dragă Nathaniel,

Simt că sunt o soţie îngrozitoare pentru că am aflat despre starea ta de sănătate, dar mi-a luat câteva zile să-ţi scriu. Îmi pare rău că a durat atât, deşi sunt sigură că înţelegi de ce. Am avut program prelungit de lucru şi nu voiam să le rog pe Florence sau pe Dawn să mai stea la teleimprimator şi pentru mine. Dar Florence m-a bătut la cap cu asta ŞI ÎI SUNT RECUNOSCĂTOARE.

Cred că ştii deja că Wilburt şi Leonard au reuşit să repare parţial sistemul cu amoniac. Toţi aşteptăm cu nerăbdare să funcţioneze din nou la capacitate maximă, parţial pentru a putea readuce toate sistemele în stare de operare, dar mai ales ca să ne putem întoarce acasă. Echipajul de la bordul Pintei a fost generos, dar faptul că suntem cu toţii înghesuiţi pe o navă înseamnă să ne împiedicăm permanent unii de alţii. Ai crede că asta reduce sarcinile fiecăruia, fiindcă le putem împărţi între mai mulţi, dar se pare că de fapt nu facem decât să ne dăm mai mult de lucru unii altora.

Cred că aşa va fi şi pentru tine când va ajunge Thomas. Spune-mi, te rog, c-a rămas în picioare faptul că vine să-şi facă stagiul cu tine. Mai ales fiindcă asta mi-ar da de înţeles că eşti bine şi fiindcă sper că el se va asigura că mănânci în mod regulat.

Văd ce faţă ai făcut. Da, chiar şi de la milioane de kilometri! Pot să te bat la cap de la orice distanţă.

Alte aspecte ale căsătoriei necesită proximitate, aşa că abia aştept să ne aflăm în acelaşi câmp gravitaţional.

Cu toată dragostea mea,

Elma

Există ceva ciudat de satisfăcător în pregătirea unui aluat sfărâmicios pentru tartă. Ai doar trei ingrediente, şi acestea devin magie. Aş fi preferat să pregătesc unul adevărat, cu unt, dar nici margarina cu gust de unt pe care ne-o dăduseră nu era rea şi avea o durată lungă de conservare. Pe de altă parte, mâncam în spaţiu de atâta vreme, că standardul meu pentru „nu era rea" scăzuse considerabil.

Din fericire, toată lumea era în aceeaşi situaţie, aşa că tarta mea cu ciocolată încă funcţiona în chip de mită. Cu puţin noroc, avea să-i binedispună pe toţi. Eram de două săptămâni pe *Pinta* şi condiţiile de locuire înghesuite ne făcuseră morocănoşi.

Mi-am proptit castronul de şold, ca să stea pe loc cât mărunţeam margarina în făină, cu furculiţa. Făcusem deja umplutura, care se afla pe tejghea, o supă ciocolatie. Prin teste repetate, învăţasem că, dacă foloseam lapte praf, obţineam o consistenţă mai bună dacă o lăsam să se odihnească înainte de coacere – una dintre multele adaptări la spaţiu neanticipate de CAI.

La fel cum nu-şi dăduseră seama ce însemna de fapt să adune ambele echipaje pe o singură navă. În spatele meu, o parte dintre membrii de pe *Pinta* foloseau bucătăria ca spaţiu recreativ. Cred că aleseseră această încăpere în defavoarea domului de observare, care putea fi împărţit. Ultima dată, Florence şi Kam acolo erau.

Dawn şi Heidi adăugaseră o masă improvizată, formată dintr-un capac de ladă şi o cutie, şi lucrau la un puzzle, care înfăţişa parţial imaginea unui canal veneţian. DeBeer bea o cană de cafea şi citea un ziar vechi de acasă.

Tare ciudate sunt lucrurile pe care le facem ca să ne liniştim. După o vreme, părţile din ziar pe care de obicei nu le citeşti deveneau surse de relaxare. Mă trezeam adâncită în paginile despre baseball, doar pentru că aveau în componenţa lor cuvinte precum „Chicago" şi „San Francisco".

După ce am amestecat făina şi „untul” ajungând la textura unui aluat fărâmicios, am pus castronul înapoi pe tejghea. Am adăugat patru linguri de apă. Acasă, era nevoie doar de trei, însă aici umiditatea era atât de scăzută, încât aveam nevoie de mai multă ca să obţin consistenţa dorită.

Rafael a alunecat pe scară în bucătărie. Abia ce atinsese podeaua, când s-a desprins din nou, folosindu-se de salt pentru a ateriza lângă DeBeer. A trântit o hârtie cu un scris de mână pe pieptul bărbatului mai înalt.

— Tu ai făcut asta?

— Ar fi putut să fie oricine, a răspuns DeBeer, dând mâna lui Rafael la o parte şi lăsând afişul la vedere.

Toaletă pentru coloraţi.

— Ticălosule! am zis trântind lingura pentru măsurare pe masă.

— Era agăţat deasupra toaletei la gravitaţie zero, a adăugat Rafael smulgându-i lui DeBeer ziarul din mâini. *Vai pentear macacos.* DeBeer s-a ridicat din scaun, trântindu-l la pământ.

Era cu vreo şapte centimetri mai înalt decât Rafael şi s-a folosit de asta ca să se împăuneze ameninţător:

— Să nu îndrăzneşti să mă atingi.

— De ce? Sunt prea negru pentru tine? a zis Rafael şi, punându-şi ambele mâini pe pieptul lui DeBeer, l-a îmbrâncit. Acum te-am murdărit?

DeBeer l-a împins la rândul lui. Apoi, amândoi au cedat, iar pumnii şi cuvintele au început să zboare prin cameră.

M-am aruncat spre ei.

— Terminaţi! Opriţi-vă! Nu este...

A trebuit să mă retrag când s-au rostogolit spre mine. Dawn a ales o variantă mai practică şi a alergat spre interfonul de pe perete. A apăsat pe buton.

— Parker. Benkoski. Bătaie la bucătărie. Solicit ajutor, ASAP.

Heidi şi cu mine ne roteam în jurul bărbaţilor. Lui DeBeer îi curgea sânge din nas. Rafael l-a lovit din nou în stomac, dar s-a apropiat prea mult şi DeBeer l-a înhăţat. S-au încăierat, rostogolindu-se ca doi motani furioşi.

M-am întins după castronul cu cremă de ciocolată şi l-am aruncat în capul lor. Lichidul siropos i-a lovit pe amândoi,

mânjindu-le ochii şi obrajii. Scuipând, s-au despărţit cât să apucăm să ne împingem între ei.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui Rafael şi am încercat să stau între el şi DeBeer. Sub palmele mele, inima îi bătea într-o serie de bubuituri sonice. Fiind atât de aproape, vedeam că nu era doar furios, de-a lungul obrajilor îi curgeau lacrimi care se amestecau cu ciocolata.

— Te rog, am spus adâncindu-mi degetele în costumul lui de zbor, încercând să-l apuc. Te rog, nu.

— DeBeer! a mârâit Heidi, împleticindu-se în câmpul meu vizual.

În clipa următoare, DeBeer îl împresura pe Rafael cu lovituri dintr-o parte. Mâinile mi se încurcaseră în costumul lui de zbor, aşa că m-am clătinat odată cu ei.

— Ce mama naibii se petrece aici? a întrebat Parker, apucându-l pe DeBeer şi punându-i un braţ în jurul gâtului, ca să-l tragă înapoi.

Benkoski l-a tras şi el pe Rafael. I-am dat drumul. Ciocolata lipicioasă îmi încleiase mâinile.

Acum adrenalina îşi făcea simţită prezenţa. Îmi tremurau mâinile, pulsul îmi bubuia în spatele genunchilor şi îmi încingea gâtul.

— Repet, ce mama naibii se întâmplă aici? a întrebat Parker, care îi răsucise lui DeBeer braţul la spate şi-l împinsese în genunchi.

Ciocolata i se întinsese pe partea din faţă a costumului.

Ambii bărbaţi se uitau urât în podea, dar nenorocita lor de „onoare" militară îi făcea să-şi ţină gurile încleştate. Se bătuseră, n-aveau de gând să toarne! Dovada bătăii era clară, chiar dacă n-aş fi aruncat ciocolata pe ei.

— York, raportează, mi-a cerut Parker întorcându-se spre mine.

Presupun că ţineam la fel de mult ca ei la onoarea de pilot, fiindcă nu voiam să-l bag pe Rafael în bucluc. Dacă totul ar fi pornit de la DeBeer, n-aş fi ezitat, dar cadrele militare aveau să treacă cu vederea detaliul legat de afiş. Tot ce ar fi contat era că Rafael iniţiase un conflict fizic.

— York, erai la mijloc când am intrat şi sunt plin de ciocolată. Raportează. Acum.

Oftând, m-am aplecat şi am ridicat afişul de pe podea.

— DeBeer a pus asta pe uşa toaletei la gravitaţie zero.

DeBeer a tresărit. La început, am crezut că se datora faptului că fusese confruntat cu afişul, dar respiraţia îi şuiera lent. Parker îi strânsese braţul mai sus, la spate.

— Tu ai făcut-o?

În spatele lui Rafael, Benkoski şi-a dat ochii peste cap:

— La naiba, Van!

Cum naiba ajunsese DeBeer să fie primit în misiune? Nu dădea înapoi câtuşi de puţin.

— Nu a văzut nimeni, a spus el, arătând cu bărbia spre Rafael. Doar el. Poate că el l-a pus acolo.

Parker a spus atunci în afrikaans aplecându-se spre urechea lui DeBeer:

— *Begin met 'n verskoning en laat my glo dit, ofjy sal nie aan Marş raak nie.*{23}

Orice i-ar fi zis Parker lui DeBeer l-a făcut pe acesta să păleascâ. Şi-a umezit buzele şi a clipit pentru un moment, surprins de gustul de ciocolată.

— Primesc şi eu scuze din partea lui?

Îmi venea să-l plesnesc, dar ar fi fost inutil. Era tentant, totuşi. Ce mă surprindea era că Rafael cedase tentaţiei. Era, probabil, cel mai puţin exploziv dintre noi toţi. Pe de altă parte, avea toate motivele să fie instabil acum. Bietul de el!

Sub strânsoarea lui Benkoski, Rafael se lăsase moale, aşa că părea mai degrabă susţinut decât reţinut.

— Îmi pare rău că te-am lovit, a spus ridicându-şi capul. Ar fi fost mai corect să-mi prezint motivele de îngrijorare faţă de ofiţerul superior. Îmi cer scuze pentru problemele pe care le-am provocat şi pentru că am prăpădit tarta Elmei.

Aproape că simţeai gravitaţia din încăpere mutându-se spre DeBeer. N-aş fi suportat să fiu sub atâtea priviri. Parker nu-şi slăbise deloc strânsoarea şi toată presiunea îl făcea pe DeBeer să se aplece în faţă.

Poate că Parker i-a răsucit braţul şi mai tare sau poate că şi-a dat seama că nu convingea pe nimeni că nu el făcuse acel afiş. Oricare ar fi fost motivul, a spus răsuflând năvalnic, lăsându-şi umărul liber în jos:

---

23 „Începe să-ţi ceri scuze şi fă-o credibil, altfel nu pui piciorul pe Marte!", în afrikaans în original (n. tr.).

— A fost o glumă.

— Ce ciudat, a spus Parker aplecându-se peste umărul lui, uitându-se însă la mine în timpul ăsta. Se dovedeşte că asta nu-l face să fie mai puţin ofensator. Nu e o scuză.

Mi s-a tăiat respiraţia. DeBeer nu-şi ceruse scuze, dar Parker tocmai se scuzase faţă de mine?

— O să rămâneţi amândoi în izolare până când vă liniştiţi, a zis Parker eliberând braţul lui DeBeer. Benkoski, te descurci cu ei?

— Confirm, a răspuns acesta şi i-a dat drumul lui Rafael, apoi a făcut un pas în spate, uitându-se la ei cu mâinile în şolduri.

Heidi, Dawn şi cu mine am rămas o clipă pe loc, cât Benkoski i-a condus din cameră pe Rafael şi pe DeBeer. În spatele meu, Parker a zis:

— York, data viitoare nu mai arunca aluatul în ei.

— A fost primul lucru la îndemână.

— Te cred. Dar e păcat de tarta aia minunată, a zis Parker şi şi-a dres glasul. Sabados... nu spune despre asta Centrului de Comandă. Nu am chef să ajungă la ştiri, acasă. O să rezolvăm situaţia între noi.

Mă uitam la scrisoarea pentru Nathaniel, muşcându-mi buza de jos. Oricât aş fi vrut să-i spun despre bătaia de ieri, fusesem de acord cu Parker să nu menţionăm nimic despre asta în rapoarte.

Colţul hârtiei se mişca în adierea creată de ventilatorul care făcea aerul să circule în dom. Leonard plutea şi el acolo, citind ultimele date furnizate de satelitul care orbita în jurul planetei Marte de când sonda *Friendship* fusese lansată pe planetă. Având în vedere că DeBeer ieşise de la izolare, nu-mi plăcea să-l las singur, dar voiam să ajung în modulul de comunicaţii când Florence era pe tură. Leonard era adult.

Dregându-mi glasul, m-am împins şi am plutit mai aproape de el.

— Mă duc în modulul de comunicaţii. Strigă dacă ai nevoie de ceva.

— O să fiu în regulă, Elma, a spus ridicându-şi capul, contracarând mişcarea cu o fluturare a mâinii, ca să nu se rotească.

— Știu. Doar că...

Faptul că amândoi ne gândiserăm că ar fi putut să nu fie bine era un semn de alarmă mare și roșu, cât se poate de evident. Nu reușisem să rezolv problema. Nu încă.

M-am răsucit în aer și m-am lansat spre ecluză. Unul dintre modurile în care echipajele noastre se descurcau în noile condiții fusese ca Florence să trimită scrisorile pentru echipajul de pe *Niña,* iar Dawn, pe cele pentru echipajul de pe *Pinta.* Asta mă făcea să nu prea fiu dornică să scriu, iar faptul că știam că Florence era cea care tasta scrisorile mă forța să le fac scurte. Nu voiam să-i mai ofer și alte motive să mă urască, dându-i de lucru în plus. Presupuneam că Nathaniel îmi scria puțin din același motiv. Schimburile noastre rapide de mesaje se diminuaseră odată cu renunțarea la „nimicuri".

Am pornit prin fus spre modulul de comunicații, cu o scrisoare împăturită în buzunarul costumului. În fața mea, Parker plutea în fus, chiar în fața modulului de comunicații. Pe măsură ce m-am apropiat, m-am răsucit așa încât să fiu cu fața spre el. Abia dacă și-a luat ochii dinspre ușă.

Încordarea de pe fața lui... nu îmi plăcea. M-am prins de o șină de ghidaj și m-am oprit lângă Parker. Înăuntru, Dawn și Florence erau aplecate deasupra unității de comunicații, în timp ce Rafael și Wilburt pluteau sub ele, uitându-se înăuntrul teleimprimatorului.

— Ce se...?

— Am pierdut contactul cu Pământul.

DOUĂZECI ŞI OPT

Jurnal de bord, Prima Expediție pe Marte, Comandant Stetson Parker.

29 mai 1963, 11:47 a.m. — Protocoale de contact încheiate. După două zile, comunicarea cu CAI nu a fost restabilită.

— York.

Vocea lui Parker m-a făcut să tresar, aruncând pământ în jur prin grădină, unde mă retrăsesem în încercarea de a nu le sta în cale.

— Scuze. N-am vrut... Ai un minut?

Cu mâna la piept, ca o pipiță dintr-unul dintre serialele vechi cu *Flash Gordon,* m-am întors spre Parker. Eram sigură că-mi putea vedea inima bubuind prin mână, dar măcar vocea mea îmi era calmă.

— Sigur.

— Am nevoie de părerea ta într-o chestiune legată de personal.

M-am dus spre rastelul de unelte, chipurile ca să iau mătura şi să salvez pământul înainte să fie purtat peste tot, dar de fapt ca să ascund vederii că-mi cădea falca de uimire. Parker îmi cerea părerea. Mie. Vântul mi-a şuierat prin gura deschisă, înainte să îngaim:

— Aşa?

Când m-am întors, părea uşurat. Cine era omul ăsta? A încuviinţat şi a trecut la subiect, pilotul încrezător reieşind la suprafaţă.

— Nu au găsit nicio problemă la sistemele de comunicare ale *Pintei.* Încă putem primi semnalele de ghidaj de la distanţă pe care le trimite *Santa Maria* spre noi, însă nimic dinspre Pământ.

Din ezitarea lui mi-am dat seama de ce era Parker atât de îngrijorat, chiar dacă ascundea asta cu măiestrie. Pierdusem contactul cu Pământul deja de două zile.

— Problema s-ar putea să fie la CAI.

— Au cinci antene radio orientate spre noi şi sisteme auxiliare pentru sistemele auxiliare.

— Aşa este.

E ciudat să speri că există o problemă în cadrul navei tale, când eşti la milioane de kilometri de casă, pentru că alternativa e că s-a întâmplat ceva îngrozitor pe Pământ. Ar fi văzut dacă era vorba de alt meteorit, nu-i aşa? Cu toţi sateliţii pe care-i aveau la dispoziţie acum şi cu Lunetta? Cu siguranţă, toată lumea de pe Pământ era bine şi era vorba doar despre o problemă electrică.

— Aşadar e încă foarte probabil ca avaria să fie la noi şi cea mai bună cale de a elimina această posibilitate este ca *Niña* să redevină complet operaţională şi să verificăm şi staţia noastră. Crezi că Avelino s-ar descurca într-o AEV?

Luând mătura, am adunat pământul împrăştiat într-o grămăjoară. Nu se mai bătuse cu nimeni, dar suferinţa lui era profundă. Pe de altă parte, era profesionist şi cunoştea nava mai bine decât oricine.

— Da... Însă ar fi bine să meargă într-o echipă de trei persoane, aşa cum am procedat pentru montarea panourilor solare. Astfel, dacă ar avea probleme, ar mai fi două persoane care să-l poată ghida înapoi.

— Aşa mă gândeam şi eu, a încuviinţat Parker. Prin urmare, o să mergeţi tu şi Flannery.

De data asta am scos un zgomot, ceva între pufnet şi icnet, de parcă aş fi fost pocnită. Lăsându-mă pe vine, am strâns pământul în făraş.

— De unde încrederea asta bruscă în mine?

— Scuze.

Încă o serie de scuze. Am strâns mătura în mână, în caz că se dovedea că un extraterestru pusese stăpânire pe corpul lui Parker.

— Sunt... conştient că nu... nu ne-am înţeles tocmai grozav în trecut, dar, fiindcă l-am pierdut pe Terrazas, ai rămas astronautul senior. Lucrez mai bine dacă am copilot.

Se uita în jos, sprijinindu-se de unul dintre straturile ridicate. Mi-am dat seama, dintr-odată, cu întârziere, că-l cunoscuse pe Terrazas de mai multă vreme decât oricare dintre noi. Parker se pricepea atât de bine să întreţină aparenţa de calm militar, că nu-mi trecuse prin minte că şi el ar putea jeli. Doar că-n timpul ăsta îşi îndeplinea îndatoririle.

Îndreptându-mă, am lăsat pământul să cadă înapoi în stratul de ridichi şi am lăsat jos mătura şi făraşul.

— Şi mie mi-e dor de el.

Muşchii maxilarului lui Parker au ieşit în afară, în contrast puternic cu poziţia relaxată a corpului său. Privirea i-a rămas pironită în jos, dar a încuviinţat scurt, în stilul lui caracteristic.

— Bun. O să vorbesc cu Flannery şi cu Avelino, apoi putem lucra la planurile pentru AEV, a spus Parker îndreptându-se la rândul lui şi pornind spre ieşire, fără să mă privească în ochi. Continuă.

În cască, sunetul respiraţiei mele concura cu freamătul ventilatoarelor de la costumul pentru AEV. Îmi ţineam ochii aţintiţi spre indicatorul de presiune delta, ca să putem deschide ecluza spre exterior. Ecluza cea mai apropiată de antenă nu era suficient de mare ca să ne permită să ieşim toţi trei deodată. Nici dacă fiecare dintre noi n-am fi avut echipamentul necesar pentru reparaţie, n-am fi încăput, din cauza costumelor noastre rigide, presurizate, destinate AEV, aşa că foloseam una dintre ecluzele mai mari din faţă, care fusese proiectată pentru încărcarea mărfurilor în BusyBee.

În afara costumelor, piesele noastre de echipament pluteau agăţate de legături, zăngănind când metalul se lovea de metal. Valoarea indicată de manometrul de presiune delta a scăzut în timp ce aerul ieşea afară, lăsându-ne să plutim într-o tăcere înfiorătoare. Am plutit în faţă, împingându-mă în articulaţiile rigide ale costumului, şi am deblocat trapa. Deschizând-o, m-am întins ca să prind cârligul cablului de siguranţă de una dintre barele de mână care se întindeau de-a lungul *Niñei. Fixarea piedicii. Blocarea. Îmbinare perfectă.* Apoi, am dirijat geanta cu echipament prin trapă şi am securizat-o

şi pe ea. M-am împins în mâini, ceea ce m-a făcut să plutesc prin ieşirea largă. Folosindu-mă de un mâner, m-am mişcat spre celălalt capăt al balustradei, ca să-i fac loc lui Rafael, şi m-am ancorat într-o legătură de-acolo.

Ambele legături mă trăgeau uşor spre navă. Nu se întâmplă în bazinul LFN, din cauza rezistenţei apei, dar în spaţiu acestea exercită o atracţie constantă. De parcă aveam nevoie de ceva care să-mi amintească faptul că nu eram într-o simulare. Unghiile au zgâriat interiorul mănuşilor, în timp ce mi-am prins geanta cu echipament de costum, ca să o pot trage cu mine în afara fusului. Doar când totul a fost securizat şi verificat, m-am oprit să mă uit afară.

Toată furia din piept şi toată durerea s-au mai risipit niţel când am început să plutesc în spaţiu. O parte din mine se aştepta încă să fie albastru, după orele petrecute în bazinul LFN, în urma simulărilor navei noastre. Dar spaţiul era cufundat într-un întuneric adânc. Dacă luminile de pe navă ar fi fost stinse, şi noi am fi fost orientaţi spre noapte, am fi putut vedea stelele, însă exista mereu o barieră. Într-o AEV, mă uitam la spaţiu prin sticlă, dar fără să am câmpul vizual limitat.

Indiferent de câte ori aş ieşi în spaţiu, stelele mi se par în continuare minunate. Pe fundalul negru nemărginit, străluceau puternic. Nava noastră alcătuia singurul hotar, scăldată în auriul şi argintiul soarelui.

În timp ce Rafael se întindea să iasă, mi-am oprit respiraţia până când s-a prins de bară. Se uita dincolo de mine, spre întinderea nesfârşită, într-unul dintre puţinele momente de repaus pe care le aveam.

Cât îl aşteptam pe Leonard, mi-am cufundat privirea în infinit. Nu cred că va conta vreodată de câte ori văd stelele astfel, mi se va părea întotdeauna un moment divin. Am murmurat:

— *Baruch ata A donai, Eloheinu, melekh ha'olam, she'hekheyanu v'kiy'manu v'bigi'anu la'z'man ha'ze...*{24}

Vocea lui Parker s-a auzit în staţia mea:

— York, poţi să repeţi?

---

24 „Binecuvântat eşti, Doamne, Dumnezeul nostru, Regele universului, Tu, care ne-ai ţinut în viaţă şi ne-ai permis să ajungem la acest moment", în ebraică în original (n. red.).

— Mă... *rugam.* Vorbeam singură.

— În idiş?

— În ebraică, de fapt. Vom face o lecţie când mă întorc, am adăugat gândindu-mă că, dintre toate momentele în care-i puteam stimula pasiunea pentru limbi străine, acesta era unul în legătură cu care nu voiam să ofer explicaţii.

— Încearcă să laşi canalele libere până atunci, a spus Parker, de parcă n-ar fi fost el cel care mă întrebase despre limbă.

Dar eram în mijlocul unei activităţi extravehiculare, fără să avem posibilitatea de a ne consulta cu Centrul de Comandă al Misiunii şi, deşi fusese planificată timp de trei zile, Parker simţea presiunea. Nu puteam să mă plâng de asta.

— Da, domnule.

Leonard s-a securizat la rândul lui şi s-a răsucit ca să tragă la loc scutul termic peste trapa ecluzei. Trapa avea să rămână deschisă, în caz că aveam vreo urgenţă şi era nevoie să intrăm repede înapoi. M-am rugat la Dumnezeu să nu fie nevoie de asta.

Întorcându-se dinspre ecluză, Leonard a zis:

— *Niña,* aici EV1. Toţi trei suntem pe poziţii, pregătiţi să începem.

— Confirm, EV1. Vă vedem.

— Să trecem la treabă, a spus Rafael, iar caracterul imperios al îndemnului său aproape că m-a împins de lângă trapă.

M-am lansat în urma lui Leonard, ţinându-mă din loc în loc cu grijă de bară. În timp ce înaintam de-a lungul fusului, picioarele îmi pluteau în urmă, ca şi cum aş fi fost Superwoman. Firește, ea n-avea o legătură care să o împiedice să cadă în spaţiu. Să nu cumva să se desfacă legătura... de asta îmi era teamă. Oricât de mult mi-ar plăcea priveliştea, era imposibil să uit totuşi că, dacă se întâmplă să cazi, nu mai e nimic care să oprească această cădere. Dar faptul că-mi era teamă de asta însemna că eram foarte, foarte atentă când prindeam cârligul legăturii şi respectam întotdeauna protocolul corect de ancorare. *Fixarea piedicii. Blocarea. Îmbinare perfectă.*

— Nepotul meu crede că sunt Superman, din cauza asta, a spus Leonard şi nu a fost certat de Parker fiindcă pălăvrăgea.

Mi-am resecurizat prinderea de următoarea bară şi am continuat parcursul. Dacă Tommy ar fi putut să mă vadă, ar fi chiuit de încântare. Am simţit un nod în gât.

— E valabil şi în cazul meu.

În faţa mea, Leonard a ajuns la ciotul unde se aflase antena. Şi-a prins picioarele într-un suport şi şi-a tras mai aproape geanta cu echipamentul. Cutia făcută din Mylar era subţire, aproape la fel de lungă ca Leonard. În ea se afla stâlpul de rezervă pentru antenă, ca s-o ţină la distanţă de navă.

M-am oprit împreună cu Rafael lângă Leonard. Mi-am desfăşurat cablul de prindere al suportului de picioare şi am introdus conectorul într-unul dintre receptoarele mecanice ale dispozitivului WIF de pe suprafaţa navei.

Colierul de la cuplarea tip baionetă a suportului pentru picioare s-a lăsat în poziţia cuvenită de închidere şi am putut verifica indicatorul vizual de îmbinare perfectă. L-am răsucit şi l-am tras totuşi, ca să verific că era într-adevăr blocat. Mi-am făcut curaj şi mi-am strecurat degetele de la picioare pe sub bucla suportului şi mi-am rotit călcâiul spre interior, ca să-l pot fixa în fanta de blocare. Odată ce mi-am asigurat ambele picioare, mi-am securizat geanta de o bară de pe carenă.

Rafael plutea lângă mine. Geanta lui plutea în vid, rotindu-se uşor. Era greu să văd prin casca lui, dar cred că se uita spre locul în care corpul lui Terrazas se lovise de antenă.

— Eşti bine?

— Da, categoric, a răspuns Rafael şi a început să se mişte ca un robot trezit la viaţă. Treceam în revistă ordinea operaţiunilor. Nimic din ce văd aici nu mă face să cred că am avea nevoie să modificăm procedura. O să începem cu îndepărtarea şi securizarea secţiunii avariate.

Am extras punga de „gunoi” din echipament. Fusese ingenios proiectată, cu straturi de peri care se întâlneau la mijloc. Perii lăsau cu uşurinţă să intre un obiect, reuşind în schimb să ţină înăuntru o piesă plutitoare. Era utilă în condiţiile de gravitaţie zero, când trebuie să ai mâinile libere. Prinzând legătura retractabilă pentru echipament de o balustradă, am securizat punga de un dispozitiv WIF, într-un loc unde Leonard şi Rafael puteau să ajungă uşor la ea.

Leonard îşi orientase suportul de picior aşa încât să stea cu faţa spre arborele rupt pe care fusese montată antena.

Între timp, Rafael începuse să verifice cablurile care plecau de la antenă. Unele fuseseră secţionate curat, în timp ce altele pluteau câţiva metri în afară. Leonard a desprins o cheie din minitrusa de scule prinsă de piept şi a potrivit-o în jurul şurubului. Cheia i-a alunecat din cauza mănuşilor rigide şi a înjurat într-o limbă aleasă la întâmplare. Prinsă de trusă, cheia n-a ajuns departe, dar tot există un moment în care-ţi stă inima crezând că vei pierde o unealtă în spaţiu.

— Latină sau greacă? l-am întrebat rânjind în cască.

— Greacă.

L-am ajutat să ţină ciotul antenei fix, în timp ce poziţiona din nou cheia.

— N-ai vrea să traduci pentru mine?

— „Mânca-te-ar ciorile", a răspuns Leonard fixând iar cheia şi reasigurându-şi picioarele: cheia i-a alunecat din nou, dar de data asta nu i-a mai scăpat din mâini. Există mai multe motive pentru care-mi place. Mai întâi, e ironică, venind din partea unui tip de culoare...

M-am uitat cu ochii mari la el, încercând să înţeleg.

— Pentru că... e în greacă?

— Uneori, eşti adorabilă, a râs el. Nu. Din cauza lui Jim Crow. Aşa că „Mânca-te-ar ciorile" capătă o conotaţie modernă pe care nu o avea în greaca veche. Devine un fel de „Nu mă arunca în răzorul de măceşe"{25}, a adăugat Leonard scoţând şi dându-mi şurubul. Zi-mi că pricepi aluzia.

— Da, Frate Astronaut.

Leonard a scos un hohot, care a făcut microfonul să distorsioneze sunetul.

Am roşit uşurată, pentru că, sincer, gluma aceea depăşea o limită. E genul de lucru pe care i l-aş fi putut spune lui Eugene,

---

25 Traducere aproximativă a replicii „Don't throw me în the briar patch", emblematică pentru personajul Br'er Rabbit, prescurtare de la Brother Rabbit (Fratele Iepure), figură centrală în poveştile afro-americanilor din sudul Statelor Unite ale Americii. Replica era menită să-i păcălească pe Br'er Fox (Fratele Vulpe) şi Br'er Bear (Fratele Urs) să-l arunce de fapt în tufa respectivă, în chip de pedeapsă. Asta se dovedeşte însă a fi salvarea lui, căci, născut şi crescut acolo, cunoştea tufa de măceşe mai bine decât oricine (n. tr.).

dar nu eram sigură că între mine şi Leonard exista acelaşi nivel de încredere. Am strecurat şurubul în punga de gunoi.

— Ce semnificaţie avea prin urmare în Grecia antică?

— Înmormântarea era o chestiune foarte importantă, a zis el fixând cheia pe următorul şurub şi asigurându-se că era stabilă. Aşa că a spune „Mânca-te-ar ciorile" însemna să-i doreşti cuiva ca trupul să-i putrezească şi să fie mâncat de ciori.

Lângă noi, Rafael se oprise din nou, ţinând un cablu parţial răsucit în mâini.

— Dacă rămâneai neîngropat, nu mai puteai participa la viaţa de apoi şi...

Am pus o mână pe braţul lui, ca să-l opresc. Deşi, în costumul sub presiune, a văzut mai degrabă mişcarea, decât a simţit-o.

— Ştii care e înjurătura mea preferată în idiş?

— Ia zi.

Şi deodată m-am blocat. Existau multe opţiuni minunate, toate cu referinţe la moarte şi la înmormântare. Sau prea apropiate de asta în alte feluri, cum ar fi „Să te-ajungă necazul, aşa cum rugina roade fierul". Altele erau idei pe care mama n-ar fi fost de acord să le ştiu. Am adus punga mai aproape, ca să-mi ascund dilema. Ce-ar fi zis mătuşa Esther? Iar asta mi-a dat răspunsul:

— *A yid hot akht un tsvantsik protsent pakhed, tsvey protsent tsuker, un zibetsik protsent khutspe.*

— Am încercat să nu mă amestec, dar ce înseamnă? l-am auzit pe Parker întrebând în cască.

— Credeam că vrei să las libere liniile de comunicaţii.

Vizavi de noi, Rafael şi-a deschis ochii şi a reînceput să înfăşoare cablul, de parcă nu s-ar fi oprit defel.

— Dar mă provoci cu limbile străine, a pufnit Parker.

— E ceva ce spunea mereu mătuşa mea Esther: „Un evreu este 28% teamă, 2% zahăr şi 70% *huţpa{26}.*"

— Asta explică totul.

— Fii binecuvântat! Dar eu sunt evreică din sud, deci procentul de zahăr e mai mare.

Leonard mi-a întins următorul şurub, să-l arunc în punga de gunoi.

---

26 „Tupeu", în idiş în original (n. tr.).

— Vrei să spui că zahărul e doar la exterior. Nimeni n-o să creadă că eşti toată dulce.

Când felul de-a vorbi al lui Leonard a căpătat ritmicitatea informală cu care mă obişnuiseră Eugene şi Myrtle, am zâmbit larg, triumfătoare. Aproape că simţeam că fac parte dintr-o echipă, după atâta vreme. Că veni vorba de echipă...

— Rafael, zi-mi o înjurătură bună în portugheză.

— În Brazilia, a răspuns el legând cablul pe care-l avea în mână şi îndreptându-se să-l elibereze pe următorul, nu facem lucruri „ca să ne dăm mari", ci *„para ingles ver".*

— Au, a fluierat Parker.

— Ce înseamnă?

— Că facem asta „ca să ne vadă englezii".

Teoretic, nu era necesar să fim cu toţii în sau aproape de modulul de comunicaţii de la bordul *Ninei* când Florence a pornit sistemul, la două zile după ce am terminat reparaţiile. De fapt, toată lumea, cu excepţia ei şi a lui Rafael, ar fi putut rămâne pe *Pinta.* Dar tot echipajul a venit. Chipurile, ca să economisim combustibilul transportorului BusyBee, făcând un singur drum.

Modulul de grădină avea nevoie de îngrijire. Kam voia să se asigure că tot ce se afla în modulul de asistenţă medicală era securizat. Leonard voia să-şi ia ziarul pe care-l citea. Eu voiam să-mi iau cărţile de care aveam nevoie pentru calcule.

Parker a trecut cu vederea toate aceste scorneli.

În fus părea că e amurg, doar fiecare al treilea bec fiind aprins. Planul iniţial fusese să finalizăm reparaţiile la sistemul cu amoniac, înainte de sistemul de comunicare radio, însă Parker şi Benkoski voiau să se asigure că întreruperea comunicaţiei nu era doar o problemă a *Pintei.* Pentru asta, aveam nevoie de un al doilea sistem de comunicare radio de rază lungă de acţiune funcţional.

Când toate luminile panoului s-au aprins în verde, Florence a vorbit în microfon.

— OK, *Pinta.* Iniţiază semnalul de testare.

Din modulul de comunicaţii de la bordul *Pintei,* Dawn a răspuns:

— *Niña,* confirm. Iniţiez semnalul de testare.

Eu pluteam chiar deasupra capului lui Leonard, ca să pot vedea clar acele cadranelor şi ale aparatelor de măsură care săltau drept răspuns la undele invizibile.

E ciudat cum poţi să primeşti două răspunsuri simultane la acelaşi stimul.

Pe de o parte, eram uşurată, pentru că însemna că reparaţiile rezolvaseră problema.

Dar, pe de altă parte, m-am simţit dintr-odată copleşită, de parcă disperarea s-ar fi transformat în forţă gravitaţională. Dacă recepţionam semnalele transmise de la bordul *Niñei,* problema era pe Pământ.

Trecuse deja o săptămână fără contact. O oră, două, poate chiar jumătate de zi, puteau indica o defecţiune. Dar având în vedere toate resursele CAI – la naiba, resursele unei întregi planete –, faptul că nu reuşeau încă să stabilească legătura cu noi mă făcea să îngheţ de frică.

Nathaniel... ce se întâmplă acasă?

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Jurnal de bord, Prima Expediție pe Marte, Comandant Stetson Parker:

10 iunie 1963, 11:13 p.m. — Reparații la sistemul cu amoniac încheiate pe *Niña*. Comunicarea cu CAI nu a fost încă restabilită după 14 zile.

Îţi poţi da seama că sunt sudistă şi evreică după forţa hotărârii mele de a hrăni oamenii. Şedinţele de luni dimineaţa de pe *Pinta* nu se ţineau în timpul micului dejun precum cele de acasă – adică de pe *Niña.* Nu sunt sigură de ce nu pregăteau şi altceva în afară de cafea. Poate că Dawn şi Heidi încercau să-şi afirme rolul de femei de ştiinţă şi evitau treburile gospodăreşti. Poate că nimănui din echipajul lor nu îi plăcea să gătească.

Dar trecuseră două săptămâni de la ultima legătură cu Pământul şi trebuia să gătesc.

Sunt puţine lucruri mai satisfăcătoare decât mirosul de biscuiţi proaspăt copţi. Având în vedere că foloseam laptele praf, ouă deshidratate şi unt artificial, nu erau deloc răi. Mama ar fi fost îngrozită de textura compactă şi de gustul vag de cretă, dar, de la un punct încolo, ne-am obişnuit cu asta.

Parker şi Benkoski au alunecat în jos pe scară şi în bucătărie, unul după altul, ca purtaţi de o roată dintr-un parc de distracţii.

— Stetson, nu știu ce să zic... cred că încep să am dubii în legătură cu scindarea, a spus Benkoski adulmecând.

— Ea rămâne la noi, a replicat Parker apropiindu-se de tablă. Dar o să vă trimitem pachete.

— Scindarea? am întrebat în timp ce curăţăm castronul în care făcusem amestecul în chiuveta de reciclare.

— O să vorbim despre asta la şedinţă, a zis Parker şi a luat o cârpă aruncând-o spre mine. Poţi să uzi asta, te rog?

Cârpa a aterizat pe tejgheaua mea curată, lăsând o pată cenuşie pe inox.

— Sigur.

Am lăsat deoparte castronul şi mi-am dedicat toată atenţia nevoilor comandantului misiunii, fie binecuvântat! Am reuşit să nu spun asta cu voce tare în timp ce storceam apa din cârpă. Deşi e posibil s-o fi stors cam aprig.

— Poftim.

În secret, recunosc c-am sperat să-l lovesc pe Parker când i-am aruncat-o înapoi, dar el a prins cârpa din aer, de parcă ar fi interceptat un proiectil. S-a întors spre tablă şi a şters notiţele de pe ea.

— Benkoski, stabileşte o întâlnire pilot/ofiţer de navigaţie după şedinţă cu tot echipajul.

— Acum sunt secretara ta?

— Eşti asistentul meu.

— Aş putea spune că, din moment ce te afli pe nava mea *tu* eşti asistentul meu.

— Secund? Copilot? Mână dreaptă? Spune-i cum vrei, a zis Parker aruncându-i un pix. Înseamnă că tu te ocupi de hârtii.

Deci pentru *asta* avea Parker nevoie de copilot. Clătinând din cap, m-am întors la spălatul vaselor. Zgomotul făcut de cârpa mea concura cu scârţâitul markerului pe plastic. După ce am pus castronul pe rastelul pentru sterilizare cu UV, am şters masa de lucru. Serios, e uimitor ce bine mă simt când bucătăria e curată.

Deschizând uşa cuptorului, am verificat biscuiţii. În ciuda faptului că, în teorie, erau identice, în fapt, acasă, cuptorul *Niñei* se încingea în general mai bine, iar cu acesta încă nu mă obişnuiam. Un val de aburi s-a rostogolit în cameră, purtând mirosul de aluat care se rumenea şi de unt delicios. Partea de

deasupra căpătase o nuanţă minunată de brun-auriu. Să ţin minte asta: o temperatură mai scăzută a cuptorului şi un timp mai lung de coacere păreau să facă minuni în ceea ce priveşte amestecul meu de biscuiţi.

Am apucat o mănuşă de bucătărie şi am scos tava din cuptor. Din generozitate sau din dorinţa de a fi lăudată, m-am întors cu biscuiţii, ca să le ofer câte unul lui Parker şi lui Benkoski.

Pe tablă, Parker notase o listă a personalului. Aşa cum se întâmplă de obicei, mai întâi mi-am văzut propriul nume. Lângă el scria „Ofiţer de navigaţie/Copilot".

Cumva, am reuşit să nu scap biscuiţii. Dar am suspinat.

— Doamne... eşti un înger, a spus Benkoski uitându-se spre mine.

— Ăăă... mulţumesc.

Am dus biscuiţii mai aproape, încă uitându-mă la tablă, împărţiseră din nou echipajele şi se părea că ne întorceam pe nava noastră.

— Aveţi grijă. Tava e fierbinte.

— Mulţumesc, doamnă, a spus Parker punând clipboardul sub braţ şi luând un biscuit.

— Doamnă? De când sunt eu „doamnă"?

— Doar când faci prăjituri, a replicat fluturând biscuit spre mine, ducându-l apoi spre nas şi adulmecând cu poftă. Locul femeii, ştii tu povestea.

— Desigur, am răspuns dându-mi ochii peste cap. Mi-am făcut-o cu mâna mea.

— Păi, în restul timpului, eşti operator de calcule.

— Sau copilot...? am întrebat arătând spre tablă cu bărbia.

Benkoski m-a bătut pe umăr cu o mână şi a luat un biscuit cu cealaltă:

— Felicitări pentru promovare!

— Stai un pic... e definitiv?

Parker a ridicat din umeri, de parcă nu era mare lucru.

— Vrei să schimbăm echipajele şi să-l punem pe DeBeer pe aceeaşi navă cu Flannery şi Grey?

Nu cred că vorbea serios atribuindu-mi rolul de copilot. Femeile nu primeau posturile de piloţi nici pentru rachetele mari de pe Lunetta, nici măcar în chip de copiloţi.

— Şi Avelino?

Privindu-mă, Parker a muşcat din biscuit şi a mestecat pe îndelete. După ce a înghiţit, şi-a înlăturat o firimitură de pe buze cu degetul mare.

— Scriu doar laude la adresa lui în jurnal. Crezi că este potrivit, acum?

Când terminaserăm de reparat antena şi ieşiserăm din costume, unul dintre ochii lui Rafael era acoperit de lacrimi. Nu pomenise nimic despre asta. Cu excepţia tăcerii lui şi a faptului că încremenea, din când în când, nu ţi-ai fi putut da seama că-l supăra ceva. Dar un copilot nu-şi putea permite să încremenească, nici măcar o clipă.

Şi anxietatea mea? M-am apropiat de tejghea ca să las biscuiţii jos. Ceilalţi aveau să sosească în orice moment.

—Pot să vorbesc cu tine o clipă?

— Scrie restul, a spus Parker oftând, dându-i clipboardul lui Benkoski.

— Nu sunt secretară.

— Nu mă face să aduc în discuţie gradul, asistentule, i-a răspuns, apoi s-a apropiat de mine şi s-a sprijinit de tejghea, muşcând dintr-un alt biscuit. Deci? a întrebat cu gura plină.

— Înţeleg că eşti îngrijorat în privinţa lui Rafael, dar... Îmi ştii istoricul.

— Crezi că e cineva pe oricare dintre nave care nu se luptă cu anxietatea acum? Au trecut două săptămâni de la ultimul contact cu Pământul.

Aranjam hârtia de copt la marginea insulei, ca să nu-l privesc în ochi.

— Ce vreau să zic este că, dacă ai încredere în mine, cu siguranţă poţi avea încredere şi în el.

— Ce înseamnă asta? Ce s-a întâmplat cu „femeile sunt la fel de capabile ca bărbaţii", cu „anxietatea mea nu e o problemă" şi cu „rachetele sunt suficient de sigure, chiar şi pentru doamne"? Îmi spui că te-ai înşelat? Spui că nu eşti capabilă decât să faci prăjituri şi să speli rufe?

— Nu, am răspuns gândindu-mă că era un mare ticălos, că-mi arunca în faţă propriile cuvinte! Doar că mă întreb de ce mă alegi pe mine, şi nu pe Rafael.

— Deci îmi pui la îndoială judecata. N-ar trebui să mă surprindă.

— Vezi! am spus răsucindu-mă pe călcâie spre el. Ne certăm mereu. De ce vrei să fiu copilotul tău?

S-a aplecat spre mine.

— Pentru că nu accepţi orice din partea mea. Pentru că te-am văzut într-o situaţie de criză şi eşti foarte disciplinată! Pentru că eşti un pilot excelent. Pentru că eu sunt comandantul misiunii şi aşa am hotărât. Acum, mai ai şi alte întrebări idioate?

Corpul îmi palpita, de parcă pulsul meu ar fi fost un motor dereglat. Nu ştiu cum, dar am reuşit să-mi ridic bărbia.

— Da. Acelea au fost nişte complimente?

Parker a râs şi, la naiba, râdea din toată inima, lăsându-şi capul pe spate şi scoţând la iveală gropiţele din obraji. Apoi s-a oprit brusc şi s-a îndreptat.

— Nu. Erau evaluări critice, a spus şi a ridicat restul de biscuit. Ăsta e un compliment: faci nişte biscuiţi al naibii de delicioşi.

Aruncându-şi ultima bucată în gură, s-a întors către tablă, de parcă n-ar fi zis nimic.

Înainte să fiu complet paralizată de uimire, DeBeer şi Heidi au intrat în bucătărie dinspre modulul de grădină. Am scuturat din cap, ca să-mi revin, şi am deschis un sertar, ca să iau o spatulă: doar că era sertarul cu şervete. De ce ar ţine cineva şervetele lângă cuptor? Pentru că-l deschisesem, am luat unul, ca să-l arunc într-un bol în care să pun biscuiţii. În spatele meu, alţi membri ai echipajului intrau în cameră ca să participe la şedinţă. Fragmente de conversaţie pluteau prin cameră.

— ...cea mai bună operă a lui Rossini...

— ...apoi, la jumătatea cărţii, protagonistul moare...

— ...cred că ginul e gata...

— Gin? Mă ofer voluntară să..., am zis uitându-mă peste umăr şi am văzut-o pe Kam vorbind cu Leonard. Te-ai tuns.

O prostie din partea mea, ştiu. Dar renunţase la părul lung, care-i ajungea aproape până la talie, pentru o tunsoare periuţă, militărească, şi mi-a sărit în ochi.

S-a înroşit şi şi-a trecut mâna peste părul întunecat, tuns scurt. În lipsa părului voluminos, părea să aibă nişte ochi uriaşi.

— M-am săturat să mă lupt cu el la gravitaţie zero.

— Poate ar trebui să iau şi eu în calcul varianta asta.

Deşi nu credeam că i-ar plăcea lui Nathaniel. Mi s-a strâns stomacul la gândul ăsta. Totul, chiar şi lucrurile mici, îmi amintea că nu aveam idee ce se petrecea pe Pământ. Nu existau suficienţi biscuiţi în univers ca să atenueze acest lucru. Deschizând sertarul în care ţineau uneltele, am scos o spatulă şi am început să transfer biscuiţii în castron.

Până am terminat, ajunsese toată lumea şi se pregătea de şedinţă. Mirosul de cafea şi de biscuiţi făcea camera să aibă aerul de acasă. M-am aşezat lângă Leonard, care a rânjit, întinzându-se după un biscuit.

DeBeer se întinsese spre castron, dar s-a oprit, iar colţurile gurii i s-au întors în jos. S-a aşezat lângă Heidi, doar cu o ceaşcă de cafea. Pierderea lui.

— În regulă, oameni buni, a zis Parker, bătând cu markerul în tablă. Veţi remarca faptul că am împărţit din nou echipajele în formaţiile iniţiale, cu nişte ajustări. York va avea şi îndatoriri de copilot pe *Niña,* iar aici, Voegeli se va pregăti cu Shamoun pentru a-şi împrospăta cunoştinţele medicale. Shamoun va face vizite în continuare dacă va fi ceva serios, dar sper ca mişcarea asta să rărească numărul deplasărilor cu transportorul BusyBee.

Graeham a ridicat mâna.

— Spune, a zis Parker făcând un gest cu bărbia spre el.

— Mă întreb doar de ce împărţim din nou echipajele, dacă scopul e reducerea numărului de călătorii cu transportorul BusyBee? Nu ar avea mai mult sens să stăm cu toţii aici? Mai ales având în vedere condiţiile.

— Scopul este să ajungem cu toţii în siguranţă pe Marte şi înapoi, a răspuns Parker, bătând în tablă. Înainte să pierdem legătura, Centrul de Comandă al Misiunii voia ca *Niña* să fie în stare de funcţionare, cu personal la bord, aşa că asta vom face.

DeBeer s-a foit pe scaun, dar Dawn i-a atins genunchiul mâna şi apoi a ridicat-o. Nu a aşteptat ca Parker să o numească.

— Nu asta era organizarea pe care Centrul de Comandă voia s-o implementăm. DeBeer urma să ajungă pe *Niña* şi să se alăture celor care vor ateriza pe Marte.

Ah, deci despre asta era vorba. M-a cuprins un fior rece Din nou luam locul cuiva, iar DeBeer nu avea niciun motiv să dea înapoi.

Benkoski a făcut un pas în faţă, biciuind aerul cu mâna.

— În momentul de faţă, Centrul de Comandă al Misiunii nu are la dispoziţie toate datele necesare, aşa că vom pune în aplicare noua organizare.

— Aşa e, a zis Parker şi s-a întors cu un zâmbet de rechin spre DeBeer. După ce terminăm, vom avea o întâlnire cu piloţii şi ofiţerii de navigaţie, ca să discutăm despre corecţia de curs. DeBeer, vreau să te ocupi tu de notiţe, acum, că ştiu cât de frumos scrii.

Străbăteam fusul către puntea *Niñei,* legănând o punguţă cu o bucată de tartă cu ciocolată. Când am văzut modulul de comunicaţii, am apucat şina şi m-am folosit de avânt să intru pe uşă. Florence plutea în sacul ei de dormit, pe care-l mutase în modul, în caz că Pământul dădea vreun semn. Ceea ce nu se mai întâmplase de trei săptămâni şi o zi.

Lucra la broderie şi ajunsese suficient de departe cât să recunosc constelaţia Orion în câmpul stelar.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea? a întrebat Florence şi a înfipt acul într-un colţ.

— Ţi-am adus tartă, am zis şi am aruncat punguţa spre ea.

Florence a prins-o în aer, rânjind.

— Eşti colega mea preferată.

Am pufnit.

— Aşa, a adăugat făcându-mi cu ochiul. Poţi continua să mă mituieşti cu tartă.

— Şi în schimb s-aşteaptă...

— Interesul poartă fesul..., a zis şi, deschizând punguţa, a tras aerul înmiresmat adânc în piept. Serios, acum. Consideră că m-ai mituit. Ce vrei?

— Nimic, am început să spun, dar m-am oprit, căci mi-a aruncat Privirea aceea. M-ai prins. Ai verificat planul meu de accelerare folosind calculatorul mecanic?

— O fac de fiecare dată, aşa cum cere protocolul. Ştii că nu te-a prins pe picior greşit nici măcar o dată. De ce întrebi?

— Vreau doar... să mă asigur? Lucrez fără cifrele pe care le-aş avea la dispoziţie dacă cei de pe Pământ...

— Este în regulă, Elma. Nu e nicio eroare.

— Mulţumesc. Pot să fac ceva pentru tine? Având în vedere că eşti blocată aici.

A ridicat din umeri, de parcă schimbarea programului astfel încât cineva să fie permanent prezent în modulele de comunicaţii de pe ambele nave nu era mare lucru.

— Măcar nu mai sunt nevoită să mă ocup de spălatul rufelor. Şi Parker m-a pus să împart turele cu Rafael şi Leonard.

— Totuşi... Ai nevoie de ceva?

— Dacă am nevoie, anunţ, a răspuns Florence bătând cu palma în interfon. La fel, în clipa în care avem veşti de la ei.

Cu cât se prelungea mai mult tăcerea, cu atât eram mai îngrijoraţi. Dar, deşi valul de teamă creştea tot mai mult, acelaşi lucru se întâmpla şi cu generozitatea noastră, în maniera în care oamenii îşi uniseră forţele după Meteorit.

Te rog, Doamne! Să nu fie vorba de un alt meteorit.

— Ei, bine, mă întorc pe punte. Voiam să-ţi las asta, atât.

— Apreciez, a zis agăţând punguţa de perete. Va fi trataţia cu care o să mă recompensez după ce termin partea asta.

I-am făcut cu mâna şi am ieşit din modulul de comunicaţii, prinzându-mă de o balustradă ca să-mi fac vânt spre punte. Voiam să ajung înaintea lui Parker, ca să nu se poată plânge că întârziasem.

Când am trecut prin trapa modulului de comandă, am ezitat, muşcându-mi buza. N-ar fi trebuie să fie mare lucru să stau pe scaunul copilotului de pe punte – era doar la un scaun distanţă de staţia ofiţerului de navigaţie – şi totuşi mă făcea să fiu pe deplin conştientă de absenţa lui Terrazas. M-am prins de spătarul scaunului său. Ce-ar spune el despre asta?

— În acest episod, aventurierii noştri temerari...

În spatele meu, Parker a oftat. Am înlemnit, roşind, fiindcă mă prinsese prostindu-mă.

— Aventurierii noştri temerari, a zis el dregându-şi glasul, încep să se apropie de Marte... A fost un om bun.

— Da.

— Te vei descurca foarte bine, York, a zis Parker punând o mână pe umărul meu.

La naiba, mi s-au umplut ochii de lacrimi! Le-am şters cu mâneca, înainte să mă orbească.

— Ei, bine, n-am vocea lui de radio, am zis şi m-am aşezat pe scaun, la un metru de locul unde stăteam de obicei – o lume complet diferită. Te-ai uitat peste planul de accelerare?

Bineînţeles că se uitase. Era o întrebare jignitoare, dar trebuia să umplu tăcerea cu ceva. Parker s-a lăsat pe scaun şi şi-a pus centura:

— Arată bine. E doar niţel deviat faţă de planul iniţial.

Era de aşteptat. Şi totuşi... nu eram obişnuită să fiu îngrijorată în privinţa calculelor mele.

Rafael reconfigurase modulul de comandă, aşa încât să am uneltele de ofiţer de navigaţie mai aproape de scaunul copilotului, inclusiv prin introducerea unui braţ stabilizator pentru sextant într-un racord al dispozitivului WIF, ca să-l pot avea pregătit, fără să fiu nevoită să-l ţin efectiv în mână. Era acolo mai degrabă ca să fiu liniştită, pentru că Heidi şi cu mine calculaserăm deja accelerarea, iar Florence şi Dawn introduseseră informaţia în computerele mecanice de pe *Santa Maria,* care urmau să execute o accelerare automată.

Dar dacă porneam de la nişte informaţii obţinute prin măsurare complet greşite? Ar fi putut să se întâmple ca atunci când identificasem greşit steaua Alkaid în timpul simulării, condamnându-ne pe toţi la moarte. Da. Da, ştiam că existau măsuri de precauţie, însă detest să fac calcule fără să am la dispoziţie toate informaţiile cu care sunt obişnuită.

— OK... Ruliu 198,6, înclinaţie 130,7, deviaţie 340.

Parker a început să acţioneze butoanele de pe panoul de comandă, rostind cu voce tare setările:

— 198,6, 130,7, 340.

Copilot fiind, trebuia doar să mă asigur că totul era setat corect. Nimic mai mult pentru moment, dar l-am urmărit cu ochi de şoim.

Cu fiecare secundă care se scurgea pe cadranul cronometrului, ne apropiam de momentul în care trebuia să iniţiem accelerarea. Mi-am umezit buzele şi am tras microfonul spre mine:

— Pregătiţi-vă pentru accelerare. Zece, nouă, opt...

Toată lumea trebuia să fie deja cu centura pusă.

— Şapte, şase, cinci...

Lângă mine, Parker ţinea relaxat manşa.

— ...patru, trei, doi, unu...

A ambalat motoarele. Scaunul s-a mişcat în faţă, iar afară, prin hublou, flăcările au apărut în partea din spate a *Pintei,* îndată ce au iniţiat şi ei accelerarea.

Am inspirat adânc, încercând să ignor apăsarea din piept. Dacă aveam nevoie de ceva care să-mi amintească faptul că secţiunea rotativă a *Niñei* avea doar gravitaţia de pe Marte, asta era. Zece secunde. O eternitate. Uneori le simţi la fel.

Zece secunde şi totul se schimbase. Începea decelerarea spre Marte.

TREIZECI

Jurnal de bord, Prima Expediție pe Marte, Comandant Stetson Parker:

19 iulie 1963,1:05 a.m. — Echipele de pe *Niña* şi de pe *Pinta* au finalizat pregătirile pentru intrarea pe orbita lui Marte. Ziua 53 de întrerupere a comunicației cu CAI.

La început, am crezut că e un vis. Pluteam în bezna din dormitoare când am auzit-o pe Florence spunând cu o voce foarte calmă:

— Parker, vino în modulul de comunicaţii. Repet. Parker, eşti aşteptat în modulul de comunicaţii.

Vocea îi era atât de calmă, încât aproape că am adormit la loc. Nu a răsunat nicio alarmă. Niciun claxon. Nu era o urgenţă şi păruse atât de molcomă.

— E Centrul de Comandă al Misiunii? a întrebat Kam în şoaptă.

Asta m-a făcut să-mi recapăt vigilenţa. M-am răsucit în sacul de dormit, ca să arunc o privire în afara separeului.

Parker plutea în mijlocul dormitorului, trăgându-şi costumul de zbor peste lenjeria de corp.

— Nu ştiu încă. Rămâneţi aici.

Îmi desfăceam curelele care-mi ţineau sacul de dormit închis, dar m-am oprit dezmeticindu-mă mai bine. Avea dreptate. Nu era de dorit să se înghesuie toţi acolo. Nu c-aş fi putut dormi, întrebându-mă ce se întâmpla. Ar fi putut să fie

doar un apel de pe *Pinta*, deşi puţine apeluri transmise în miezul nopţii erau inofensive.

Încheindu-şi fermoarul, Parker a plutit spre mine.

— York, a şoptit. Tu vii cu mine.

Asta m-a trezit pe deplin. Întrucât eram copilotul lui, avea nevoie de mine, în caz că era necesar să schimbăm poziţia navei sau cine ştie ce altceva.

Am desfăcut cu totul sacul şi m-am strecurat afară.

— Vin îndată, i-am răspuns înhăţând costumul de zbor.

Nu m-a aşteptat, ci s-a răsucit în aer spre trapa dinspre fus. M-am strecurat în costum, ceilalţi membri ai echipajului iţindu-şi capetele din separeuri, ca nişte popândăi.

— Ştii ce se petrece? a întrebat Leonard, dinţii sclipindu-i în lumina slabă.

— Ştiu tot atât cât ştii şi tu, i-am răspuns încheindu-mi costumul, întorcându-mă spre trapă. Parker o să facă un RapSit cât se poate de repede.

RapSit – raport de situaţie. Atât de multă încordare concentrată în două silabe. Am zburat prin fus spre modulul de comunicaţii, în timp ce Parker cotea făcându-se nevăzut prin ecluza modulului. În timp ce mă apropiam, murmurul constant al ventilatoarelor de la bordul *Niñei* părea să se risipească, făcând loc păcănitului teleimprimatorului, ca nişte îngeri care aduceau osanale.

— *Baruch ata Adonai, Eloheinu, melekh ha'olam, hagomel lahayavim tovot, shegmolani kol tov.*{27}

Rugăciunea de mulţumire mi-a alunecat printre buze, deşi încă aveam o listă de griji lungă cât braţul.

M-am prins de marginea ecluzei şi m-am avântat în modulul de comunicaţii. Expresia de pe chipul lui Florence mi-a oferit multe răspunsuri. Sau a ridicat mai multe întrebări. Sau ambele. Zâmbea, dar avea ochii roşii, de parcă plânsese:

— Da, este Centrul de Comandă al Misiunii. Da, Nathaniel este în echipa care trimite mesajul.

— Slavă Cerului! am exclamat ducându-mi mâna la piept, ca o domniţă într-o melodramă.

---

27 „Binecuvântat eşti Tu, Doamne, Dumnezeul nostru, Împăratul universului, Care dă lucruri bune celor nevrednici şi mi-a dăruit toate bunătăţile", în ebraică în original (n. red.).

Dar, sincer, simţeam că cineva tocmai mă eliberase de pe şinele de tren. În continuare nu ştiam de ce nu putusem lua legătura cu Pământul pentru aproape două luni, dar soţul meu era în viaţă, sănătos. Mi-am înăbuşit nişte lacrimi de uşurare şi am încercat să mă concentrez la treabă.

— Ce s-a întâmplat?

— Protestatarii, a răspuns Parker, care se aplecase deasupra teleimprimatorului şi citea paginile pe măsură ce ieşeau. Cei din gruparea „Întâi Pământul" au dat jos sateliţii.

— Doamne!

— Cum naiba? a întrebat Florence, împingându-se de lângă birou ca să se apropie de teleimprimator.

— Se pare că acea teorie a conspiraţiei conform căreia o persoană din cadrul CAI era membră a grupării „Întâi Pământul"... nu era chiar o prostie. Cineva din departamentul de calculatoare a trimis un cod eronat, care a deviat ambii sateliţi de pe orbită. Doamne! a zis Parker trecându-şi mâna prin păr, oprindu-se în zona cheliei. Au doborât şi reţeaua electrică din Kansas.

— Stai... despre cine e vorba? am întrebat şi m-am tras şi eu mai aproape de teleimprimator, care a continuat să huruie ca şi cum ar fi fost un copil mic, care aşteptase toată ziua ca tatăl lui să se întoarcă acasă.

— Ăăă..., a început Parker aruncându-şi privirea spre capătul paginii. Curtis Frye, Jennifer Lynn şi Tyler Richter.

— Nu-i cunosc.

— Se pare că erau noi, a zis Parker, apoi s-a oprit.

Paginile i s-au scurs printre degetele inerte. A tras aer în piept şi s-a întors cu o expresie impersonală spre Florence.

— Anunţă echipajul că am restabilit contactul cu Pământul. Mă îndoiesc că s-a mai culcat careva. York, ajută la înlesnirea distribuirii corespondenţei personale şi pregăteşte registrul actualizat de sarcini. O să-l revizuiesc înainte de a-l da mai departe. Acum, vă rog să mă scuzaţi.

Parker s-a întors cu un salt şi s-a îndepărtat înotând graţios prin ecluză, ieşind în afara modulului de comunicaţii.

Iată cum stă treaba: ştiu cum arată Parker când primeşte veşti proaste. Îmi amintesc, din perioada când avea probleme cu un picior care-i amorţea, cum devine rece şi se concentrează

doar asupra chestiunilor legate de muncă. Ştiu nuanţa verzuie care-i pune stăpânire pe faţă.

Florence s-a prins de marginea biroului şi s-a tras mai aproape de teleimprimator, iar eu am înşiruit toate datele în minte, într-o ecuaţie dificilă. Ajungea la noi corespondenţa personală. Reţeaua electrică din Kansas fusese doborâtă. Soţia lui era într-un dispozitiv de respiraţie asistată.

Ajunsesem deja la jumătatea drumului spre ecluză, dar m-am gândit mai bine. L-ar fi terminat să se arate cineva compătimitor faţă de el. Aşadar, de ce pornisem pe urmele lui? Nu ştiu. Sau... ştiu. Există unele lucruri pe care nu permiţi nimănui, nici celui mai rău duşman, să le trăiască singur. Iar eu eram copilotul lui.

Fusul era gol. Se ascunsese în vreun loc tihnit, în timp ce eu îmi făceam ordine în minte.

Un loc tihnit – m-am oprit lângă ecluza dinspre BusyBee. Care era etanşă.

Prin hublou, interiorul era luminat doar de soarele reflectat de *Pinta.* Parker plutea în mijloc, într-un ghem tăcut.

Am încercat să deblochez ecluza cât de zgomotos posibil, ca să ştie că mă apropii. Dar, când am deschis trapa, sunetul s-a dispersat. N-ar fi putut să audă nimic.

Am zis că ştiam cum arăta Parker când primea veşti rele. Nu. Ştiam cum arăta faţa lui când era în public. Acum... Fiecare suspin îi scutura corpul, fiind purtat în ecou de pereţii transportorului, în valuri sfâşietoare. Plutea în mijlocul culoarului, făcut ghem, de parcă voia să-şi stăvilească propria durere.

Am ezitat pentru o clipă, pentru că nu ştia că eram acolo şi nu avea să-i placă. Dar pe cine să aduc? Poate pe Kam. Pe Benkoski, dacă am mai fi fost pe *Pinta.* Nu conta. Eram aici şi alesesem să vin după el.

— Parker?

A tresărit, ridicând capul. Chiar şi cu spatele spre mine, i-am văzut efortul de a-şi lua masca. Respiraţia i-a fost întreruptă de un acces de tuse şi de icnete. Şi-a şters ochii cu braţul, făcând picăturile de apă să se rotească prin cabină.

— Centrul de Comandă al Misiunii are nevoie de mine?

Am clătinat din cap, dar mi-am dat seama că nu mă vedea.

— Nu, am răspuns şi, muşcându-mi buza, m-am apropiat, până când am ajuns să plutesc în spatele lui; aproape că l-am întrebat direct, dar în continuare nu aveam permisiunea să vorbesc despre soţia lui. Reţeaua electrică... Îmi pare rău.

A cedat cu totul.

Armura firavă a stăpânirii de sine s-a spulberat la reîntoarcere, iar el s-a destrămat în suspine sfâşietoare. L-am înconjurat cu braţele, de parc-aş fi încercat să-l ţin laolaltă sau măcar să-l ajut să se recompună mai târziu. Parker s-a prăbuşit în îmbrăţişarea mea. S-a agăţat cu o mână de antebraţul meu, încordându-şi degetele de parcă ar fi încercat să se ridice.

Ne-am învârtit în spaţiul întunecos, învăluiţi în durerea sa.

— Îmi pare rău, a murmurat Parker cu o voce aspră şi răguşită, ştergându-şi ochii cu mâneca. Doamne, îmi...

Vocea i s-a stins din nou şi, pentru o clipă, pieptul i-a fost scuturat de suspine tăcute.

Apoi a tuşit, dregându-şi glasul:

— La naiba! îmi pare rău.

— Ce pot să fac?

— Să mă acoperi, a spus şi s-a îndreptat puţin, ieşind din încordarea cu care se încovoiase, iar eu i-am dat drumul. O să fiu praf o vreme.

— Sigur, am spus lăsând inerţia să creeze un spaţiu între noi. Vrei să chem pe altcineva?

— Futu-i, nu. Nu spune nimănui.

— În regulă, am zis muşcându-mi buza, conştientă de faptul că o lăsasem pe Florence cu toate hârtiile care se revărsau din teleimprimator. E posibil ca Florence să le fi spus celorlalţi.

Parker plutea uşor prin transportor, cu faţa roşie şi umflată, de parcă fusese înţepat de viespi.

— Nu are de unde să ştie, a spus el clătinând din cap. Există un mesaj „de la" Mimi, la un loc cu toate celelalte scrisori. Dar... nu erai singura care avea un cifru secret. Doar că tu ai fost prinsă.

— Ah...

— Cred că ai multe de spus în legătură cu asta.

— Mă înveţi cum să nu fiu prinsă?

A râs, până când râsul s-a transformat din nou în plâns. Şi-a şters faţa.

— Ştiam că o să facă ceva de felul ăsta, că nu vor vrea să fiu tulburat dacă moare, aşa că vor falsifica scrisorile de la ea. Aşa că aveam un cod. Îl foloseam peste tot. Chiar şi în cele mai scurte mesaje. Acum nu era acolo.

— Poate că au editat...

— Nu face asta, mi-a zis şi m-a împuns cu degetul. Nu îndrăzni să-mi dai speranţe false, York. Nu putea supravieţui fără dispozitiv mai mult de o oră, poate două. Generatorul nostru de curent are o autonomie de douăzeci şi patru de ore. O săptămână şi jumătate fără curent? Cu siguranţă s-ar fi asigurat că folosea codul în mesaje. Mimi a...

Faţa i s-a schimonosit, iar gura i s-a încleştat, înăbuşind un geamăt.

M-am tras mai aproape, dar el a clătinat din cap, aşa că m-am oprit.

— O să... mă duc să te acopăr.

— Vin cât de repede pot.

— Stai oricât ai nevoie.

A zâmbit stins şi mi-a făcut semn să plec. Nu eram împăcată cu gândul de a-l lăsa singur şi era o senzaţie nouă, fiindcă, de obicei, voiam să fug de el cât mai repede. Sprijinindu-mă cu mâna de un scaun din transportor, m-am întors spre ecluză. M-am împins în degete şi am plutit spre acel capăt al cabinei.

— York?

Zumzetul ventilatoarelor aproape că reuşise să-i acopere vocea.

— Da? am răspuns ţinându-mă de marginea ecluzei să mă întorc spre el.

— În seara asta... mă ajuţi să recit kadişul pentru ea? Nu... nu-l ştiu şi..., a spus Parker apăsându-şi palmele peste ochi şi încleştându-şi dinţii.

— Bineînţeles.

A încuviinţat, cu maxilarul încleştat. M-am strecurat afară şi am lăsat uşa de la BusyBee să ascundă restul.

TREIZECI ŞI UNU

DOI SATELIȚI SUNT READUŞI ÎN STARE DE FUNCȚIONARE ÎN SPAȚIU

KANSAS CITY, KS, 19 iulie 1963 — Doi sateliți de comunicații ai Națiunilor Unite, care fuseseră declarați inactivi în urma atacurilor teroriste din luna mai, organizate de cei din gruparea „Întâi Pământul", au fost readuşi în stare de funcționare printr-un efort herculean al CAI. Aceşti sateliți, care facilitau comunicațiile telefonice pe Pământ, făceau parte şi din rețeaua care permitea comunicarea cu Prima Expediție pe Marte. Astronauții şi astronautele au fost izolați de restul omenirii, în timp ce navele lor străbăteau spațiul nemărginit. Toată lumea este încântată să afle că misiunea lor se desfăşoară în continuare şi că se pregătesc să intre pe orbita lui Marte. Într-un interviu prin teleimprimator, Comandantul Misiunii, Stetson Parker, a declarat: „Cei de pe Pământ ne-au încredințat această misiune şi sunt nerăbdător să le arăt imaginea impresionantă a planetei-surori."

Simţeam că scrisoarea de la Nathaniel, pe care o pusesem în buzunarul costumului de zbor, mă ardea, dar eram hotărâtă să nu o citesc. Parker nu ieşise încă din BusyBee şi aveam treabă.

Stăteam în partea din faţă a bucătăriei, lângă tablă. Unde trebuia să fie Parker. Slavă Cerului că aveam clipboardul, care ascundea cât de tare-mi tremurau mâinile. Trebuie să spun că anxietatea mea iese la iveală în cele mai nepotrivite

situaţii. Chiar acum, când mă aflam în faţa a patru oameni, oameni pe care-i cunoşteam, a ales să se manifeste punându-mi un nod în gât.

1, 1, 2, 3, 5, 8, 13...

Mi-am dres glasul. Sau am încercat. Era un lucru bun că eram obişnuită să vorbesc, în ciuda senzaţiei de nod în gât.

— Acesta este registrul de sarcini trimis de Centrul de Comandă al Misiunii, dar Parker îl revizuieşte înainte să rămână bătut în cuie, am spus, nu c-aş fi crezut că timpul dedicat „revizuirii" îl va face să se simtă mai bine. Până când vom fi gata să lansăm naveta de amartizare, nu există schimbări faţă de pregătirile pe care le-am efectuat pe Lunetta, aşa că planurile de săptămâna asta vor începe cu revizuirea materialelor.

— Mulţumesc că te-ai ocupat de partea de început, York, a spus Parker alunecând pe scară, în bucătărie: se spălase şi venise în cameră cu un parfum de aftershave. Tocmai am terminat de vorbit cu Benkoski şi am câteva noutăţi.

I-am întins clipboardul. L-a luat încuviinţând, dar nu s-a uitat în ochii mei. Îl ţinea într-o mână, lăsându-l să se sprijine de coapsa lui într-o poziţie aparent relaxată, dar monturile îi ieşeau albe prin piele.

Am făcut un pas să mă retrag spre siguranţa mesei de la bucătărie, dar Parker m-a oprit.

— Stai aici, a spus, apoi a făcut gestul acela al lui, trosnindu-şi gâtul înainte să treacă la treabă. Aşa, oameni buni. Aveţi multe întrebări şi le-am rugat pe Grey şi pe York să nu vă spună nimic până când nu vorbeam direct cu Centrul de Comandă. Există informaţii pe care nu ni le puteau divulga oficial şi cred c-ar prefera să nu vă spun nici vouă, dar la naiba cu ei. Iată RapSit-ul.

Asta a captat cu totul atenţia colegilor mei. Leonard îşi ţinea coatele pe masă şi mâinile încleştate în faţă. Rafael a ridicat capul. Florence l-a lăsat într-o parte, îngustându-şi ochii. Kam s-a aplecat în faţă, depărtându-şi picioarele.

— Cei din gruparea „Întâi Pământul" nu au lucrat singuri. Au avut un complice în departamentul de calculatoare al CAI. Au organizat de asemenea o grevă în portul spaţial din Kansas şi au doborât reţeaua electrică, folosind arme din fosta Uniune Sovietică – nu ştim încă dacă Rusia a fost activ implicată, dar pare posibil.

— Şi cei de la Baza Artemis, de pe Lunetta? Sunt bine? a întrebat Kam ridicând mâna.

Parker a răspuns încuviinţând:

— Portul spaţial european şi cel brazilian au făcut faţă traficului, dar toate comunicaţiile se transmiteau din Kansas către sateliţi. Pe scurt, cei de la Centrul de Comandă al Misiunii pot lua legătura cu noi, dar nu ne pot vedea. Când vom intra pe orbita lui Marte, ne vom baza în întregime pe ofiţerii de navigaţie.

Pe mine. Pe Heidi. Oare şi cei de pe *Pinta* aveau parte de acelaşi discurs?

— Acelaşi lucru ar putea să fie valabil şi în ceea ce priveşte drumul de întoarcere acasă, căci construirea de noi sateliţi nu se desfăşoară repede şi, ca să fiu sincer, nu suntem tocmai o prioritate de finanţare pentru Pământ, a adăugat Parker răsucindu-şi clipboardul în mâini. Asta înseamnă că ofiţerii de navigaţie tocmai au devenit cei mai importanţi membri ai echipajului.

Bine-ai venit, anxietate! Gura mi s-a umplut de salivă, în felul acela de mult cunoscut care precedă senzaţia de vomă. *3,14159...* Am înghiţit şi am inspirat lent, pe nas.

— Benkoski şi cu mine am hotărât că toţi ar trebui să contribuiţi la luarea următoarei decizii, aşa că asta este una dintre puţinele ocazii în care vă voi cere să votaţi. Este mult mai probabil să ajungem acasă în siguranţă dacă executăm o manevră de praştie gravitaţională în jurul lui Marte, fără să aterizăm.

— La naiba, nu! a spus Rafael biciuind aerul cu mâna. Nu după tot ce s-a întâmplat. Puteţi să mă aruncaţi prin ecluză, dar eu vreau să cobor pe Marte.

— De-acord, a zis şi Leonard. Credeţi că mă mai lasă să mai vin într-o misiune şi să încerc din nou? În niciun caz.

— Asta înseamnă că avem două voturi, a spus Parker şi, întorcându-se spre tablă, a făcut două bife, de parcă erau o mulţime de oameni ale căror voturi trebuiau numărate – sau poate că avea nevoie să se întoarcă o clipă cu spatele. Ce spun doamnele?

— Sunt de acord cu Leonard, din aceleaşi motive, a răspuns Florence ridicând din umeri. N-am venit până aici doar ca să mă întorc şi să ajung acasă.

— La fel cred şi eu, a zis Kam râzând. Nu pot să cred că v-aţi gândit c-ar vrea cineva să se întoarcă.

— York? m-a întrebat, dar a ridicat repede un deget. Aşteaptă, înainte să răspunzi, ar trebui să ştii că, ţinând cont de noile limitări, tu şi Voegeli nu veţi putea ateriza pe Marte.

— Atunci, a pufnit Florence, de ce-am mai fost nevoită să învăţ să folosesc nenorocita de maşină mecanică, dacă nu ca să-i ţin locul lui York?

— Pentru aspectul ăsta nu se votează.

— Este OK. Aşa a fost şi prima mea misiune pe Lună. Doar i-am dat târcoale, am zis gândindu-mă că-i promisesem lui Nathaniel că o să mă întorc acasă şi, dacă de asta depindea întoarcerea noastră, fie. Marte de la distanţă.

Parker a părut că se uită lung la cele cinci bife de pe tablă pentru o clipă. Pentru că stătea chiar lângă tablă, îi puteam vedea faţa aşa cum n-o mai vedea nimeni: avea ochii strâns închişi. Nu a făcut a şasea bifă, pentru el, dar a expirat lent.

— A fost uşor, a zis el.

Dacă nu-i vedeai faţa, putea părea degajat şi încrezător.

Când a deschis ochii, a şters o parte din sarcinile pe care le notasem eu pe tablă.

— În ceea ce priveşte sarcinile, unele lucruri se vor schimba. York va avea nevoie de timp ca să se asigure că planul nostru de zbor este sută la sută exact, aşa că vom împărţi între noi celelalte îndatoriri ale ei.

Grozav. Mi-am fixat privirea pe urmele de uzură ale podelei din bucătărie, ca să nu fiu nevoită să le văd expresiile indignate.

— Pot... vrei să preiau poziţia de copilot? a întrebat Rafael foindu-se pe scaun.

Parker s-a întors şi l-a privit cu buzele strânse.

— Hai să discutăm despre asta după şedinţă. Deocamdată, vreau ca tu şi Stewman să depuneţi toate eforturile ca să vă asiguraţi că sondele de amartizare sunt în stare optimă.

— Nu mă deranjează să fac şi altceva, am spus ducându-mi mâinile la spate, ca să ascund faptul că-mi tremurau. Am nevoie de pauze de la calcule.

— Atunci, fă pauze. Sau nu ştii cum?

Era în doliu. Sau măcar puteam pretinde că ironia tăioasă din vocea lui făcea parte dintr-un efort de ascundere a durerii. Nu era vorba despre mine.

Gândul acela m-a făcut să-mi ridic capul şi să mă întorc spre Parker: nu fusese vorba niciodată despre mine.

A fost ca şi cum ghemul de anxietate din stomacul meu s-a sublimat în spaţiu, transformându-se dintr-un nod solid în vapori. A ieşit sub forma unui hohot de râs. Cred că l-a speriat pe Parker în aceeaşi măsură în care m-a speriat şi pe mine. Lasă-l să creadă că îmi descopeream simţul umorului.

— Eu fac pauze gătind, am zis ridicându-mi bărbia. Aşa că fă bine şi lasă-mi sarcinile care ţin de bucătărie, altfel să ştii că voi face tarte şi tu nu vei primi nimic.

— Ţi-a zis-o, Parker, a râs Florence. Ţi-a zis-o la fix.

— Ei bine, a replicat el trosnindu-şi gâtul şi întorcându-se din nou cu faţa la tablă, de data asta zâmbind, atâta timp cât recunoşti că locul tău e în bucătărie.

— Da, am răspuns lovind uşor tabla. Aici, lângă tine.

Dragă Elma,

Te iubesc. Slavă Domnului că eşti bine. Nu, nu dorm destul – niciunul dintre noi nu face asta –, dar Thomas a fost alături de mine. (Şi da, s-a asigurat că mănânc.) Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el. Mai multe, mai târziu, după recuperarea sincopei din comunicările oficiale. Vreau să ştii deocamdată că sunt bine. Te iubesc. Sunt mândru de tine.

O spun din nou: te iubesc.

Nathaniel

Parker era deja pe banca pentru greutăţi când am ajuns eu în sala de sport. Nu prea era folosită seara târziu, iar dacă transportorul BusyBee era antifonat, gravitaţia părea importantă pentru ce avea să urmeze.

A ridicat privirea când am intrat şi mi-a făcut cu mâna,

— Mersi că m-ai acoperit.

— E treaba mea, am zis şi m-am aşezat pe podea, în faţa lui. Ce ai hotărât împreună cu Rafael?

— Va duce naveta de coborâre pe Marte, împreună cu Flannery. Eu *nu* ar trebui să zbor, iar intrarea *Niñei* pe orbită presupune doar să-ţi urmez indicaţiile.

— Niciun pic de presiune.

— Te rog, a pufnit, trăgând de un fir din costum. Am tot încercat să te fac să cedezi la început. Eşti imperturbabilă. N-ai simţul umorului, dar eşti de fier.

M-am uitat la el cu gura căscată. Eu? Imperturbabilă?

— Ştii că vomitam aproape zilnic.

— Mă minţi, a zis Parker, ridicându-şi capul brusc.

— De ce crezi că luam Miltown?

— Nu... Am crezut că era o problemă femeiască, a zis Parker, ridicând din umeri. Uite ce e, îmi pare rău.

Vă rog să remarcaţi autocenzura: nu l-am întrebat dacă-i părea rău pentru „problema femeiască" sau pentru că mă făcuse să vomit. În momentul acela, oricum nu conta de fapt.

— Scuze confirmate.

Faţa i s-a schimonosit şi el s-a încovoiat, acoperindu-şi gura cu mâinile. M-am apropiat în vreme ce trupul îi era scuturat de o serie de suspine. Chiar şi cu mâinile la gură, tot îi puteai auzi tânguielile sfâşietoare. M-am ridicat în genunchi şi l-am luat în braţe. Parker şi-a lăsat capul pe umărul meu.

N-a durat mult. A clătinat din cap şi s-a retras.

— Scuze. Rahat! a zis Parker şi, scoţându-şi o batistă din buzunar, şi-a suflat nasul cu o energie umedă şi scârboasă. Nu pot să ştiu ce mă face să izbucnesc.

Încuviinţând, m-am lăsat pe călcâie:

— E groaznic. Te ia prin surprindere. Cele mai nasoale sunt momentele fericite.

A înghiţit în sec şi şi-a încleştat obrajii, apoi şi-a aruncat privirea în partea stângă, de parcă suportul cu greutăţi era cel mai important lucru de pe navă. După Meteorit, când părinţii mei – şi cea mai mare parte din familia mea – au murit, exact asta mi s-a întâmplat: uitam în mod constant că muriseră. Încă mi se mai întâmplă. Apoi, amintirea mă loveşte peste faţă. Nu pot împărtăşi ceva cu mama, iar tati nu va şti niciodată că am devenit astronaută. Că *sunt* astronaută.

— Câţi ani au fiii tăi?

— Şaisprezece ani. În ultima ei scrisoare, Mimi spunea că se certau deja cine să mă ia când mă întorc acasă, a zis, iar faţa i-a tresărit din nou şi a închis ochii, schimonosindu-se de parcă ar fi putut reţine toată durerea înăuntru.

Şaisprezece ani... Parker avea să rateze ceremonia lor de absolvire. Vor fi la facultate când ne întorceam, dar să-i amintesc asta ar fi fost o cruzime.

După câteva respiraţii scurte, şi-a deschis din nou ochii.

— Chiar şi cu dispozitivul de respiraţie asistată, era o mamă minunată.

Mi s-a părut cea mai bună ocazie să vorbesc despre ea.

— Pe lângă kadiş, facem o chestie care se numeşte „şiva şezând". Este... o perioadă de doliu şi începe cu istorisiri despre cei pe care i-am pierdut.

— Ca un priveghi.

— Probabil.

— Mimi era o persoană foarte discretă, a spus Parker îndreptându-se niţel, trecându-şi mâna prin păr.

— De aceea nu vorbeşti niciodată despre ea?

— În mare parte.

Şi-a întins mâinile, iar verigheta lui a reflectat lumina. Nu îl mai văzusem niciodată purtând-o. Ciudate sunt felurile în care ne trăim durerea.

— După ce s-a îmbolnăvit de poliomielită... detesta să se simtă o povară. Detesta asta. Ura ca oamenii să se uite lung la ea. Dar era prizonieră. Şi isteaţă foc. N-aş fi intrat în programul spaţial, dacă nu mă ajuta ea să învăţ. Dar apoi am devenit primul om care-a ajuns în spaţiu şi dintr-odată eram mereu înconjuraţi de reporteri.

Am tresărit, aducându-mi aminte cum devenisem Doamna Astronaut.

— Sunt nişte lipitori.

— Şi ar fi devenit povestea secolului. Am încetat să port verigheta, a zis ridicându-şi mâna. Am mituit oameni. Am acceptat toate slujbele bine plătite, aşa încât să poată fi tratată într-un centru de îngrijire privată. Am mutat-o din casă. Orice, doar să o ţin departe de atenţia presei.

Ventilatoarele de pe navă susurau în jurul nostru.

— Ce fel de muzică îi plăcea?

— Ragtime, a răspuns, iar colţul gurii i s-a ridicat într-o jumătate de zâmbet. Avea o pianolă şi colecţiona role muzicale. Avea chiar una semnată de Scott Joplin.

— Doamne!

— Compunea muzică. Nu mai putea cânta, din cauza poliomielitei, dar şi-a dat seama cum să o instalez ca să poată perfora partituri. Ţi-am zis că era isteaţă foc.

— Incredibilă.

Eram curioasă, foarte curioasă să-mi dau seama cum îşi justifica aventurile, căci o iubea în mod evident. Nu era treaba mea, dar voiam să ştiu.

— Mi-ar plăcea să-i ascult muzica.

— Când ne întoarcem.

Aproape că a cedat din nou.

M-am folosit de singura replică despre care ştiam că l-ar putea ajuta să-şi revină.

— Eşti pregătit să înveţi nişte aramaică?

— Nu ebraică?

— Nu de data asta.

Ar fi trebuit să stea în picioare când spunea asta, dar n-aveam de gând să-l oblig să adopte toate particularităţile culturale.

— *Yitgadal v'yitkadash sh'mei raba. B'alma di v'ra...*

— *Yigtadel yigkadeş* nu este corect, nu? a întrebat Parker ridicându-şi capul.

Nu era, dar tot se apropia mai mult în pronunţie decât majoritatea evreilor la prima încercare. Am rostit mai rar:

— *Yit-ga-dal v'yit-ka-dash.*

— *Yitgadal v'yitkadash.* Încercarea i-a reuşit şi l-am invidiat niţel fiindcă prinsese pronunţia atât de repede.

— Preamărit şi sfinţit fie Numele Său cel mare.

A încuviinţat, de parcă ştia deja ce însemna. Fiind vorba de Parker, probabil că ştia.

— Spunea asta în fiecare an, la comemorarea Meteoritului.

— Mulţi dintre noi facem asta.

Eu o făceam. În fiecare an. Pentru mama şi pentru tata, pentru mătuşile şi verii şi sutele de mii de oameni care muriseră.

— *Yitgadal v'yitkadash sh'mei raba. B'alma di v'ra...*

S-a frecat la ochi cu dosul palmei.

— Să nu crezi că asta o să te scutească de a mă învăţa idiş.

— O să facem asta câtă vreme toţi ceilalţi sunt pe Marte.

A încuviinţat. Şi apoi, Stetson Parker, văduv al lui Miriam Parker, născută Kaplan, a reînceput kadişul. Ne-a luat o vreme până am reuşit să-l parcurgem.

Cred că a fost de folos.

3 septembrie 1963

Dragă Nathaniel,

Dacă nu o dau rău în bară, mâine pe vremea asta vom intra pe orbită, în jurul planetei Marte. Nu sunt tocmai îngrijorată în privinţa calculelor, pentru că eu şi Heidi ne-am verificat una pe alta de trei ori, iar Florence şi Dawn au trecut totul prin computerele mecanice – adică Dawn a făcut-o. Al lui Florence s-a blocat de două ori în timp ce introducea cartelele, iar Rafael încă încearcă să deblocheze fanta de alimentare.

Dar cred că de asta sunt aici şi de aceea Centrul de Comandă al Misiunii nu-mi permite să cobor pe Marte. E valabil şi în cazul lui Heidi. Niciuna dintre noi nu o luăm personal, deşi voi recunoaşte că este greu să fiu atât de aproape. Dar decizia are sens totuşi.

Aş vrea să poţi vedea şi tu planeta Marte. Leonard are telescopul imens îndreptat spre ea de vreo lună. Analizează câteva puncte de amartizare potenţiale, dar nu vom lua nicio hotărâre până când nu petrecem un timp pe orbita lui Marte. Ştii asta. Nu ştiu de ce continui să-ţi scriu lucruri pe care le ştii – poate fiindcă îmi este dor de tine.

Marte este o planetă minunată, într-un fel foarte diferit de Pământ. Îi spunem mereu „Planeta Roşie", dar are mai degrabă o nuanţă roz-somon, cu tonuri de gri şi pe alocuri câte un petic brun. Sunt convinsă că după ce vom trimite fotografii acasă va deveni o nouă paletă de culori pentru colecţiile de primăvară.

Te rog transmite-i lui Thomas cele mai calde salutări şi spune-i că sunt foarte mândră de ajutorul pe care ţi-l oferă.

Cu toată dragostea mea,

Elma

Planeta Marte acoperea în întregime hubloul. Nuanţe de roşu, ocru şi brun şi un petic de gheaţă albă la pol, iar eu nu puteam să mă uit cu atenţie la ele. Nu înainte să intrăm pe orbită.

Stând pe scaunul pilotului, Parker acţiona cu mişcări sigure butoanele de comandă. Slavă Cerului! Cred că era încă sfâşiat pe dinăuntru, dar reuşea să-şi păstreze stăpânirea de

sine în public. Fusese mai tăcut decât de obicei în ultima lună. Mai puţin înclinat spre înţepături. Dar ţinea manşa cu fermitate. Parker a deschis microfonul pentru comunicarea pe navă:

— Pregătiţi-vă pentru accelerare.

Din modulul de inginerie, Rafael a zis:

— Aventurierii tăi temerari aşteaptă.

— Confirmat, temerari, a răspuns Parker, a închis microfonul şi m-a întrebat cu o voce răguşită: începi tu numărătoarea inversă?

— Recepţionat.

Poate că nu era atât de sigur pe cât crezusem. Mi-am pornit microfonul, cu ochii aţintiţi pe ceas şi indicatorul de altitudine.

— La semnalul meu. Zece, nouă, opt, şapte...

Toate aceste cifre îmi făceau tensiunea să crească.

— Şase, cinci, patru...

— Pornim motoarele.

— Trei, doi, unu... start.

Motoarele uriaşe ale *Niñei* s-au aprins, aruncându-mă în centură. Partea laterală a hubloului s-a luminat, când *Pinta* şi *Santa Maria* au repetat manevra noastră. La fel de brusc cum apăruse, forţa împingerii s-a stins.

Parker şi-a îndepărtat mâinile de pe butoanele de comandă şi a expirat prelung. Doar asta îi trăda agitaţia.

— Raport privind statusul accelerării. DELTA-TIG 0, timp de accelerare 557, valoarea axului în unghiuri, VGX minus 0,1, VGY minus 0,1, VGZ plus 0,1, fără înclinare longitudinală, minus 6,8 la DELTA-VC, LOX 39,0, plus 50 la echilibru.

— Confirm, am spus şi am închis microfonul, trăgându-mi mai aproape hârtiile. A fost o accelerare perfectă.

— Şi ţi-ai închis microfonul ca să zici asta? a întrebat Parker aplecându-se în scaun şi arătând spre hublou. Este unghiul de amartizare cel mai probabil, nu-i aşa?

Dedesubt, dealurile roşii se întindeau sub fereastră. Puteam din nou să spunem „în jos", Leonard adusese poze cu asta la şedinţă, însă era precum diferenţa dintre un program radio şi un spectacol live. Texturile şi conturul precis al soarelui care apunea făceau marginile să iasă în evidenţă, într-un auriu arămiu.

Parker s-a lăsat pe spătar, zâmbind larg pentru prima dată după zile bune.

— Altitudinea... 204 kilometri. Sunt *bun.*

— Credeam că n-ai făcut decât să te ghidezi după numerele mele.

— Cu precizie.

Am pufnit şi am continuat să lucrez cu datele care se actualizau. Foloseam sonda de amartizare iniţială şi sateliţii orbitali pe care-i trimisese CAI înaintea noastră, ca să citească datele de poziţie. Poate că accelerarea lui Parker era perfectă, dar, până când nu aveam confirmarea intrării pe orbită, cifrele mele puteau fi puse încă la îndoială. Creionul îmi zbura pe hârtie, proiectând traiectoria noastră pe orbită, în timp ce Marte se rotea sub noi.

Totul părea să fie în regulă. Mi-am muşcat buza şi am luat-o de la capăt.

Acelaşi rezultat. L-am încercuit.

— Datele de localizare preliminare pentru primele câteva minute ne indică faptul că ne aflăm pe-o orbită de 61,6 pe 169,5. Poziţie stabilă.

Parker a tras microfonul mai aproape şi, nu ştiu de unde, a scos o voce care l-ar fi făcut mândru pe Terrazas:

— Aventurieri îndrăzneţi, Doamna Astronaut tocmai a declarat că avem o poziţie stabilă pe orbită. Bun venit pe Marte!

TREIZECI ŞI DOI

SONDAJUL ARATĂ CĂ OAMENII SUSȚIN AMARTIZAREA

Coborârea pe Marte a Primei Expediții pe această planetă este planificată pentru mâine, iar poporul american se declară acum în favoarea amartizării în proporție de 51% față de 41%, potrivit unei noi anchete realizate de Louis Harris, publicată ieri în *Kansas City Post.* Opinia publicului s-a schimbat dramatic în ultimul an, mai ales ca reacție împotriva mişcării „Întâi Pământul".

Poate că luaserăm obiceiul de la echipajul de pe *Pinta* sau poate doar fiindcă cea mai bună masă era în bucătărie, dar, indiferent de motiv, Rafael, Leonard şi cu mine începuserăm să lucrăm acolo. Probabil argumentul legat de masă fusese cel hotărâtor, pentru că Leonard împrăştiase o serie de fotografii la un capăt şi lucra la o hartă a locului de amartizare. Rafael se uita cu ochii mijiți în manualul sondei de amartizare, sprijinindu-şi tâmpla cu degetele.

Începeam să văd cruciş din cauză că stătusem toată ziua cu ochii în cifre. Mi-am închis dosarul şi m-am întins.

— Prăjitură sau tartă?

— Tartă, a zis Leonard ridicându-şi mâna.

— Prăjitură, a ripostat Rafael, lovindu-l cu creionul.

— Deci fac ce vreau. Am notat.

Mi-am dat picioarele peste capătul băncii şi m-am ridicat. E adevărat, prăjiturile erau mai dificil de pregătit cu

ingredientele pe care le aveam la dispoziţie, dar mi-era poftă de checul „patru sferturi” pe care obişnuia să-l facă mama. Deşi nu eram sigură ce substitut să folosesc pentru smântână...

Rafael şi-a lăsat capul să cadă pe dosar, cu un zgomot.

— Cred că şi eu am nevoie de o pauză.

— Arată a pui de somn, a zis Leonard prefăcându-se că-şi aruncă privirea pe un clipboard imaginar. Hm... nu figurează pe ordinea de zi.

— Lasă-l în pace. Navetele de coborâre au o consolă care este îngrozitor de contraintuitivă, la început.

Fusese un chin să învăţ să folosesc consola pentru Lună, dar, după aceea, mi se păruse foarte simplu. Lăsând deoparte dosarul cu calcule, m-am îndreptat spre tejghea. Oare puteam să fac lapte acru, amestecând lapte praf cu suc de lămâie? Poate că trebuia totuşi să fac o tartă.

Rafael a icnit în spatele meu.

— Nu glumeşti.

— Ar trebui să-l întrebi pe Parker dacă poţi să mergi pe *Santa Maria* şi să scoţi naveta de la naftalină, i-am zis gândindu-mă că, pe de altă parte, o prăjitură simplă, cu ciocolată, putea să fie o idee bună; puteam să-i pun şi scorţişoară. E mai uşor să-ţi aminteşti secvenţa de închidere când o ai în faţă.

— Pari să vorbeşti din experienţă.

— E aceeaşi consolă cu aceea pe care o pilotam pe Lună, i-am zis scoţând un castron din dulap şi uitându-mă la el peste umăr.

I-a picat faţa.

— *Puta que pariu.*{28} Ştiam asta. Doar că... De ce naiba o pilotez eu atunci?

Am lăsat castronul pe tejghea şi m-am întors spre el.

— Nu e acelaşi lucru. Eu nu zburam în atmosferă.

— Da, însă... tot ai mai multă experienţă de zbor cu naveta decât am acumulat eu pe simulator.

Fiind pilot, impulsul de a-i da dreptate era puternic. Aveam mai multă experienţă de zbor. Dorinţa de a coborî pe Marte era atât de pătrunzătoare, că aproape îi simţeam gustul. Dar ştiam de asemenea şi de ce nu puteam să fac asta.

---

28 „La naiba”, în portugheză în original (n. tr.).

— Deschide-l, i-am spus arătând spre dosarul meu de pe masă.

— Haide, Elma..., a protestat Rafael dându-şi ochii peste cap.

— Vorbesc serios. Poţi să faci tu ecuaţiile de-acolo?

Era exact ceea ce făcuse Helen când îmi cedase mie locul ei. Nu c-ar fi fost vorba despre aceleaşi motive, ci despre a te supune unei lumi pe care nu o puteai schimba. Ea nu fusese încântată şi nici eu nu pretindeam c-aş fi fost, dar aşa stăteau lucrurile.

— Eu o să stau aici şi o să mă ocup de calcule, am spus. Dar, mai întâi, o să mă ocup de tartă – constanta din bucătăria noastră.

— Chiar îmi place, e constanta noastră pi, a zis Leonard zâmbind.

— Şi mie. 3,14159265..., i-am răspuns făcându-i cu ochiul, dar chiar aveam de gând să prepar tarta. Între timp, te-ai gândit cum vei numi naveta?

— Da, a răspuns Rafael, coborându-şi privirea şi netezind paginile cu mâna. *Terrazas.*

Vă amintiţi unde eraţi când primul om a aterizat pe Marte? Eu eram pe puntea *Niñei,* stând pe scaunul copilotului, cu creionul şi hârtia în mână, gata să schiţez traiectoria navei. Parker şedea alături fără să aibă nimic de făcut. Ne uitam prin hublou şi ascultam canalele radio, în timp ce *Terrazas* pătrundea în atmosfera planetei Marte.

Ceilalţi membri ai echipajului erau la bord. Ei aveau să meargă primii, apoi, dacă totul decurgea normal, echipajul de pe *Pinta* avea să coboare peste două săptămâni.

Vocea lui Leonard a ajuns la noi, calmă şi fermă:

— Semnalele radar indică faptul că ne aflăm la 15,24 kilometri de Marte. Conform verificărilor noastre vizuale, altitudinea ar fi de 16,15 kilometri.

Am adăugat aceste informaţii pe fişa de lucru destinată coborârii navetei *Terrazas.*

— Confirm. Recomand un viraj de zece grade la dreapta pe axa verticală. Apoi, aveţi undă verde să coborâţi. Terminat.

— Confirm undă verde pentru coborârea asistată de propulsoare.

Aveau cinci minute până la inițierea coborârii. Până atunci, se aflau doar pe o orbită mai joasă decât noi. Lângă mine, Parker și-a îndoit mâinile pe genunchi, de parc-ar fi vrut să se întindă el însuși după butoanele de comandă.

Vocea lui Rafael s-a auzit slab prin microfonul lui Leonard:

— Comutare întrerupătoare circuit de control și stabilizare. Sistemul DECA AC, închis. Comenzi manuale, dezactivate. Activare stabilizator. Scală de evaluare, 25.

Cu excepția faptului că Planeta Roșie ne acoperea în întregime hubloul, era aproape ca la o simulare.

— La semnalul meu, 3:30 până la aprinderea motoarelor.

— Confirm.

— Start, am spus uitându-mă la ceas și la poziția lor. 3:30 până la aprinderea motoarelor.

— Confirm. Activare propulsie, patru reactoare. Cuplu de stabilizare activat. Accelerație TCA minimă. Accelerație CDR auto. Inițializare carburant. Activare propulsor...

Vocea lui Leonard era calmă în timp ce parcurgea lista de verificare pentru Rafael:

— În regulă. Reinițializare anulare/etapă anulare. Control poziție – activare trei comutatoare pe modul control. Sistemul AGS de anulare automată afișează 400 plus 1.

Vedeam în minte carlinga navetei *Terrazas.* Zburau cu motorul în față, ca să-l poată folosi pentru încetinire și aveau ferestrele orientate spre planetă, pentru a confirma traiectoria. Urmau să facă un viraj de 180 de grade pe axa verticală, așa încât radarul să fie îndreptat spre suprafața planetei. Din punctul acela, totul avea să depindă de pilotajul lui Rafael.

Mi-am păstrat oricum creionul pregătit.

Când Rafael a zis „aprindere motoare", Parker și-a ridicat mâinile cu degetele încrucișate.

—Viteza cu care coboară pare în regulă, am spus urmărindu-i pe radarul nostru.

— Bun. Nu știu cum reușea Mimi să facă față..., a mormăit Parker.

Am rămas cu privirea ațintită spre radar, dar m-am întins și i-am strâns ușor brațul cu mâna liberă.

— Știa cu cine se căsătorește.

— Hm.

Ca într-un spectacol radiofonic fără o povestire, Leonard a zis:

— Scădere accelerație... 6 plus 25, scădere accelerație.

Mi-am mușcat buza. Urmau să reducă forța propulsoarelor în 6 minute și 25 de secunde după aprinderea motoarelor, ceea ce avea sens. Doar că voiam să fac și eu ceva. Au fost cele mai lungi 6 minute și 25 de secunde din viața mea.

— Scădere accelerație. Altitudine 1.500 de metri. 30,5 m/s. Controlul poziției este bun.

În sfârșit, niște cifre cu care puteam să fac și eu ceva. Era suficient de ușor ca să pot face calculul în minte, dar le-am notat pe fișa de lucru, ca să fiu sigură.

— Aveți undă verde pentru amartizare. Terminat.

— Confirm. 914 la 21,3.

Am încuviințat, deși nu mă vedea:

— Confirm. Undă verde pentru amartizare. 914 metri.

— 610 metri. 610 metri.

Parker s-a aplecat în față, de parcă i-ar fi putut vedea prin hublou. Nuanțele de roșu și de ocru se desfășurau sub noi. Teoretic, naveta *Terrazas* se afla chiar dedesubt. Deși atmosfera planetei Marte era subțire, urma intrării lor nu s-a luminat la fel cum s-ar fi întâmplat în atmosfera Pământului.

— 35 de grade. 35 de grade. 229 de metri. Coborâm cu 7 m/s, a adăugat Leonard, părând că anunță cotația la bursă, și nu coborârea pe o planetă. 183 de metri, coborâre cu 5,8.

I-am urmărit pe fișă, nu fiindcă aș fi putut să fac ceva, ci doar ca să-mi ocup mâinile. Am trasat arcul coborârii, așa cum schițam intrările pe orbită ale lui Parker.

— 107 metri, coborâre cu 1,2. Avem umbră.

Era o coborâre diferită în atmosferă, chiar și una subțire, dar cunoșteam umbra aceea. Aproape că ajunseseră.

— 30,5 metri, coborâm cu 1,1, înaintăm cu 2,7.

Kam și Florence se uitau, probabil, pe geamurile din spatele navetei.

— 12,2 metri, coborâre cu 0,76. Se ridică praful.

Mi-am ținut respirația și sunt convinsă că și Parker a făcut la fel. De fapt, toată nava părea dintr-odată cufundată în tăcere, de parcă ventilatoarele s-ar fi oprit în timp ce așteptam.

— Lumină de contact.

Pentru prima dată în ultimele zece minute, l-am auzit pe Rafael spunând cu o voce foarte calmă:

— Oprire.

— Oprire motoare.

Parker a scos un chiuit, de parcă l-ar fi ţinut în el de când plecaserăm de pe Pământ. Mi-am aruncat hârtiile în aer şi au plutit în jurul nostru, ca şi cum ne-am fi aflat într-un glob în care ningea cu calcule.

Prin difuzoare, o auzeam pe Florence pe fundal râzând fericită. Calmul lui Rafael ascundea, probabil, un zâmbet până la urechi.

— *Niña,* aici Baza Bradbury. *Terrazas* a aterizat.

La auzul acelui nume, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Doamne! Reuşiseră.

— Mă bucur să aud asta, Bradbury, a zis Parker luând microfonul. Felicitări pentru amartizarea minunată.

— Bradbury, aici *Pinta.*

Dincolo de vocea lui Benkoski, îi auzeam pe ceilalţi din echipaj bucurându-se.

— Suntem cu toţii... felicitări! Abia aşteptăm să ne alăturăm şi noi.

— Mulţumim. Peisajul e deosebit. Pare complet roşie din aer, dar unele dintre stâncile de afară sunt albăstrui, a râs Rafael. Leonard tocmai şi-a dat ochii peste cap în faţa acestor informaţii ştiinţifice. Am face bine să ne apucăm de treabă sau va începe AEV fără noi.

— Treceţi la treabă. Şi să faceţi poze, a spus Parker şi a închis microfonul, apoi s-a uitat la mine rânjind; între noi încă mai pluteau hârtii, iar el a luat una şi s-a uitat la calcule. Te-ai descurcat bine, York.

— E treaba mea.

Rânjetul lui Parker s-a îmblânzit, căpătând o nuanţă, nici nu ştiu cum s-o definesc... aproape afectuoasă.

— Îmi pare rău că nu poţi să cobori.

Am ridicat din umeri, uitându-mă pe geam în timp ce Marte se rotea dedesubt. Îmi doream să o vadă şi Nathaniel, şi Rachel, şi Thomas, şi Hershel, şi Helen, şi toată lumea...

— Nu de data asta. Dar nu va fi unica şansă.

Când aveam să ajung din nou pe Pământ, voiam să-mi folosesc toate resursele ca să aduc aici navele de colonizare, purtând oameni de toate felurile. Eram de suficientă vreme Doamna Astronaut ca să știu cum mergeau lucrurile. De aici încolo, voiam să devin Doamna Astronaut de pe Marte.

EPILOG

PRIMUL OM PE MARTE SE ADRESEAZĂ NAȚIUNILOR UNITE

Astăzi, dr. Leonard Flannery s-a adresat Națiunilor Unite cu privire la a Doua Expediție pe Marte. Dr. Flannery va conduce expediția, pentru a stabili o colonie pe Marte. În alocuțiunea sa, a îndemnat toate națiunile să lucreze împreună în armonie, pentru a clădi o nouă casă pentru omenire pe planeta-soră. Prin asta nu se urmăreşte, a spus el, înlocuirea Pământului, ci mai degrabă oferirea de noi frontiere şi oportunități omenirii. Fiind o persoană de culoare, reprezintă dovada vie că, în spațiu, toți oamenii sunt egali şi speră să servească drept inspirație generațiilor viitoare.

I s-a alăturat copilotul, dr. Elma York, care a devenit faimoasă în primele zile ale programului spațial sub numele de „Doamna Astronaut". Purta un costum albastru, elegant, cu un şirag de perle la gât.

Astăzi voi amartiza. *Esther* se zguduie în jurul meu, în vreme ce atmosfera atinge carcasa navetei. Din locul rezervat ofiţerului de navigaţie din spatele meu, Helen anunţă că ne apropiem de suprafaţa planetei.

— La semnul meu, 3:30 până la aprinderea motoarelor.

— Confirm, 3:30.

Am gura uscată, dar mâinile îmi sunt ferme pe manşă. Ceilalţi membri ai echipajului de la bordul navetei nu spun nimic, dar văd acelaşi lucru ca şi mine: suprafaţa roşie care se

întinde în faţa noastră. Îmi îndepărtez privirea şi mă uit la ceasul misiunii, ca să fiu gata când anunţă Helen.

— Start. 3:30.

— Confirm.

Numerele digitale se schimbă în timpul numărătorii inverse.

În stânga mea, de pe scaunul copilotului, Leonard parcurge lista de verificare, aşa cum a făcut-o şi pentru Rafael în prima expediţie.

— Activare propulsie, patru reactoare. Cuplu de stabilizare activat. Acceleraţie TCA minimă. Acceleraţie CDR auto. Iniţializare carburant. Activare propulsor... OK.

Drept răspuns, acţionez comutatoarele respective. Seamănă cu aselenizarea şi în acelaşi timp e complet diferit. Amartizez. Succesiunea de acţiuni mi-e cunoscută, dar atmosfera lui Marte face ca totul să fie diferit. Este prea subţire să poată susţine viaţa, dar ne-ar putea frânge într-o secundă.

— În regulă. Reiniţializare anulare/ etapă anulare. Control poziţie – activare trei comutatoare pe modul control. Sistemul AGS de anulare automată afişează 400 plus 1.

Numerele rămase se scurg pe ceasul cronometrului.

— Aprindere motoare.

Trag manşa, pornind patru dintre propulsoarele noastre.

Se trezesc şuierând la viaţă. Unul dintre coloniştii din spatele nostru icneşte, probabil din cauza zgomotului, pentru că am mai trăit experienţa scaunelor care ni se lovesc de spate. Gravitaţia mă ţintuieşte în scaun şi îmi încordez muşchii abdominali pentru a-mi păstra sângele la nivelul capului. Cu grijă, efectuez un viraj al navei, pentru ca motoarele să fie îndreptate spre planetă şi apoi începem cu adevărat să coborâm.

Marte este ascunsă în spatele nostru. Prin hublou, plasma zboară pe lângă sticlă. Îmi împart privirea între orizont şi altimetru.

— Reduc acceleraţia.

— Altitudine 1.500 de metri, aprobă Leonard. 30,5 m/s.

Încep să calculez în minte, dar apoi îmi îndrept din nou atenţia spre butoanele de comandă. Pe nava asta am o treabă de făcut şi nu e să mă ocup de calcule. Astăzi, cobor pe Marte.

— 914 la 21,3.

— Confirm, spune Helen în spatele nostru. Ai undă verde pentru amartizare.

Ceea ce este un lucru bun, fiindcă anularea manevrei ar fi fost groaznică pentru toată lumea în stadiul ăsta – chiar dacă aş fi reuşit. Scad acceleraţia, coborând mai mult spre suprafaţa planetei. La 305 metri, zărim sclipirea cupolei Bazei Bradbury, care iese în evidenţă pe fundalul ruginiu al peisajului.

Sunt pe traiectoria optimă, slavă Domnului! Menţin baza în centrul reţelei de linii gravate pe interiorul geamului. Nivelul orizontului. Scad viteza, dar nu prea repede, ca să nu aterizez dincolo de ţintă.

— 229 de metri. Coborâm cu 7,6 m/s.

Cam repede totuşi. Reduc viteza şi mai mult, iar sub noi peisajul capătă textură, cu vârfuri aspre şi dune de nisip netede. Turnul de transmisie de pe Bradbury semnalizează, dar pista de amartizare e ascunsă sub praf. Era prea mult să sperăm că va rămâne descoperită.

Peisajul se derulează sub noi şi o formă întunecată aleargă peste contururile sale. Zâmbesc larg, de parc-aş revedea un prieten vechi.

— Avem umbră.

— 30,5 metri, coborâre cu 0,9, înaintăm cu 3.

Umezindu-mi buzele, avansez până când ajungem deasupra locului unde ar trebui să fie pista de amartizare. În partea de jos a geamului, văd praful ocru rotindu-se, de parcă Marte s-ar întinde să ne salute.

— 12,2 metri, coborâre cu 0,73. Ridicăm praf, spune Leonard cu o voce sigură, ca şi cum ar face asta în fiecare zi. Iată pista.

Propulsoarele navei au spulberat cu siguranţă praful, lăsând la vedere un pătrat plat minunat, la fel de arămiu precum restul peisajului. Reduc acceleraţia şi... aşez

...naveta...

...pe sol.

Tălpile navetei fac contact şi forţele g se modifică. O lumină se aprinde pe tabloul de bord, de parcă nu ne-am fi dat seama c-am aterizat.

— Lumină de contact.

— Oprire.

Îmi iau mâinile de pe manşă, lăsând-o într-o poziţie neutră. Încep să respir din nou. După patru comutări pe panoul de control, pot să spun două cuvinte frumoase:

— Oprire motoare.

Mai am de parcurs o listă întreagă de verificare, dar suntem în viaţă. Suntem pe Marte. În spatele meu, aud exclamaţia colectivă de bucurie a pasagerilor. Aud limpede vocea lui Nathaniel peste toate celelalte:

— *Baruch ata Adonai, Eloheinu...*

Şi mai spune că e un evreu îngrozitor...

Rânjind, îmi îngădui să mă uit pentru o clipă pe geam la praful care zboară peste peisaj, sub cerul de un oranj-fumuriu, şi apoi mă întorc la datorie. Îmi deschid microfonul şi lansez un apel către nava-mamă.

— *Goddard,* Baza Bradbury. *Esther* a amartizat.

— Felicitări, Bradbury, aud vocea surâzătoare a lui Halim Malouf. A fost o amartizare perfectă.

— Mulţumesc, am spus, gândindu-mă că într-adevăr aşa fusese. Mă bucur c-am ajuns.

Mă dor muşchii feţei când îmi desfac centura. Fiindcă rânjesc ca o idioată. Marte. Sunt pe Marte. Leonard a sărit deja de pe scaun şi mă bate pe umăr:

— Ai făcut o treabă minunată, Elma.

— Mulţumesc.

Mă răsucesc cu scaunul, stângace din cauza costumului.

De pe locul ei, Helen se apleacă în faţă, cu o mână încă pe catarama centurii. A rămas cu gura uşor căscată în timp ce se uită pe geam. Mă ridic, iar ea clatină din cap, clipind ca să-şi stăpânească lacrimile. Mă surprinde uitându-mă la ea şi ridică din umeri, bătând uşor în dosarul de calcule.

— M-am uitat în jos permanent.

— Ai timp, îi spun şi mă aplec peste scaun să o îmbrăţişez. Centrul de Comandă al Misiunii a alocat un interval de cincisprezece minute ca să căscăm gura.

Cincisprezece minute pentru sărutat... tot nu-mi place melodia, dar oferă nişte sugestii bune. Mă duc în spate, unde coloniştii se ridică şi-şi parcurg propriile liste de verificare.

Nathaniel îşi ridică privirea când apar pe culoar, ţinând casca în mâini.

Zâmbetul lui ar putea alimenta cu energie întreaga planetă. Există doar douăzeci de oameni pe ea în momentul de față, dar chiar și așa.

— Frumos zbor, dr. York.

— Mulțumesc, dr. York. Dar, înainte să-ți pui...

Îi pun o mână pe încheietură, ținând casca jos, și mă aplec să-mi sărut soțul.

Sincer, nu-mi pasă dacă ne vede toată planeta.

Nu suntem singurul cuplu căsătorit de pe navă și cred c-am servit drept sursă de inspirație celorlalți coloniști pentru o serie de giugiuleli. Helen și Reynard sunt adorabili. Nu sunt sigură că cei de la Centrul de Comandă au avut în vedere săruturile când au stabilit pauza, dar ar fi trebuit. Măcar au recunoscut că, după ce am călătorit milioane de kilometri până aici, aveam nevoie de cincisprezece minute ca să fim oameni.

Apoi, trecem cu toții la treabă, ca niște profesioniști ce suntem. Securizăm naveta, pregătim bagajul pentru descărcare și toate costumele sunt perfect închise și verificate de trei ori.

Leonard se află lângă ecluză și o deblochează.

— Doamnelor și domnilor... bun venit la Baza Bradbury!

Deschide trapa și o briză aduce praful de culoarea chihlimbarului în interior. Mi-aș dori să-l pot mirosi. Îmi strecor mâna într-a lui Nathaniel și îl strâng prin mănușă.

Se apleacă, lipindu-și casca de a mea. Cu microfonul închis, ca să-l aud doar eu, spune:

— Dintr-odată, costumul pare să mă strângă într-un loc anume. Cred c-o să am nevoie de ajutorul tău mai târziu.

Comenzile termostatice ale costumului meu par să cedeze și sunt inundată de căldură.

— Voi face tot ce-mi stă în putință, ca femeie de știință și soție, să rezolv problema.

— Elma? mă strigă Leonard făcându-mi cu mâna. Vrei să faci onorurile?

— Ah..., încep să spun, cu fața încă îmbujorată din cauza... problemei lui Nathaniel. Dar tu ești comandantul misiunii.

— Eu am fost deja primul aici, îmi răspunde el, făcându-mi cu ochiul. Iar tu ești Doamna Astronaut de pe Marte.

Clipesc ca să-mi stăvilesc lacrimile, care au suficientă greutate să-mi alunece pe obraji, şi mă strecor prin trapă, legănându-mă în capătul de sus al scării. Marte. Cât vezi cu ochii, peisajul se desfăşoară în nuanţe de somon-fumuriu, ocru, roz şi pete de albastru-violet intens. Cobor trei trepte, iar la al patrulea pas pun piciorul drept pe Marte.

Picioarele mele stau pe suprafaţa planetei Marte. Sunt pe Marte.

Sunt pe Marte.

Şi mai sunt alţi oameni care aşteaptă să fie la rândul lor pe Marte. Mă îndepărtez de lângă scară, ca să fac loc. Cumva, o parte din mine se aştepta să fie precum mersul pe Lună, dar aici gravitaţia este mai mare. Praful se ridică în norişori, susţinut de atmosferă, în loc să se arcuiască într-un vid fără frecare. Oricât aş vrea să stau şi să mă holbez, avem treabă.

Avem treabă pe Marte.

Mă duc într-o parte a navetei, unde se află cala pentru transportul mărfurilor. Reynard mi se alătură şi începem procesul de deblocare a ecluzei. Nathaniel îmi face cu mâna, în timp ce trece pe lângă noi cu o ladă în braţe, pe care o duce spre Baza Bradbury, dar ăsta e tot timpul pe care-l avem la dispoziţie pentru noi pentru restul după-amiezii.

Spaţiul pare mereu fascinant când vorbesc despre el la televizor sau la radio, dar adevărul e că ne petrecem aproape tot timpul cu activităţi de curăţenie sau de întreţinere. Cu asta ne ocupăm astăzi pe Marte.

Cărăm lăzi pe Marte. Securizăm curele pe Marte. Trezim o bază care a dormit timp de patru ani, pe Marte.

Soarele coboară la orizont când depozităm ultimele lăzi în micul dom al bazei. Echipa lui Nathaniel are schiţe şi planuri pentru extinderea ei, dar, deocamdată, este suficient de confortabilă pentru douăzeci de inşi. Prima noastră sarcină va fi construirea unui al doilea habitat, pentru ca toţi coloniştii de pe *Goddard* să ni se poată alătura.

Treaba mea a fost să-i aduc pe toţi la suprafaţa planetei. Mâine începe munca lui Nathaniel. Avem doar o singură noapte în care carierele noastre se întâlnesc.

Urc în naveta *Esther,* ca să mă asigur că totul este încuiat. Este tăcută şi pustie. E primul ei drum, dar o voi mai pilota în sus şi în jos de cel puţin cinci ori, ca să aduc pe toată lumea

pe suprafaţa lui Marte. Pun mâna pe scaunul pilotului, cu un zâmbet prostesc.

Bătând spătarul de parcă i-aş ura noapte bună mătuşii mele, mă îndrept spre ecluză. Un astronaut se află pe suprafaţa planetei, aşteptându-mă. Soarele a dispărut dincolo de orizont şi nu-i văd faţa, dar recunosc ţinuta lui Nathaniel.

Oricât de nerăbdătoare sunt, tot verific că am blocat bine uşa, urmând procedura ca la carte. Cinci rotiri ale mânerului pentru fiecare dintre cele cincisprezece încuietori. Aştept ca manometrul de presiune delta să indice faptul că totul e închis corespunzător. Abia după asta cobor cele trei trepte şi pun din nou piciorul pe Marte.

Pe Marte. La un moment dat, voi înceta să mă mai minunez de locul în care mă aflu. Dar nu astăzi. Sunt pe Marte.

Suntem pe Marte. Nathaniel îşi întinde mâinile spre mine. Îi iau mâinile, încă zâmbind larg, şi mă aplec, parcă pentru a-l săruta, însă nu fac decât să-mi ating casca de a lui.

— Te iubesc.

Da, am putea folosi staţiile costumelor, dar atunci am fi auziţi de oricine ar vrea să ne asculte.

— Şi eu te iubesc, spune, iar obrajii îi sunt străbătuţi de lacrimi. Ai apucat să te uiţi în sus?

— Nu...

Îmi ridic privirea şi rămân fără cuvinte.

Stele.

Deasupra orizontului vălurit al lui Marte, cerul nopţii sclipeşte. Stelele nu strălucesc cu perfecţiunea cristalină din spaţiu. Scânteiază prin atmosferă. Sunt albastre şi roşii, argintii şi aurii, dansând pe un fond de un mov intens. Dincolo de acest fundal dansant, lumina navei-mamă *Goddard* licăreşte, trasând un arc pe ceruri.

— Doamne, n-am...

N-am mai văzut stelele de pe suprafaţa unei planete din data de 3 martie 1952.

Vă amintiţi unde eraţi când au apărut stelele? Eu eram pe Marte, împreună cu soţul meu.

MULŢUMIRI

În primul rând, vreau să le mulţumesc mamei şi tatei, care m-au trezit şi m-au aşezat în faţa televizorului în 1969, ca să pot spune că am privit cum a pus piciorul pe Lună primul om. Aveam şase luni. Nu-mi amintesc nimic, însă părinţii mei îmi aduceau mereu aminte de povestea asta. Cred că am dezvoltat foarte devreme dragostea pentru spaţiu şi călătoria în spaţiu.

De atunci, am privit reportaje despre primele zboruri. Am văzut cu ochii mei lansarea unei rachete. M-am dus la NASA cu fiecare ocazie pe care am prins-o, aşa că nu pot să nu le mulţumesc celor care lucrează acolo. Toată lumea cu care am vorbit la NASA, de la cei care se ocupă de #NASAsocial la specialiştii în costume spaţiale, astronauţi sau contabili, au fost extrem de amabili. Toţi par să ştie că au unul dintre cele mai grozave joburi din lume şi sunt încântaţi să îi împărtăşească frumuseţea cu tine. Mai ales ţin să le mulţumesc lui Benjamin Hewitt, Tom Marshburn, Kjell Lindgren şi personalului de la Neutral Buyoancy Laboratory. Ajutorul lor se reflectă în toată cartea.

Robin Fergason este o femeie de ştiinţă care studiază suprafaţa planetei Marte. Ea m-a ajutat să aleg locurile de amartizare pentru *Phoenix*, pentru roverele de explorare marţiană, pentru roverul *Mars Science Laboratory,* pentru *InSight* şi pentru roverul *Marte 2020.* Datele şi interpretările ei de date sunt necesare în vederea autentificării unor locuri

de aterizare de pe Marte, şi tot ea m-a ajutat să-i duc pe Elma şi pe cei din echipa sa pe Planeta Roşie. Mi-a oferit şi informaţii foarte utile despre găsirea apei pe Marte, pentru ca eu să-mi fac o idee despre jobul lui Leonard.

Derek „Vrăjitorul" Benkoski mi-a păstrat personajele în starea mintală solicitată de forţele aeriene. Este pilot de luptă şi a fost foarte priceput la a-mi oferi idei despre caracterizarea tizului său şi a lui Parker.

Stephen Grariade este un constructor de rachete în carne şi oase. El a făcut astfel încât informaţiile ştiinţifice despre navigarea prin spaţiu să fie cât mai exacte posibil şi, adesea, a ajuns să facă exerciţii de completat spaţiile libere cu noţiuni de mecanică orbitală. Îi trimiteam chestii de genul: „Am înregistrat rotirea lui Alkaid şi a Spicăi până la cum se văd de pe Pământ şi, *volens nolens,* am primit coordonatele de care aveam nevoie pentru a ne confirma vectorul de stare. [jargon]!" Iar el răspundea: „Dar dacă ar turui vectorul de stare aşa cum spuneau numerele astronauţii de pe *Apollo:* fără puncte zecimale sau unităţi? Adică: plus 0771145, plus 2085346, minus 0116167, minus 15115, plus 04514, minus 19587?" Ca să ştiţi, acestea erau poziţia x/y/z/ exprimată în metri şi viteza x-punct/y-punct/z-punct în metri pe secundă, cu o precizie limitată, de la starea vectorului M50 de stare al ISS în ziua în care pusesem întrebarea.

Sheyna Gifford este chirurgul meu de zbor ŞI a mai petrecut şi un an într-un habitat marţian simulat. Ea mi-a oferit vectorul pentru stările de rău, cu multe detalii grafice încântătoare. Puteţi să-i mulţumiţi pentru sferele plutitoare de diaree, deşi „mulţumesc" s-ar putea să nu fie termenul potrivit... Tot ea mi-a oferit detalii despre viaţa pe „Marte", pe care le-am furat cu neruşinare, inclusiv experimentul cu vinul de stafide şi cum este să te cerţi când interlocutorii scriu la un interval de douăzeci de minute.

Kjell Lindgren nu doar că a făcut aranjamentele necesare ca eu să văd o ieşire în spaţiu simulată în Neutral Buoyancy Lab, ci el şi Cady Coleman m-au ajutat să reformulez dramatic scena din laborator şi scenele de ieşire în spaţiu. Sunt as-

tronauţi. E un job foarte cool, după cum ştiţi. Kjell a reparat o scurgere de amoniac pe ISS şi mă uitasem la o filmare când lucram la carte, încă dinainte să ne întâlnim. Dar e o mare diferenţă între a privi o filmare şi a face lucrul respectiv. Dacă nu era el, nu aş fi ştiut că ţevile se rigidizează sub presiune sau că frânghia te trage uşor spre navă, în spaţiu. Cady mi-a oferit toate detaliile superbe despre bula de aer care se produce când eşti într-un costum spaţial creat pentru o persoană mai masivă. Amândoi au avut o răbdare infinită şi au fost foarte generoşi cu timpul lor. Toate lucrurile cool le aparţin. Greşelile sunt ale mele.

Kari Love este designer de costume spaţiale şi a remarcat nişte erori, oferindu-mi şi tot felul de păreri despre opţiunile de construcţie. Ca să folosesc o parafrază exagerată, designul de costume este influenţat de unele dezastre anterioare, aşa că americanii îşi concentrează atenţia asupra proprietăţilor ignifuge ale costumelor, în timp ce ruşii tind să acorde mai multă grijă rezistenţei la sfâşiere.

Am primit ajutor cu limba portugheză de la Amorena Noblis şi de la Robin şi Eric Quakenbush. Young-Chiu Wang şi Vicky Hsu (împreună cu părinţii săi) m-au ajutat cu mai multe informaţii despre Taiwan. Fratele meu, doctorul Stephen K. Harrison – sau, cum îi zic eu, „Faţă-de-Maimuţă" – m-a ajutat cu remodelarea peisajului global post-Meteorit. Chanie Beckman m-a ajutat cu multe referinţe la iudaism şi la sărbătoarea Pesach în spaţiu. Mi-a înregistrat şi secvenţe vocale în ebraică, idiş şi aramaică, pentru ca eu să le folosesc ca referinţe în versiunea audio a cărţii.

Gaşca de la *Writing Excuses,* Brandon Sanderson, Dan Wells şi Howard Tayler, mi-a oferit o susţinere fantastică. Asistenta mea, Alyshondra Meacham, este Ambasadoare a Sistemului Solar NASA şi a remarcat şi ea o grămadă de erori. Editoarea mea, Liz Gorinsky, şi agenta mea, Jennifer Jackson, au ajutat la crearea structurii acestor cărţi, pentru a le îmbunătăţi.

Fireşte că nu pot uita de cititorii mei de testare, care fac munca de pălmaşi: Alyshondra Meacham, Catherine Brennan,

Chanie Beckman, Derek Benkoski, Kier Salmon, Stephen Granade şi Tracy V. Wilson.

Îi mulţumesc soţului meu, Robert, care spală vase, face cocktailuri şi, când călătoresc, furnizează echilibrul necesar rotaţiilor mele siderale.

NOTĂ ISTORICĂ

Am furat cu neruşinare din istoria adevărată, deşi nu v-aţi fi gândit că aş putea face una ca asta, când cartea mea este despre o călătorie spre Marte din 1963. Şi totuşi... sovieticii au lansat *Marte 2MV-3 nr. 1* în 1962. Racheta a dat rateu în timpul lansării şi satelitul a ajuns pe orbita joasă a Pământului, prăbuşindu-se. Dar aveau tehnologia necesară pentru a-l trimite în spaţiu, în realitate.

Scena din deschidere, în care Elma ascultă ştirile despre sonda care aterizează pe Marte, se bazează pe aeronava *Viking 1,* lansată spre Marte în 1973. Au existat şi alte eforturi în acest sens în cei treisprezece ani de până atunci, şi multe explozii. Este, probabil, cea mai mare greşeală din această istorie alternativă: probabil c-ar fi existat mult mai multe eşecuri. Să ieşi din puţul gravitaţional e foarte dificil.

Există un număr de locuri în roman în care am făcut referire la transcrieri istorice ale diverselor misiuni din epoca misiunilor *Apollo.* Zic „am făcut referire", deşi ce vreau să spun este că, la plecarea Primei Expediţii Marţiene de pe Terra, am copiat transcrierea pentru *Apollo 8* şi am conceput o descriere care să o însoţească, făcând foarte puţine schimbări. Voi fi sinceră şi voi spune că încă sunt confuză în privinţa semnificaţiei „direcţie plus Y, plus Z". Apoi, le-am prezentat scena respectivă unor piloţi de luptă, unor constructori de rachete şi câtorva astronauţi şi i-am rugat să mă anunţe unde nu avea sens. Au făcut... multe adnotări.

Bobiţele pentru astronauţi, apropo, au fost propuse cu adevărat de un nutriţionist care era veterinar.

De asemenea, din categoria lucrurilor oribil de adevărate, „sacul" folosit de Elma şi Kam pentru Ruby este în curs de dezvoltare, deşi, în lumea modernă, are un braţ robotic care se ocupă de scuturare.

Episodul din *Flash Gordon* pe care-l joacă echipajul este episodul-pilot al serialului. Am lucrat cândva în teatru radiofonic, şi tehnica reproducerii exploziei cu ajutorul unui balon şi al unei cantităţi de orez este adevărată şi surprinzător de eficientă. Mişto!

The Tonight Show condus de Jack Paar era o experienţă foarte diferită de ce se întâmplă azi. Platoul are atmosferă de *Mod Squad* şi aproape că mă aştept să intre o fată Bond, în orice clipă. Dacă sunteţi curioşi, intraţi pe YouTube, căutaţi „Jack Paar Tonight Show" şi urmăriţi episodul cu Judy Garland.

E uşor de uitat, în secolul al XXI-lea, cât de frecventă era poliomielita înainte de crearea vaccinurilor. Organizaţia Mondială a Sănătăţii estimează că există între 10 şi 20 de milioane de supravieţuitori în viaţă, astăzi. Doar în 1988 au existat 350.000 de cazuri noi. În 2016 s-au înregistrat doar 37. Graţie vaccinurilor, este complet posibil ca maladia să fie eradicată. Dar, în anii 1950 şi 1960, când sunt plasate cărţile mele, polio era o boală obişnuită şi temută. Nu există leac. Ce poţi să faci este să tratezi simptomele. Loveşte oamenii diferit, şi unii n-au decât o febră uşoară. La celălalt capăt al spectrului se situează respiraţia asistată. Există câţiva oameni încă în viaţă azi care au folosit aceste instrumente, încă din epoca misiunilor *Apollo.* Acestea folosesc un ventilator de presiune negativă pentru a absorbi aer în plămâni. Nu există piese pentru dispozitive. Pe YouTube puteţi căuta „iron lung interview 1956", pentru un interviu cu Betty Grant, o casnică suferindă de polio.

Populaţia evreiască din Charleston este una dintre cele mai vechi în America de Nord. Mare parte dintre cei veniţi la început au fugit de Inchiziţia Spaniolă, spre Londra şi spre Ţările de Jos. De acolo, au migrat în Statele Unite, iar Charleston, mai ales, i-a primit cu braţele deschise încă de la garantarea libertăţii de conştiinţă „evreilor, păgânilor şi atei-

lor", prin Carta din Carolina, 1669. Francis Salvador, locuitor al Charlestonului, a fost primul evreu ales într-o funcţie publică din America. A fost ales, în 1774 şi 1775, în Congresul Provincial şi a rămas acolo până la deces, în 1776, în Războiul de Independenţă. Charleston a rămas oraşul cu cea mai mare populaţie evreiască până la mijlocul anilor 1800. Familia Elmei ar fi sosit în anii 1780, odată cu un flux de evrei aşchenazi dinspre Germania.

Un lucru care devine tare interesant este intersecţia dintre gastronomia sudistă tradiţională şi cea evreiască. Recomand cartea de bucate *Matzoh Ball Gumbo: Culinary Tales of the Jewish South,* de Marcie Cohen Ferris. Acestea fiind zise, prăjitura cu smântână pe care se gândeşte s-o pregătească Elma este a mamei mele. Dacă-mi vizitaţi site-ul, vă aşteaptă acolo şi reţeta. Căutaţi doar „MRK's mom pound cake recipe".

Când Elma spune că nu vorbeşte idiş, îşi subestimează fluenţa pentru că e o limbă pe care o foloseşte doar în familie.

Pentru ea, este o limbă de suflet, la fel de familiară precum engleza. Acestea fiind zise, aşa cum se întâmplă cu multe alte persoane bilingve, care nu vorbesc limba decât acasă, structura frazelor sale şi vocabularul simt cele din copilărie. I-am construit fondul familial pe baza limbajului unei prietene din Chattanooga, ai cărei bunici vorbeau idiş acasă, cu accent sudist.

Majoritatea articolelor de ziar sunt adevărate şi adesea au fost publicate chiar la data specificată. Le-am modificat după cronologia post-Meteorit, dar revoltele, tornadele şi aspectele sociale sunt reale. Am mutat însă un eveniment important, şi anume Premiul Nobel acordat lui Martin Luther King Jr. În cronologia noastră, nu îl obţine decât în 1964. Motivul pentru care l-am adus doi ani mai devreme este că marşul său spre Washington – sau, în acest caz, spre Kansas – are loc tot cu doi ani mai devreme, din cauza Meteoritului. L-a primit, în ambele cronologii, pentru campania sa nonviolentă împotriva rasismului.

Uneori, încercarea de a păstra atmosfera unei perioade oferă oportunităţi, dar există şi pericolul întăririi problemelor cu pricina. Am păţit-o în privinţa lui Kam Shamoun. Primele organizaţii transgender au apărut în anii 1950 şi 1960. Revolta Cooper Donuts din mai 1959 a fost una dintre

primele revolte LGBT din SUA. Kam ar fi ştiut despre ele şi... făcând parte din armată şi dorind să plece în spaţiu, n-ar fi putut să-şi urmeze visul, dacă şi-ar fi recunoscut public apartenenţa de gen. Nu era o conversaţie pe care mi l-aş fi imaginat purtând-o cu Elma sau cu oricine altcineva din misiune, aşa că mă refer la Kam cu genul greşit pe tot parcursul romanului. Dar postfaţa nu împrumută vocea Elmei şi pot să mă refer la Kam drept „el" şi „lui". La fel şi voi.

Aş dori să închei prin a vorbi despre Miltown. A fost introdus pe piaţă în 1955 şi a fost primul drog psihotrop cu răspândire de masă din istoria americană. Până în 1957 fuseseră deja prescrise peste 36 de milioane de reţete doar în SUA, şi o treime dintre ele erau pentru Miltown. A fost prezentat drept anxiolitic cu acţiune neinvazivă şi „efecte miraculoase". Până în 1960, unu din douăzeci de americani îl încercase. A fost prima dată când americanii au simţit că este în regulă să discute despre anxietate şi să ofere tratament pentru aceasta. Pentru mai multe informaţii despre Miltown, recomand cartea *The Age of Anxiety: A History of America's Turbulent Affair with,* de Andrea Tone. Dar aş vrea să adaug şi că discuţia pe care o poartă Elma cu medicul ei în *Calea spre stele* este cea purtată de mine cu medicul meu, când m-am dus să îl consult pentru depresie. M-am dus pentru că începusem să mă recunosc în descrierile depresiei din cărţi sau când discutau prietenii despre propriile dificultăţi. Nu am tulburarea de anxietate socială cu care se luptă Elma, dar am suficienţi prieteni care suferă din cauza ei. Dacă vă recunoaşteţi în simptomele Elmei şi nu aţi discutat cu cineva încă, vă rog să o faceţi. Vă rog să cereţi ajutor. Este dificil să evitaţi efectul gravitaţional pe cont propriu.

BIBLIOGRAFIE

CHAUCIN, ANDREW, *A Man on theMoon: The Voyages of the Apollo Astronauts,* Penguin Books, New York, 2007.

COLLINS, MICHAEL, *Carrying the Fire: An Astronaut's Journeys,* Farrar, Straus and Giroux, New York, 2009.

HADFIELD, CHRIS, *An Astronaut's Guide to Life on Earth: What Going to Space Taught Me About Ingenuity, Determination, and Being Prepared for Anything,* Back Bay Books, New York, 2015.

HARDESTY, VON, *Black Wings: Courageous Stories of African Americans în Aviation and Space History,* Smithsonian, New York, 2008.

HOLT, NATHALIA, *Rise of the Rocket Girls: The Women Who Propelled Us, from Missiles to the Moon to Mars*, Back Bay Books, New York, 2017.

NOLEN, STEPHANIE, *Promised the Moon: The Untold Story of the First Women în the Space Race,* BasicBooks, New York, 2004.

ROACH, MARY, *Packing for Mars: The Curious Science of Life în the Void,* W. W. Norton & Company, New York, 2010.

SCOTT, DAVID MEERMAN şi JUREK, RICHARD, *Marketing the Moon: The Selling of the Apollo Lunar Program,* The MIT Press, Cambridge, 2014.

SHETTERLY, MARGOT LEE, *Hidden Figures: The American Dream and the Untold Story of the Black Women Mathematicians Who Helped Win the Space Race,* William Morrow Paperbacks, New York, 2016.

SOBEL, DAVA, *The Glass Universe: How the Ladies of the Harvard Ohservatory Took the Measure of the Stars,* Penguin Books, New York, 2017.

TEITEL, AMY SHIRA, *Breaking the Chains of Gravity: The Story of Spaceflight before NASA,* Bloomsbury Sigma, New York, 2016.

VON BRAUN, DR. WERNHER, *Project MARS: A Technical Tale,* Collector's Guide Publishing, Inc., Burlington, Ontario, 2006.

CALEA SPRE MARTE

Cartea a doua a seriei
DOAMNA ASTRONAUT

Mary Robinette Kowal

#E87820	#5D3528	#FFFFEB	#FFED33
CIE-LAB	CIE-LAB	CIE-LAB	CIE-LAB
62,2476 38,2175 62,4914	26,8104 16,4245 15,8333	99,5256 −3,3647 9,5484	92,6046 −12,0732 83,5639